

ชุดที่ ๒๐ ปีที่ ๓

ครั้งที่ ๓๓

(สมัยสามัญทั่วไป)

วันพุธที่ ๒๔ เดือนมีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๒

ศูนย์ตัวเลขและพิมพ์ดีด
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

คณะกรรมการตรวจสอบแล้ว วันที่ ๑๙ เดือน มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

สภารับรองในคราวประชุม ครั้งที่/..... วันที่ เดือน พ.ศ.

สารบัญ

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๐ ปีที่ ๓

ครั้งที่ ๓๓ (สมัยสามัญทั่วไป)

วันพุธที่ ๒๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๒

ณ ตึกรัฐสภา

	หน้า
ระเบียบวาระที่ ๑ กระทั่งถาม	๑
ไม่มี	
ระเบียบวาระที่ ๒ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม	๑
๒.๑ รับทราบเรื่องวุฒิสภาได้ลงมติเห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติ ซึ่งคณะกรรมการร่วมกันพิจารณาเสร็จแล้วจำนวน ๑ ฉบับ	
๒.๑.๑ ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน	
พ.ศ.	๑
๒.๒ รับทราบเรื่องวุฒิสภาได้ลงมติขยายเวลาการศึกษา ร่างพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. ออกไปเป็น กรณีพิเศษ	๑
ระเบียบวาระที่ ๓ รับรองรายงานการประชุม	๑
ไม่มี	
ระเบียบวาระที่ ๔ เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว	๒
๔.๑ ร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.	๒
ซึ่งเป็นการพิจารณาต่อจากการประชุมเมื่อวันพุธที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๒	
<u>ผู้อภิปราย</u>	
- นายอดิศร เพียงเกษ	๒, ๔, ๒๗, ๕๙, ๗๑, ๗๕, ๑๐๓, ๑๐๖, ๑๓๕, ๑๔๗, ๑๕๗, ๑๖๐, ๑๖๗, ๒๐๕
- นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ	๔, ๒๖, ๗๖, ๘๒, ๑๐๓, ๑๐๖, ๑๒๗, ๑๓๔, ๑๓๖, ๑๔๔, ๑๖๒, ๑๙๖, ๒๐๒, ๒๐๖

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทวีป)

หน้า

- นายไพจิตร ศรีวรขาน	๕, ๘๔, ๘๖, ๙๐, ๙๕, ๑๔๒, ๑๕๒, ๑๕๖, ๑๗๒, ๑๗๙, ๒๑๔ ๖
- นายชินวรณ์ บุญเกียรติ	๘, ๒๘, ๔๓, ๙๓, ๙๖, ๙๙, ๒๑๘
- นางลลิตา ฤกษ์สำราญ	๑๓, ๓๑, ๓๒, ๓๖, ๔๕, ๔๖, ๒๑๗
- นายเกษม งามโสภ	๑๕, ๓๘
- นายสุรพงษ์ โตวิจักษณ์ชัยกุล	๑๕
- พันจ่าอากาศเอก เค็ดดวงคอกรัก คู่มนะ	๑๗, ๗๐, ๗๔, ๑๕๐, ๑๘๔
- นายสืบแสง พรหมบุญ	๑๙, ๔๗, ๔๘, ๘๗, ๒๐๐
- นายทศพร เสรีรักษ์	๒๐
- นายสำเร็จ อัจฉริยะประสิทธิ์	๒๒, ๕๓, ๕๔, ๒๒๑
- นายประยุทธ์ ศิริพานิชย์	๒๔, ๖๒
- นายเอกภาพ พลซื่อ	๒๖, ๑๐๐
- นางสาวชรินทร์รัตน์ พุทธปวน	๓๒, ๔๘, ๘๔, ๘๘, ๙๐
- นางสาวกัญญา นิลปอชา	๓๙, ๙๕, ๑๐๑, ๑๐๓, ๑๘๖, ๑๘๗, ๑๙๙, ๒๐๗
- นายสุรพร ดนัยตั้งตระกูล	๔๔, ๕๐, ๑๐๐, ๑๐๒, ๑๑๔, ๑๔๗, ๑๕๔, ๑๖๕, ๒๐๐, ๒๑๖
- ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีสอ้าน	๔๖
- นายปรีชา สุวรรณทัต	๕๐, ๕๑
- นายพินิจ จันทรสุนทร	๕๔, ๖๒, ๘๕, ๑๒๙, ๑๔๙, ๑๕๙, ๑๙๔, ๒๐๙
- นายวิชัย ดันศิริ	๕๕, ๗๘, ๑๔๒, ๑๗๐, ๑๘๒, ๑๙๑, ๑๙๔, ๑๙๕, ๒๐๒, ๒๑๑, ๒๑๕, ๒๑๘

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทวิไป)

หน้า

- นายรุ่ง แก้วแดง	๕๗, ๘๗, ๙๑, ๑๘๒, ๑๙๒
- นายสังข์ทอง ศรีธเรศ	๖๕
- นายจาตุรนต์ ฉายแสง	๖๖, ๘๑, ๘๒, ๑๐๙, ๑๒๐, ๑๓๑, ๑๓๙, ๑๔๑
- นายชัย ชิดชอบ	๘๗
- นายประกิจ พลเดช	๙๔, ๙๖, ๙๘, ๙๙
- นายจิตร ชัยนิคม	๙๕, ๑๐๘, ๑๓๗
- นายศิริศักดิ์ อ่อนละมัย	๑๒๗, ๑๔๑, ๑๔๕, ๑๕๐, ๑๕๒
- นายสาทิตย์ วงศ์หนองเตย	๑๖๘, ๑๗๑, ๑๗๖
- ร้อยโท กุเทพ ไสกระจำว	๑๗๕, ๑๗๘, ๒๐๓, ๒๐๕
- นายทวีวัฒน์ ฤทธิฤาชัย	๑๘๐, ๑๙๘
- นายบวร ภูจรีต	๑๘๙
- นายอำนวย สุวรรณศิริ	๑๙๗
- นายถาวร ตริรัตน์ณรงค์	๒๑๖, ๒๒๐
- นายประเสริฐ พงษ์สุวรรณศิริ	๒๒๐

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๐ ปีที่ ๓
ครั้งที่ ๓๓ (สมัยสามัญทั่วไป)

วันพุธที่ ๒๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๒

ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๑๕ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม ๓๔๗ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขณะนี้ท่านสมาชิกได้มาลงชื่อ
เข้าประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอดำเนินการประชุมตามระเบียบต่อไป
ระเบียบวาระที่ ๑ กระทั่งถาม วันนี้ไม่มี
ระเบียบวาระที่ ๒ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม
๒.๑ รับทราบเรื่องวุฒิสภาได้ลงมติเห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติ
ซึ่งคณะกรรมการร่วมกันพิจารณาเสร็จแล้วจำนวน ๑ ฉบับ

ด้วยประธานวุฒิสภาได้มีหนังสือแจ้งว่าในการประชุมวุฒิสภา
ครั้งที่ ๑๖ (สมัยสามัญทั่วไป) เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๔๒ ที่ประชุม
วุฒิสภาได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติซึ่งคณะกรรมการร่วมกัน
พิจารณาเสร็จแล้ว จำนวน ๑ ฉบับ คือร่างพระราชบัญญัติป้องกันและ
ปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. จึงเรียนมาให้ที่ประชุมทราบ
(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ๒.๒ รับทราบเรื่องวุฒิสภา
ได้ลงมติขยายเวลาการพิจารณาศึกษาร่างพระราชบัญญัติแรงงาน
รัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. ออกไปเป็นกรณีพิเศษ ตามมาตรา ๑๗๔
ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ด้วยประธานวุฒิสภาได้มีหนังสือแจ้งว่าในการประชุมวุฒิสภา
ครั้งที่ ๑๖ (สมัยสามัญทั่วไป) เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๔๒ ที่ประชุม
ได้ลงมติให้ขยายเวลาการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจ
สัมพันธ์ พ.ศ. ออกไปเป็นกรณีพิเศษอีก ๓๐ วัน นับตั้งแต่วันที่ ๒๓
มีนาคม ๒๕๔๒ เนื่องจากร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมีสาระสำคัญและ

รายละเอียดที่ต้องพิจารณาด้วยความละเอียดรอบคอบ จึงเรียนมา
ให้ที่ประชุมทราบ

(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ระ เปีบวาระที่ ๓ รับรอง
รายงานการประชุม วันนี้ไม่มีครับ

ต่อไป เป็นการพิจารณาในระ เปีบวาระที่ ๔ เรื่องที่คณะกรรมการ
พิจารณาเสร็จแล้ว

๔.๑ ร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.

ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : วันนี้จะเป็นการพิจารณาต่อจาก
การประชุมเมื่อวันพุธที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๒ คือวันพุธที่แล้ว ซึ่งที่ประชุม
เมื่อวันพุธที่แล้วได้พิจารณาในวาระที่ ๒ ตั้งแต่ชื่อร่างฯ คำปรารภ เรียงตาม
ลำดับมาตรา จนถึงหมวด ๒ สิทธิและหน้าที่ของบุคคลในด้านการศึกษา
ซึ่งวันนี้จะเป็นการพิจารณาต่อครับ เชิญเลขาธิการฯ ครับ

นางศิริลักษณ์ บันบัวรุ่งกิจ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
หมวด ๒ สิทธิและหน้าที่ของบุคคลในด้านการศึกษา มีการแก้ไข

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : หมวด ๒ นะครับ เชิญครับ
คุณอดิศร

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม นายอดิศร เพียงเกษ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น
พรรคความหวังใหม่ หมวด ๒ ทางคณะกรรมการได้ไปแก้ไขข้อความ
จากเดิมที่เป็นว่า สิทธิและหน้าที่ของบุคคลในด้านการศึกษา โดยแก้ไขเป็น
สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา ท่านประธานครับ ผมอ่านดูแล้วข้อความที่
ทางคณะกรรมการแก้ไขค่อนข้างจะ ไม่มีความหมายในตัวของเขาเอง
ผมไปพลิกดูในสารบัญหรือในข้อความในกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช ๒๕๔๐ เขาบอกไว้ว่า หมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย
หมวด ๕ หน้าที่ของชนชาวไทย เพราะว่าคำที่ถูกต้องน่าจะเป็นอย่างนี้ น่าจะ
เป็นคำว่า สิทธิและหน้าที่ของบุคคลทางการศึกษา ถึงจะได้เนื้อหาสาระ

ความหมาย ถ้าเขียนอย่างที่ท่านกรรมการเขียนอย่างนี้ ไม่ทราบว่า เป็นสิทธิ และหน้าที่ของใคร เพราะเขียนไว้แต่เพียงว่า ทางการศึกษา ถ้าเปรียบเทียบกับ ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญดังที่ผมกราบเรียน ก็น่าจะใช้ลือข้อความตามกฎหมายใหญ่ มาใส่กฎหมายเล็ก ไม่ทราบว่าทางคณะกรรมการเห็นเป็นอย่างไร เพราะ ผมพยายามอ่านแล้วเอาใจช่วยอย่างไร อ่านแล้วไม่มีความหมาย เพราะ ข้อความในกฎหมายอ่านแล้วต้องมีความหมาย เทียบเคียงกับกฎหมาย ที่เคยใช้มาแล้ว เทียบเคียงกับกฎหมายสูงสุดของชาติบ้านเมืองจะได้เป็น ข้อความที่ว่า สิทธิและหน้าที่ของบุคคลทางการศึกษา เป็นข้อความในหมวด ๒ ผมจึงขออนุญาตเสนอทางกรรมการครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านประธานคณะกรรมการครับ
 นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ประธานคณะกรรมการ) :

ท่านประธานที่เคารพ กระผม อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ในฐานะประธานคณะกรรมการ
 เหตุผลที่ได้มีการแก้ไขถ้อยคำที่ท่านสมาชิกได้กรุณาสอบถามก็เนื่องจากว่า
 เรื่องในหมวดนี้ เป็นเรื่องของการณ์ยุติสิทธิและหน้าที่ซึ่งครอบคลุมไปถึงบุคคลและ
 องค์กร ดังจะสังเกตได้จากมาตรา ๘ ทวิ กิติ มาตรา ๙ ทวิ กิติ กล่าวถึง
 ไม่เพียงเฉพาะแต่บุคคลเท่านั้น แต่พูดถึงบุคคล ชุมชน สถาบันสังคม สถาบัน
 ศาสนา องค์กรเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรวิชาชีพและ
 สถานประกอบการ เป็นต้นครับ กรรมการเกรงว่าถ้าเขียนเฉพาะเรื่องของ
 บุคคลจะมีความหมายที่แคบเกินไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานครับ ผม อดิศร
 เพียงเกษ กระผมทราบครับว่าข้อความที่คณะกรรมการได้แก้ไขอยากให้ครอบคลุม
 ในส่วนต่าง ๆ ของกฎหมายในหมวดนี้ แต่ว่าถ้าเราอ่านแล้วมันไม่ได้ใจความ
 เพราะว่าคณะกรรมการไปแก้ไขข้อความทุกบรรทัด ผมถึงใช้ความละเอียด
 ในการไปดูไปทำการบ้านมา ๗ วัน ทำการบ้านเพื่อจะมาให้กฎหมายฉบับนี้
 มีความสมบูรณ์ตามที่เขาจะเป็นไป ถ้าผมอ้างกฎหมายรัฐธรรมนูญตั้งนั้นก็สิทธิเสรีภาพ
 ก็จบไปอย่างนั้นหรือครับ ผมเทียบเคียงจากกฎหมาย เพราะว่ากฎหมายมีหน้าที่
 มีประธาน มีกริยา มีกรรม อยู่ในตัวว่าจะเป็นอย่างใด ผมยังยืนยันนะครับว่า
 น่าจะให้เป็นคำว่า สิทธิและหน้าที่ของบุคคลทางการศึกษา จะมีข้อความดีกว่า
 อย่างนี้ก็สามารรถครอบคลุมได้ คำว่า บุคคล นิติบุคคล ก็เหมือนหน่วยงานราชการ
 อันใดที่เป็นนิติบุคคลหรือว่าเป็นบุคคลธรรมดา มีบิดา มารดา ผู้ปกครอง มีนักเรียน
 มีสถาบันการศึกษาที่เป็นนิติบุคคล ก็ล้วนแต่เป็นบุคคลในความหมายของกฎหมายได้ครับ
 ท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับท่านประธานคณะกรรมการ
 นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ประธานคณะกรรมการ) : กราบเรียน
 สัน ๆ ว่าองค์กรบางองค์กรในนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นนิติบุคคลครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ทราบว่าคุณอดิศรยังติดใจไหมครับ
 นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานครับเรื่องนี้
 เป็นข้อความในกฎหมาย ถ้าตกลงกันไม่ได้นะครับผมยังยืนยันที่จะโหวตเพื่อทดสอบ

องค์ประชุมด้วยครับ เชิญครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก็ตกลงว่าคุณอดิศรก็ต้องเห็นชอบ
กับร่างฯ เดิม คือใช้คำว่า สิทธิและหน้าที่ของบุคคลในด้านการศึกษา นะครับ
ผมก็คงจะต้องขอโหวตในระหว่างร่างฯ เดิมกับร่างฯ ที่คณะกรรมการธิการแก้ไข
เชิญคุณไพจิตครับ

นายไพจิต ศรีวรขาน (นครพนม) : ท่านประธานครับ
ผม ไพจิต ศรีวรขาน พรรคความหวังใหม่ จังหวัดนครพนม ในหมวด ๒ ว่าด้วย
เรื่องสิทธิและหน้าที่ที่คณะกรรมการได้ไปตัดคำว่า ของบุคคลในด้าน
แล้วไปเพิ่มคำว่า ทางการศึกษา ในประเด็นนี้กรณีท่านอดิศรที่ได้สอบถาม
และความเห็นที่ได้รับฟังจากท่านประธานคณะกรรมการ ผมเองมีความเห็นว่า
ถ้าจะตัดถ้อยคำออกทั้งหมดแล้วใส่คำว่า ทางการศึกษา เข้าไปนั้นก็ดูจะเป็น
สิทธิที่จะไปขยายความคำว่า เพื่อให้บุคคลในชาติได้รับการศึกษา เช่นเดียวกัน

แต่ขณะเดียวกันถ้าหากเราไม่ตัด ผมก็ดูจะ ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะ ว่าทำให้ไม่ครอบคลุม ในการที่บุคคลจะได้สิทธิในทางการศึกษา ถ้ากรุณาให้คงไว้ก็น่าจะเป็นเพื่อความ ชัดเจนในการเขียนกฎหมาย น่าจะเป็นสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล หากคณะกรรมการการ จะใส่คำว่า ทางการศึกษา ก็ไม่ขัดข้อง แต่ไม่ควรจะตัดออกทั้งหมดนะ ครับ ขอความกรุณาให้ได้ใช้ เหตุใช้ผลและก็ชี้แจงกันนิดหนึ่งนะ ครับใน ประเด็นนี้ ผมขออนุญาตได้ซักถาม ประเด็นต่อไปด้วยนะ ครับท่านประธานครับ ในมาตรา ๗

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เต็ม ๆ อย่างเพิ่งครับ เพราะว่าเต็ยว ถ้าเผื่อจะมีการโหวตจะต้องโหวตตรงนี้น่อนะ ครับ เต็ยวมาตรา ๗ ค่อยว่าอีกทีครับ เชิญครับในหมวด ๒ เฉพาะถ้อยคำตรงนี้ยังมีผู้ใดจะขออภิปรายบ้างครับ ถ้าไม่มี ผู้ใดขออภิปรายนะ ครับผมคงจะต้องขอ เชิญครับคุณชินวรณ์ครับ

นายชินวรณ์ บุญเกียรติ (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ชินวรณ์ บุญเกียรติ พรรคประชาธิปัตย์ จากจังหวัดนครศรีธรรมราช ในฐานะกรรมการ กระผมขออนุญาตได้ชี้แจงประเด็นที่เพื่อนสมาชิกได้กรุณา ตั้งขึ้นมาเป็นข้อซักถามต่อคณะกรรมการต่อกรณีในหมวด ๒ ที่ทางคณะกรรมการ ได้ตัดคำว่า บุคคล ออกไป ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า ถ้าหาก เพื่อนสมาชิกได้กรุณาจะได้ดูในมาตราที่เกี่ยวกับหมวดนี้นะ ครับ คือใน มาตรา ๘ ทวิ และในมาตรา ๙ ทวิ ซึ่งทั้ง ๒ มาตรานี้ในชั้นกรรมาธิการนั้น เราเห็นว่าเพื่อที่จะให้บทบัญญัติในเรื่องสิทธิและหน้าที่ทางการศึกษานั้นได้ ครอบคลุมถึงส่วนต่าง ๆ ที่มีส่วนในการจัดการศึกษาคือเป็นสถาบัน เป็นชุมชน หรือเป็นองค์กรด้วย ไม่เฉพาะแต่เพียงเป็นบุคคลเท่านั้นเอง ซึ่งเดิมนั้นใน มาตรา ๗ และมาตรา ๘ นั้นได้มีบทบัญญัติที่ได้พูดถึงตัวบุคคลด้านนั้นคือพ่อแม่ และบุคคลที่จัดการศึกษา แต่ทางคณะกรรมการเห็นว่าเพื่อให้สอดคล้องกับ มาตราที่เราได้กำหนดถึงเรื่องแนวทางในการจัดการศึกษาที่จะให้ทุกส่วน มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษานะ ครับ ไม่ว่าจะเป็นบุคคล ชุมชน สถาบันสังคม สถาบันศาสนา องค์กรเอกชน องค์กรปกครองท้องถิ่น องค์กรวิชาชีพและสถาน ประกอบการ ซึ่งทุกส่วนถ้ามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาแล้วเขาย่อมที่จะ ได้รับสิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา ตลอดถึงได้รับสิทธิและผลประโยชน์ ทางการศึกษาด้วย กระผมขออนุญาตได้กราบเรียนเพื่อเพื่อนสมาชิกจะได้ มีความเข้าใจร่วมกันครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมก็จะขอให้สมาชิกได้ลงมตินะ ครับ
ว่าจะเห็นชอบกับร่างฯ ที่คณะกรรมการแก้ไข หรือจะเห็นด้วยกับร่างฯ เดิมที่
คุณอดิสรยังติดใจนะ ครับ และสมาชิกหลายท่านยังติดใจอยู่นะ ครับ

(ประธานสภาผู้แทนราษฎรมีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญสมาชิกที่อยู่ข้างนอกมาลงคะแนน
ในหมวดที่ ๒ นะครับ คือลงคะแนนอย่างนี้นะ ครับ ถ้าเห็นด้วยกับที่กรรมการแก้ไข
ก็กดช่อง เห็นด้วย ถ้าเห็นด้วยกับร่างฯ เดิมก็กดช่อง ไม่เห็นด้วย ถ้าเห็นด้วยกับที่
กรรมการแก้ไขก็กรุณากดช่อง เห็นด้วย และถ้าเห็นด้วยกับร่างฯ เดิมก็กรุณา
กดช่อง ไม่เห็นด้วย ครับ ลงมติได้ครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้ลงมติได้ครับ ถ้ามีปัญหาเรื่อง
ลงคะแนนกรุณายกมือด้วยครับ ขอให้เจ้าหน้าที่รวมคะแนนได้ครับ เห็นด้วยกับ
กรรมการแก้ไข ๑๓๔ ท่าน ไม่เห็นด้วย ๒๕ ท่าน เพราะฉะนั้นก็ถือว่าเห็นด้วย
กับที่กรรมการแก้ไขนะ ครับ

เชิญรับมาตรา ๗ มาตรา ๗ นี้มีกรรมวิธีการขอสงวนความเห็น
ขอให้กรรมวิธีการเสียงข้างน้อยที่สงวนความเห็นก่อน เชิญครับ

นางลลิตา ยุทธสาธาณ (กรรมวิธีการ) : ท่านประธาน
ที่เคารพ ดิฉัน ลลิตา ยุทธสาธาณ พรรคประชาธิปัตย์ กรุงเทพมหานคร
กรรมวิธีการ อยากจะเรียนท่านประธานอย่างนี้ว่า ตัวดิฉันเองเป็น
กรรมวิธีการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาตินี้มีหลายประเด็น
ที่ตัวดิฉันเองนั้นมีความเห็นไม่ตรงกับกรรมวิธีการเสียงส่วนใหญ่ แต่ตัวดิฉัน
เองนั้นก็ไม่ได้ใจ เพราะดิฉันถือในเรื่องของความเป็นประชาธิปไตยว่า
เราต้องเคารพเสียงข้างมาก แต่ในมาตรา ๗ นี้ดิฉันแพ้โหวตในกรรมวิธีการ
แต่เป็นการแพ้โหวตที่ดิฉันคิดว่าจะยอมเคารพในเสียงข้างมากของกรรมวิธีการ
ไม่ได้เนื่องจากเหตุผลหลายประการ

ประการที่ ๑ การประชุมของคณะกรรมการในวันนั้น เสียงของ
กรรมวิธีการส่วนใหญ่ที่เห็นตามร่างฯ เดิมนั้นมีอยู่เพียง ๑๐ คน กรรมวิธีการ
ที่ไม่เห็นด้วยกับการเพิ่มหรือการแปรรูปมติขึ้นมาในวรรคสามของมาตรา ๗ นั้น
มีอยู่ ๘ คน กรรมวิธีการทั้งหมดมีอยู่ ๔๕ ท่าน ถ้าตัวดิฉันเองเป็นเสียงข้างน้อย
๓ หรือ ๓ เสียง ใน ๔๕ ท่าน ดิฉันก็คงจะต้องผ่านมาตรานี้ไป แต่การประชุม
ในวันนั้นมีกรรมวิธีการหลายท่านที่หนึ่งอยู่ข้างตัวดิฉันงดออกเสียง จะด้วยเหตุผล
อะไรก็ตามดิฉันไม่ทราบ แต่มีเจ้าหน้าที่จากหน่วยข้าราชการหลายหน่วยที่เข้าไป
นั่งรับฟังนั้นเห็นด้วยกับสิ่งที่ดิฉันได้ขอสงวนความเห็นไว้ ท่านประธานที่เคารพ
ในมาตรา ๗ นี้อาจจะต้องสงสัยกันว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องอะไร ดิฉันอยากจะ
พูดถึงภาพรวมของมาตรา ๗ ว่า มาตรา ๗ ของร่างฯ เดิมนั้นเป็นการพูดถึง
เรื่องการจัดการศึกษาที่จะให้เยาวชนของเรานั้นได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน
โดยที่รัฐไม่เก็บค่าใช้จ่าย อันนี้เป็นการเขียนกฎหมายตามที่รัฐธรรมนูญ
ได้ระบุเอาไว้ และในวรรคสองนั้นเป็นวรรคที่พูดถึงการจัดการศึกษาสำหรับ
คนที่มีความบกพร่องทางร่างกาย มีความพิการ คนที่ไม่มีคนเลี้ยงดู พวกนี้
ต้องดูแลเขาเป็นพิเศษ และในวรรคสามของร่างฯ เดิมนั้นเป็นการจัดการศึกษา
ให้สำหรับอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นเด็กเก่งที่เรียกว่าเด็กอัจฉริยะ เด็กมีความสามารถพิเศษ
ก็ต้องการจัดการศึกษา โดยดูว่าเด็กคนนั้นเก่งอย่างไร และจัดการศึกษาให้สอดคล้อง
กับความสามารถของกลุ่มนั้น ท่านประธานที่เคารพ ในวรรคสามที่มีการเพิ่มขึ้น
โดยคณะกรรมการนี้ ในสิ่งที่คณะกรรมการเสียงส่วนใหญ่เห็นด้วยให้เพิ่มนั้น

สผ ๓๓/๒๕๕๒ (ส. ทัวไป)

อุทัยวรรณ ๕/๒

เขียนเอาไว้ว่า การศึกษาอบรมสำหรับคนพิการในวรรคสอง ให้จัดตั้งแต่แรกเกิด หรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับ สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง -----

ท่านประธานที่เคารพ ตัวดิฉันเองเมื่ออ่านในวรรคนี้ ดิฉันมีความข้องใจอยู่ โดยการใช้ถ้อยคำของคำว่า แรกเกิด ถ้อยคำที่ว่า โดยจัดการศึกษาอบรม สำหรับคนพิการในวรรคสอง ให้จัดตั้งแต่แรกเกิด ดิฉันเรียนถามกรรมการธิการ ในห้องประชุมว่า ภาษาไทยคำว่า แรกเกิด นั้น มันหมายความว่าอย่างไร เพราะว่าถ้าตีความว่าเด็กแรกเกิดนั้นหมายถึงเด็กที่เพิ่งมีลมหายใจออกมา ตามความหมายของแพทย์นั้นจะเขียนว่าตั้งแต่ ๐ - ๓ เดือนนี่คือเด็กแรกเกิด เป็นช่วงอายุของเด็กในแต่ละวัย ๓ เดือนถึง ๖ เดือนอันนี้จะเป็นพัฒนาการ ของเด็กว่าเมื่อมีเริ่มมีลมหายใจนั้น เด็กจะมีพัฒนาการอย่างไร นั่นคือพัฒนาการ ของมนุษย์ที่เริ่มแรกตั้งแต่ลืมตาดูโลก ดิฉันเรียนถามคณะกรรมการธิการบอกว่า ให้จัดตั้งแต่แรกเกิดนั้นหมายความว่า เมื่อแรกเกิดอาการพิการ หรือเมื่อแรกเกิด เมื่อลืมตาดูโลก คณะกรรมการได้ชี้แจงตัวดิฉันในที่ประชุมว่า ให้จัดตั้งแต่ แรกเกิดเลย เมื่อหมายความว่าเกิดอยู่ในโรงพยาบาล แล้วเด็กมีลมหายใจมา เมื่อพบว่าเด็กคนนั้นมีความพิการก็ให้จัดการศึกษาอบรมตามวรรคสามที่เขียน แปรญัติติเข้ามาในนี้ ดิฉันก็เรียนถามว่ามันจะจัดได้อย่างไร การจัดการศึกษา อบรมนั้นจะดำเนินการอย่างไรดิฉันมองภาพไม่ออก เพราะว่าเด็กที่เพิ่งแรกเริ่ม ลืมตาดูโลกมีลมหายใจนั้นเด็กยังทำอะไรไม่ได้ ช่วยตัวเองก็ช่วยไม่ได้ ต้องนอนเพื่อที่จะรอรับเลี้ยงนมที่จะให้ ดิฉันเรียนถามต่อไปว่า ถ้าอย่างนี้ หมายความว่าการศึกษาที่ไปเขียนในบรรทัดต่อไปว่า จะให้ความช่วยเหลืออย่างไร ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง หมายความว่า ต้องไปกำหนดอีกทีหนึ่งในกฎกระทรวงว่า จะให้การจัดการศึกษาเขาอย่างไร ดิฉันอยากจะทำให้ท่านประธานได้ดูข้อความนี้ว่า เริ่มต้นที่ว่าการจัดการศึกษา อบรมให้จัดตั้งแต่เกิด ดิฉันนั่งมองภาพสอนหนังสือมาตั้งหลายปี ตามข้าราชการ ในกระทรวงซึ่งเขาจะต้องรับภาระในการไปออกกฎกระทรวงต่อ ดิฉันถามว่า จะออกกฎกระทรวงนี้จัดอย่างไร เขาก็มองภาพไม่ออก ดิฉันอยากจะให้ มองภาพว่า เวลาเมื่อเด็กมีคนหนึ่งเกิดอยู่ในโรงพยาบาล เมื่อเกิดขึ้นมาเสร็จ หมอพบว่าเด็กคนนี้พิการ จะต้องแจ้งไปที่ไหน หน่วยปฏิบัติจะแจ้งที่ไหนว่าเด็ก คนนี้พิการ เพราะว่าจะต้องเริ่มจากการศึกษาอบรมให้กับเด็กคนนี้ตั้งแต่แรกเกิด ดิฉันเองนั้นได้มีความข้องใจอยู่หลายประการ เพราะว่ามันมีหลายสิ่งที่ดิฉันติดใจ ว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ การดูแล กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเป็นพิเศษ หรือโดยส่วนใหญ่ที่ดิฉันถือว่าเป็นหน้าที่ของรัฐ

โดยตรงอยู่แล้ว แต่การออกกฎหมายนั้นเราต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ในเชิงปฏิบัติ ที่สำคัญที่สุดก็คือว่าต้องตอบได้ว่าจะปฏิบัติอย่างไร ดิฉันเองกลับมานั่งทบทวนด้วยตัวเองคนเดียวเงียบ ๆ ด้วยพยายามจะคิดว่าจะจัดการศึกษาอย่างไรตามกฎหมายฉบับนี้ ก็ไปดูแนวทางในการจัดการศึกษา รูปแบบของการจัดการศึกษาซึ่งอยู่ในระบบการศึกษาเขียนเอาไว้ในมาตรา ๑๐ เขียนว่าการจัดการศึกษานั้นมีอยู่ ๓ รูปแบบ คือการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย การศึกษาในระบบนั้นเป็นการศึกษาที่กำหนดจุดมุ่งหมาย มีวิธีการศึกษา มีหลักสูตร มีระยะเวลาของการเรียน มีการวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นเงื่อนไขแน่นอนของการสำเร็จการศึกษา พอไปดูการศึกษานอกระบบ เป็นการศึกษาที่มีความยืดหยุ่นในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบวิธีการจัดการศึกษา ระยะเวลาการศึกษา การวัดและประเมิน ซึ่งเป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษา โดยเนื้อหา นั้นจะต้องมีความเหมาะสมกับหลักสูตรและความต้องการของกลุ่ม พอไปดูอันที่ ๓ การศึกษาตามอัธยาศัย เป็นการศึกษาที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามด้วยตนเองตามความสนใจ ตามศักยภาพ ความพร้อมและโอกาส โดยศึกษาจากบุคคล ประสบการณ์ สังคม สภาพแวดล้อม สื่อหรือแหล่งความรู้อื่น ๆ ดิฉันมองเท่าไรก็มองไม่ออกว่าการจัดการศึกษาสำหรับเด็กแรกเกิดนั้นจะอยู่ในระบบใด เพราะถ้าจะเป็นการศึกษาตามอัธยาศัยที่让孩子ได้เรียนรู้ด้วยตัวเองตามความสนใจและตามศักยภาพ เด็กนั้นยังทำอะไรไม่ได้เลย เดินก็ยังไม่เดินได้ พูดก็ยังไม่พูดได้เป็นเรื่องของการเลี้ยงดู ท่านประธานที่เคารพ ดิฉันอยากจะกราบเรียนว่า สิ่งที่ดิฉันได้ท้วงติงในเรื่องนี้ ดิฉันเองไม่ได้กีดกันสิทธิที่คนพิการจะต้องได้รับเป็นพิเศษ ดิฉันค่อนข้างเห็นใจด้วยซ้ำไป เพราะคนกลุ่มนี้ได้ถูกละเลย ได้ถูกเพิกเฉยจากสังคมมาเป็นเวลานาน รัฐธรรมนูญนั้นได้เขียนไว้ในมาตรา ๕๕ เขียนเอาไว้ว่า บุคคลซึ่งพิการหรือทุพพลภาพมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลือจากรัฐ ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ การที่กฎหมายใดจะบัญญัติเพื่อช่วยเหลือคนพิการนั้น ดิฉันมองว่ามีหลายกฎหมายที่สามารถจะดำเนินการในเรื่องนี้ แต่กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายในเรื่องการจัดการศึกษา เพราะฉะนั้นน่าจะเป็นการจัดการศึกษาสำหรับคนทุกคนที่ควรจะมีสิทธิความเท่าเทียมกัน โอกาสเมื่อเข้าสู่ในวัยเรียน ดิฉันเองจึงได้ขอแปรข้อความที่กรมการได้เพิ่มเติมในวรรคสามว่า ขอให้เป็นการให้การศึกษาดูแลคนพิการเป็นพิเศษเมื่อเริ่มแรก

ที่ปรากฏ หรือพบความพิการ ความหมายของตัวดิฉันเองที่เขียนเอาไว้ขอแปรญัตติว่า การศึกษาอบรมสำหรับคนพิการในวรรคสอง ให้จัดตั้งแต่เริ่มแรกที่ปรากฏหรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย อันนี้หมายความว่าเมื่อเด็กเข้ามาอยู่ในโรงเรียนจะเป็นโรงเรียนอนุบาลหรือโรงเรียนประถม ตอนแรกที่เด็กเข้ามาอยู่ในโรงเรียนนั้นเด็กยังเป็นเด็กปกติอยู่ แต่เมื่อเด็กเกิดความพิการขึ้น นั่นคือเริ่มแรกที่ปรากฏ หมายความว่าปรากฏความพิการ ไม่ว่าจะเป็น ความพิการทางใจ หรือเมื่อผู้ปกครองเอาเด็กเข้ามาฝากอยู่ในโรงเรียน แล้วครูพบว่าเด็กคนนี้พิการ คือเข้ามาโรงเรียนพบว่าเด็กพิการ ก็ให้รัฐดูแล กลุ่มบุคคลเหล่านี้เป็นพิเศษ โดยที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายตามที่กรมการ ทานอื่น ๆ ได้ขอแปรญัตติได้เพิ่มขึ้นมาในรายละเอียดอื่น ๆ ซึ่งตัวดิฉันเอง ไม่ได้คิดใจ ดิฉันเองจึงอยากจะได้เรียนชี้แจงถึงประเด็นที่ดิฉันจำเป็นต้อง สงวนเอาไว้ เพราะได้มองในแง่ประโยชน์ของการออกกฎหมายว่า การออก กฎหมายนั้นจะต้องออกกฎหมายให้ผู้ปฏิบัติสามารถปฏิบัติได้ นี่ประการที่ ๑

ประการที่ ๒ การออกกฎหมายนั้นต้องออกกฎหมายให้เห็นแนวทางอย่างชัดเจนว่า การดำเนินการหรือการที่จะทำให้เป็นไปตามกฎหมายนั้นจะดำเนินการให้เป็นรูปธรรมอย่างไร ด้วยเหตุผลเช่นนี้ดิฉันจึงจำเป็นต้องสงวนความเห็นเอาไว้ในคณะกรรมการธิการ ถึงแม้ว่าจะเป็นกรรมการเสียงข้างน้อยแต่ดิฉันก็ต้องเรียนท่านประธานว่าเป็นเสียงข้างน้อยไม่มาก เพราะว่ากรรมการข้างมากเพียงแค่ ๑๐ ท่าน กรรมการข้างน้อยที่ไม่เห็นด้วย ๘ ท่าน ดิฉันจึงถือว่าเป็นกรรมการเสียงข้างน้อยแต่ไม่มาก ขอบพระคุณค่ะ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญกรรมการที่สงวนความเห็นอีกท่านหนึ่งครับ คุณกฤษฎาครับ

นายกฤษฎา แก้วโสภะ (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม กฤษฎา แก้วโสภะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจากจังหวัดนครราชสีมา พรรคชาติพัฒนา ท่านประธานครับ ในมาตรา ๗ กระผมได้ขอสงวนไว้ร่วมกับท่านลลิตา ฤกษ์สำราญ ในประเด็นเดียวกัน ซึ่งผมมีเหตุผลดังต่อไปนี้ครับท่านประธาน ในมาตรา ๗ วรรคสาม ที่กรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ที่ได้บัญญัติเอาไว้ว่า การศึกษาอบรมสำหรับคนพิการในวรรคสอง ให้จัดตั้งแต่แรกเกิด กระผมคิดว่าถ้าแรกเกิด ครับท่านประธาน บ้านเมืองเราถึงแม้จะเจริญแล้วก็ตามถ้าเราเขียนกฎหมายไว้อย่างนี้ ปฏิบัติได้หรือไม่ หรือเขียนกฎหมายไว้ให้กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมเข้าไปรับผิดชอบทั้งหมดเลยโดยที่กระทรวงอื่นลดความรับผิดชอบลงไป เด็กแรกเกิดครับท่านประธาน เมื่อเราจัดการศึกษาโดยกระทรวงนี้เป็นผู้รับผิดชอบ หรือคณะกรรมการการศึกษาเขตพื้นที่การศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบ ถ้าเด็กเกิดแล้ว ๓ เดือนเรายังไม่ได้ไปจัดการศึกษาให้เด็กคนนั้นเป็นคนพิการ ฝ่ายที่จัดการศึกษามีความผิดหรือไม่ เพราะว่าประเทศไทยใช้ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร จะต้องตีความโดยเคร่งครัด ถ้าเด็กเกิดปีบแล้วเราไม่ได้ไปจัดการศึกษาให้กับเขา ฝ่ายจัดการศึกษามีความผิดหรือไม่ ประชาชนผู้เป็นผู้ปกครองเด็กฟ้องร้องรัฐได้หรือไม่ ที่ผมสงวนเอาไว้ผมอยากเห็นกฎหมายที่เขียนแล้วปฏิบัติได้ ไม่ใช่เขียนแล้วเพื่อฝัน หรือจะไปให้ความหมายคำว่า แรกเกิด ไว้ในกฎกระทรวง ผมเห็นว่ากฎหมายเราเป็นกฎหมายที่จะต้องตีความโดยเคร่งครัดจะมีปัญหาในทางปฏิบัติ ผมจึงเห็นสมควรว่าเราน่าจะเขียนกฎหมายแล้วให้อ่านแล้วเข้าใจชัดเจน ผมคงไม่พูดพาดพิงไปถึงว่าในขณะที่เราประชุมกันเป็นอย่างไร แต่ขอความกรุณาท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติในสภาแห่งนี้ได้ช่วยโปรดพิจารณา คำ ๆ นี้

ว่าเหมาะสมที่จะเขียนลงไว้ในกฎหมายนี้หรือไม่ คือถ้าเสี่ยงข้างมากเห็นอย่างไร
 ผมไม่ติดใจ ขอความกระจ่างว่าเขียนแล้วปฏิบัติได้แค่นั้นก็พอใจ ผมพยายามที่จะ
 หาคำตอบให้กับตัวเอง เพื่อที่จะตอบคำถามตรงนี้ว่าจัดเมื่อแรกเกิดจะดีควมอย่างไร
 เรามาดูคำสงวนคำแปรญัตติที่แกจากคำว่า แรกเกิด เป็น เริ่มแรกที่ปรากฏหรือ
 พบความพิการ ผมดูว่าความเป็นไปได้ น่าจะเป็นไปได้มากกว่า อันนี้เป็นความคิดเห็น
 ส่วนตัวของผม แต่ถ้าสภาแห่งนี้เห็นว่าแรกเกิดสมบูรณ์แล้วกระผมก็ไม่ได้ติดใจอะไร
 ผมขอคำอธิบายจากท่านคณะกรรมการเสี่ยงข้างมากต่อสภาแห่งนี้ เพื่อจะได้วินิจฉัย
 ร่วมกันครับท่านประธาน ขอบพระคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณสุรพงษ์ครับ

สพ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทัวไป)

นายสุรพงษ์ โตวิจักษณ์ชัยกุล (เชียงใหม่) : กราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพ กระผม สุรพงษ์ โตวิจักษณ์ชัยกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
จังหวัดเชียงใหม่ พรรคประชาธิปัตย์ ท่านประธานครับ ผมเองคงจะมีคำถาม
ที่จะเรียนถามผ่านท่านประธานไปยังประธานคณะกรรมการนะครับ เพราะว่า
ในมาตรา ๗ นี้ พูดถึงการจัดการศึกษาให้แก่บุคคลทั่วไปซึ่งมีร่างกายสมบูรณ์
คนพิการและก็บุคคลซึ่งเป็นอัจฉริยะ แต่ผมมองว่าสิ่งที่กรรมการเดิมเข้าไป
ในวรรคที่สอง ในกรณีที่มีการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่อง
ทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์และการเรียนรู้หรือมีร่างกายพิการ
หรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ ที่กรรมการเดิมคือ
ไม่มีผู้ดูแล ผมอยากจะเรียนถามว่าคำว่า ไม่มีผู้ดูแล นี้เฉพาะคนพิการหรือ
รวมไปถึงเด็ก ซึ่งผู้ปกครองทั้งบิดามารดาต้องเสียชีวิตด้วยโรคเอดส์
ผมไปพบกับเด็กนักเรียนอายุ ๔ ขวบ ที่โรงเรียนบ้านโป่งน้อย ตำบลสุเทพ
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ บิดามารดาเสียชีวิตด้วยโรคเอดส์
เด็กอายุ ๔ ขวบ ไม่ติดเชื้อ ไม่มีผู้ปกครองครับ ไม่มีแม่กระทั่งญาติ
ผมถามว่าคำว่า ไม่มีผู้ดูแล นี้รวมไปถึงเด็กเหล่านั้นหรือไม่ ถ้ารวมไปถึง
เด็กเหล่านั้น ผมอยากจะให้เดิมในวรรคสามว่า การศึกษาอบรมสำหรับ
คนพิการหรือผู้ไม่มีผู้ดูแลในวรรคสอง จะต้องจัดให้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย
และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและ
ความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด
ในกฎกระทรวง เพราะเด็กจำนวนนี้มีมากครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ในภาคเหนือครับ เด็กไม่ติดเชื้อเอดส์ แต่เด็กอยู่ไม่ได้เพราะผู้ปกครอง
เสียชีวิตไปหมดนะครับ ไม่มีผู้เลี้ยงดู ไม่มีบิดามารดา ผู้ปกครองที่จะดูแล
ตามมาตรา ๘ ผมอยากจะขอกรรมการได้โปรดชี้แจงด้วยครับ และหาก
เป็นไปได้ขอให้เดิมในสิ่งเหล่านี้ด้วยครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : พันจ่าอากาศเอก เต็ดดวงดอกรัก

พันจ่าอากาศเอก เต็ดดวงดอกรัก คุ่มชนะ (ชัยนาท) :

ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม พันจ่าอากาศเอก เต็ดดวงดอกรัก คุ่มชนะ
ส.ส. จังหวัดชัยนาท พรรคชาติไทยครับ ท่านประธานครับ ในหมวด ๒ สิทธิ
และหน้าที่ทางการศึกษานั้น มาตรา ๗ วรรคสาม ผมมีความข้องใจ
ตรงกับกรรมการเลี้ยงช้างน้อยหลายท่านครับ เดิมที่คิดว่าผมจะพูด

เรื่องนี้อาจมีแค่คนเดียว แต่เมื่อฟังจากกรรมาธิการหลายท่านแล้วมีความเห็นตรงกันผมหลายท่านครับ ตามที่คณะกรรมการได้แก้ไขบอกให้รัฐจัดอบรมคนพิการตั้งแต่แรกเกิด หรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายนั้น กระผมไม่ทราบว่า คณะกรรมการมีความประสงค์อย่างไรครับ เพราะว่า การรับรู้ของบุคคลไม่ใช่เริ่มตั้งแต่แรกเกิด เมื่อแรกเกิดของมนุษย์นะ ครับ ทุกคนเลยครับท่านประธาน ยังไม่มีความสามารถรับรู้อะไรทั้งหมด รู้อย่างเดียวเกิดมาก็ร้องอู๊ว ๆ และที่เด็กรู้มากคือ เมื่อมารดาเอานมใส่ปากเงยเลยครับ ก็รู้มากครับ แต่อย่างอื่นเด็กไม่รู้เลยครับ ถ้าจะมีการเลี้ยงดูเด็กตั้งแต่แรกเกิดนั้น ผมพอเข้าใจครับ แต่จะให้การศึกษาอบรม ผมไม่เข้าใจครับ จะทำอย่างไร จะให้ใครไปศึกษาเขา อบรมเขาได้แต่แรกเกิด และผู้ที่จะไปให้การศึกษา อบรมนั้นไม่ทราบว่า จะใช้วิธีการอย่างไรครับ ผมไม่เข้าใจ อยากจะให้ คณะกรรมการวิสามัญนี้ครับช่วยอธิบายด้วย เท่าที่ผ่านมามีท่านประธานครับ กระผมทราบเพียงแต่ว่าการศึกษามากับคัมภีร์นั้น หรือบุคคลธรรมดาเขาจะเริ่มให้การศึกษาอบรมตั้งแต่อายุ ๓ ขวบครึ่งนะ ครับ คือชั้นอนุบาล เด็กบางคน ๒ ขวบครึ่งก็สามารถอบรมได้แล้วเช่นเดียวกัน แต่ว่าแรกเกิดนั้นผมไม่ทราบจริง ๆ ไม่เข้าใจ พอจะอ่านพบรายงานของคณะกรรมการพรรคที่สาม ที่ผมอ่านพบพรรคสามนี้ก็แปลกใจ เมื่อแปลกใจผมด้วยความแปลกใจจะมาหยุดนิ่งอยู่กับใจไม่ได้ต้องขอพูด เพราะว่าเรื่องนี้สำคัญมากครับ เพราะเป็นเรื่องการศึกษา ถึงเด็กพิการก็จริงอยู่ แต่เมื่อทางรัฐดูแลเขาอย่างดี ไม่น่าครับ คนพิการอาจจะ เป็นคนที่ให้ประโยชน์แก่บ้านแก่เมืองได้เช่นเดียวกัน ผมจึงอยากจะให้ คณะกรรมการอธิบายให้ผมเข้าใจหน่อยนะครับว่า แรกเกิดนั้นเป็นอย่างไรรครับ ผมคงจะรบกวนแค่นี้ ท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีสมาชิกได้ซักถามหลายท่าน และก็อยู่ในประเด็นเดียวกัน และใกล้เคียง ผมอยากให้กรรมการชี้แจง ตอนนี้ก่อน เชิญครับ

นายสืบแสง พรหมบุญ (กรรมการ) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ กระผม สืบแสง พรหมบุญ จังหวัดกรุงเทพมหานคร พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะกรรมการ ขอกราบเรียนผ่านท่านประธานสภา ไปยังท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติว่า การที่คณะกรรมการเพิ่มมาตรา ๗ วรรคสาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาอบรมสำหรับคนพิการให้จัดตั้งแต่แรกเกิดนั้น มีความหมายว่า การที่คนพิการเกิดขึ้นมานั้น การจัดการศึกษาอบรมนั้นทำได้ ๒ ทาง ประการที่สำคัญที่สุดก็คือบิดา มารดา และผู้ปกครองนั้นจะต้องทราบ ตั้งแต่แรก และบางทีก็ไม่ทราบว่าบุตรของตัวนี้พิการ บางทีพิการทางสมอง พิการทางจิตใจ พิการทางอารมณ์ ฉะนั้นการที่จะให้ผู้ปกครอง และบิดา มารดาได้ทราบตั้งแต่แรกว่าบุตรของตัวนั้นพิการ จะได้เริ่มเตรียมตัวที่จะ รับทราบวิธีการที่จะให้การศึกษากับลูกของตัว บุตรของตัวได้ ซึ่งสามารถ ทำได้ตั้งแต่แรกเริ่มและจะประหยัดเวลา แต่ที่ปรากฏมาบางครั้งผู้ปกครอง และบิดาไม่ทราบ บางทีจับเด็กไปข้างหาว่าเป็นเด็กที่เกิดมาเพราะมีกรรม แต่ที่จริงแล้วเด็กพิการเหล่านี้ถ้าได้รับการให้การศึกษากับผู้ปกครองตั้งแต่แรก จะทำให้เด็กเหล่านี้เป็นทรัพยากรที่มีค่า และสามารถจะเรียนรู้ได้ และก็สามารถจะพึ่งตนเองได้

ในประการที่ ๒ สำหรับเด็กนั้นอย่าประมาณ เด็กเกิดขึ้นมา ความจริงเด็กเรียนรู้ตั้งแต่อยู่ในครรภ์ แต่เกิดขึ้นมาเด็กก็รับรู้ได้ถึงความอบอุ่น ของผู้ปกครองและของเล่นของเด็กพิการเหล่านี้มีหลายรูปแบบ เพราะฉะนั้น ถ้าพยายามจะให้เด็กเหล่านี้เรียนรู้ผ่านของเล่นและสื่อต่าง ๆ อย่างเด็กธรรมดา เด็กเหล่านี้ไม่สามารถจะเรียนรู้ได้ทันเท่าเขา แต่ถ้าใช้วิธีการพิเศษ ไม่ว่าจะ เป็นของเล่นหรือวิธีการให้การดูแล ไม่ว่าจะกระทรวงสาธารณสุข หรือกระทรวงศึกษาธิการ หรือกรมประชาสัมพันธ์ หรือกระทรวงแรงงาน จะทำให้เด็กพิการเหล่านี้ซึ่งพิการหลายอย่างมีหลายรูปแบบ สามารถที่จะ ได้รับความรู้ และก็ปรับตัวเองได้ แล้วก็จากการวิจัยพบว่าถ้าเราทำอย่างนี้แล้ว จะทำให้ค่าใช้จ่ายในการที่จะให้การศึกษากับคนพิการเหล่านี้ในระยะยาวถูกกว่า เราพึ่งตนเองได้มากกว่าด้วยครับท่าน

ในประการต่อมาที่อยากจะกราบเรียนก็คือว่า ที่แรกเกิดนี้กับเมื่อ
ถ้าจะเปลี่ยนเป็น แรกเริ่มที่ปรากฏ นั้นจะดีหรือไม่ กระผมกราบเรียนว่าถ้าเริ่มแรก
ที่ปรากฏนั้นก็คล้าย ๆ กับเมื่อแรกพบความพิการนั้นเอง ความพิการบางครั้ง
ถ้าไม่ได้ใช้วิธีการทางการแพทย์แล้วจะวินิจฉัยไม่พบได้เลย เมื่อพบทีหลัง
บางครั้งก็สายไปแล้ว แต่ถ้าเราเขียนไว้ว่าตั้งแต่แรกเกิด บางครั้งในทาง
การแพทย์เขารู้ และถ้าสามารถใช้วิธีการที่ถูกต้องก็สามารถจะตรวจสอบพบได้
ตั้งแต่แรกเกิด บางที่ยังไม่เกิดก็พบแล้ว เช่นทนายาศึกษาสามารถตรวจได้แล้ว
เพราะฉะนั้นในประเด็นนี้ก็อยากจะกราบเรียนอย่างนั้น

ในประการต่อมา ถ้าระบุไว้อย่างนี้แล้ว ถ้าไม่จัดจะผิดหรือไม่
ความจริงการจัดการศึกษานี้ไม่ได้หมายความว่าถ้าไม่จัดแล้วจะผิดหรือไม่
ความจริงไม่ใช่ในความหมายนั้น ความหมายเพื่อบังคับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องว่า
รัฐจะให้การช่วยเหลือในเรื่องนี้ ทั้งผู้ปกครองก็จะทราบถึงสิทธิหน้าที่ในเรื่องนี้ว่า
สามารถจะขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็น
กระทรวงการศึกษาธิการ หรือกระทรวงสาธารณสุข หรือกระทรวงแรงงาน
หรือกรมประชาสงเคราะห์ สามารถจะทำได้ เพราะฉะนั้นในประเด็นนี้ก็อยากจะ
กราบเรียนอย่างนั้น

ส่วนในประเด็นต่อมา ที่ท่านดอกเตอร์สุรพงษ์ ขอภัยที่เอ่ยนาม ที่ได้
พูดถึงว่า -----

ในวรรคสองที่พูดถึงไม่มีผู้ดูแลนั้น จะรวมถึงเด็กที่เป็นบุตรของผู้ป่วยโรคเอดส์หรือไม่ รวมครับ แล้วยังรวมหมายถึงเด็กที่ถูกทอดทิ้ง ถึงแม้พ่อแม่จะไม่ได้เป็นเอดส์นะครับ ถูกทอดทิ้งเพราะว่าเป็นเด็กกำพร้า ฟังใครก็ไม่ได้ เด็กเหล่านี้เป็นเด็กคล้าย ๆ กับเด็กด้อยโอกาสครับ แต่เด็กด้อยโอกาสยังดีกว่า อาจจะมีผู้ดูแล มีผู้ปกครองนะครับ แต่ด้อยโอกาสเพราะความยากจน หรือด้อยโอกาสด้วยเหตุอื่น แต่คนที่ไม่มีผู้ดูแลนี้ครับ เป็นเด็กที่น่าสงสารมากกว่า เด็กด้อยโอกาสธรรมดา ซึ่งรัฐควรจะให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่แล้วก็เป็นพิเศษ เพราะว่าเด็กเหล่านี้จะไม่มีอะไรเลย เด็กที่ถูกคนทอดทิ้งนะครับ คือเด็กจรจัดตามที่ต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และทั่วไปนะครับ ก็อยากจะกราบเรียนเพื่อนก่อนครับท่านประธาน ขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณหมอตศพรครับ

นายทศพร เสรีรักษ์ (แพร่) : ท่านประธานที่เคารพ ผม

นายแพทย์ทศพร เสรีรักษ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดแพร่ พรรคชาติไทย ในเรื่องมาตรา ๗ เรื่องคนพิการเป็นสิ่งที่ผมสนใจนะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พรรคชาติไทยของเราดูแลเรื่องคนพิการ ตั้งเอาสมรรถภาพของคนพิการออกมาแสดงให้สังคมประจักษ์มาแล้ว ที่นี้ผมต้องเรียนให้ทราบว่า ความพิการของคนเรา ในทางการแพทย์ เราแบ่งออกเป็นความพิการตั้งแต่กำเนิด และความพิการที่มาเกิดขึ้นในภายหลัง ผมเข้าใจดีไม่ว่ากรณีการเสี่ยงข้างมาก เสี่ยงข้างน้อย หรือว่าสมาชิกข้างล่างต่างก็อยากที่จะให้การศึกษากับคนพิการเป็นอย่างดีด้วยกันทั้งนั้น มันคิดแต่ตรงปัญหาที่อ่านกฎหมายแล้ว อ่านแล้วรู้สึกว่าเป็นไปได้ มันมาน้อยแค่ไหน หรือว่าอ่าน เขียนกฎหมาย เพียงเขียนให้มันดูสวยหรู ไม่ว่าจะร่างฯ ของกรณีการ หรือว่าร่างฯ ของอาจารย์ลลิตา ขอโทษที่เอ่ยนามความจริงแล้วผมดูแล้วไม่ต่างกัน ของอาจารย์ที่สงวนความเห็นไว้ว่า ให้จัดตั้งแต่เริ่มแรกที่ปรากฏ ก็ถ้าบังเอิญเด็กคนนั้นเกิดออกมาปรากฏอาการพิการทันที มันก็คือแรกเกิดเหมือนกัน ผมขอเสนอว่าให้แก้ไขความเป็นว่า ให้จัดโดยเร็ว เมื่อพบความพิการ และคนพิการมีความพร้อม ไม่ใช่เกิดออกมาวันเดี๋ยวนั้น ก็تابอด แล้วบอกว่าวันรุ่งขึ้นเราจะจัดการศึกษาให้ทันที ผมมองไม่ออกเหมือนกันว่ามันจะเป็นอย่างไร ไล่ไปอีกสักหน่อยได้ไหมครับ โดยทันทีเมื่อพบความพิการ และผู้พิการมีความพร้อม ผมคิดว่าทุกอย่างก็คงจะลงตัว คงจะไม่ต้องมีประเด็นอะไรโต้เถียงกันอีก ขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณสำเร็จ และคุณประยุทธ์นะคะ
 นายสำเร็จ อัจฉริยะประสิทธิ์ (นนทบุรี) : ท่านประธานที่เคารพ
 ผม นายสำเร็จ อัจฉริยะประสิทธิ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนนทบุรี
 พรรคราษฎร มาตรา ๗ นะครับ ที่คณะกรรมการการตัดคำว่า แห่งชาติ ออกไป
 ผมมีความสงสัยหลาย ๆ อย่างนะครับ ขอถามเป็นข้อ ๆ นะครับ ที่ร่างฯ เดิม
 เขียนว่า การจัดการศึกษาแห่งชาติ และร่างฯ นี้ก็เป็นร่างพระราชบัญญัติการศึกษา
 แห่งชาติ ผมก็ไม่ทราบสาเหตุว่า ในเมื่อเป็นร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ
 คณะกรรมการการไปตัดคำว่า แห่งชาติ ออกไปทำไม ผมเห็นว่าถูกต้องอยู่แล้ว
 มันไม่ต้องตัดนะครับ เดี่ยวขอทราบเหตุผลว่าตัดไปเพราะอะไร ในเมื่อเป็น
 ร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ แต่ว่าพอตัดการศึกษาแห่งชาติ มันก็ถูกต้อง
 อยู่แล้ว แต่กรรมการก็ตัดออก ขอทราบเหตุผลนะครับ และกรณีให้ตัด วรรคหนึ่ง
 คำว่า โดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยกฎกระทรวง
 ผมก็มีความข้องใจอีกครับ เพราะอะไร เพราะว่าถ้าหากว่าท่านตัดออกไป
 แล้วกรณีอย่างเด็กที่ไปเรียนมัธยม เรียนโรงเรียนเอกชน ไปเรียนโรงเรียนอาชีพ
 หรือ ปวช. ปวส. อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ถ้าไม่มีกำหนดไว้ในกฎกระทรวง
 ไปเรียนในโรงเรียนเอกชน ผมถามว่ารัฐต้องจ่ายตามให้เด็กนักเรียนที่ไปเรียน
 ในโรงเรียนเอกชนที่ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นหรือไม่ -----

เพราะว่าท่านไปตัดคำว่า วิธีการตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง หมายความว่า
 ทุกอย่างนี้รัฐจะต้องจ่ายให้หมด โรงเรียนจะแพงขนาดไหนก็ต้องไปจ่ายให้
 เพราะฉะนั้นผมก็มองดูแล้วว่าถ้าตัดออกไปแล้วมันจะบุงนะครับ ท่านดูให้ดี ๆ นะครับ
 ผมยังข้องใจตรงนี้มากเลยครับ เพราะมันไม่มีกฎหมายนะครับ หมายความว่า
 ต้องจ่ายให้หมด เพราะในนี้เขียนว่า ต้องรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า
 สิบสองปีที่รัฐต้องจ่ายให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย คือไม่มี
 หลักเกณฑ์อะไรเลย จะต้องจ่ายหมด จะไปเรียนแพงแค่ไหนก็ต้องจ่ายหมด
 เพราะฉะนั้นเดี๋ยวขอถามกรรมการด้วยการด้วยว่าท่านเอาเหตุผลอะไรมาตัดตรงนี้ครับ
 แล้วอีกประการหนึ่ง วรรคสาม ที่ไปตัดคำว่า เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป
 แล้วไปเพิ่ม เป็นพิเศษ ผมเห็นว่าการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งบกพร่องทาง
 ร่างกาย เพิ่มคำว่า จิตใจ ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร สถิติปัญหา ผมว่าร่างฯ เดิม
 เขาได้อยู่แล้ว แต่ท่านไปบอกว่าต้องเป็นพิเศษ ความจริงในนี้เขาเขียนครอบคลุม
 อยู่แล้วนะครับ ร่างฯ เดิม ผมอ่านแล้วอ่านอีก ผมว่าครอบคลุมนะครับ ท่านไปเพิ่ม
 จนรู้สึกว่าจะสละสลวยเกินไปนะครับ ผมเห็นว่ามันน่าจะใช้ร่างฯ เดิมนะครับ
 ในวรรคสองนี้มันจะเหมาะสมกว่านะครับ ท่านช่วยพิจารณาดี ๆ นะครับ วันนี้เรา
 ไม่ได้มาเอาชนะซึ่งกันและกัน เรามาเอาเหตุผลที่จะทำอย่างไรให้ร่างพระราชบัญญัติ
 การศึกษาแห่งชาติเราได้ใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ใช่เขียนเพื่อความสละสลวย
 หรือว่าจะเอาใจคนที่พิจารณาจนเป็นไปไม่ได้ อย่างที่เพิ่มบอกว่า ต้องดูแลตั้งแต่
 แรกเกิดอะไรนี้ ผมฟังแล้วฟังอีก ดูแล้วดูอีก มันไม่มีเหตุไม่มีผลนะครับ ทาง
 คณะกรรมการท่านดูศึกษาดี ๆ เถอะครับ เราอย่าไปคิดว่า โอบ จะต้องเขียน
 ให้ออกมา อย่างนี้ต่อไปกรมประชาสัมพันธ์ไม่ต้องทำงาน ต่อกไปกระทรวง
 ศึกษาธิการทำงานกรมเดียวพอ เพราะว่าดูตั้งแต่เกิดจนตายเลย เพราะฉะนั้น
 ผากท่านดูหน่อยครับว่า ที่ท่านเพิ่มมานี้ผมไม่รู้จะบอกอย่างไร มันก็สวยดี และก็
 เพราะพริ้งดี คนฟังแล้วก็ โอ้โฮ ดี ร่างพระราชบัญญัติการศึกษาฯ นี้ แต่ผมเห็นว่า
 มันปฏิบัติไม่ได้ อยากให้การเขียนกฎหมายได้ออกมานี้ปฏิบัติได้ ไม่อยากให้
 เขียนกฎหมายออกมาแล้วปฏิบัติไม่ได้ หรือมีปัญหาในอนาคต อยากผากท่าน
 คณะกรรมการนะครับ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ บอกว่า
 การบัญญัติกฎหมายต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับ
 แต่กรณีหนึ่งกรณีใดหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง เพราะฉะนั้น
 ผากคณะกรรมการด้วยนะครับว่า สิ่งที่ท่านเพิ่มท่านเติมไปนี้ ผมดูแล้วว่า

เป็นการยากที่ปฏิบัติแล้วเป็นการเจาะจงเกินไป เพราะในร่างฯ เดิมนี้ผมดูแล้ว
 คู่อีก ผมมั่นใจว่าเขียนไว้ดีมาก ที่เพิ่มเติมไปนี้ผมว่าอย่างไรผมก็ไม่เห็นด้วย
 มาตรา ๗ นี่อยากขอให้ใช้ร่างฯ เดิมครับ ผมฝากคณะกรรมการนะครับ
 ถ้าไม่ใช้ร่างฯ เดิม ก็ขอที่ผมถามนะครับว่า ที่ตัดคำว่า แห่งชาติ ไปทำไม
 ว่าตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้โดยกฎกระทรวงเพราะอะไร และท่านมีเหตุผลอะไร
 ท่านต้องจ่ายไหมที่จะต้องจ่ายเงินเกินนี้ แล้วก็เพิ่มเติมขึ้นด้วยเหตุผลอะไร
 ขอบขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณประยุทธ์ครับ

นายประยุทธ์ ศิริพานิชย์ (มหาสารคาม) : ท่านประธาน
 ที่เคารพ กระผม ประยุทธ์ ศิริพานิชย์ พรรคชาติไทย จากจังหวัดมหาสารคาม
 กระผมกราบเรียนท่านประธานว่า การที่ท่านกรรมการไปแก้ไขเพิ่มเติม
 ในมาตรา ๗ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวรรคสาม กระผมเข้าใจเจตนารมณ์ที่ดีของ
 ท่านกรรมการ แต่การเขียนกฎหมายต้องเขียนไม่ก่อให้เกิดปัญหาใด ๆ ที่มันขัด
 หรือแย้งกับมาตราอื่น ๆ การใช้ถ้อยคำก็เช่นกัน ท่านประธานครับ วรรคสาม
 เริ่มต้นด้วยการศึกษาอบรม ผมกราบเรียนท่านประธานฝากไปยังท่านกรรมการว่า
 การศึกษานั้นมีเขียนไว้ในคำนิยาม ตั้งแต่หัวข้อสุดท้ายไม่มีการศึกษาอบรมเลย
 มีออกมาในมาตรา ๗ วรรคสาม กลายเป็นมีคำว่า อบรม ขึ้นมา ผมอยากจะให้
 พิจารณาในการใช้ถ้อยคำ-----

แม้แต่ว่าเริ่มต้นด้วยวรรคสามบอกว่า การศึกษา อย่างเดียวก็รู้ว่ารวมทั้ง การอบรมด้วย เพราะในมาตรา ๓ ใช้คำนิยามว่า การศึกษา หมายความว่า กระบวนการเรียนรู้ของบุคคลและสังคม การถ่ายทอดความรู้ การฝึกการอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลง ความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อื่นเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคมการเรียนรู้ ปัจจัย เกื้อหนุน บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ผมคิดว่าในกฎหมายฉบับเดียวกัน ตั้งแต่มาตรา ๑ ถึงมาตราสุดท้ายจะไม่ได้เขียนว่าการศึกษาอบรมเลย เพราะมี เจตนาที่จะต้องให้ครอบคลุมถึงประเด็นต่าง ๆ ในคำนิยาม ผมจึงกราบเรียน ท่านประธานไปยังท่านกรรมาธิการว่า จะขอตัดคำว่า อบรม ได้หรือไม่ ซึ่งเนื้อหา สาระในวรรคสามนี้ก็จะครอบคลุมถึงคำนิยามตามมาตรา ๓ ทั้งหมด นั่นประเด็นที่ ๑

ในประเด็นที่ ๒ ในวรรคสามบรรทัดแรก ให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือ พบความพิการ ท่านประธานครับ ถ้าอ่านแค่นี้ก็คงจะไม่ติดใจผมรู้เจตนารมณ์ แต่ในวรรคสามในตอนสุดท้ายบอกว่า ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง เขียนเป็นเงื่อนไขไว้ในวรรคสาม แต่ไปโยงสุดท้ายไปผูกติดอยู่กับกฎกระทรวง ตัวเงื่อนไขนี้เขียนทำไม ผมออกจะเห็นด้วยกับท่านดอกเตอร์ลลิตาและคุณกฤษฎา ภาสกรวิเศษ ที่สงวนความเห็นไว้ว่า ให้จัดตั้งแต่เริ่มแรกที่ปรากฏและพบความพิการ แม้จะไม่เขียนเป็นเงื่อนไขไว้ในวรรคสามอย่างนี้ก็ตาม เราก็จะสามารถไปออก กฎกระทรวงว่าจะช่วยเหลืออย่างไรตามหลักเกณฑ์และวิธีการ เราก็สามารถเขียนได้ แต่เมื่อเขียนรายละเอียดไว้ในกฎหมายแต่ละเรื่องไม่หมด การเขียนอย่างนี้ ก่อให้เกิดปัญหาท่านประธานครับ ความจริงตรงนี้จะตัดทิ้งไปเสียทั้งหมดในเฉพาะ ประเด็นในเรื่องของเงื่อนไขว่าตั้งแต่เมื่อไร ก็ไปบัญญัติไว้ในกฎกระทรวงว่าจะให้ เมื่อไรตามหลักเกณฑ์และวิธีการก็บอมนได้ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม คำว่า ตั้งแต่แรกเกิด ท่านประธาน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ สภาพบุคคลตั้งแต่แรกคลอด อยู่รอดเป็นทารกก็ถือว่าเป็นบุคคลแล้ว ออกมาท่านจะรู้ได้อย่างไรว่าพิการหรือไม่พิการอย่างไร มันก็จะ เป็นเงื่อนไขทำให้เกิดความลักลั่นว่าคนนี้รู้ คนนี้ไม่รู้ มันจะ ไม่สอดคล้องตามกฎหมายของรัฐธรรมนูญซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา ๓๐ ของรัฐธรรมนูญ ผมคิดว่าการนี้จะให้ทบทวนถ้าหากเป็นไปได้อย่างที่ท่านลลิตาและท่านกฤษฎา แล้วกระผมคิดว่าจะก่อให้เกิดปัญหาต่อไปนั้นคงไม่มากนักครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณเอกภาพก่อน แล้วก็คุณชรินทร์ คุณสุรพงษ์รอบ ๒ เอาไว้ทีหลังนะครับ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานสภาที่เคารพ
 กระผม เอกภาพ พลซื่อ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด สังกัดพรรคเสรีธรรม
 ตามที่ทางคณะกรรมการได้มีแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายในมาตรา ๗ ของร่าง พ.ร.บ.
 ว่าด้วยการศึกษาแห่งชาตินี้ครับ ซึ่งมีท่านสมาชิกหลายท่านนั้นไม่เห็นด้วยกับ
 กรรมการ ผมอาจจะมีความคิดต่างกับท่าน ส.ส. หลายท่าน ผมได้อ่านกฎหมายของ
 คณะกรรมการแล้วผมเห็นด้วย ในการที่ทางคณะกรรมการได้เพิ่มวรรคสาม
 เข้ามา หลายคนเป็นห่วงว่าการที่เราไประบุในกฎหมายว่าให้จัดการศึกษาอบรม
 สำหรับคนพิการตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการ ขอกราบเรียนว่าในการที่
 คณะกรรมการได้เพิ่มวรรคสามเข้ามานั้น อยากให้ดูตั้งแต่วรรคหนึ่ง วรรคสอง
 วรรคสาม วรรคหนึ่งนั้นเป็นการจัดการศึกษาทั่วไปของบุคคลทุกคน วรรคสองนั้น
 เป็นการจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์
 สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้หรือร่างกายพิการนั้นเอง วรรคสอง -----

วรรคสามเป็นการขยายความวรรคสองว่า ถ้าเจอฟิกการแล้วจะให้การดูแลอย่างไร ศึกษาอย่างไร ส่วนวรรคสี่นั้นเป็นการจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความสามารถพิเศษ สำหรับวรรคสองนั้น ในการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่อง ในกฎหมาย วรรคสองเขาเขียนว่า การที่จะให้การศึกษิตตามวรรคสามได้นั้น วรรคสอง ต้องมาดูก่อนว่าบุคคลนั้นไม่สามารถพึ่งตนเองได้หรือไม่มีผู้ดูแล ถ้าคนฟิกการนั้น สามารถพึ่งตนเองได้หรือมีผู้ดูแลอยู่ก็ยังไม่เข้าวรรคสาม หลายคนบอกว่าเด็กที่เกิดมาแรกเกิดคือมีสภาพบุคคลนั้นจะเรี่ยนรู้้อย่างไร การศึกษาการเรี่ยนรู้ตามบทนิยามก็ดี ตามเจตนารมณ์ของกฎหมายก็ดี การศึกษาไม่จำเป็นต้องเรี่ยนในห้องเรี่ยน ไม่จำเป็นต้องอ่านหนังสือเป็นอย่างเดียวนะครับ เราอาจจะให้การศึกษิตตั้งแต่การอยู่ในสังคมเขาทำอย่างไร การรับรู้ทำอย่างไร ผมว่า การที่เขียนอย่างนี้เป็นการเปิดโอกาสกว้างดีแล้ว ดีกว่าจะไปฟิกซ์ (Fix) และก็หาโอกาสไปเขียนกฎหมายมารองรับ การที่เราเขียนในกฎหมายแม่ไว้เลยก็น่าเป็นสิ่งที่ดี ในความเห็นของผมนะครับ เห็นด้วยในการเพิ่มวรรคสาม และนอกจากนั้นหลายคนก็เป็นห่วงว่าจะทำได้หรือเปล่า เด็กแรกเกิดเขาเรี่ยนรู้จะสอนเขาอย่างไร ในข้อความตอนท้ายก็มีเงื่อนไขพ่วงขึ้นมาว่า การที่จะให้การศึกษิตอบรมแก่คนฟิกการในวรรคสองตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความฟิกการโดย ไม่เสียค่าใช้จ่ายนั้น ในกฎหมายเขาบอกว่าตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง ถ้าเกิดเราไม่มั่นใจในการช่วยเหลือช่วงไหนนะครับ เราก็สามารถออกกฎกระทรวงได้อยู่แล้ว ไม่น่าจะมีปัญหา แต่ที่อยากจะติงคณะกรรมการ อย่างที่ท่าน ส.ส. ท่านได้อภิปรายลักรู้ เรื่องการเขียนคำในกฎหมาย การจัดการศึกษา ท่านอ่านดูนะครับ มาตรา ๗ ขึ้นคำแรกว่า การจัดการศึกษา บรรทัดแรกนะครับ แล้ววรรคสองว่า การจัดการศึกษาสำหรับบุคคล เห็นไหมครับ วรรคแรกนั้น การจัดการศึกษาสำหรับคนทั่วไป วรรคสองเป็นการจัดการศึกษาสำหรับบุคคล ซึ่งมีความฟิกการและบกพร่องนะครับ วรรคสามขยายความวรรคสอง จะเพิ่มคำว่า อบรม เข้ามา เหมือนท่าน ส.ส. อภิปรายลักรู้ และวรรคสี่วรรคสุดท้ายนั้น ไม่มีคำว่า อบรม เป็นการเพิ่มเข้ามา ไปดูในคำจำกัดความแล้วนะครับว่า การศึกษิตคืออะไร การศึกษิตอบรมคืออะไรไม่มีนะครับ มีแต่ว่าการศึกษิต ในมาตรา ๓ นี้บอกว่า การศึกษิต หมายความว่า แต่การศึกษิตอบรม ในวรรคสามนั้นไม่มีนะครับ ถ้าเป็นไปได้อาจจะให้คณะกรรมการติตคำว่า อบรม ออกจากวรรคสามครับ นอกนั้นผมเห็นด้วยครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านประธานคณะกรรมการรับ
 นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธาน
 ที่เคารพ กระผม อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ขออนุญาตกราบเรียนในประเด็นสั้น ๆ
 ซึ่งท่านสมาชิกได้ท้วงติงขึ้นมาเรื่องของคำว่า อบรม นะครับ เนื่องจากคำนิยาม
 ของคำว่า การศึกษา ครอบคลุมถึงคำว่า อบรม อยู่แล้ว คณะกรรมการ
 ไม่ขัดข้องครับที่จะตัดคำว่า อบรม ออกจากวรรคสาม

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณชรินทร์ครับ
 นางสาวชรินทร์ พุทธิพน (เชียงใหม่) : ท่านประธานที่เคารพ
 ดิฉัน ชรินทร์ พุทธิพน พรรคประชาธิปัตย์ จากจังหวัดเชียงใหม่ ในมาตรา ๗
 ทั้ง ๓ วรรค วรรคหนึ่งจะพูดถึงเรื่องการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลทั่วไป
 วรรคสอง การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา
 อารมณ์ สังคม การสื่อสาร การเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพ
 ซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ส่วนวรรคสามเดิมจะเป็น
 การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษ ท่านประธานคะ ดิฉันไม่ทราบ
 เหตุผลของคณะกรรมการที่ไปตัดในวรรคหนึ่ง ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด
 โดยกฎกระทรวง เพราะถ้าเผื่อว่ารัฐจะต้องจัดการศึกษาไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี
 โดยอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ ถ้าเผื่อว่าไม่มีหลักเกณฑ์วิธีการที่กำหนด โรงเรียนที่
 จัดอยู่ในปัจจุบันก็จะมีโรงเรียนเอกชน โรงเรียนของรัฐบาล ถ้าจัดตรงนี้เอกชน
 ก็คงจะกระทบกระเทือน แต่ถ้าท่านมีเงื่อนไขว่าตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด
 โดยกฎกระทรวง ตรงนั้นก็คงจะเป็นทางออกที่ดี แล้วพอมายังในวรรคสอง ท่านเพิ่ม
 ในวรรคสามขึ้นมา การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการในวรรคสองนั้นยังมีหลักเกณฑ์
 วิธีการที่กำหนด ท่านมีเงื่อนไขไว้ให้ จริง ๆ แล้วการจัดการศึกษาทั้ง ๓ แบบ
 ไม่ว่าจะเป็นทั่วไป พิการ บกพร่องหรือบุคคลพิเศษ จำเป็นที่จะต้องมีเงื่อนไข
 ดิฉันไม่ค่อยเห็นด้วยที่ท่านมาเติมในวรรคสาม เพราะวรรคสามนี้ก็จะ เป็นการเพิ่ม
 ในเรื่องของหลักเกณฑ์วิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงซึ่งสามารถที่จะขยายได้อยู่แล้ว
 ตรงนี้อาจจะไม่จำเป็น ถ้าเผื่อว่าท่านจะรวบรวมครบทั้ง ๓ แบบ น่าจะเพิ่มเป็น
 วรรคสุดท้ายว่า การจัดการศึกษาตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม ให้จัดตาม
 หลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง น่าจะเพิ่มตรงนี้ และก็วรรคสาม
 ที่เพิ่มที่สามารถก็จะตัดไปได้ ขอบคุณค่ะ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ยกมืออีก ๓ ท่าน คงเป็น ๓ ท่านสุดท้าย คุณอดิศร และผมขอบคุณกฤษฎาง และคุณสุรพงษ์ ๓ ท่าน คุณอดิศรและอาจารย์ลลิตา และก็ไปที่คุณกฤษฎาง และคุณสุรพงษ์ เชิญคุณอดิศร

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ ผม อดิศร เพียงเกษ พรรคความหวังใหม่ จากจังหวัดขอนแก่น มาตรา ๗ ในวรรคแรกเป็นการลอกข้อความจากกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๓ เข้ามา เป็นวรรคแรก แต่ว่าคณะกรรมการได้เพิ่มข้อความคำว่าและโอกาส เข้ามา กฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๓ บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการ รับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี ที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึง และมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย นี่คือข้อความในกฎหมายรัฐธรรมนูญ ผมจึงอยากทราบความคิดเห็นว่า ในการที่ทำกฎหมายเล็กกว่ากฎหมาย รัฐธรรมนูญ เพิ่มคำว่า และโอกาส เข้าไป ท่านเห็นว่ารัฐธรรมนูญ บกพร่องใช่ไหม หรือว่าการเพิ่มคำว่า โอกาส นี้เข้าไปเป็นการสั่งสอน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรรัฐธรรมนูญไปในตัวด้วย ว่าการบัญญัติรัฐธรรมนูญของท่าน ในมาตรา ๕๓ ขาดตกบกพร่องในโอกาสนี้ไป ท่านประธาน การจัดให้ บุคคลมีสิทธิเสมอกันในการรับศึกษาน่าจะเป็นสิ่งที่ถูกต้อง สิทธิคู่กับหน้าที่ โอกาสนี้คือผมอาจจะจะเป็นนักภาษามากน้อยดี บังเอิญว่าต้องอาศัยพจนานุกรม โอกาสเป็นคำนามแปลว่า ช่อง ทาง เวลาที่เหมาะสม จังหวะ ว่าอย่างนั้น ที่ผมเปิดดู เพราะฉะนั้นหากท่านเพิ่มข้อความที่สำคัญอย่างนี้ขึ้นมา เพิ่มเข้าไปในกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๓ ผมจึงถือว่าเป็นเรื่องใหญ่ เรื่องใหญ่มาก ท่านกรรมาธิการอาจจะใหญ่กว่ารัฐธรรมนูญหรือเปล่าไม่ทราบ นี่ผมถามอย่างตรงไปตรงมาในวรรคหนึ่ง สำหรับวรรคสองนั้นผมคิดว่า การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ผมมีความติดใจเรื่องการจัดการศึกษาสำหรับบุคคล ซึ่งมีความบกพร่องทางอารมณ์ ทางสังคมเป็นอย่างไร ทางสังคมผมแปลไม่ออก จริง ๆ ผมมีโอกาสดูสนทนากับกรรมาธิการวิสามัญท่านหนึ่ง ผมขออนุญาต ที่จะไม่เอ่ยนาม ท่านบอกท่านถึงเหมือนกันว่าคำว่า อารมณ์ มันน่าจะอยู่ในจิตใจ ทางสังคมนี้ค่อนข้างที่จะเป็นจุดบกพร่องอย่างไร การจัดการศึกษาสำหรับบุคคล ซึ่งมีความบกพร่องทางสังคม ผมพยายามอ่านเอาใจช่วยหรือเป็นศัพท์ใหม่ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญได้คิดค้นขึ้นมา สำหรับวรรคสามนั้นผมเห็นด้วยกับ

ท่านลลิตากับท่านกฤษฎาง แก้วโสภาก ขออนุญาตที่จะไม่อภิปราย เพราะฉะนั้น
 ผมจึงอยากเรียนถามอย่างเอาจริงเอาจังว่าท่านเพิ่มคำว่า และโอกาส เข้ามา
 หมายความว่าเพิ่มข้อความลงในรัฐธรรมนูญโดยจะเจตนาหรือไม่ก็ตาม
 เป็นเรื่องใหญ่ ท่านอาจจะอธิบายอย่างไรก็ช่าง แต่ว่าข้อความในรัฐธรรมนูญ
 เรายังไม่มีเพิ่มเข้าไป ท่านเกรงใจรัฐธรรมนูญหรือเปล่า กฎหมายรัฐธรรมนูญ
 เป็นกฎหมายสูงสุดของชาติบ้านเมือง กฎหมายอื่นจะขัดหรือแย้งต่อกฎหมาย
 รัฐธรรมนูญไม่ได้ อันนี้คือข้อความในรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นบทบัญญัติทั่วไป
 จึงขออนุญาตที่จะเรียนถามท่านประธาน ในวรรคสามเห็นด้วยกับผู้แปรญัตติ
 สำหรับวรรคหนึ่งก็คิดว่าไม่น่าจะเพิ่มเติมเข้ามาให้เป็นการดูประหนึ่งว่ารัฐธรรมนูญ
 ของบ้านเมืองเราไม่มีความศักดิ์สิทธิ์ในตัวอักษรที่ร่างขึ้นมา

นางลลิตา ฤกษ์สำราญ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน
 ที่เคารพ ดิฉัน ลลิตา ฤกษ์สำราญ พรรคประชาธิปัตย์ กรุงเทพมหานคร
 ในฐานะกรรมาธิการเสียงข้างน้อย ตัวดิฉันเองนั้นได้พยายามที่จะจับทุกคำพูด
 ที่กรรมาธิการเสียงข้างมากได้พยายามให้เหตุผลว่าทำไมถึงใช้คำว่า
 การศึกษาอบรมสำหรับเด็กเมื่อแรกเกิด ตัวดิฉันเองได้ตั้งคำถามไปอยู่หลายคำถาม
 แต่ไม่ได้รับคำตอบ อาจจะเป็นเพราะว่าดิฉันถามไม่ตรงกับคำตอบ
 แต่สิ่งที่ดิฉันทราบนั้นก็คือว่า ตอบไม่ตรงกับคำถามที่ดิฉันถาม ดิฉันถามว่า
 การจัดการศึกษาในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ รูปแบบการจัดการศึกษาที่เราจะให้
 กับเด็กนั้น มีอยู่ ๓ แบบ คือการศึกษาในระบบ นอกระบบ และการศึกษา
 ตามอัธยาศัย-----

ดิฉันเรียนตามว่าการจัดการศึกษาอบรม อบรม ตัดออกไปแล้ว การศึกษาสำหรับ
 คนพิการตั้งแต่แรกเกิดนั้นอยู่ในประเภทไหน รูปแบบการศึกษาแบบไหน เพราะนี่
 คือการศึกษาที่รัฐจะต้องเข้าไปดูแลโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย แบบไหน การศึกษาใน
 ระบบ นอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ดิฉันสืบคำถามประโยคที่ ๒ ไป
 ในตอนที่อภิปรายตอนแรก การจัดการศึกษานั้นมีอยู่ ๒ ระดับ คือการศึกษาขั้น
 พื้นฐานกับการศึกษาระดับอุดมศึกษา การศึกษาตั้งแต่เด็กแรกเกิดนี้คือการศึกษ
 ขั้นไหน เพราะเมื่อมาพลิกดูในมาตราหลัง ๆ ต่อไปนั้นจะใช้คำว่า การศึกษาขั้น
 ปฐมวัย การศึกษาขั้นปฐมวัยก็คือเมื่อเด็กเข้าโรงเรียน สิ่งที่คุณหมอสพร
 ได้พูดเมื่อก็ว่าได้ว่าได้อ่านความที่ดิฉันได้แก้ไขกับของกรรมาธิการนั้น เริ่มแรกปรากฏ
 กับแรกเกิดนั้นความหมายเดียวกัน ดิฉันอยากจะเรียนคุณหมอนะคะว่าไม่เหมือนคะ
 เพราะว่าการจัดการศึกษาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้คือจัดเมื่อปฐมวัย นั่นคือเด็ก
 อยู่ในวัยเรียน เพราะฉะนั้นเมื่อเริ่มแรกปรากฏหรือพบนั้นหมายความว่าพ่อแม่
 ผู้ปกครองพาเข้ามาโรงเรียน ครูใหญ่หรือครูพบว่าเด็กคนนี้พิการ นั่นคือจะเข้า
 ตามกฎหมายฉบับนี้ เริ่มแรกปรากฏนั้นหมายความว่าเรียนไปยังดี ๆ อยู่ เรียนไป
 ได้ถึงอายุ ๑๐ กว่าขวบพลัดตกลงมาขาหัก หรือว่าไปถูกเด็กเล่นกันที่มลูกนับันตาบอด
 นี่ก็ว่ามันจะอยู่ในเริ่มว่า เมื่อปรากฏความพิการคือตาบอด นั่นคือเขาจะได้รับการ
 ดูแลเป็นพิเศษตามกฎหมายฉบับนี้ นี่คือสิ่งที่ดิฉันจะเรียนว่ามันไม่เหมือนกัน การที่
 เราจะไปอ้างว่าแรกเกิดกับเริ่มแรกปรากฏความหมายนั้นคือภาษา แต่จริง ๆ
 ในกฎหมายฉบับนี้เราพูดเมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่ในวัยเรียน ดิฉันได้พยายามที่จะดู
 คำตอบที่กรรมาธิการได้ให้เหตุผล ถ้าเป็นอย่างที่กรรมาธิการได้ชี้แจงต่อสภา
 ดิฉันคิดว่าเราคงจะต้องมีการแก้ไขถ้อยคำพอสมควร เพราะเหตุผลที่กรรมาธิการ
 ได้ชี้แจงต่อสภานั้นให้เหตุผลที่ว่าที่จำเป็นต้องจัดตั้งแต่แรกเกิดนั้น นั่นก็คือ อันที่ ๑
 ข้อดี การที่บิดามารดาได้ทราบว่าเด็กนั้นพิการตั้งแต่แรกนั้นเป็นการเตรียมตัวเด็ก
 เตรียมพร้อมเด็ก เป็นการจะประหยัดเวลา เพราะว่าเวลาที่เราจะไปจัด
 การศึกษาให้กับเด็กนี้ ถ้าพ่อแม่เขาได้เลี้ยงดูเด็กพิการอย่างถูกต้อง มีความรู้
 จะเลี้ยงดูเด็กพิการอย่างไร การจัดการศึกษาก็จะประหยัดเวลา เวลาที่เข้ามา
 อยู่ในวัยเรียน แล้วท่านได้ตอบว่าเพราะฉะนั้นเราก็ควรจะให้การศึกษากับ
 ผู้ปกครองตั้งแต่แรกในการอบรมเลี้ยงดูว่าจะเลี้ยงดูเด็กพิการอย่างไร
 ถ้าเหตุผลเป็นอย่างนี้ดิฉันคิดว่าคงจะต้องแก้ไขถ้อยคำในวรรคสามว่า การศึกษา
 อบรมสำหรับคนพิการในวรรคสอง ให้จัดตั้งแต่แรกเกิดโดยให้ความรู้กับบิดา

มารดาในเรื่องของการอบรมเลี้ยงดู อย่างนี้ดิฉันเห็นด้วย ให้ไปเลย เพราะ
 เด็กบางคนไม่รู้จริง ๆ พ่อแม่บางคนไม่รู้จริง ๆ ว่าลูกพิการ และไม่รู้ด้วยว่า
 จะเลี้ยงอย่างไร เด็กเกิดมาพอเห็นพิการกลายเป็นเด็กที่น่ารังเกียจ กลายเป็น
 เด็กที่มีปมด้อยของครอบครัว เพราะทุกคนนั้นเขาสติปัญญาดีหมด มีเด็กคนที่
 ปัญญาอ่อนขึ้นมาในครอบครัว ทบตีเด็กตลอดเวลา เพราะฉะนั้นการให้ความรู้
 กับผู้ปกครองดิฉันเห็นด้วยถ้าเป็นในความหมายอย่างนี้ ไม่ใช่ว่าเป็นการที่ให้
 กับตัวเด็ก ต้องให้กับบิดามารดาและผู้ปกครอง และจะให้อย่างไรจะ ไปกำหนด
 ในกฎกระทรวงดิฉันไม่ว่า มีอีกเหตุผลหนึ่งก็คือว่าอันที่ ๒ ที่บอกบอกว่า เหตุผล
 ที่ว่าทำไมให้จัดตั้งแต่แรกเกิด นั่นคือให้เด็กเรียนรู้ผ่านการเล่น ผ่านการ
 เรียนรู้โดยผ่านของเล่น มีของเล่นอะไรต่าง ๆ สำหรับคนพิการและเราจัด
 ดูแลตั้งแต่เด็ก ถ้าเด็กได้เตรียมตัวตั้งแต่เล็ก ได้เรียนรู้ตั้งแต่เล็กแล้ว
 ค่าใช้จ่ายในการให้การศึกษาจะถูกกว่าเพราะเด็กสามารถจะพึ่งตนเองได้
 ตั้งแต่แรกแล้วเวลาไปเทียบค่าใช้จ่ายในระยะยาว อันนี้ดิฉันคิดว่าก็คนละ
 ประเด็น เพราะว่าถ้าในเรื่องอย่างนี้น่าจะเป็นหน้าที่ของหน่วยงานอื่น
 เพราะท่านก็ได้พูดออกมาว่าผ่านกระทรวงสาธารณสุข ผ่านกระทรวงแรงงาน
 หรือศูนย์ประชาสงเคราะห์ของกระทรวงมหาดไทย อย่างนี้ก็คือว่าให้ไปออก
 กฎหมายใหม่ ไปอยู่ในส่วนอันนั้นว่าในกรณีที่เกิดขึ้นมาแล้วเรามี
 ศูนย์สงเคราะห์ ต่อไปประเทศไทยจะมีศูนย์สงเคราะห์สำหรับเด็กพิการ
 ตั้งแต่แรกเกิด ใครที่พบว่าพิการจากโรงพยาบาลก็เอาเข้าไปอบรมดูแล
 พ่อแม่ได้รับการอบรม ดิฉันไม่ติดใจถ้าจะเป็นอย่างนั้น แต่นี่คือร่างพระราชบัญญัติ
 การศึกษา-----

อันที่ ๓ เหตุผลที่ท่านบอกว่า เริ่มแรกที่ปรากฏพบกับความพิการ ไม่สามารถจะใช้ในเหตุผลที่ดิฉันได้ขอแปรญัตตินั้น ท่านบอกว่ามันคืออันเดียวกัน ดิฉันต้องเรียนว่าคนละอัน เหตุที่ท่านบอกว่า คำว่า ต้องรู้ว่าเด็กพิการหรือไม่ ตั้งแต่แรกเกิด คนอื่นไม่รู้ แต่แพทย์รู้ นั่นคือต่อไปเด็ก ประชากรไทยล้านกว่าคนที่เกิดขึ้นมาในแต่ละปี เมื่อเด็กเกิดขึ้นมามีลมหายใจแพทย์ทุกคนต้องวินิจฉัยทันทีว่า เด็กคนนี้พิการตรงไหน ดิฉันอยากจะเรียนถามว่า เด็กหูหนวกจะไปรู้ได้อย่างไร เด็กคนนี้หูหนวกเกิดขึ้นมาเด็กยังนอนแบเบาะอยู่เมื่อมีลมหายใจ แต่เด็กคนนี้หูหนวกไม่สามารถจะได้ยินเสียงอะไรเลย ดิฉันต้องเรียนถามท่านประธาน ผ่านไปยังคุณหมอที่มีความรู้หลายท่านในสภานี้ว่าจะตรวจพบได้อย่างไร เพราะฉะนั้นในเหตุผลหลายประการนั้นดิฉันอยากจะกราบเรียนท่านประธาน ผ่านไปยังสมาชิกที่มีสมาชิกอยู่ท่านหนึ่งได้สนับสนุนว่า อาจจะเห็นเลยตั้งแต่แรกเกิดอะไรเลย ดิฉันไม่ติดใจในประเด็นนั้นควรจะดูแล แต่ปัญหาคือจะปฏิบัติอย่างไร ข้าราชการในกระทรวงศึกษาธิการจะทำอย่างไร ดิฉันมองนั้นดิฉันอยากจะเรียนท่านประธานนะค่ะว่า ดิฉันเป็นฝ่ายค้านเอาใจช่วยกฎหมายฉบับนี้ และดิฉันไม่เห็นด้วยที่วันนี้จะมีการนับองค์ประชุมอยู่ตลอดเวลา เพราะต้องการให้กฎหมายผ่านโดยเร็ว แต่ว่าอะไรก็ตามที่มันเป็นเหตุผลที่เรามองไปในอนาคต อีก ๓ ปี พระราชบัญญัติฉบับนี้ก็จะได้ใช้ เรานึกถึงรัฐบาลชุดนั้น เรานึกถึงคนที่เขาจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่ามีความเป็นไปได้แค่ไหน และในเรื่องการดูแลคนพิการนั้นไม่ใช่มีกระทรวงศึกษาธิการที่จะดูแลเพียงกระทรวงเดียว เรามีหลายกระทรวงที่จะต้องดูแล แต่กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษา ดิฉันไม่ติดใจ ถ้ากรรมาธิการในวันนี้ ดิฉันเป็นกรรมาธิการเสียงข้างน้อยคงจะต้องโหวตเสียงของสมาชิกผู้ทรงเกียรติในสภาแห่งนี้เป็นผู้ตัดสิน และตัวดิฉันเองไม่ติดใจถ้าเสียงส่วนใหญ่ของสภาแห่งนี้มีความเห็นชอบกับในวาระสามที่กรรมาธิการเสียงข้างมากได้เห็นด้วย ตัวดิฉันเองนั้นในฐานะกรรมาธิการเสียงข้างน้อยก็คงจะได้เพียงแต่อภิปรายเอาไว้เป็นเหตุผลในสภาแห่งนี้เพียงเท่านั้นเอง ขอขอบคุณค่ะ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคณะกรรมาธิการชี้แจงครับ

นายกฤษฎาง แถวโสภา (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ

ท่านบอกว่าท่านลลิตาแล้วก็ผม แล้วก็ท่านดอกเตอร์ต่อไป พอมาถึงตอนนี้

ท่านเปลี่ยนใจให้กรรมาธิการชี้แจงแล้วใช่ไหมครับ ผมอยากจะทราบ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คืออย่างนี้ครับ ถ้าเผื่อว่าประเด็นที่กรรมการยกมือชี้แจงก็จะเป็นประเด็นที่คุณกฤษฎาอาจจะถามอยู่ก็ได้ เพราะฉะนั้นเมื่อกรรมการยกมือจะชี้แจงผมก็ให้ชี้แจงก่อน เพื่อว่าหลังจากกรรมการชี้แจงก็ต้องเป็นของคุณกฤษฎา

นายกฤษฎา แก้วโสภ (กรรมการ) : ถ้ามีกรรมการคนอื่นจะชี้แจงต่ออีกต้องต่อไปอีกไหมครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมคิดว่าจะใช้วิธีจับอย่างนั้น เพราะว่าประเด็นอยู่อย่างนี้ครับ คือกรรมการชี้แจงแล้วข้อซักถามอาจจะหมดลงไปได้ เชิญท่านกรรมการครับ

นางสาวกัญญา ศิลปอาชา (กรรมการ) : ท่านประธานสภาที่เคารพ ดิฉัน กัญญา ศิลปอาชา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี พรรคชาติไทย ในฐานะกรรมการ ต่อการอภิปรายในมาตรา ๗ นี้ ก่อนข้างจะชัดเจนว่าเราทุกท่าน ไม่ว่าจะเป็นกรรมการเสียงข้างมาก กรรมการเสียงข้างน้อยหรือท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทุกท่านในสภาแห่งนี้ ต่างก็ห่วงใยต่อสิทธิและโอกาสทางการศึกษาของเด็ก เยาวชนไทย โดยเฉพาะที่มีความบกพร่อง โดยเฉพาะที่ด้อยโอกาสและเป็นผู้พิการ แต่เราอาจจะมีความเข้าใจหรือขัดแย้งกันในประเด็นปลีกย่อยบ้างเล็กน้อย ดิฉันอยากจะขอเรียนชี้แจงต่อประเด็นต่าง ๆ ที่คิดว่าจะชี้แจงได้ใน ณ ที่นี้

ประเด็นแรกคือ การที่ท่านกรรมการเสียงข้างน้อย ท่านลลิตารวมทั้งท่านผู้มีเกียรติท่านอื่น ท่านกฤษฎาได้กล่าวว่า การที่ระบุว่าการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการในวรรคสอง ให้จัดตั้งแต่แรกเกิดนั้นจะเป็นไปได้อย่างไร ขอเรียนว่าในวรรคนี้เป็นการประกาศเจตนารมณ์อันชัดแจ้งของรัฐบาลที่มีหน้าที่รับผิดชอบเรื่องการจัดการศึกษาว่า จะต้องรับผิดชอบในการดูแลการพัฒนาศักยภาพของเด็กเยาวชนเราตั้งแต่แรกเกิดสำหรับกรณีที่เด็กผู้ที่มีความพิการ ซึ่งการจัดการศึกษานั้นไม่ได้หมายถึงเฉพาะการจัดการศึกษามุ่งตรงไปที่ตัวผู้พิการ การจัดการศึกษาคือกระบวนการเรียนรู้ บ่อหมอบรวมไปถึงการให้ความรู้ การให้การอบรมกับบิดา มารดา ผู้ที่มีลูกพิการเพื่อจะสามารถดูแลเลี้ยงดูบุตร ผู้พิการของตน ให้บุตรนั้นมีโอกาสพัฒนาศักยภาพแห่งการเรียนรู้ได้ในโอกาสต่อไป เป็นที่ชัดเจนว่า ทางกรมแพทย์ก็ได้พูดว่า เด็กพิการนั้นยิ่งพบเร็ว ยิ่งเข้าไปดูแลเขาเร็ว ยิ่งพัฒนาเขาด้วยกระบวนการวิธีที่ถูกต้องเร็วขึ้นเท่าไร ศักยภาพต่อการ

เรื่ยนรู้ในอนาคตของเขาย่อมมีสูงมากขึ้นเท่านั้น เด็กทุกคนต้องให้พิการหนักหนา
สาหัสแค่ไหน ต่อให้ปัญหาอ่อนรุนแรงระดับใดก็ตาม จะมีขีดในระดับหนึ่งที่ศักยภาพ
ของเขาจะได้รับการพัฒนาไปได้ถ้วนทั่วทุกตัวคนนะละ -----

ก็อยากจะเรียนว่าการจัดการศึกษาตั้งแต่แรกเกิดนั้นยังหมายรวมถึงอย่างที่เราเรียนว่า การให้ความรู้กับผู้ปกครอง กับบิดา มารดาด้วยนะคะ และอาจจะหมายถึงว่า ภาครัฐอาจจะจัดเป็นคู่มือในการให้ความรู้หรือจัดเป็นสื่อที่เหมาะสมกับเด็กเล็กผู้พิการ ในแต่ละประเภท อาจจะ เป็นเทปเพลง อาจจะ เป็นของเล่นอย่างที่เราอาจารย์สืบแสง ได้พูด ที่จะได้พัฒนาฝีมือไม่ว่าจะเป็นการฝึกทางร่างกาย หรืออาจจะ เป็นเทปเพลง ในกรณีที่เราเด็กมีความพิการทางสายตาสะไรต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้ล้วนสามารถระบุอยู่ได้ ในกระบวนการจัดการศึกษาให้กับคนพิการตั้งแต่แรกเกิดได้ทั้งสิ้น

ต่อคำถามที่ท่านลลิตาได้พูดนะคะ ว่าหากเด็กคลอดออกมาแล้ว แพทย์วินิจฉัยในขั้นแรกไม่ทราบว่าเด็กนั้นพิการ เช่น หูหนวก เป็นต้น จะเป็นอย่างไร ก็ขอเรียนว่าในวรรณคดีที่เราได้พูดว่า จัดให้ตั้งแต่แรกเกิดหรือเมื่อพบความพิการ หากในเมื่อครั้งแรกที่ออกมาจากครรภ์มารดา ยังไม่ได้ปรากฏความเป็นหูหนวก หรือยังพบไม่ได้ อันนั้นก็คงจะยังไม่สามารถจัดตรงนี้ได้ ก็ต้องมาดูในประเด็น ที่บอกว่าหรือพบความพิการ ก็คงจะอธิบายได้ด้วยประโยคถัดไปนะคะ

ต่อไปก็คือ การที่บอกว่ากระทรวงศึกษาธิการจะดูแลเหมือนหนึ่ง เป็น หน่วยงานที่จะต้องรับผิดชอบในทุกสิ่งทุกอย่างตั้งแต่เด็กแรกเกิดไปจนตายนั้น ก็ขอเรียนว่าในการจัดการศึกษานั้นนะคะ และโดยเฉพาะการจัดการศึกษาใน อนาคตสำหรับผู้พิการนั้นจะต้องเป็นการทำงานที่รับผิดชอบร่วมกันในหน่วยงานที่ เกี่ยวข้องของรัฐบาล ไม่ว่าจะเป็นกระทรวงศึกษาธิการเอง กระทรวงสาธารณสุข หรือว่ากรมประชาสงเคราะห์ แม้ในการจัดในขณะนี้นะคะ เรามีศูนย์การศึกษา พิเศษ ซึ่งก็จะต้องเป็นการทำงานเชื่อมโยงกันในกระทรวงต่าง ๆ ที่เราได้เรียน มาแล้วด้วย ดังนั้นไม่ได้หมายความว่ากระทรวงศึกษาธิการเพียงแห่งเดียวเท่านั้น ที่จะต้องรับผิดชอบในทุกสิ่งทุกอย่าง แต่เราจำต้องระบุไว้ในร่างพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติว่า เป็นความรับผิดชอบอันหนึ่งของกระทรวงศึกษาธิการ ที่ จะต้องดูแลในประเด็นเหล่านี้ และมีหน้าที่ที่จะต้องเชื่อมโยงกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อดูแลการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของเด็กผู้พิการให้เต็มที่นะคะ

ประเด็นถัดไปท่านสมาชิกถ้าดิฉันจำไม่ผิด คุณชรินทร์นั้นนะคะ ได้กล่าวว่า การจัดการศึกษาให้กับบุคคลทั่วไปให้กับเด็กผู้มีความบกพร่องหรือด้อยโอกาส และก็ การจัดการศึกษาให้กับผู้พิการนั้น จะรวมทั้ง ๓ วรรณคดีให้มีระบุในกฎกระทรวงได้ หรือไม่ ก็ขอเรียนว่าในวรรณคดีแรกนั้นตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญเราเขียนให้สอดคล้อง กับบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญที่ว่าไม่เก็บค่าใช้จ่าย โดยไม่ได้มีประโยคที่ว่าตามที่

กฎกระทรวงกำหนด ส่วนในวรรคสองนั้น การจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือด้อยโอกาสนั้น อันนี้ยังไม่ได้รวมผู้พิการ เพราะผู้พิการจะอยู่ในวรรคสาม ความบกพร่องทางร่างกายนี้อาจจะเป็นความบกพร่องเล็กน้อย เช่น นิ้วขาดไปนิ้วหนึ่ง อันนี้ก็ถือเป็นความบกพร่อง หรือเด็กที่ด้อยโอกาส เด็กที่ด้อยโอกาสในที่นี้ยังไม่รวมถึงเด็กผู้พิการนะค่ะ ซึ่งการจัดการศึกษาให้กับเด็กด้อยโอกาสที่เป็นเด็กปกติกับการจัดการศึกษาให้เด็กที่พิการนั้นมีความแตกต่างกันอย่างมาก การจัดการศึกษาให้เด็กผู้พิการมีความซับซ้อนทั้งในเรื่องของสื่อการเรียนการสอน มีความซับซ้อนทั้งในเรื่องของบุคลากรผู้สอนที่จะต้องมีความสามารถเป็นพิเศษ และในความพิการแต่ละประเภทก็ยังคงต้องแยกแยะต่อไปอีก ดังนั้นจำเป็นเหลือเกินที่ในวรรคสามนั้นเราจะต้องมีกฎกระทรวงมากำหนดเอาไว้ ส่วนในวรรคสองได้ระบุเพียงว่า จัดให้เป็นพิเศษสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องและในกรณีที่เป็นเด็กด้อยโอกาส อันนี้ก็เพียงพอแล้ว ส่วนในวรรคแรกดังที่ได้อธิบายนะค่ะว่าอันนี้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ

ต่อประเด็นที่ท่านอดิสรพุดว่า การที่ร่างพระราชบัญญัติได้เติมคำว่าโอกาส เข้ามานั้นเป็นการไม่ตรงกับข้อความในรัฐธรรมนูญ ก็ขอเรียนนะค่ะว่าโอกาส ในที่นี้สอดคล้องกับมาตราที่อยู่ข้างหลังนะค่ะคือมาตรา ๒๒-----

ซึ่งระบุถึงการจัดสรรโอกาสทางการศึกษาให้กับเด็กและเยาวชนด้วย เพราะว่าบุคคลเราถ้ามันมีสิทธิ แค่เพียงมีสิทธิแต่ขาดโอกาสก็ไม่สามารถจะใช้สิทธินั้นได้ นะคะ อันนี้เป็นการพูดเพื่อรองรับกับมาตรการจัดสรรโอกาสทางการศึกษา ในมาตรา ๒๒ ด้วยนะคะ นอกจากนั้นแล้วทั้งหลายทั้งปวงที่ได้ระบุไว้ในมาตรา ๗ นี้ เป็นข้อเรียกร้องที่ทางองค์กรคนพิการทั่วไปนะคะ ทั้งที่เป็นบุคคลและก็เป็นหน่วยงาน ได้เรียกร้องมา แล้วทางคณะกรรมการก็พิจารณาเห็นชอบว่า สามารถที่จะเขียนระบุให้ไว้ในนี้ได้ เหตุที่คนพิการต้องการคำว่า ระบุในกฎกระทรวง ในวรรคสามนี้ นะคะ เพื่อต้องการเปรียบเสมือนให้เป็นสัญญายืนยันว่า กฎกระทรวงจะต้องมีระบุ เรื่องการจัดการศึกษาของคนพิการให้ชัดเจน เพื่อเขาจะได้ไม่ต้องมาเดินขบวน เรียกร้องอย่างที่ผ่านมาในอดีตนะคะ ดิฉันก็คงมีเรื่องขอชี้แจงที่ประชุมเพียงเท่านี้ ขอบคุณค่ะ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณกฤษฎาภิรักษ์

นายกฤษฎาภิรักษ์ แก้วโสภาก (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน ที่เคารพ กระผม กฤษฎาภิรักษ์ แก้วโสภาก กรรมาธิการเสียงข้างน้อย กระผมใคร่ กราบเรียนท่านประธานด้วยความเคารพ ผ่านไปยังคณะกรรมการเสียงข้างมาก ขอทำความเข้าใจในมาตรา ๗ ทั้งมาตราทั้ง ๔ วรรคว่า ที่ผมเข้าใจนี้ถูกต้อง หรือไม่ ถ้าผิดก็ช่วยบอกที่ที่เข้าใจนั้นผิดไป คือมาตรา ๗ นี้จะเขียนไว้ ๓ วรรค วรรคแรกพูดถึงเรื่องการจัดการศึกษาให้กับบุคคลทั่วไป วรรคสองพูดถึงเรื่อง การจัดการศึกษาให้กับบุคคลที่ไม่ปกติ ไม่ว่าจะเป็นพิการ ไม่ว่าจะเป็นอะไรต่อมิอะไรทางร่างกาย ทางสมอง หู ตา อะไรก็ว่าไป มาตรา ๓ เขียนไว้เกี่ยวกับคนที่ไอ.คิว. (IQ) สูง พวกนี้เรียนเก่งจะต้องจัดอย่างไร ๆ นั่นคือที่มาที่ผมเข้าใจ แล้วบังเอิญในมาตรา ๗ วรรคสอง กรรมาธิการไปเพิ่มเข้าไปว่าเป็นพิเศษ ก็เลยมาเขียนวรรคสามนี้ อธิบายคำว่า พิเศษ แต่พิเศษอย่างไร ผมเข้าใจอย่างนั้นครับ ท่านประธานที่เคารพ แต่ที่กำหนดลงไปว่า พิจารณาดูนี้ก็ต้องมาทำความเข้าใจกัน ถ้าหมายถึงว่าหรือมี ร่างกายพิการ ในวรรคสองมันมีคำหนึ่งคือ มีร่างกายพิการ แต่พอมาวรรคสาม ผมไม่รู้ว่าตรงนี้จะใช้คำว่า การศึกษาสำหรับคนพิการ หรือ การจัดการศึกษา นะครับ เพราะมีการตัดคำว่า อบรม ออก ท่านประธาน ถ้าตัดตามท่านประธานกรรมาธิการ ก็จะเหลือ การศึกษา อย่างเดียว แล้วมีกรรมาธิการบางท่านลุกขึ้นมาชี้แจงมีคำว่า จัด เข้ามาเสริมเข้าไปอีกคำหนึ่งเป็น การจัดการศึกษา ถ้าเขียนคำว่า การจัดการศึกษา แล้วจะเหมือนกันทุกวรรค แต่ผมเข้าใจว่าในวรรคสามจะเขียน

การศึกษาอบรม หรือ การจัดการศึกษา ก็ย่อมได้ เพราะในวรรคสามเป็นการ ขยายความคำว่า พิเศษ ในวรรคสอง ที่ไปที่มาผมเข้าใจอย่างนี้และในวรรคแรก ที่มีการตัดว่า ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ออก ผมเป็นกรรมการ ผมเป็น คนเสนอเองว่าต้องตัดออก ไม่ตัดไม่ได้ ถ้าเขียนคำนี้ลงไป เขียนความนี้ลงไป จะไปขัดกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๓ ที่บอกว่าให้เปล่า จัดให้ดีมีคุณภาพอะไรทำนองนั้น ตรงนี้ต้องตัดออกเขียนไว้ไม่ได้ ถ้าเขียนแล้วจะต้องตีความ กฎหมายฉบับนี้ผมเข้าใจว่า จะต้องขัดกับรัฐธรรมนูญ กรรมการเสียงข้างมากจึงให้ตัดออกตรงนั้น ประเด็น ที่ผมติดใจอยู่ก็คือ ประเด็นแรกเกิดครับ ท่านประธานที่เคารพ ผมตรวจดูประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕ เขียนไว้ว่า สภาพบุคคลย่อมเริ่มแต่เมื่อคลอดแล้ว อยู่รอดเป็นทารก และสิ้นสุดเมื่อตาย ก็ทำให้ผมสงสัยขึ้นมาว่า แรกเกิด คำนี้จะมี ความหมายเหมือนกับสภาพบุคคลในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือไม่ จะเหมือน ตรงนั้นหรือไม่ หรือเราจะต้องไปให้คำจำกัดความของคำว่า แรกเกิด นี้ไว้ใน มาตรา ๓ อีกสักครั้งหนึ่งเพื่อให้ชัดเจนว่าแรกเกิดหมายความว่าอย่างไร ขอภัยที่ต้อง เอย่ยนามท่านอาจารย์ ดอกเตอร์ลลิตา ฤกษ์สำราญ ได้ตอบคำถามอรรถาธิบายของ กรรมการเสียงข้างมากกว่า แรกเกิด กับ แรกเริ่มที่พบหรือหลาย ๆ อย่างทั้ง ๓ ประเด็นที่ท่านอธิบาชัดเจน ผมไม่ชอบเห็นการอธิบาช เพื่อที่จะใช้เหตุผลหวานล่อม เพื่อที่จะให้พอล้อมแก้มไปได้ว่า น้ำปลาถ้วยนี้ก็มีรสเค็มเหมือนกัน ผมอยากให้เหตุผล ในสภานี้ชัดเจน ตอบคำถามของสังคมได้ว่า จัดเมื่อแรกเกิดนี้ ถ้าไม่จัดผิดกฎหมาย หรือไม่ นี่ผมถามข้อที่ ๑

อีกข้อหนึ่ง เมื่อสักครู่นี้ผมได้ยื่นคณะกรรมการเลียงข้างมาก
ตอบเอาไว้ว่าเป็นการประกาศเจตนารมณ์ของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ว่า
รัฐจะต้องดูแลคนพิการให้ดีที่สุดเท่าที่สามารถจะทำได้ ถ้าจะประกาศเจตนารมณ์
ทำไมไม่เขียนไว้ในหมวดที่แล้วละครับ ในมาตรา ๕ ถ้าจะประกาศเจตนารมณ์
ต้องเขียนไว้ตรงนั้น จะดูแลคนพิการอย่างไร ๆ ต้องเขียนไว้ตรงนั้น ไม่ใช่
เขียนไปถึงมาตราใดก็อยากจะประกาศเจตนารมณ์ก็ประกาศไปเรื่อยแล้วก็
ปฏิบัติไม่ได้ การเขียนกฎหมายจะต้องเขียนแล้วให้ปฏิบัติได้ครับ ท่านประธาน
ที่เคารพ ขอความเมตตาจากคณะกรรมการเลียงข้างมาก ขอความเมตตา
จากเพื่อนสมาชิกผู้ทรงเกียรติผู้ที่มีความรู้ทางการศึกษาและนักกฎหมาย
ท่านอาจารย์ ดอกเตอร์ปรีชา สุวรรณทัต ได้โปรดเมตตาถูกข้างด้วยเถิดตรงนี้
กรุณาเขียนกฎหมายให้ปฏิบัติได้ด้วยเถิด ผมไม่คิดใจถ้าที่ประชุมจะผ่านไป
แต่ผมก็คงจะแคลงใจไปจนตายว่าเขียนกฎหมายแล้วไม่ชัด ปฏิบัติไม่ได้
ผมกราบเรียนท่านนี้ครับ ท่านประธานครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา
ประธานสภาผู้แทนราษฎร ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายโสมณ เพชรสว่าง
รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านดอกเตอร์สุรพงษ์ครับ

นายสุรพงษ์ โตวิจักษณ์ชัยกุล (เชียงใหม่) : กราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายสุรพงษ์ โตวิจักษณ์ชัยกุล สมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ พรรคประชาธิปัตย์ ก่อนอื่นต้องกราบ
ขอบพระคุณท่านกรรมการดอกเตอร์สืบแสง ที่ได้ชี้แจงในวาระสองคำว่า
ไม่มีผู้ดูแล นั้น รวมไปถึงผู้ถูกทอดทิ้ง ผู้ที่บิดา มารดาได้เสียชีวิตไปด้วย
โรคเอดส์ แต่ผมได้อ่านต่อในวาระสองว่า ทางรัฐต้องจัดให้บุคคลดังกล่าว
มีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ ผมอยากจะเรียนถาม
คำว่า เป็นพิเศษ นั้น รวมหมายถึงการจัดบ้าน ที่พักอาศัย อาหาร ให้แก่
เด็กเหล่านี้ด้วยหรือไม่ครับ เพราะว่าในคนพิการนั้นจะเห็นได้ว่า
จะมีโรงเรียนสอนคนพิการ ไม่ว่าจะเป็นหูหนวก โรงเรียนคนตาบอด
โรงเรียนเด็กปัญญาอ่อน แต่ผมอยากจะเรียนถามว่า ท่านเขียนไว้ใน

หลักเกณฑ์อย่างไบบ้างที่จะดูแลเด็กเหล่านี้ละครับว่า เขาจะอยู่อย่างไร
ใครจะเป็นคนหาให้เขากิน เนื่องจากไม่มีผู้ปกครองนะครับ ผมอยากให้คุณ
ได้ตอบเพื่อเป็นบันทึกไว้ด้วยครับ กราบขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสุรพรครับ

นายสุรพร ดนัยตั้งตระกูล (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม สุรพร ดนัยตั้งตระกูล พรรคความหวังใหม่ จากจังหวัดร้อยเอ็ด
ท่านประธานครับ เนื่องจากมาตรา ๗ นั้นเป็นมาตราที่เป็นเรื่องสำคัญ
โดยเฉพาะในเรื่องการสร้างทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งมีปรัชญาในการที่จะสร้างคน
ตั้งแต่แรกเกิดเพื่อจะสร้างความพร้อมในการที่จะให้มีทักษะ หลังจากที่มีโอกาส
ได้เข้าเรียนหรือว่าฝึกฝนในกระบวนการเรียนการสอน ผมตั้งใจที่ทางกรรมการ
ได้แก้ไขหลายเรื่องในมาตรา ๒ และเพิ่มเติมในวรรคสอง และเพิ่มเติม
วรรคสามทั้งวรรค ผมมีเหตุผลที่ผมต้องขอขอบคุณทางกรรมการ ท่านประธาน
ที่เคารพว่า การเพิ่มคำว่า และโอกาส เข้าไปหลังคำว่า สิทธิ นั้น เป็นสิ่งที่
มีความจริงใจจากทางกรรมการว่า ทางกฎหมายนั้นถึงแม้ว่าจะบังคับให้
บุคคลดังกล่าวเหล่านี้ ถึงแม้ว่าจะเป็นผู้พิการได้มีสิทธิในการที่ได้รับการศึกษา
แต่ไม่สร้างโอกาสให้เขา ถึงแม้มีสิทธิแต่ไม่มีสถาบัน ไม่มีแหล่งที่จะให้
การศึกษาแก่เขาแล้วนั้นโอกาสเขาไม่เกิด เพราะฉะนั้นเมื่อมีสิทธิแล้ว
ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดคำว่า โอกาส เข้าไป ก็หมายถึงว่า
มีการบังคับในการที่จะต้องปฏิบัติว่า ในชุมชน ในสังคมที่มีขนาดพอควร
ที่จะต้องตราขึ้นในกฎกระทรวงในอนาคตนั้น จะต้องจัดให้โอกาสของเขานั้น
ได้มีโอกาสในการศึกษา ท่านประธานที่เคารพครับ สิ่งที่ผมจะพูดค่อนข้าง
จะสำคัญ และมีเพื่อนสมาชิกอภิปรายกันมากในวรรคสามของมาตรา ๗ ตรงนี้
เป็นเรื่องที่เป็นสาระที่สำคัญมากในกระบวนการ ในการที่จะให้การศึกษา
ต่อคนพิการ กระบวนการที่ว่านี้ก็คือถูกกำหนดโดยวรรคสาม ท่านประธาน
ที่เคารพ ว่าการศึกษาอบรมสำหรับคนพิการในวรรคสอง ผมเข้าใจ
ความหมายของวรรคสามนี้ว่า การศึกษาอบรมให้แก่คนพิการในวรรคสอง
ก็คือกระบวนการทั้งหมดในการที่จะสร้างโอกาสให้แก่คนพิการที่จะได้รับ
คำว่า สร้างโอกาส ในกระบวนการนั้นมีอะไรบ้าง การให้การศึกษา
และอบรมแก่มารดาใช้หรือไม่ ถือว่าใช้ครับ เมื่อมารดาเห็นว่าบุตรของ

ตนเองนั้นเป็นบุคคลพิการประเภทใดก็ตามจำเป็นต้องพัฒนา พัฒนาการ
ด้านจิตใจ ด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคมให้แก่เขา -----

- ๑๙/๑

ก็มีความจำเป็นที่มารดาต้องได้รับการฝึกอบรมให้มีความพร้อมในการที่จะสร้าง
 ลักษณะของการพัฒนาให้แก่เด็กที่มีความพิการอย่างนั้น มารดาสำคัญ ผู้ดูแลเด็ก
 สำคัญะครับ มีความสำคัญ ถึงแม้ว่าอาจจะจะมีหรือไม่มีบิดามารดาก็ตาม แต่โอกาส
 ในการที่จะดูแลเด็กตัวตนเองนั้นไม่มี อาจจะต้องมีผู้อบรม ผู้ดูแลเป็นพิเศษ
 บุคคลเหล่านี้ก็เป็นคนหนึ่งซึ่งจะอยู่ในกระบวนการของการศึกษาและอบรม
 ในกระบวนการที่จะสร้างโอกาสให้แก่เด็กพิการเหล่านี้ ในอนาคตผมฝันที่จะเห็น
 ด้วยซ้ำไป ในระหว่างที่ผมเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
 ท่านประธาน ผมฝันที่จะเห็น อสม. ตามหมู่บ้านนั้นได้รับการอบรมในเรื่อง
 เหล่านี้ ได้รับการอบรมในการดูแลและสร้างพัฒนาการให้แก่เด็กทั้งพิการและ
 ไม่พิการ เพื่อเขาเหล่านั้นจะได้มีโอกาสไปสร้างความรู้และความเข้าใจให้แก่
 มารดาของเด็ก ในการสร้างความพร้อมในการพัฒนาเด็กให้เกิดความพร้อมก่อนวัย
 ที่จะถึงช่วงการศึกษาก่อนวัยเรียน ผมฝันที่จะเห็นอย่างนั้นด้วยซ้ำไป นี่ยังไม่บอกว่า
 ที่ผมฝันเพราะเริ่มสร้างให้แก่เด็กแรกเกิดที่พิการ ท่านประธานที่เคารพครับ
 ตั้งแต่แรกเกิด หรือพบความพิการนั้นมีความสำคัญครับ ว่าเพราะเด็กที่แรกเกิดนั้น
 เมื่อออกมาสัมผัสตาโลก เด็กต้องการสัมผัสที่อบอุ่น มันเป็นเรื่องของจิตใจ มันเป็นเรื่อง
 เรื่องอารมณ์ เด็กต้องการที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบตัว แยกแยะบุคคลใกล้ชิด
 หรือไกลตัวเป็นเรื่องของสังคม ท่านประธานที่เคารพครับ คนที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับ
 กับเด็กเหล่านี้ เมื่อที่ผมได้ฟังท่านสมาชิกหลายท่านอภิปรายว่ามีคนถูกทอดทิ้งจาก
 ความพิการ มีคนที่ถูกไม่ได้รับการนำพาจากสังคม เนื่องจากความเป็นบุคคลพิการ
 ถูกกักไว้ ขังไว้ แยกออกจากสังคมปกติ นั่นละครับก็คือไม่ได้สร้างกระบวนการ
 ในการที่จะให้โอกาสต่อคนพิการตั้งแต่แรกเริ่ม จึงถือว่าบุคคลเหล่านี้เป็นส่วนเกิน
 ของสังคม ถือว่าบุคคลเหล่านั้นไม่ใช่ส่วนที่จะเป็นทรัพยากรในการที่จะสร้าง
 คุณงามความดี หรือพัฒนาการทางสังคมให้แก่ระบบของประเทศชาติ แต่วันนี้
 ถ้าเกิดเราสร้างความพร้อมเหล่านี้ให้แก่เขาตั้งแต่แรกเกิด มีความจำเป็น
 ตั้งแต่แรกเกิดครับ ท่านประธานครับ เพราะเด็กเหล่านี้มีความด้อยมากกว่าเด็กปกติ
 มหาศาล จะมากน้อยเท่าไรนั้นขึ้นอยู่กับขนาดของความพิการ เพราะฉะนั้น
 เมื่อมีความพิการและมีความด้อยมากกว่าย่อมมีความต้องการในการที่จะได้รับ
 การพัฒนา มีความต้องการที่จะรับการศึกษามากกว่าคนปกติทั่วไป เพราะฉะนั้น
 เมื่อมาขยายความว่าการศึกษาอบรมบุคคลทั้งกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการที่
 จะให้คนพิการตามวรรคที่สองนั้นได้รับโอกาสตั้งแต่แรกเกิด หรือเมื่อตรวจพบ

หรือเมื่อพิจารณา นั่นก็คือความจำเป็นที่จะต้องมีเป็นหลักสากลที่จะต้องบัญญัติ ไม่ใช่คุณงามความดีของใคร เพียงแต่กลไกเพื่งค้นพบ เพื่งยอมรับและยอมรับนำมาปฏิบัติในขณะนี้ หลักทางการแพทย์นั้นก็ยืนยันว่าเด็กตั้งแต่อยู่ในครรภ์ ๓ เดือน ๔ เดือนขึ้นไปนั้นก็เริ่มที่จะมีสัมพันธ์กับมารดา เริ่มจะมีอารมณ์ต่อมารดา เริ่มมีจิตใจต่อมารดา เริ่มมีการตอบสนองอาการหิว อาการขับถ่าย อาการที่จะต้อง เขาเรียกว่าเผาผลาญในร่างกายของตนเองตั้งแต่อยู่ในครรภ์ เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อน ท่านประธานที่เคารพครับ หากแม้เราไม่ได้เริ่มตั้งแต่วันนี้ก็คงจะไม่มีโอกาสในโอกาสต่อไป แต่ถามว่า ธรรมชาติการทำงานมากเกินไปหรือไม่ ไม่ได้มากครับ ท่านประธานที่เคารพ เพราะธรรมชาติการนั้นวางความพอดีไว้ที่ไหน วางความพอดีไว้ที่กฎกระทรวงว่าเมื่อประเทศชาติ สังคม และกลุ่มผู้ที่อยู่ในกระบวนการของพิธีกรรม การศึกษาอบรมให้แก่คนพิการนั้นมีความพร้อมอยู่ในระดับใด รัฐจะสร้างความพร้อมได้มากน้อยแค่ไหนตามอำนาจตามความพร้อม ตามหลักของการบริหาร พร้อมทั้งงบประมาณแล้วนี้ กฎกระทรวงก็จะเป็นตัวเปลี่ยนแปลงไปตามกระบวนการแห่งความพร้อมเหล่านั้นซึ่งจะสามารถแก้ไขได้ง่าย ไม่ต้องมาผ่านกรรมวิธีของระบบการตราพระราชบัญญัติอีกต่อไป ท่านประธานที่เคารพครับ ตามหลักของการศึกษา เมื่อธรรมชาติการสร้างโอกาสให้แก่คนพิการค่อนข้างจะสมบูรณ์ทั้งระบบเช่นนั้น ผมเห็นว่าเป็นเรื่องจำเป็นที่จะต้องเป็นเหตุผล ที่จะต้องแสดงเพื่อท่านสมาชิกทั้งหลายจะได้ใช้สิทธิออกเสียงอย่างมาตราบนี้ว่าท่านจะลงคะแนนให้แก่กรรมการฝ่ายไหน ขอบพระคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมการชี้แจง

นางลลิตา ฤกษ์สำราญ (กรรมการ) : ท่านประธาน
ที่เคารพ ดิฉัน ลลิตา ฤกษ์สำราญ พรรคประชากรไทย กรุงเทพมหานคร
กรรมการเลียงข้างน้อย ดิฉันคงจะลุกขึ้นพูดเป็นครั้งสุดท้าย เพราะว่าได้มี
การปรึกษาหารือจากเหตุผลที่ทางกรรมการเลียงข้างมากได้ชี้แจงต่อสภาว่า
มีเหตุผลอย่างไรในการที่ได้เพิ่มพรรคสามเข้าไปโดยใช้คำว่า จัดการศึกษา
สำหรับคนพิการตั้งแต่แรกเกิด เพราะดิฉันเองพยายามฟังคำอธิบายไม่ว่าจะเป็น
กรรมการท่านใดก็ออกมาในแนวเดียวกันว่า การจัดการศึกษาให้กับเด็กแรกเกิด
นั้นไม่ใช่ให้กับตัวเด็ก แต่เป็นการให้กับพ่อแม่ของเด็กในการที่จะให้การอบรม
เลี้ยงดูเด็กพิการนั้นให้เติบโตขึ้นมาในสังคมเหมือนกับคนปกติอย่างไร เพราะฉะนั้น
ดิฉันจึงขอท่านประธานผ่านไปยังคณะกรรมการเลียงข้างมากผ่านไปยังสมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรว่าดิฉันขอแปรญัตติเป็นอย่างนี้ เพื่อให้ตรงกับเจตนารมณ์ที่กรรมการ
ได้ชี้แจงต่อสภา มิฉะนั้นจะเกิดความสับสนในการใช้ถ้อยคำ ดิฉันขอแปรญัตติเป็นอย่างนี้
การจัดการศึกษาสำหรับบิดา มารดา ผู้ปกครองที่มีบุตรพิการตามวรรคสอง ให้จัดตั้งแต่
แรกเกิดหรือพบความพิการโดยไม่ว่าเสียค่าใช้จ่าย และสำหรับคนพิการให้มีสิทธิได้รับ
สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามหลักเกณฑ์
และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง ท่านประธานที่เคารพ ถ้าแก้ไขเป็นอย่างนี้ดิฉัน
ได้เสนอไปอย่างนี้จะชัดเจนขึ้น แล้วไม่ต้องมาตีความกัน นั่นก็คือเจตนารมณ์ของ
กรรมการเลียงข้างมากที่เหตุผลออกมา ก็คือเรื่องเดียวกันว่าไม่ได้จัดการศึกษา
ให้กับเด็กเพื่องานทั่วโลก แต่เป็นการให้ความรู้ความเข้าใจกับผู้ปกครอง ซึ่งผู้ปกครอง
คนนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นคนพิการ คนพิการบางคนอาจจะไม่จำเป็นต้องมีลูกพิการ
คนไม่พิการบางคนอาจมีลูกพิการก็ได้ การเลี้ยงดูเด็กพิการนั้นดิฉันคิดว่าทุกคนก็เข้าใจว่า
จะต้องมีกระบวนการอบรมเลี้ยงดูเป็นพิเศษอย่างสื่อต่าง ๆ ที่กรรมการเลียงข้างมาก
ได้พูดว่ามีสื่อในการที่จะให้คู่มืออบรมเลี้ยงดูเด็กพิการจะเลี้ยงดูอย่างไร ดิฉันเห็นด้วย
เพราะฉะนั้นเพื่อให้ตรงตามเจตนารมณ์ของเหตุผลที่กรรมการได้ชี้แจงต่อสภาว่า
เหตุใดจึงให้จัดตั้งแต่แรกเกิดนั้น ถ้าจะแก้ไขอย่างนี้ดิฉันได้เสนออีกครั้งหนึ่งนะ
ดิฉันขอเสนอว่า การจัดการศึกษาสำหรับบิดา มารดา ผู้ปกครองที่มีบุตรพิการตาม
วรรคสอง ให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการโดยไม่ว่าเสียค่าใช้จ่ายและสำหรับ
คนพิการให้มีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใด

ทางการศึกษาตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง ขอบคุณค่า

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมการเสียงข้างมากครับ

ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีสอ้าน (กรรมการ) : ท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม วิจิตร ศรีสอ้าน กรรมการ ในมาตรา ๗ มีข้อสังเกต
ข้ออภิปรายของท่านสมาชิกอยู่ ๔ ประเด็นครับ

ในวรรคแรกมีคำถามว่าทำไมไปตัดคำว่า แห่งชาติ ออก
ขอทราบเรียนว่าที่ตัดออกนั้น เพราะไม่ต้องการจะสื่อความเป็นการศึกษา
ระดับชาติ แต่ต้องการให้เห็นว่าการศึกษาทุกระดับทุกประเภทไม่ว่าใครจัด
การที่จะต้องคำนึงถึงว่าเป็นสิทธิ และจะต้องจัดให้กว้างขวางทั่วถึงอย่าง
มีคุณภาพนั้นเป็นเรื่องสำคัญ การตัดจึงทำให้ความกว้างขึ้น และจะไม่เกิด
ความสับสนในความเข้าใจ

คำที่ ๒ คือเรื่องโอกาสที่เพิ่มขึ้นมาจากมาตรา ๔๓ มีกรรมการ
และสมาชิกได้อภิปรายในแนวทางเดียวกันกับความเข้าใจของกรรมการ
ก็คือว่าไม่ขัดรัฐธรรมนูญ ไม่มุ่งประสงค์ที่จะไปทำให้กระทบ แต่ต้องการจะให้
ผู้จัดการศึกษานี้ตระหนักว่าเมื่อเป็นสิทธิแล้ว ทำอย่างไรท่านถึงจะทำให้เขา
ได้รับสิทธิเต็มที่ ก็คือสิ่งที่ต้องมาดูทางด้านโอกาส เพราะฉะนั้นเป็นคำเสริม
เพื่อจะทำให้การรับสิทธิสมบูรณ์ขึ้น-----

ในประเด็นที่ ๓ ที่ว่าทำไมในวรรคแรกถึงไปตัดหลักเกณฑ์วิธีการกำหนดเป็นกฎกระทรวง ท่านกรรมการบางท่านก็ได้ชี้แจงแล้วว่าใส่ไว้นี้จัดรัฐธรรมนูญ เพราะเหตุว่าถ้อยคำในรัฐธรรมนูญนั้นคือ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย แล้วเขียนไว้เป็นสิทธิด้วย มันมีเงื่อนไขไม่ได้ครับ บอกว่าไม่เก็บค่าใช้จ่าย แล้วจะมีเงื่อนไขอีก แต่ว่าเรื่องของการที่จะอุดหนุน เรื่องของการจะช่วยเหลือ เราได้ยกเอารายละเอียดไปเขียนไว้ในมาตรา ๔๖ ในหมวดที่ว่าด้วยเรื่องทรัพยากรเพื่อการศึกษา ตรงนี้คือไม่เก็บค่าใช้จ่าย แต่ในมาตรา ๔๖ นั้นจะเป็นเรื่องของรัฐจะอุดหนุนอย่างไรเพื่อให้คนได้สิทธิอย่างกว้างขวาง เพื่อให้เกิดความเสมอภาคในโอกาส เมื่อเป็นเช่นนี้ก็มีคำถามเชื่อมโยงว่าในวรรคสามทำไมถึงเขียนว่า ต้องกำหนดในกฎกระทรวง เพราะวรรคสามไม่ใช่มีเรื่องไม่เก็บค่าใช้จ่ายเท่านั้นนะครับ แต่มีเรื่องความสะดวก เรื่องสื่อ เรื่องอื่น ๆ ที่ต้องช่วยเหลือขึ้นนอกจากไม่เสียค่าใช้จ่าย ตรงนี้จำเป็นต้องมีกฎเกณฑ์ เพื่อจะทำให้ได้รับอย่างเสมอหน้า ได้รับอย่างถูกต้องเหมาะสม ก็ขอกราบเรียนเพิ่มเติมเพียงเท่านี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกครับ ผมเห็นว่าการอภิปรายพอสมควรนะครับ ท่านกรรมการก็ชี้แจงแล้ว ทั้งกรรมการเสียงข้างน้อยหรือเสียงข้างมาก ผมขออนุญาตที่จะขอมติจากที่ประชุมนะครับว่า จะเห็นตามกรรมการเสียงข้างมากหรือเสียงข้างน้อย

นายกฤษฎาง แดวโสภา (กรรมการ) : ท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ผมว่าท่านกฤษฎางอธิบายเมื่อก็ชัดเจนแล้วนะครับ

นายกฤษฎาง แดวโสภา (กรรมการ) : ผมขอนิดเดียวครับ

๓ วินาทีครับท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญครับ

นายกฤษฎาง แดวโสภา (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม กฤษฎาง แดวโสภา กรรมการเสียงข้างน้อย ขอกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังคณะกรรมาธิการเสียงข้างมาก ขอความเมตตา

ได้อธิบายคำว่า แรกเกิด ให้ฟังสักนิดหนึ่งเถอะครับ จะได้บันทึกไว้ในสภาแห่งนี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ความจริงท่านถกถกถกท่านอ่านกฎหมายเมื่อก็ ผมฟังดูก็ชัดเจนแล้วนะครับ ท่านดอกเตอร์ปรีชาครับ เมื่อก็พาดพิงถึง เชิญครับ

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม นายปรีชา สุวรรณทัต พรรคประชาธิปัตย์ ความในมาตรา ๗ วรรคสามที่ใช้คำว่า แรกเกิด ผมเห็นว่าเหมาะสมแล้วครับ เพราะว่าคำคำนี้จะสัมพันธ์กับหลักการมีสิทธิของบุคคลที่ได้มีการกำหนดเอาไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ท่านถกถกถกได้หยิบยกมาตรา ๑๕ มานั้นแหละครับ ถูกต้องแล้วครับ โดยหลักบุคคลจะมีสิทธิก็ตั้งแต่แรกเกิดครับ ที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ใช้คำว่าสภาพบุคคลย่อมเริ่มแต่เมื่อคลอดแล้วอยู่รอดเป็นทารก คำว่า แรกเกิด ก็คือคำคำนี้ครับ ความจริงแล้วหลักกฎหมายของเราในเรื่องนี้มีความสมบูรณ์ครับ กฎหมายยังให้สิทธิของบุคคลตั้งแต่มีสภาพเป็นทารกในครรภ์มารดา โดยบัญญัติเอาไว้ว่า ทารกในครรภ์มารดาก็สามารถมีสิทธิต่าง ๆ ได้ ถ้าหากว่าภายหลังเกิดมามีชีวิตรอดอยู่ เพราะฉะนั้นมีชีวิตรอดอยู่ก็คือสภาพเมื่อแรกเกิด ที่เราเรียกกันว่ามีสภาพเป็นบุคคลนั่นเองครับ คำว่า แรกเกิด เป็นคำที่เหมาะสมแล้วครับท่านประธานครับ ขอขอบพระคุณครับ

นายถกถกถก ถกโสภ (กรรมการ) : ท่านประธานครับ ผมต้องขออนุญาตท่านประธานด้วยความเคารพครับ ผม ถกถกถก ถกโสภ นครราชสีมา พรรคชาติพัฒนา ท่านประธานครับ ที่ท่านปรีชาลุกขึ้นมาอธิบายเมื่อครู่นี้ะครับ ท่านได้อธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่งและวรรคสอง ไม่ได้อธิบายกฎหมายการศึกษาเลย นั้นเป็นการบรรยายกฎหมายในห้องครับท่านประธาน คือผมอยากให้อธิบายกฎหมายการศึกษา คำว่า แรกเกิด นี่ถ้าจัดไม่ได้ผิดกฎหมายหรือไม่ ผมต้องการแค่นี้ครับท่านประธาน จะได้บันทึกไว้ ส่วนจะแพ้หรือจะชนะผมไม่ติดใจหรอกครับ ผมคงได้ตามล้างตามผลาญตรงนี้อีกพอสมควร เพราะจะเข้ามาอีกหลายสมัยครับท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : คือผมขออนุญาตท่านสมาชิกที่เคารพด้วยครับ ทุกท่านมีเจตนาดีที่จะให้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกไปใช้ และทุกท่านก็ได้ท้วงติงต่าง ๆ กรรมการก็ชี้แจงแล้ว ซึ่งผมคิดว่าความคิดเห็นของทุกท่านอาจจะไม่เหมือนกัน

เพราะฉะนั้นจึงต้องมีการขอมติ ผมขอความกรุณานะครับ จะขอมติจากที่ประชุมว่า
จะเห็นตามกรรมาธิการเสียงข้างมากหรือเสียงข้างน้อย

นายทศพร เสรีรักษ์ (แพร่) : ท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : คุณหมอพูดมาครั้งหนึ่งแล้วนะครับ

นายทศพร เสรีรักษ์ (แพร่) : ผมขอใช้สิทธิพาดพิงครับ ตะกี้

อาจารย์ลลิตาได้กล่าวถึงผม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ความจริงพาดพิงไม่เสียหาย โอ.เค. เชิญคนหนึ่ง เชิญครับ
ขอกระชับหน่อยนะครับ

นายทศพร เสรีรักษ์ (แพร่) : ท่านประธานที่เคารพ ผม
 นายแพทย์ทศพร เสรีรักษ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดแพร่ พรรคชาติไทย
 บังเอิญนะครับ ผมต้องเรียนท่านประธานนิดหนึ่ง เพราะว่าปกติเวลาประท้วงนี้
 เราลุกขึ้นยืนแล้วยกมือ แต่เวลาพาดพิงไม่ทราบจะทำอย่างไร ผมพยายามจะใช้
 สิทธิพาดพิงตั้งนานแล้ว แล้วก็ท่านประธานไม่ได้ชี้เลย ผมก็ไม่อยากจะเสียมารยาท
 ก็เลยไม่ได้ลุกสักที ที่นี้สิ่งที่ผมพูดไป ท่านประธานจะเห็นได้ว่าทางกรรมการ
 ไม่ได้ตอบสนองเลย ถ้าผมจะไม่พูดต่อเนี่ยมันก็เหมือนกับผมพูดขึ้นมาเพียงเพื่อ
 อยากจะพูดเท่านั้น กรรมการไม่ตอบผมก็ไม่สนใจ แล้วก็จบลงไปแค่นั้น
 ผมเรียนให้ทราบแล้วนะครับ ถ้าเราใช้คำว่า ตั้งแต่ แปลว่า ตั้งแต่วันนั้น
 ต้องทำเลยนะครับ และท่านประธานลองคิดดูว่าถ้าเด็กเกิดออกมา เราพบว่า
 ตาบอดในช่วงโงมแรกที่เกิด หรือว่าแขนด้วน หรือว่ามีความพิการอย่างอื่น
 เด็กต้องไปอยู่ในตู้อบ แล้วมารดาหลังคลอดนี้อย่าไปคิดเลยที่บอกว่าให้การศึกษา
 มารดา นั้นไม่ใช่เด็ก มารดาหลังคลอดนี้ให้ท่านพักผ่อนเถอะครับ ๓ วัน ๕ วัน
 ๗ วัน อย่าเพิ่งไปสอนเลยว่า ตอนนี้นะลูกคุณพิการตาบอด จะเอาเทพมาให้
 มารดาควรจะทำอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่มีหรอกครับ เพราะฉะนั้นใช้คำว่า ตั้งแต่
 เนี่ยมันมากเกินไป ถ้าเราจะเขียนกฎหมายเขียนอะไรให้มันตรงกับความเป็นจริง
 นะครับ เขียนว่า ให้จัดโดยเร็วเมื่อพบความพิการ ได้ไหม แค่นี้ครบถ้วน
 เมื่อพบความพิการ ถ้าเป็นความพิการตั้งแต่กำเนิดก็คือแรกเกิดนั้นแหละ
 จะได้ไม่ต้องมาทะเลาะ ไม่ต้องมาโต้เถียงกันอีก ให้จัดโดยเร็วเมื่อพบ
 ความพิการ เป็นอันว่าจบเลย ท่านไม่เห็นด้วยก็ได้ แต่กรุณาตอบ ผมต้องการ
 คำตอบเท่านั้นเอง ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : กรรมการจะชี้แจง ท่านก็อนุญาตเชิญครับ

นางสาวกัญญา ศิลปอาชา (กรรมการ) : ท่านประธานสภา
 ที่เคารพ ดิฉัน กัญญา ศิลปอาชา พรรคชาติไทย จังหวัดสุพรรณบุรี ในฐานะ
 กรรมการอีกครั้งหนึ่งนะคะ ก็ขอเรียนชี้แจงอีกครั้งหนึ่งเช่นกันว่า การที่ระบุ
 จัดตั้งแต่แรกเกิดเนี่ยะคะ จะให้ความชัดเจน แล้วก็เป็นการบอกถึงความหนักแน่น
 ในความรับผิดชอบตรงนี้ที่ภาครัฐบาลจะต้องการจัดกระบวนการศึกษา การพัฒนา
 ในเด็กที่เกิดมาแล้วมีความพิการ ต่อประเด็นที่คุณหมอทศพร ขอร้องที่ต้องเอ่ยนาม
 ได้กล่าวว่าควรจะเป็น เมื่อได้พบความพิการแล้วก็เร็วที่สุด อันนั้นก็คงจะไม่ได้

ขัดแย้งอะไรกับการใช้คำพูดว่า ให้จัดตั้งแต่แรกเกิด แต่แรกเกิดนี้จะให้ความชัดเจน แล้วก็ไปประโยชน์กับผู้พิการมากที่สุด ซึ่งก็อยู่ในวิสัยที่ภาครัฐทำได้ ดังที่ได้เรียน ไปแล้วว่ากฎกระทรวงจะได้บอกรายละเอียดให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้นไปอีกว่าการจัด ตรงนี้จะทำอย่างไรบ้าง ซึ่งนั้นก็หมายรวมถึงสิ่งที่ดิฉันได้กล่าวไปแล้วว่า ไม่ว่าจะเป็นการอบรม ให้ความรู้บิดามารดา ผู้ปกครอง ให้คู่มือ ให้สื่ออะไรที่เหมาะสม ดังที่ได้กล่าวชี้แจงไปแล้ว ขอขอบคุณค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ผมขอติจากที่ประชุมนะครับ จะเห็นตามกรณีการเสียงข้างมาก หรือกรณีการเสียงข้างน้อยนะครับ ถ้าท่านเห็นตามกรณีการเสียงข้างมาก กดปุ่มเห็นด้วยนะครับ ถ้าเห็นตามกรณีการเสียงข้างน้อยกดปุ่มไม่เห็นด้วยนะครับ

(ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ขอเชิญท่านสมาชิกที่มีภารกิจข้างนอก กรุณาเข้ามาในห้องประชุม เพื่อลงคะแนนด้วยนะครับ มติที่จะเรียนถามท่านก็คือว่า จะเห็นด้วยกับกรณีการเสียงข้างมาก หรือว่าเห็นด้วยกับกรณีการเสียงข้างน้อยนะครับ ถ้าเห็นตามกรณีการเสียงข้างมาก กดปุ่มเห็นด้วย ถ้าเห็นกับกรณีการเสียงข้างน้อย กดปุ่มไม่เห็นด้วย กรุณาใช้สิทธิลงคะแนนได้ครับ

(สมาชิกทำการเลียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เมื่อท่านสมาชิกลงคะแนนเรียบร้อยแล้ว เจ้าหน้าที่รวมคะแนนได้ครับ ผลของการลงคะแนน เห็นด้วย ๑๔๕ ท่าน ไม่เห็นด้วย ๒๒ ท่าน เป็นอันว่า ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับกรณีการเสียงข้างมาก เชิญท่านเลขาธิการฯ ต่อครับ

นางศิริลักษณ์ ปิ่นบำรุงกิจ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
มาตรา ๘ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกไม่ติดใจ ผ่านครับ เดี๋ยวจะครับ ท่านพินิจติดใจ
เชิญครับ

นายพินิจ จันทรสุรินทร์ (ล่าปาง) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม นายพินิจ จันทรสุรินทร์ ผมอยากจะถามว่าการที่เราบังคับ ในพรรค
ที่แก้ไขเพิ่มเติม ตลอดจนให้ได้รับการศึกษานอกเหนือจากการศึกษาภาคบังคับ
ตามความพร้อมของครอบครัว อันนี้ในต่างประเทศลูก เขาฟ้องพ่อแม่เยอะเลย
อันนี้ผมว่าถ้าตัดออกหมดนี้ยิ่งอีก คือหมายความว่าโดยสัญชาตญาณ ยิ่งคนไทยแล้ว
ท่านประธานครับ ใครบ้างไม่อยากจะลูกได้ดี แต่ถ้าเทียนไว้ตรงนั้นมันมีปัญหาเกิดขึ้น
ในอนาคต มีปัญหาแน่นอน ไม่เทียนเขาทำอยู่แล้วไม่ต้องไปบังคับเขาจะครับ
อันนี้ผมอยากจะให้กรรมการตัดออก ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร แต่ถ้าจะ
เกิดประโยชน์ก็เมื่อลูก มันจะมีนะครับ ลูกฟ้องพ่อ ฟ้องแม่ บอกฟ้องแล้ว
ไม่ให้ผมเรียนมหาวิทยาลัย มันเป็นอย่างนั้น พ่อ แม่ พร้อมหรือไม่พร้อม ไม่รู้
บอกพร้อมอยู่แล้ว เห็นไหมครับ อย่างนี้เป็นต้น ตลอดจนให้ได้รับการศึกษา
นอกเหนือจากการศึกษาภาคบังคับ ตามความพร้อมของครอบครัว ภาคบังคับ
ปีไหนครับ ๑๒ ปีอย่างที่ว่า จะเข้าอุดมศึกษาแล้ว แต่พ่อแม่ไม่มีจริง ๆ
แต่บอกพ่อแม่พร้อม ทำอย่างไร อันนี้คือปัญหา

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านพินิจครับ ทลอมัยครับ ท่านหมายความว่าให้ตัดตั้งแต่ไหนครับ
ตลอดจนให้ได้รับการศึกษา

นายพินิจ จันทรสุรินทร์ (ล่าปาง) : ตามกฎหมายกำหนดแล้วนะครับ
ที่นอกเหนือต่อไปนั้นนะครับ นอกจากศึกษามาบังคับแล้ว อาจให้การศึกษาจนกระทั่ง
ตามความสามารถของครอบครัว

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ขอบคุณมากครับ เชิญท่านกรรมการชี้แจงครับ

ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีสัจจาน (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม วิจิตร ศรีสัจจาน กรรมการ ในมาตรานี้ที่เขียนนอกเหนือจากภาคบังคับ
เพราะว่าภาคบังคับมัน ๘ ปีเท่านั้นนะครับ ซึ่งอยู่ในมาตรา ๑๑ แต่ในข้อเท็จจริงแล้ว
เรากำลังบอกว่าเขาควรได้รับสิทธิที่จะมีการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ๑๒ ปี

เพราะฉะนั้นตรงนี้ก็ เป็นเรื่องที่เขียนให้เห็นว่าไม่ใช่หยุดแค่เพียงภาคบังคับ
เพราะฉะนั้นการที่เขียนไว้ก็ไม่ได้บังคับ แต่อยากจะให้ใช้สิทธิ และในขณะที่เขียนกัน
ก็เห็นว่า การที่เขียนแสดงเจตนารมณ์ โดยที่ไม่ได้มีเงื่อนไขอะไรครับ ที่บอกว่า
ตามความพร้อมของครอบครัว ก็เป็นการบอกเจตนารมณ์ที่ไม่ได้บังคับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านพินิจครับ

นายพินิจ จันทรสุรินทร์ (ล่าปาง) : ท่านประธานครับ ถ้าผมไปดู
มาตรา ๑๑ ทวิ ถ้าดูตรงนี้แล้วบังคับ ๕ ปี แต่อายุ ๑๖ ปี ผมถามว่ารัฐธรรมนูญ
ที่บังคับไว้ ๑๖ ปีนี้ คัดตรงไหน แล้วตอนนี้ ต้องไปอยู่ที่กฎกระทรวงกำหนด
ไม่รู้ คือเขียนไว้ ทั้งไว้อย่างนี้ครับ ต้องพูดกันให้รู้เรื่องว่าเจตนารมณ์มันอย่างไร
เจตนารมณ์ที่อยากจะให้มีตรงนี้นั้นเป็นอย่างไรถึงจะไปเขียนในกฎกระทรวงได้
ถ้าเขียนอย่างนี้ เลอะเทอะครับ และผมอยากจะเรียนว่าในมาตรา ๘ ที่บอกว่า
เขียนไว้จำเป็น ก็ไม่จำเป็น ถ้าไม่จำเป็นแล้วเขียนทำไม บอกจำเป็นก็ได้
ไม่มีความหมาย ก็เราไม่เขียนเลยได้ไหมครับ ไม่ต้องมีเงื่อนไขที่บังคับ
ผมไม่ได้ห่วงอะไร แต่คนไทยโดยสัญชาติญาณแล้ว ถ้านาย ก บ้านนาย ก
ขนาดจนแสนจน เห็นลูกบ้านนาย ก เรียนก็อยากจะให้ลูกตัวเองเรียน แต่น้ำหนัก
เกิดในอนาคตดูสิครับ อยากจะให้มันเป็นอเมริกันจำ พอพ้นเกณฑ์แล้ว ลูก แม่
ไม่ต้องมาดูกันแล้ว ปลอมให้พ่อ แม่ ตระกูลลำบากอะไร ไม่เข้าใจนะครับ
ผมว่าอย่าเลียนแบบเลยครับ ท่านประธานครับ ผมคิดว่าถ้าตัดออกได้มันก็ดีครับ
มันไม่ได้เห็นจะวิเศษอย่างไร ตลอดจนให้ได้ได้รับการศึกษา นอกเหนือจาก
การศึกษาภาคบังคับ ตามความพร้อมของครอบครัว อันนี้ผมเห็นว่ามันล้าสมัยเกินไป
เขียนกฎหมายไปบังคับสิทธิมนุษยชน บุคคลก็ไปบังคับเขาหมด แต่เขาให้ความร่วมมือ
ตั้งแต่เริ่ม ผมจะไม่พูดถึงที่ไปแก้ไขต้น ๆ ส่งเสริม สนับสนุน อบรมนิสัย ตัดออกก็ไม่ว่า
เย็นเย็นก็ไม่ว่า -----

แต่ถ้าเมื่อมาดูตรงนั้นแล้วทำไมจะต้องไปบังคับ ทำไมจะต้องไปบังคับ
 ประชาชนเขา โดยสัญญาตามนั้น มันต้องเอาอยู่แล้ว ท่านประธานครับ ยิ่งมาดู
 มาตรา ๑๑ มันก็ยุ่งใหญ่ มาตรา ๑๑ ทวิ นี่ ก็ต่อไป ให้มีการศึกษาภาคบังคับ
 จำนวนเก้าปี โดยให้เด็กซึ่งมีอายุย่างเข้าปีที่เจ็ดเข้าเรียนในสถานศึกษาพื้นฐาน
 จนอายุย่างเข้าปีที่สิบหก เว้นแต่สอบได้ชั้นปีที่เก้าของการศึกษาภาคบังคับ
 หลักเกณฑ์และวิธีการนับอายุให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ผมไม่พูด
 มาตรา ๗ มาตรา ๗ บรรทัดสองก็ถึงแล้ว คุณจะจัดภาคบังคับให้คนที่
 ไซ.คิว. สูงละไรต่าง ๆ เหล่านี้ไปคาดคะเนกันไว้หมด ซึ่งเราไม่รู้ร้อยละ
 เท่าไรของประเภทที่คนมี ไซ.คิว. อย่างนั้น ไม่มี แล้วคุณจะจัดการศึกษา
 อย่างไร จะรองรับตรงนี้อย่างไรครับ คนที่ ไซ.คิว. อยู่ตรงนั้นจะต้องมาเรียน
 ห้องนั้นละ วิเศษกว่า อะไรต่าง ๆ เหล่านี้เป็นไปไม่ได้ ท่านประธาน ผมก็
 อยากจะให้ร่างพระราชบัญญัติการศึกษานี้ไปโดยเร็ว แต่พอมาดู ๆ แล้วนี่
 หลายอย่างที่เราเขียนไว้บังคับสิทธิมนุษยชนเข้าไปด้วย

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : ท่านกรรมาธิการยืนยันไหมครับ ผมจะทบทวน กรรมาธิการ
 ยืนยันนะครับ ท่านพินิจครับ กรรมาธิการยืนยัน ท่านจะเห็นด้วยไหมครับ
 หรือจะขอให้ลงคะแนนครับ ลงคะแนนนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : ขอเรียนถามมติจากที่ประชุมว่า จะเห็นด้วยกับที่กรรมาธิการ
 แก้ไขหรือไม่ครับ ถ้าเห็นด้วยตามที่กรรมาธิการแก้ไขก็ขอให้กดปุ่มเห็นด้วย
 ถ้าไม่เห็นด้วยกับกรรมาธิการแก้ไขกดปุ่มไม่เห็นด้วยครับ ขอเชิญลงคะแนน
 ได้ครับ

(สมาชิกทำการแสดงบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกลงคะแนนเรียบร้อยแล้วครับ เจ้าหน้าที่รวมคะแนน
 ได้ครับ ผลของการลงคะแนน เห็นด้วย ๑๕๐ ท่าน ไม่เห็นด้วย ๗ ท่าน
 ไม่ลงคะแนน ๑ ท่าน เป็นอันว่าที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับกรรมาธิการแก้ไข
 นะครับ เชิญท่านเลขาธิการฯ ต่อครับ

๕๓

สผ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทัวไป)

สุภปภา ๒๔/๒

นางศิริลักษณ์ ปันบำรุงกิจ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :

มาตรา ๘ ทวิ คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกไม่ติดใจ เชิญต่อครับ

นางศิริลักษณ์ ปันบำรุงกิจ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :

มาตรา ๘ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านประยุทธ์ เชิญครับ

นายประยุทธ์ ศิริพานิชย์ (มหาสารคาม) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ประยุทธ์ ศิริพานิชย์ พรรคชาติไทย จากจังหวัดมหาสารคาม ในมาตรา ๘ ที่คณะกรรมาธิการแก้ไข โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน (๒) ก็จะอ่านได้ความว่า (๒) เงินอุดหนุนจากรัฐสำหรับการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของบุตรหรือบุคคลซึ่งอยู่ในความดูแลที่ครอบครัวจัดให้ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายกำหนด ท่านประธานครับ ท่านประธานเป็นนักกฎหมาย ผมคิดว่าจะต้องเคร่งครัดในถ้อยคำ เพราะดูในมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง บิดา มารดาหรือผู้ปกครองมีสิทธิได้รับสิทธิประโยชน์ ดังต่อไปนี้ เป็นเรื่องของการได้รับสิทธิประโยชน์ แต่ใน (๒) ช่วงต้น ๆ เป็นการจัดการศึกษา เงินอุดหนุนจากรัฐสำหรับการจัดการศึกษา ยิ่งกับทำให้พ่อแม่จะต้องไปจัดโรงเรียน เปิดโรงเรียนกระนั้นหรือนั้นประการที่ ๑

ประการที่ ๒ การเดิมข้อความว่า ที่ครอบครัวจัดให้ จะอ่านหลายถ้อยคำอย่างไรก็ไม่สามารถที่จะแปลความได้ ถ้าหากคงไว้ซึ่งข้อความเดิมว่า จะตัดคำว่า ได้รับ ออก เหลือเฉพาะ เงินอุดหนุนจากรัฐสำหรับการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของบุตรหรือบุคคลซึ่งอยู่ในความดูแล ก็น่าจะได้ใจความ จะมาเติมหัวเติมหางจนกระทั่งไม่ทราบว่าในกฎหมายนี้จะแปลว่าอย่างไร ผมจึงอยากจะเรียนถามท่านกรรมาธิการว่า มาตรา ๘ (๒) หลังจากที่ท่านเดิมแล้วมีข้อความหรือมีความหมายที่แตกต่างจากเดิมหรือไม่เพียงใด

สพ. ๓๓/๒๕๕๒ (ส. ทัวไป)

วันทนา ๒๕/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมาธิการขึ้นแจ้งครับ

นายวิชัย ดันศิริ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ ผม วิชัย ดันศิริ ส.ส. กรุงเทพมหานคร พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะกรรมาธิการ ในข้อนี้ เรื่องของสิทธิประโยชน์ที่ได้รับก็มีหลายประเภทนะครับ พรรคสองนี้ เป็นการอุดหนุนจากรัฐสำหรับการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของบุตรหรือบุคคล ซึ่งอยู่ในความดูแล เป็นในกรณีที่ครอบครัวจัดเองครับ มันมีในหมวดต้น ๆ ให้สิทธิแก่ครอบครัวในการที่จะจัดการศึกษาได้ ตรงนี้ครอบครัวจัดก็ต้องเขียนไว้อย่างนี้ครับว่า ให้ครอบครัวที่จัดให้ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายกำหนด เพราะว่าจะไปขึ้นอยู่กับเรื่องของอื่น ๆ อีกในประเด็นนี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านประยุทธ์เชิญครับ

นายประยุทธ์ จิริพานิชย์ (มหาสารคาม) : ท่านประธานครับ ท่านก็คงจะหมายความว่าการศึกษาตามอัธยาศัย ผมพยายามเข้าใจนะครับ คำว่า จัดการศึกษา ที่ท่านเดิมเข้ามาผมจะพยายามทำความเข้าใจ คือพอยืดหยุ่นกันได้ แต่การที่ท่านกรรมาธิการเดิมคำว่า ที่ครอบครัวจัดให้ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายกำหนด ท่านประธานในฐานะนักกฎหมาย ผมถามท่านประธานเอง ก็แล้วกัน ผมไม่ถามกรรมาธิการ ความหมายนี้มันจะแปลว่าอย่างไร ผมอ่านหลายตลบ อ่านกลับไปกลับมา ผมพยายามที่จะมองโลกในแง่ดี ผมพยายามที่จะอ่านกฎหมาย ซึ่งผมจะใช้ความพยายามมากนะครับ แต่ความหมายมันไม่ได้คงที่ คนที่เป็นบุตรหรือคนที่อยู่ในความดูแล มันแปลความเป็นอย่างอื่นครับ ท่านประธานครับ ถ้าเขียนอย่างนี้แล้วทำให้กฎหมายมันเพี้ยนไป แล้วยากต่อการบังคับ ก็สุดแล้วแต่ท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านประยุทธ์ให้สุดแล้วแต่ผมใช้ไหมครับ ผมขอผ่านครับ เชิญท่านเลขาธิการฯ ต่อครับ

นางศิริลักษณ์ ปันบัวรุ่งกิจ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๕ ทวิ คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : สมาชิกไม่ติดใจ ผ่านครับ

นางศิริลักษณ์ ปันบำรุงกิจ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :

หมวด ๓ ระบบการศึกษา ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๐ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญต่อครับ

นางศิริลักษณ์ ปันบำรุงกิจ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :

มาตรา ๑๑ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เดี๋ยวครับ ท่านสรัชชาติเชิญครับ

ว่าที่พันตรี สรัชชาติ สุวรรณพรหม (หนองบัวลำภู) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ ในมาตรา ๑๑ นั้น กระผมเองขออนุญาตกราบเรียนกับท่านประธานอย่างนี้ครับว่า ในเมื่อเราแบ่งระบบการศึกษามี ๒ ระดับ คือระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและการศึกษาระดับอุดมศึกษา ในข้อที่ ๑ การศึกษาขั้นพื้นฐานนั้น เราบอกว่ารายละเอียดนั้นให้เป็นไปตามอยู่ในกฎกระทรวง ส่วนที่ ๒ นั้น การศึกษาระดับอุดมศึกษา แต่เราก็แบ่งเป็นระดับต่ำกว่าปริญญา และก็ปริญญาขึ้นไป ซึ่งความเป็นจริงตรงนี้ระดับที่มันต่ำกว่าปริญญามันมีอยู่หลายส่วน และหลายส่วนเองก็มีพระราชบัญญัติมาดูแลรับผิดชอบ ไม่ว่าจะเป็นพระราชบัญญัติอาชีวศึกษา พระราชบัญญัติของเทคโนโลยี และส่วนของมัธยมเองไม่มีพระราชบัญญัติ การศึกษามารองรับ ซึ่งเป็นอยู่แล้วในตอนนี้เอง เราน่าที่จะแบ่งตรงนี้เองครับว่า ซึ่งน่าจะเป็นไปตามกระทรวงที่จะออกต้องกฎกระทรวงเหมือนกับข้อ ๑ ว่า รายละเอียดต่าง ๆ ควรจะมีอะไรบ้างที่เกิดขึ้น มันจะทำให้มีความชัดเจนยิ่งกว่า ถ้าเราแบ่งตรงระดับที่เหมือนกับว่า ต่ำกว่าระดับขั้นปริญญาตรี แล้วก็ระดับปริญญาขึ้นไป อย่างเดี๋ยวนี้ครับ ดูข้อความแล้วนั้นจะไม่ค่อยชัดเจนเหมือนกับใน (๑) ซึ่งเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตรงนี้อาจจะขอทราบข้อเท็จจริงจากกรรมาธิการที่จะต้องมีโอกาสแบ่งที่มันแตกต่างออกจากในส่วนของ ๑ ดังนั้นเมื่อเราแบ่งส่วนของ ๑ ให้สามารถมีรายละเอียดในกฎกระทรวงได้ ทำไมในส่วนที่ ๒ ซึ่งเป็นระดับอุดมศึกษานี้ครับ ซึ่งก็มีระดับที่ต่ำกว่าปริญญาตรี แล้วก็ระดับปริญญาขึ้นไป ในขณะที่ระดับต่ำกว่าปริญญาตรีมีหลายการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นมัธยมศึกษา ไม่ว่าจะเป็นอาชีวศึกษา หรือส่วนอื่นก็แล้วแต่ และที่สำคัญที่สุดนะครับ ซึ่งคณะกรรมการทางด้านมัธยมศึกษาต้องการที่จะออกมีพระราชบัญญัติมัธยมศึกษา มารองรับ

เหมือนกับสถาบันอื่น ๆ ด้วย ทำให้เกิดความแตกต่างกันตรงนี้เกิดขึ้น จึงอยากจะ
ขอเรียนถามทางกรมการที่จะต้องให้เหตุผลของการศึกษาในระดับอุดมศึกษา
ที่แตกต่างไปจากการศึกษาขั้นพื้นฐานตรงนี้ครับ ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ

สผ ๓๓/๓๕๔๓ (ส. ทัวไป)

นนทลี ๒๖/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมาธิการขึ้นแจ้ง เชิญครับ

นายรุ่ง แก้วแดง (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน
กรรมาธิการ กระผม รุ่ง แก้วแดง กรรมาธิการ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๓ นั้น
กำหนดว่าการศึกษาขั้นพื้นฐานที่จัดให้ไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี ทั้งนี้เนื่องจากว่าช่วงชั้น
ฐานะเศรษฐกิจเราพอจะได้แค่ ๑๒ ปี จะยืนยันแบ่งว่าการศึกษาขั้นพื้นฐานนั้น
เอานับตั้งแต่อุดมศึกษาลงมาไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี เท่านั้นครับ นี่คือเหตุผลที่กำหนดไว้
ในมาตราครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านสรวชาติ ไม่ติดใจนะครับ ยังติดใจ เชิญครับ

ว่าที่พันตรี สรวชาติ สุวรรณพรหม (หนองบัวลำภู) : ท่านประธานครับ
ไม่ตรงกับคำถามที่ผมถามนะครับ ผมถามเพียงแต่ว่าทำไมตรงการศึกษาขั้นพื้นฐาน
ในรายละเอียดของการศึกษาขั้นพื้นฐานจะประกาศกำหนดในกฎกระทรวง
แต่ในการศึกษามัธยมศึกษา ในอุดมศึกษาก็เช่นกันครับ ทำไมไม่เหมือนกัน
มาตรงนี้เท่านั้นเอง ในขณะที่ต่ำกว่าปริญญาตรีก็มีหลายอย่าง อยากจะให้
การประกาศในกฎกระทรวงเช่นกันได้ไหมว่ามีอะไรบ้างระดับตรงนั้น
เพียงจะเห็นความแตกต่างตรงนี้นะครับท่าน ไม่ได้ถามตรง ๑๒ ปีอะไรเลยครับ
ท่านประธานครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมาธิการขึ้นแจ้งครับ

นายรุ่ง แก้วแดง (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานครับ
กระผม รุ่ง แก้วแดง กรรมาธิการนะครับ เฉพาะของอุดมศึกษานั้นชัดเจนอยู่แล้วครับ
คือถ้าอันใดก็ตามที่มีกฎหมายกำหนดก็จะสอนถึงปริญญา ถ้าอันไหนที่กฎหมาย
ยังไม่กำหนดก็จะสอนถึงระดับต่ำกว่าปริญญาครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านสรวชาติไม่ติดใจนะครับ ผ่านครับ เชิญต่อครับ ท่านเลขาธิการ

นางศิริลักษณ์ ปันนำรุ่งกิจ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
มาตรา ๑๑ ทวิ คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

- ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : สมาชิกไม่ติดใจ เชิญต่อครับ
- นางศิริลักษณ์ ปันบำรุงกิจ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
มาตรา ๑๒ มีการแก้ไข
- ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : สมาชิกไม่ติดใจ เชิญต่อครับ
- นางศิริลักษณ์ ปันบำรุงกิจ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
มาตรา ๑๓ คณะกรรมาธิการตัดออก
- ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญต่อครับ
- นางศิริลักษณ์ ปันบำรุงกิจ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
มาตรา ๑๔ คณะกรรมาธิการตัดออก
- ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญต่อครับ
- นางศิริลักษณ์ ปันบำรุงกิจ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
มาตรา ๑๕ มีการแก้ไข
- ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญต่อครับ
- นางศิริลักษณ์ ปันบำรุงกิจ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
มาตรา ๑๖ มีการแก้ไข
- ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญต่อครับ
- นางศิริลักษณ์ ปันบำรุงกิจ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
มาตรา ๑๗ มีการแก้ไข มีผู้แปรญัตติขอเพิ่มความเป็นมาตรา ๑๗ ทวิ
และทอสงวน
- ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ผู้สงวนไม่ติดใจ เชิญต่อครับ

สผ ๓๓/๒๕๕๒ (ส. ทัวไป)

นบทส ๓๖/๓

นางศิริลักษณ์ ปันเป่ารุ่งกิจ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :

มาตรา ๑๘ คณะกรรมาธิการติดตาม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญต่อครับ

นางศิริลักษณ์ ปันเป่ารุ่งกิจ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :

หมวด ๔ แนวทางการจัดการศึกษา ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๙ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญต่อครับ

นางศิริลักษณ์ ปันเป่ารุ่งกิจ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :

มาตรา ๒๐ มีการแก้ไข มีผู้ขอสงวน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านอดีตรับ

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ

ผม อดิศร เพียงเกษ พวรศความหวังใหม่ จากจังหวัดขอนแก่น มาตรา ๒๐

เป็นการจัดการศึกษา ทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ คณะกรรมาธิการ

ได้แก้ไขเพิ่มเติมข้อความมาหลายอัน มาตรา ท่านประธานครับ ผมตั้งใจใน

(๓) และ (๔) ที่กรรมาธิการเพิ่มข้อความที่ว่า ความรู้เกี่ยวกับศาสนา

ศิลปะ วัฒนธรรม การศึกษา ภูมิปัญญาไทย และการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญา

(๕) ความรู้และทักษะด้านคณิตศาสตร์ และด้านภาษา เน้นการใช้ภาษาไทย

อย่างถูกต้อง ท่านประธานครับ ผมในฐานะที่เป็นคนที่อยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

หรือคนอีสาน ผมคิดว่าภูมิปัญญาท้องถิ่นนั้น เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งขาด

ในการที่จะดำรงคงอยู่เป็นสังคม เป็นชุมชน ผมไม่ยากให้рукด้านวัฒนธรรม

โดยเฉพาะวัฒนธรรมที่ไปจากภาคกลาง โดยเฉพาะวัฒนธรรมที่ไปจาก

ชั้นชนปกครองที่เป็นชนชั้นที่ไปจากภาคกลาง ไปทำให้ภาษานบ้านผมวิบัติหมด

ไปทำให้วัฒนธรรมของอีสานได้ ทางเหนือ วิบัติหมด อำเภอสบกลาเป็น

อำเภอบ้านนอกโดยพิริบตา โดยความเป็นจริงเขาเป็นอำเภอสันทนา น้ำท่าไหลดี

บาทวิถี กลายเป็นอำเภอบ้านนอกโดยทันที บ้านข้าวปุ้น กลายเป็นชนมเงิน

บ้านต้นสรงเปลี่ยน กลายเป็นต้นสรงพระเปลี่ยน เค้าพระมาแก้ผ้าเปลี่ยนกัน

ท่านประธานครับ การรุกรานอย่างนี้ผมคิดว่ามันมีที่ไปที่มาของชาติบ้านเมืองนี้

ทางอีสานเดิมมีภาษาถิ่นของตนเองเรียกว่า ภาษาไทยน้อย ลัทธิไทยน้อย

สส ๓๓/๒๕๕๓ (ส. ทัวไป)

นนทรี ๒๒/๕

หรืออักษรธรรม ปัจจุบันนี้ไปอยู่เฉพาะในโบราณเท่านั้นครับ เริ่มตั้งแต่
มี พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๔๖๕ ทำให้ภาษาไทยรูล้ำเข้าไปครับ
ภาษาเขียนตายหมดเลย จะเจตนาหรือไม่ก็ตาม ท่านประธานครับ (๓) ใน
ผมไม่อยากใช้คำว่า ภูมิปัญญาไทย เพราะประเทศไทยนั้นประกอบด้วย
ชนชาติหลาย ๆ ชนชาติที่มาอยู่เป็นสังคมเดียวกัน ผมอยากให้ปฏิบัติตาม
กฎหมายรัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้ว่า ความรู้เกี่ยวกับศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม
ตามมาตรา ๖๕ นะครับ ซึ่งบังคับให้บุคคลมีหน้าที่ป้องกันประเทศ รับราชการทหาร
เสียภาษีอากร ช่วยเหลือราชการ รับการศึกษาอบรม พกพกป้องกัน
และสืบสานศิลปะ วัฒนธรรมของชาติ และภูมิปัญญาท้องถิ่น ผมอยากใช้คำว่า
ความรู้เกี่ยวกับศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมของชาติ ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญครับ
การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น และการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญา อย่างนี้จะได้รูล้ำ
ทางวัฒนธรรมครับ -----

ท่านประธานครับ จังหวัดร้อยเอ็ดเป็นจังหวัด ๑๑ นะครับ คนมาจากภาคกลาง
ไปปกครอง อักษรไทยน้อยเขาเขียนว่า ๑๐ กับ ๑ เขาเรียกว่า สิบเอ็ด สิบหนึ่ง
แต่เจ้าเมืองที่ไปจากเมืองไทยไปอ่านว่าเป็น ร้อยเอ็ด เลยกลายเป็น
จังหวัดร้อยเอ็ด ความเป็นจริงมี ๑๑ ประตุมืองเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นการรุกร้า
ทางวัฒนธรรมอย่างนี้ผมจะยอมไม่ได้ เดี่ยวนี้จะอย่างไรก็ตามผมกำลังปลูก
พี่น้องประชาชนชาวอีสานให้หันมาสนใจอักษรธรรม อักษรไทยน้อย ซึ่งเป็นอักษร
เช่นเดียวกับอักษรล้านนาหรืออักษรไทยใหญ่ของทางภาคเหนือ ผมไม่ได้ปลูกว่า
ให้มีค่านิยมข้างในภาคหรือท้องถิ่น แต่เรามีความภูมิใจที่เกิดมาเป็นคนอีสาน
คนใต้ คนเหนือ ไม่ต้องการให้วัฒนธรรมจากไทยภาคกลางน้อยนิดไปครอบคลุมเขา
เพราะฉะนั้นสิ่งใดที่มีอะไรอยู่ในรัฐธรรมนูญผมก็อยากให้ใช้คำนั้น โดยเฉพาะ
อย่างอิง (๔) เน้นการใช้ภาษาไทย ท่านประธานครับ ภาษาถิ่นก็ภาษาไทย
คุณไตรรงค์ ขออนุญาตครับ พูดภาษาไทยไม่ชัด ก็เป็นเรื่องของคุณไตรรงค์
ผม อติสร เพียงเกษ พูดไป ส่งภาษาลาวก็เป็นเรื่องของผม เพราะผมเกิดมา
อย่างนั้น ผมไม่ได้เกิดในภาคกลาง ไม่สามารถพูดภาษาของท่านได้ คนภาคกลาง
กรุงเทพฯ ไปพูดอีสานผมไม่ได้ครับ พูดไม่ได้เลย ไปพูดภาคใต้ก็พูดไม่ได้
เพราะฉะนั้นผมคิดว่าการใช้ภาษาไทยหรือภาษาถิ่นถ้าเต็มเข้าไปจะได้
ไหมครับ เพราะเรื่องนี้ผมคิดอยู่ตั้งนานว่า ทำอย่างไรขุนช้างขุนแผน คุณศึกษา
เฉพาะในจังหวัดสุพรรณบุรีได้ไหม ที่ขอนแก่นผมจะศึกษาเรื่องผาแดงนางไอ่
เรื่องเผ่าหุ่งขุนเจืองของผม วัฒนธรรมภาคต่าง ๆ ที่เป็นความหลากหลาย
ความสวยงามงดงามของพ่อแม่ ปู่สังกะสา ย่าสังกะสีของผมเป็นอย่างนั้นครับ
เพราะฉะนั้นในการที่มานับญาติอย่างนี้เป็นการรุกร้าจะโดยเจตนาหรือไม่ก็ตาม
ผมจึงขออนุญาตกับทางคณะกรรมการ ท่านสังข์ทองด้วยนะครับ ท่านเป็น
บุคคลที่สนใจด้านวัฒนธรรม ท่านต้องลุกขึ้นมาตอบเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นคนไทย
จะไปครอบครอง ครอบงำภาษาเรา เดี่ยวนี้คนในจังหวัดหลาย ๆ จังหวัด
พ่อแม่พูดกันเป็นภาษาท้องถิ่น พ่อกับแม่พูดกับลูกเป็นภาษาไทยกลาง ครอบครั
เดียวกันใช้ ๒ ภาษา อะไรกำลังจะเกิดขึ้นในชาติบ้านเมืองนี้ ขออนุญาต
ที่ต้องพูดความจริง เพราะฉะนั้นการพูดไทยพูดอะไรพูดไป แต่ว่าลักษณะ
รุกร้าอย่างนี้ผมคงจะไม่อนุญาตให้กฎหมายบัญญัติไว้อย่างนี้ บัญญัติอย่างนี้
เป็นการรุกร้าทางด้านวัฒนธรรม เป็นการทำลายวัฒนธรรมท้องถิ่นซึ่งเป็น
วัฒนธรรมของประเทศไทยโดยรวม จึงขออนุญาตที่จะอภิปรายเป็นเบื้องต้น

อย่างเอาจริง เอาจริงว่า เรื่องนี้จะให้ภูมิปัญญาไทยไปรื้อกล้ำภูมิปัญญาท้องถิ่น
อีสาน ได้ เหนือ ไม่ได้อีกต่อไปครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านเอกภาพครับ ~~วิชัย~~
~~วิชัย~~ นายเอกภาพ พลซื่อ (ขอนแก่น) : ท่านประธานสภาที่เคารพ
กระผม เอกภาพ พลซื่อ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด สังกัด
พรรคเสรีธรรม ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตอภิปรายมาตรา ๒๐ (๑)
ที่คณะกรรมการเพิ่มเติมเข้ามา ในมาตรา ๒๐ บอกว่า การจัดการศึกษา
ทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัยต้องเน้น
ความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการตามความ
เหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษาในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) ความรู้เกี่ยวกับตนเองและความสัมพันธ์ของตนเองกับสังคม
ได้แก่ ครอบครัว ชุมชน ชาติ และสังคมโลก รวมถึงความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์
ความเป็นมาของสังคมไทย และระบบการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย
อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

ท่านคณะกรรมการครับ เมื่ออ่านถึงข้อความขั้นนี้แล้ว ก็หมายความว่า
คณะกรรมการชุดนี้จะปิดกั้นคนของชาติ จะปิดกั้นเด็กของเราไม่ให้ไปศึกษา
ระบอบการเมืองอื่นอย่างนั้นใช่ไหม ให้รู้เฉพาะระบอบประชาธิปไตยอันมี
พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขอย่างนั้นใช่ไหม ระบบอื่น ระบอบอื่นนั้นหรือครับ
ทำไมไม่เปิดกว้างให้คนต้องเคารพทุกระบอบการเมืองการปกครอง ส่วนว่า
ประเทศไทยจะเลือกเอาอันไหนนั้นอยู่ที่การปกครองคนส่วนมากของประเทศ
ถ้าอ่านอย่างนี้แล้ว แม้แต่ประวัติศาสตร์การเมืองของไทยก็ไม่ให้ศึกษาเรื่อง
ระบอบการปกครองสมบูรณาญาสิทธิราชย์เลยนะครับ ต้องให้รู้ระบอบเดียว
คือระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขอย่างนั้นใช่หรือไม่
คณะกรรมการครับ ช่วยตอบจุดนี้ด้วยนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมการชี้แจงครับ

นายวิชัย ตันศิริ (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม วิชัย ตันศิริ ในฐานะกรรมการ ขอตอบในประเด็นที่ว่า เรื่องของ
ภูมิปัญญาท้องถิ่นนะครับ อันนี้ก็คือเกี่ยวกับหลักสูตรท้องถิ่น ตรงนี้ก็อยากจะให้

ท่านผู้ทรงเกียรติได้ดูไปถึงมาตรา ๒๓ วรยศสองด้วยครับ คือแบ่งเรื่องของ
หลักสูตรแกนกลางไว้ ในมาตรา ๒๐ และก็เป็นหลักสูตรท้องถิ่นไว้ที่มาตรา ๒๓
วรยศสอง ซึ่งจะให้สถานศึกษาในการจัดหลักสูตรพื้นฐานให้สะท้อนสภาพของ
ปัญหาชุมชน สังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
กับปัญหาสังคม ตรงนั้นก็ไปแบ่งไว้ตรงนั้นครับ อันนี้ก็เป็นสิ่งที่อยากจะจัดให้
เหมาะสม ที่นี้พูดถึงภูมิปัญญาไทย ตรงนี้ก็เป็นเรื่องของแนวคิดที่ภูมิปัญญาไทย
รวมภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือไม่ จริง ๆ ถ้าพูดในหลักแล้วก็ต้องรวมในหลักตรงนี้
เพราะว่าถ้าเป็นภูมิปัญญาไทยได้ต้องเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นเสียก่อนนะครับ

ที่นี้ประเด็นที่ ๒ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของภาษา ภาษาที่เวลาพูดถึงเน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องนี่ก็คือ จริง ๆ แล้วเท่าที่ผมเข้าใจภาษาที่พูดกันทางภาคต่าง ๆ ก็เป็นภาษาไทย เพียงแต่สำเนียงคนละอย่างเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องก็คือถูกไวยากรณ์ ถูกอะไรต่าง ๆ ฉะนั้น เราพูดตรงนี้ก็เพราะว่ามีคำ ๓ คำในวรรคสี่ครับท่าน เรื่องของคณิตศาสตร์ และด้านภาษา ภาษานี้หมายความว่าหลายภาษาได้นะครับ ไม่ได้พูดถึงภาษาไทย ภาษาหนึ่งโดยเฉพาะ แต่ก็มาพูดในวรรคสุดท้ายว่า เน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง อันนี้คือจุดเน้นตรงนี้ด้วย แต่คำว่า ภาษา ตรงนั้นรวมได้หลายเรื่อง อยู่แล้วครับ

ที่นี้มาถึงประเด็นอีกประเด็นหนึ่งครับที่ท่านผู้มีเกียรติได้หยิบยกขึ้นมา เรื่องระบบการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ตรงนี้ครับท่านเป็นหลักสูตรการศึกษาพื้นฐาน จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนในระดับนี้ คือนอกจากการให้ความรู้แล้วยังเป็นการสร้างค่านิยมที่จะให้คนไทยเรานั้นมีความเข้าใจ มีเจตคติตามระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข อันนี้ทำตามรัฐธรรมนูญ ทำตามมาตรา ๘๑ นะครับ ท่านต้องไปดูว่านโยบายการศึกษา มาตรา ๘๑ เขียนไว้แบบนี้ส่วนใหญ่ครับ พยายามจะเอาสาระของมาตรา ๘๑ มาใช้ ตรงนี้ครับ ส่วนเรื่องของการศึกษาระบอบอื่นนั้นเป็นเรื่องของการศึกษาเปรียบเทียบในเรื่องความรู้เกี่ยวกับลัทธิต่าง ๆ อันนั้นเขาก็จะมีหลักสูตรในระดับ ม.ปลาย ที่จะพูดถึงเรื่องของหลักสูตรการศึกษาเปรียบเทียบในเรื่องของลัทธิต่าง ๆ เป็นเรื่องของการศึกษาทางเลือกที่เลือกเข้ามาอีกลักษณะหนึ่ง แต่ว่าตรงนี้เป็นเรื่องของการศึกษาพื้นฐานครับ เราต้องการจะปลูกฝังให้คนไทยนั้นเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ส่วนเรื่องของระบบกษัตริย์นิยมอะไรต่าง ๆ นั้น อยู่ในเรื่องของประวัติศาสตร์ไทยอยู่แล้วครับ ซึ่งต้องเรียนอยู่แล้วในเรื่องของความเป็นมาของประวัติศาสตร์ไทย ตรงนี้ก็อาจจะกราบเรียนชี้แจงอย่างนี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนหนึ่ง) : ท่านกรรมาธิการสั่งทองจะชี้แจง เชิญครับ

นายสังข์ทอง ศรีธเรศ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
 กระผม สังข์ทอง ศรีธเรศ กรรมาธิการ ท่านอดิศร พาดพิง ขอบกัที่เอ่อบนาม
 ในมาตรา ๒๐ (๓) นะครับ กรรมาธิการได้พูดกันมากคร้บ และผมก็แสดง
 ความคิดเห็นเรื่องความสำคัญของภูมิปัญญาท้องถิ่นในคณะกรรมาธิการค่อนข้าง
 จะมาก แต่ว่ามีหลายอย่างในเรื่องของภูมิปัญญาท้องถิ่น ถ้าเราจะกำหนดทั้งหมดนี้
 ก็คงจะไม่ได้ เพราะว่ามันมากเกินไป และก็เลยว่าจะแต่ละภูมิปัญญาท้องถิ่นก็คือ
 ภูมิปัญญาไทย เพราะฉะนั้นเราจึงเขียนเฉพาะภูมิปัญญาไทย ไม่ว่าจะเป็น
 ท้องถิ่นหรือส่วนกลางก็ถือว่าเป็นภูมิปัญญาไทย เพราะฉะนั้นเราก็เขียน
 ให้เห็นว่า ให้ใช้ให้ถูกต้อง ภาษาก็เหมือนกัน ภาษาไทยอย่างถูกต้อง
 ที่ท่านอดิศรเป็นห่วงว่า มีการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้อง ไปเปลี่ยนทางภาคอีสานนั้น
 จากภูมิปัญญาของชาวบ้านที่เคยตั้งชื่อหมู่บ้านเอาไว้แล้วก็ไปเปลี่ยนโดย
 ความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนนั้น ทางคณะกรรมาธิการก็ได้พูดเหมือนกัน แต่ก็
 ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของภาษาไทย เพราะว่ามีย่อยหลายพื้นที่ที่ใช้ไม่เหมือนกัน
 เพราะฉะนั้นต่อไปนี้ก็จำเป็นจะต้องเน้นให้เกิดความถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็น
 ภาษาถิ่น หรือภาษาไทยคร้บ ขอบคุณคร้บ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : กรรมาธิการชี้แจงแล้ว ยังติดใจอยู่ นะครับ เชิญท่านจาตุรนต์
 น้อยคร้บ

สพ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทัวไป)

สารี ๒๙/๑

นายจาตุรนต์ ฉายแสง (ฉะเชิงเทรา) : ท่านประธานที่เคารพ
 ผม จาตุรนต์ ฉายแสง พรรคความหวังใหม่ จากฉะเชิงเทรา ผมคิดว่าประเด็นที่
 ท่านสมาชิกได้อภิปรายกันไป ๒ ประเด็น มีเหตุผลอยู่ที่ท่านเอกภาพ ตั้งคำถาม
 หรือข้อสงสัยเรื่องกระบวนการเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความเป็นมาของ
 สังคมไทยและระบบการเมือง การปกครอง ในระบอบประชาธิปไตยอันมี
 พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข เป็นข้อย่อย เป็นอนุของมาตรา ๒๐ ซึ่งพูดถึง
 ความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการ แต่ว่า
 ไม่ตรงที่เดิวนักกับความในรัฐธรรมนูญ คือถ้าเราจะเน้นเรื่องการเมือง
 การปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
 ในรัฐธรรมนูญพูดถึงการส่งเสริมความรู้และปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้อง ซึ่งอันนั้น
 เข้าใจได้ว่าในประเทศไทยต้องให้ส่งเสริมความรู้และปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้อง
 เกี่ยวกับการเมือง การปกครองในระบอบของเรา แต่ที่ว่าพูดถึงการสอน
 การจัดการศึกษานั้นอยู่แต่เรื่องระบอบเดิวน่าจะถูกในแง่หลักการของ
 การศึกษา ต้องมีการศึกษาเปรียบเทียบกัน การศึกษาที่กว้างขวาง ถ้าจะคง
 ความอย่างนี้ไว้ก็น่าจะต้องมีเรื่องการปลูกฝังจิตสำนึกให้สอดคล้องไปกับ
 รัฐธรรมนูญ

ในประเด็นที่ ๒ เรื่องภูมิปัญญาไทย เมื่อสักครู่ท่านอดีตรองอภิปรายไป
 ก็คงจะเน้นถึงเรื่องการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องนะครับ ผมเข้าใจว่า
 ท่านจะเน้นเรื่องระหว่างคนไทยภาคกลางกับคนไทยภาคอื่น ๆ อันนั้น
 คือประเด็น แต่ว่าท่านใช้คำแบบภาษาชาวบ้าน บางทีคนอีสานก็เรียก
 ตัวเองเป็นภาษาลาวบ้าง อะไรบ้าง แต่เจตนาจริง ๆ ก็คงหมายถึงคนไทย
 ภาคกลางและภาคอื่น ๆ ที่นี้พอบัญญัติว่าใน (๓) ก่อน ความรู้เกี่ยวกับศาสนา
 ศิลปะ วัฒนธรรม การกีฬา ภูมิปัญญาไทย และการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญา ผมดู
 รัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๑ แล้ว เข้าใจว่าเห็นอย่างที่คุณกรรมาธิการเดิม
 มาว่า ภูมิปัญญาไทยและการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญา น่าจะไม่ตรงกับเจตนารมณ์
 ของรัฐธรรมนูญ การที่เขาเขียนคำว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่น อยู่ในรัฐธรรมนูญ
 ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น แล้วพอ ศิลปะ และวัฒนธรรม ตอนท้ายเขียนว่า
 ศิลปะ และวัฒนธรรมของชาติ อันนี้มีนัยที่แฝงอยู่ชัดเจน ก็คือเขาต้องการเน้น
 เรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่น คือต้องการให้การจัดการศึกษา ซึ่งการวางนโยบาย
 วางทิศทางเป็นเรื่องของรัฐบาลกลาง รัฐบาลกลางก็มีความคุ้นเคยว่า

อะไรที่ระบบราชการคิดกันได้ อะไรที่คนส่วนกลางซึ่งเป็นที่ระดมมันสมอง
ทั้งหลายมาอยู่ที่ส่วนกลางคิดกันได้ ก็มักจะคิดว่าอันนี้ละคือของดี ของวิเศษ
ของที่คนทั้งสังคมจะต้องเรียนรู้จะต้องศึกษาจะต้องนำไปใช้ รัฐธรรมนูญเขา
ไม่ได้มองอย่างนี้ เขาไม่ต้องการอย่างนี้ เขาจึงได้เขียนว่า ส่งเสริมภูมิปัญญา
ท้องถิ่น คือได้เกิดการละเลบ ค่ำรทอดทิ้ง การไม่นำภูมิปัญญาของท้องถิ่นมาใช้
เขาจึงเขียนว่า ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นคำเน้นเฉพาะ และพอ ศิลปะ
และวัฒนธรรมของชาติ จะเห็นว่าเขาให้ใช้ทั้งหมดเลยคือคนจะภาคไหน คนจะ
ชนชาติไหน เชื้อชาติไหนอะไรก็แล้วแต่ แต่เป็นคนของชาติ มีศิลปะ วัฒนธรรม
เป็นของชาติ ก็ให้ส่งเสริมศิลปะ และวัฒนธรรมของชาติ นี่ดูจากรัฐธรรมนูญ
พอท่านมาเขียนว่า ภูมิปัญญาไทย ลองนึกดูว่าพอมานเขียนในกฎหมาย ข้าราชการ
กระทรวงการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ที่ท่านตั้งขึ้นมาจะไปตีความกัน
อย่างไร พอไปถึงโรงเรียน ไปถึงชุมชน ไปถึงเวลาจะจัดงานวัฒนธรรมอะไร
จัดการศึกษาอบรมอะไรก็เอาเรื่องจากส่วนกลางไปอีก แล้วบอกว่านี่แหละ
ภูมิปัญญาไทย ทำตามกฎหมายทุกประการ เขาถามว่าแล้วภูมิปัญญาของท้องถิ่นเขา
จังหวัดเขา ทำไมไม่เอามาสอน ทำไมไม่เอามาพูดกัน ข้าราชการกระทรวง
ของท่านก็จะไปบอกว่า ก็เราทำตามภูมิปัญญาไทย ภูมิปัญญาไทยก็เป็นสิทธิ
ที่ข้าราชการ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะเป็นฝ่ายเลือกซึ่งไม่ตรงกับเจตนารมณ์
ของรัฐธรรมนูญเลย รัฐธรรมนูญต้องการให้เวลาไปจัดการศึกษาต้องไปเน้นว่า
ไปพูดกัน ไประดมรวบรวมว่าภูมิปัญญาของท้องถิ่นคืออะไร อยู่ตรงไหน
แล้วเอามารวบรวม มาสอนให้คนในท้องถิ่นได้รักษาได้ใช้ภูมิปัญญาเหล่านั้น
ส่งเสริมพัฒนาภูมิปัญญาเหล่านั้น -----

อันนี้การเขียนอย่างนี้ไม่ถูกต้องนะครับ เขียนเป็นภูมิปัญญาไทยไม่ถูกต้อง แล้วก็
 คำในลักษณะนี้ต้องหลีกเลี่ยงถ้าจะไปคบกับเจตนาารมณ์ของรัฐธรรมนูญ
 โดยเฉพาะในเรื่องท้องถิ่น นี่ยังไม่พูดเรื่องระหว่างภาคไหนกับภาคไหน ซึ่งมี
 ความรู้สึกที่แตกต่างกัน คนภาคกลางไปไหนก็ถือว่าตัวเองเป็นไทยไปหมด
 และมองคนอื่นเป็นคนใต้เป็นมาเลเซีย คนอีสานเป็นคนลาว คนเหนือเป็น
 คนลาว มองอย่างนี้อยู่แล้ว พอไปเขียนเน้นคำว่า ไทย โดยไม่คำนึงถึงว่า
 จะไปแปลความกันอย่างไร จะเกิดความเสียหายได้ การอภิปรายที่สะท้อน
 มาจาก ส.ส. ในภาคอื่น ที่ผมลุกขึ้นมาพูดเพราะผมอยู่ในภาคกลางเป็นฝ่าย
 ที่พูดแล้วจะไม่มีใครมาตำหนิได้ว่า ทำไมคับแคบเหลือเกิน เพราะผมกำลัง
 พูดในส่วนที่ผมไม่เดือดร้อนเลย ความจริงภาคกลางไปถึงก็เอาของภาคกลาง
 ไปสอนในภาคกลางก็ว่ากันไป แต่ผมคิดว่าผมลุกขึ้นมาพูดเสียน่าจะเป็นประโยชน์
 กว่าตรงที่ว่าจะได้ลดข้อครหาในส่วนนี้ แต่ว่าก็ได้พยายามอธิบายแทนท่านสมาชิก
 โดยเฉพาะท่านอดิศร ซึ่งผมเข้าใจเจตนาท่านดี ผมฟังท่านคุยมาในหลาย ๆ
 โอกาส ท่านพยายามเน้นท้องถิ่น เน้นภูมิปัญญาจากภาคอีสานของท่าน ซึ่งบางที
 ก็อาจจะใช้คำพูดแล้วฟังดู คำว่า ไทย ใช้ไม่ได้หรืออย่างไร ไม่ใช่อย่างนั้น
 นะครับ เพราะฉะนั้นผมยังคิดว่าต้องแก้ไขเสีย แล้วก็ใน (๔) คำว่า
 เน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง ตรงนี้ถ้าท่านบอกว่า ภาษาภาคไหนก็เป็น
 ภาษาไทยทั้งนั้น จะหมายถึงอะไรกันแน่ ใครจะเป็นคนวัดว่า คำว่า ถูกต้อง
 อยู่ตรงไหน ถ้าเป็นภาษาเขียนท่านก็หมายถึงแต่ภาษาไทยกลางใช้ไหมครับว่า
 อะไรถูกต้อง ไม่ถูกต้อง พอเป็นภาษาพูดนี้เมืองไทยจะพูดอย่างไรก็เป็นเรื่อง
 ของภาคเขาซึ่งก็แปลกไป ท่านรู้สึกทำไมพูดกันแบบนี้ ภาษาทำไมแปลก ๆ
 แบบนี้ก็เป็นภาษาของเขา ที่นี้คำนี้จะใช้อย่างไร จะเน้นการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง
 อย่างนี้ได้ไหมหรืออย่างไร ความหมายท่านผมเข้าใจอยู่ ที่ท่านกรรมาธิการ
 ชี้แจงว่า ความรู้และทักษะด้านคณิตศาสตร์และภาษา ความจริงตรง คณิตศาสตร์
 ก็เป็นปัญหาอยู่เหมือนกัน รัฐธรรมนูญพูดถึง วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี พอมานะ
 เฉพาะคณิตศาสตร์เข้ามา สงสัยว่าทำไมไม่วิชาอีกบางด้าน นิติศาสตร์ทำไม
 ไม่ส่งเสริมหรืออะไรอย่างนี้เป็นต้น แต่ว่าก็เอาละ ท่านบอกว่าเป็นการศึกษา
 ขั้นพื้นฐาน ก็ยังตกเถียงได้อยู่ดี แต่ผมจะไม่เปิดประเด็นใหม่ เอาว่าตรงด้านภาษา
 ท่านได้พูดไว้ว่า คำว่า ด้านภาษา ตรงนี้หมายถึงภาษาหลาย ๆ ภาษาแล้ว
 แต่ต้องการเน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง ความหมายเวลาพิจารณากันตาม

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๑ พอมาใช้ตรงนี้อย่างที่สมาชิกบางท่านพูด พอพูดถึง
ภาษาพูดใช้อย่างนี้ เข้าใจยาก ถ้าท่านหมายถึงการใช้ภาษาไหน ๆ ก็ต้องถูกต้อง
ซึ่งก็จริง ถ้าท่านจะบอกว่าใช้ภาษาไทยถูกต้อง แต่เวลาใช้ภาษาอังกฤษ
ใช้ภาษาจีน ถ้าจะเรียนกันจะใช้ผิด ๆ ถูก ๆ อย่างไรก็ไม่ใช่อีก เพราะฉะนั้น
ก็ตัดคำว่า ไทย ออกไป เน้นการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง ก็ไม่เสียหายนี้ครับ
ก็ต้องหมายถึงการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องด้วยอยู่แล้ว แล้วจะได้ไม่ไปสับสนว่า
พอลูกอีสานเขาพูดภาษาแบบภาษาอีสานเขา คนไทยภาคกลางไปถึงจะได้ไม่ไป
บอกว่า นี่กำลังใช้ภาษาที่ผิดอยู่ แต่เราก็ตัดคำว่า ไทย ออกไป ไม่เห็นเสียหาย
ตรงไหนเลย ถ้าท่านบอกว่าการใช้ภาษาย่อมครอบคลุมถึงภาษาทุกภาษาอยู่แล้ว
ภาษาไทยก็จะไม่เสียหาย ก็หมายถึงการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องด้วย แล้วที่ผมพูดมา
ทั้งหมดนี้ผมได้อ่านรัฐธรรมนูญแล้วผมเข้าใจว่ารัฐธรรมนูญเคารพสิทธิของบุคคล
เวลาพูดถึงบุคคลก็ไม่ได้บอกว่าคนไทย ในกฎหมายนี้ยังจะไม่แน่ใจว่ามีปัญหาคำนี้
อยู่หรือไม่ แต่ในรัฐธรรมนูญเวลาพูดถึงบุคคลก็พูดถึงบุคคลทั่วไป ใครก็ได้มารับ
การศึกษาในประเทศไทยเขาต้องได้รับสิทธิด้วย ไม่ใช่เป็นคนไทยเท่านั้น
บางตอนยังมีคำว่าคนไทยอยู่ในกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งเป็นการไปรอนสิทธิที่คนชาติอื่น
เขาจะได้รับตามรัฐธรรมนูญไทย เนื่องจากเขาเข้ามาอาศัยอยู่ในแผ่นดินไทย
นี่ก็เป็นปัญหาอีกเหมือนกัน เพราะฉะนั้นการใช้คำว่า ไทย ในกรณีทั้งสองนี้
ผมเข้าใจว่าน่าจะตัดออกไปจะเหมาะสมกว่า สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญมากกว่า
ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมาธิการชี้แจง

นายสืบแสง พรหมบุญ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม สืบแสง พรหมบุญ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกรุงเทพมหานคร พรรคประชาธิปัตย์
กระผมขอกราบเรียนผ่านท่านประธาน และขอแสดงความขอบคุณท่านกรรมาธิการ
ผู้ทรงเกียรติที่ได้แสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์นะครับ กระผมขอตอบสั้น ๆ
นะครับว่า ในประเด็นแรก ที่มีท่านผู้อภิปรายได้แสดงความกังขาว่า ในมาตรา ๒๐
(๑) นั้น ที่เน้นว่า รวมถึงความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความเป็นมาของสังคมไทย
และระบบการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็น
ประมุข นั้นไม่ได้รวมไปถึงความรู้เกี่ยวกับระบบการปกครองอื่น อันที่จริงมีอยู่แล้ว
ในอนุเดียวกัน ซึ่งใช้คำว่า สังคมโลก สังคมโลกนั้นเป็นคำรวมที่จะต้องเรียนรู้
เรื่องที่ทางหลักสูตรจะต้องกำหนด และหลักสูตรใหม่นี้เราให้สิทธิสถานศึกษา
ที่จะจัดขึ้นเองโดยยึดหลักอันนี้ อันนี้เป็นแนวการจัดการศึกษาซึ่งในมาตรา ๒๐ นี้
ได้พูดถึงกระบวนการเรียนรู้และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับ
จะต้องมุ่งหมายให้เป็นอย่างนี้ นั่นเป็นคำตอบแรก

ประการที่ ๒ ในเรื่องภูมิปัญญาไทย ในฐานะที่ผมคุ้นเคยกับสิ่งเหล่านี้
ว่า ภูมิปัญญาไทย นั้นหมายถึงความหลากหลายของมรดกทางวัฒนธรรมและศิลปะ
ต่าง ๆ ของประเทศ ซึ่งมีอยู่อย่างเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละท้องถิ่น แต่ความหลากหลาย
เหล่านั้นรวมแล้วเป็นภูมิปัญญาไทยทั้งสิ้น เป็นแต่ว่าในอดีตนั้นข้อบกพร่องก็คือ
หลักสูตรของเราแบ่งการและรวบอำนาจไปจากศูนย์กลาง ขณะนี้เรากระจายอำนาจ
ซึ่งจะไปอยู่ในหลักสูตรซึ่งอยู่ในมาตรา ๒๓ ว่า การจัดหลักสูตรนั้น แกนกลางนั้น
ฝ่ายกรรมการจะจัดทำที่จำเป็นที่จะดำรงความเป็นพลเมืองของชาติ ความที่จะเป็น
ชาติไทย เป็นเอกลักษณ์ของไทย แต่สถานศึกษาสามารถจะจัดหลักสูตรให้สอดคล้อง
กับความต้องการของท้องถิ่น มรดกทางวัฒนธรรม และศิลปะของท้องถิ่น เพราะฉะนั้น
ในประเด็นตรงนี้ในเรื่องกระบวนการเรียนรู้ซึ่งจะต้องเน้นภูมิปัญญาไทยนั้น
เพื่อให้ครอบคลุมภูมิปัญญาท้องถิ่นทุกประเภทอยู่ในนี้ ส่วนในรายละเอียดนั้นจะไป
กำหนดปรากฏในมาตรา ๒๓ ซึ่งพูดถึงวิธีการจัดรายละเอียดของหลักสูตรนะครับ

ประการสุดท้าย คือในเรื่องของการใช้ภาษา การที่เน้นในเรื่อง
การเรียนรู้ภาษานั้น ท่านเข้าใจถูกต้องแล้วครับว่า จุดมุ่งหมายของมาตรา ๒๐
ใน (๔) ที่เน้นถึงด้านภาษานั้นทุกภาษาครับ ไม่ว่าจะเป็นภาษาต่างประเทศ

หรือภาษาท้องถิ่น ซึ่งแล้วแต่หลักสูตรที่ท่านจะกำหนด แต่ที่เราได้ให้ความสำคัญกับการเน้นการใช้ภาษาไทยนั้นเกิดจากปัญหาที่เป็นอยู่ปัจจุบันครับว่า ภาษาไทยไม่ว่าจะเป็นภาษาเขียนหรือภาษาพูด ร เรือ ล ลิง เราไม่ค่อยชัด หรือว่าเขียนแล้วอ่านไม่รู้เรื่อง พูดแล้วฟังไม่รู้เรื่อง นี่เป็นปัญหาของการศึกษาไทยที่เราตระหนักว่าเป็นปัญหาอยู่ เราจึงให้ความสำคัญเป็นพิเศษมากกว่าการใช้ภาษาโดยทั่ว ๆ ไป อย่างที่เราเคยพูดกันว่าภาษาต่างประเทศนั้น เราเรียนใช้การได้ แต่ไม่ใช่ภาษามรดกของเรา เราก็พูดเก่งสู้ฝรั่งเขาไม่ได้ แต่เราพูดสื่อได้ เราอาจจะไม่เก่งเท่าเขา แต่เราพูดได้อย่างถูกต้อง แต่ภาษาไทยเป็นภาษาของเรา เป็นเอกลักษณ์ของชาติไทย ต้องใช้ให้ถูกต้อง ถูกต้องมากน้อยแค่ไหนครับ เราก็พยายาม ทุกคนอาจจะใช้ได้ไม่เหมือนกัน เราพยายามนี้เป็นมรดกที่สำคัญของความเป็นชาติไทยครับท่านประธาน เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ถ้าจะตัดออกก็จะเป็นที่น่าเสียดาย แต่ผมคิดว่าถ้าใส่ไว้ไม่ได้ทำให้เกิดผลในทางลบนะครับ เป็นมรดกของเรา ภาษาไทยในฐานะที่เป็นอาจารย์ ผมยืนยันว่าภาษาไทยเป็นภาษาที่ดีที่สุดในโลก ปิดหุ้มและเป็นมรดกตกทอดที่น่าภูมิใจที่สุด เพราะฉะนั้นเราจะต้องช่วยกันส่งเสริมอนุรักษ์ไว้ว่าเป็นมรดกที่สำคัญร่วมกันของพวกเขาทุกคน ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ครับ เชิญท่านอดีตร ครึ่งที่ ๒ ครับ

นายอดีตร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ ผม อดีตร เพียงเกษ พรรคความหวังใหม่ จากจังหวัดขอนแก่น มาตรา ๒๐ การจัดการศึกษาในระบบ นอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย การบัญญัติกฎหมายใด ๆ ทั้งสิ้นที่เป็นกฎหมายต่ำกว่ากฎหมายรัฐธรรมนูญ เป็นกฎหมายในระดับลูกจะต้องยึดกฎหมายรัฐธรรมนูญเป็นแม่แบบ เป็นหลัก คำว่า กฎบัญญัติท้องถิ่น อย่างน้อยปรากฏอยู่ใน ๒ มาตรา ไม่มีคำว่า กฎบัญญัติไทย ปรากฏในมาตราไหนเลยครับ ที่เราพูดกันโดยหลักการนะครับ ยังไม่พูดถึงขยายไปอย่างอื่น -----

มาตรา ๖๘ บุคคลมีหน้าที่ป้องกันประเทศและสืบสานศิลปะ และวัฒนธรรมของชาติ และภูมิปัญญาท้องถิ่น ผมอ่านข้ามนะครับ มาตรา ๘๑ รัฐต้องจัดการศึกษาอบรมและสนับสนุนให้เอกชน อ่านไปเรื่อย ๆ และส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะ และวัฒนธรรมของชาติ ผมถามกรรมาธิการหน่อยครับ ภูมิปัญญาไทยอยู่ตรงไหนครับ ท่านทำเรื่องรัฐธรรมนูญเสริมเข้าไปเรื่องให้โอกาสผมไม่ว่าแล้วนะครับ โดยความเป็นจริงเครื่องคิด มาตรา ๘๓ ท่านเพิ่มเข้าไปได้เลย เราอ่านรัฐธรรมนูญเราเข้าใจว่าสิทธินี้คือการให้โอกาสไปในตัว ผมก็ไม่ตั้งใจ แต่เรื่องนี้ท่านกำลังทำอะไรอีกอย่างหนึ่ง ผมไม่แบ่งแยกครับท่านประธาน เรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นเรื่องสำคัญเป็นเรื่องละเอียดอ่อน อีสานนั้นคือทิศ ทักษิณนั้นคือทิศครับ ทิศอีสาน ทิศทักษิณ ถ้าเมืองหลวงอยู่ขอนแก่น กรุงเทพฯ เรียกทิศอะไรครับ ท่านครับ พวกผมมีที่ไปที่มา มีบรรพบุรุษ มีภาษาพูด ภาษาเขียนของพวกผม พวกผมต้องการที่จะอนุรักษ์ ต้องการให้การศึกษาในระบบ นอกกระบบและอธบายค์ยได้ศึกษาภาษาไทยน้อย ภาษาอังกฤษและวรรณกรรมเรื่องต่าง ๆ พยายามอย่าลืไปเสียสิครับ พงศ์พันธุ์พี่น้องเก่า ท่านแปลออกไหมครับ เข้าเต็มพำบ่ทอพำเต็มภูมิ หมายความว่าข้าวเต็มพำไม่เท่ากับมีปัญญา เต็มพำ อย่างนี้ทางไทยศึกษาได้ไหมครับ อย่างนี้ทางภาคเหนือก็มี อยู่ทางภาคใต้ก็มีครับภาษิตอย่างนี้ ทางภาคกลางเข่าว่าอย่างไรครับ ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด ท่านก็ว่าไปอันนี้เราไม่แทรกแซง ไม่ก้าวเข้าไป ผมจึงคิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญที่สุดเท่าที่ผมได้มีความสนใจและค้นคว้าเรื่องนี้ ผมกำลังจัดทำหนังสือจ่ายพำครับ จัดจำหน่ายและจัดเผยแพร่ความเป็นที่ไปที่มาของพวกผมมันผิดตรงไหนครับ ผิดตรงไหนที่เกิดมาเป็นคนอีสาน ผิดตรงไหนที่เกิดมาเป็นลาว ท่านประธานครับ ลาวครับ ท่านประธานครับอยู่ที่จังหวัดสกลนครมีข้อมิภูไท มีกะเหล็ง แม่ผมเป็นภูไท มีวัฒนธรรมประเพณีแต่งงาน ๑๔ บาท เมื่อแต่งงานเสร็จจะครับ วัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่น คนที่เป็นเขยจะนอนอยู่ที่บ้านพ่อตาแม่ยายไม่ได้ นี่คือวัฒนธรรมท้องถิ่นของเขา เพราะฉะนั้นการศึกษาในระบบ นอกกระบบ ศึกษาพวกนี้ผิดตรงไหนครับ ผิดตรงไหน เพราะฉะนั้นท่านดอกเตอร์ที่ถูกขึ้นมาอภิปรายเมื่อกี้ะครับ ผมทราบที่ท่านอยู่แถวกรุงเทพฯ นี่ละ ท่านไปพูดภาษาบ้านผมไม่ได้หรอกครับ ท่านมีความสามารถต่ำกว่าผมเรื่องภาษาพูดเพราะอย่างนั้นพูดลาวแบบผมไม่ได้ พูดก็ไม่ชัดเจน อย่างนี้เป็นต้น ผมไม่ได้พาดพิง ผมพูดในทางที่ดีนะครับ ผมว่าในการร่างกฎหมายใด ๆ จะต้องยึดกฎหมายรัฐธรรมนูญเป็นหลัก เราเรียกร้องมา

ทำไมครับ ภูมิปัญญาไทยท่านเปิดให้ดูสักหน้าสิครับ มีอยู่ตรงไหนมีอยู่สักบรรทัดไหมครับ ถ้าไม่มีท่านไปบัญญัติได้อย่างไรครับ การแบ่งแยกการแทรกซึมในวัฒนธรรมต่าง ๆ เป็นเรื่องละเอียดอ่อนที่พวกผมเจ็บปวดมาเป็นร้อย ๆ ปี ถึงโอกาสมาพูดตรงนี้ก็ตรงไปตรงมา การที่เราพูดภาษาถิ่นนั้นผิดตรงไหน ภาษาถิ่นที่เรียนอยู่ในวัฒนธรรมของภาษา ท่านอ้างว่ามาตรา ๒๓ บัญญัติเรื่อง ภูมิปัญญาท้องถิ่น อันนั้นเป็นเรื่องการศึกษาพื้นฐานธรรมดาท่านอ้างว่าอย่างนั้น เป็นการศึกษาพื้นฐานธรรมดาหลังจากพื้นฐานไปเตรียมอุดม ไปมัธยม เดี่ยวนี้ครับ มหาวิทยาลัยมหาสารคามจัดการเรียนไทยคดี ผมไม่เรียนครับ เพราะที่นั่นไม่ใช่ ไทยคดีเป็นอีสานคดี เป็นลาวคดี เขียนหัวข้อก็ผิดพลาดแล้วครับท่านประธาน เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่การสร้างโบสถ์ผมไม่กล้าละครับ อันนั้นคือโบสถ์บ้านผม เป็นสินครับ สินอีสานเดี๋ยวนี้หายไปหมดแล้วครับ โบสถ์บ้านผมหัวแหลมเป็นของ ไทยไปแล้วครับ อันนี้คือไทยก็สร้างไปครับ แต่บ้านผมอย่ารบกวนเรื่องนี้ ภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นเรื่องศักดิ์สิทธิ์ เป็นเรื่องซึ่งคนโบราณเขาสั่งสอนกันมา เขาไม่มีมหาวิทยาลัย เขาไม่มี ปวช. ปวส. ไม่มีดอกเตอร์ ไม่มีอะไรทั้งสิ้นครับ ในอดีต เขาศึกษาอย่า ปัญญาที่ผมกราบเรียนมานี่ละครับ เขาอยู่อย่างสันติสุข ไม่มีข้อขัดแย้งอะไรเลยผมจึงขออนุญาตถามตรงไปตรงมาครับ เป็ดรัฐธรรมนูญ ให้ผมดูสักมาตราหนึ่งครับ ภูมิปัญญาไทยอยู่ตรงไหน ถ้าไม่มีท่านต้องแก้ไขครับ ท่านประธานครับ มาตรา ๖๕ มาตรา ๘๑ ที่ผมพอเปิดได้ตรงนี้นั้นมีอยู่แค่นี้ ผมไม่ได้แบ่งแยกครับท่านประธาน แต่ผมมาพูดว่าการศึกษาที่เราควรจะศึกษา เรื่องของเรา ศึกษาสมุนไพรของเรา ศึกษาอะไรต่าง ๆ ที่เป็นของเราละครับ ชุมชนมาศึกษา ไม่ใช่ว่าท่องบทอาขยานอะไรไม่รู้ครับ ขุนช้างขุนแผน นางวันทอง มีชื่อเพราะคนเขียนไปนะครับ พวกเราไม่ต้องการศึกษาเรื่องนี้ครับต้องการ ศึกษาเรื่องของเราที่จะมาประยุกต์ให้คนมีคุณภาพชีวิต ทำความดีตาม ภูมิปัญญาท้องถิ่นตามตั้งแต่ปู่สังกะสี ย่าสังกะสี พวกผมได้สั่งสอนครับ จึง ขออนุญาตพูดนี้ไม่ได้พูดว่าอีสานดีกว่าได้ ได้ดีกว่าเหนือหรือกลางดี ไม่ใช่อย่างนั้น แต่ต้องการให้อนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่นไว้จริง ๆ ต้องขออนุญาต ประธานโทษท่านดอกเตอร์ครับ เมื่อครั้งนี้ไม่พาดพิงในทางที่เสียละครับ แต่พาดพิงว่าท่านเอาอะไรมาบัญญัติ ถ้าไม่เอาบัญญัติในกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาใช้ในกฎหมายลูกครับ

สพ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทัวไป)

สติมา ๓๓/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านกรรมาธิการชี้แจง เชิญครับ

นายสืบแสง พรหมบุญ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ

ผม สืบแสง พรหมบุญ ส.ส. กรุงเทพมหานคร ประชาธิปัตย์ ในฐานะกรรมาธิการ
และในฐานะที่ถูกพาดพิงนะครับ เสียหายมากครับ คือท่านไม่รู้จักผมเลยแม้ผมจะ
รู้จักท่านฝ่ายเดียว ด้วยความเคารพผมรู้จักท่าน ผมไม่ใช่เด็กกรุงเทพฯ ละครับ
ผมเป็นเด็กบ้านนอกครับ ผมเกิดที่เพชรบูรณ์ เพชรบูรณ์กับอีสานขอนแก่นไม่ไกลกัน
เท่าไร แล้วผมมาเติบโตพิษณุโลกและผมก็รู้จักภาษาถิ่นดีว่าคนพิษณุโลกพูดอย่างไร
คนเพชรบูรณ์พูดอย่างไร ผมเป็นเด็กอำเภอสลัมลึกไม่ไกลขอนแก่นเท่าไรครับ
แต่ท่านอาจจะไม่รู้สลัมลึกนะครับ แต่ว่านครสวรรค์ผมก็รู้จักดีภาษาถิ่นนครสวรรค์
เป็นอย่างไร เช่นคำว่า บู้ ใครที่มาจาก ส.ส. นครสวรรค์จะรู้ดี แจ้ง เป็นภาษา
ท้องถิ่นครับ ผมเป็นอาจารย์ผมรู้ว่าประวัติศาสตร์และภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นอย่างไร
ในฐานะที่ผมเป็นอาจารย์เป็นผู้หนึ่งที่เคยเป็นหัวหน้าในการสัมมนาและให้ความรู้
เรื่องประวัติศาสตร์ท้องถิ่นครับ เพราะฉะนั้นโปรดอย่าประมาทว่าไม่รู้เรื่องนะครับ
และผมอยากจะกราบเรียนกับท่านประธานในทางวิชาการว่า ในเรื่องนี้รัฐธรรมนูญ
ไม่ได้เขียนไว้ ผมทราบเจตนาของรัฐธรรมนูญ ผมเป็นหัวหน้าคนหนึ่งในการต่อสู้
เรื่องนี้ว่า ที่ผ่านมามีหลักสูตรของเรามักจะเน้นหลักสูตรของส่วนกลาง สัมภูมิปัญญา
ท้องถิ่น ละเลยครับ หลักสูตรของเราเพราะเราวางไปจากส่วนกลาง แต่ต่อไปนี้
รัฐธรรมนูญได้ระบุไว้ว่าสัมประวัติศาสตร์ท้องถิ่น ภูมิปัญญาท้องถิ่นได้บัญญัติไว้
ส่วนความเป็นภูมิปัญญาไทยนั้น กราบเรียนด้วยความเคารพครับ ทั้งอีสานและ
ภาคเหนือและทุกจังหวัดนั้นเป็นส่วนหนึ่งของภูมิปัญญาไทยครับท่าน นี่ในเชิงวิชาการ
เพราะฉะนั้นทุกส่วนไม่ว่าจะเป็นภาคไหนท้องถิ่นไหน อันนั้นเป็นท้องถิ่นที่มี
ประวัติศาสตร์ ศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาที่มีคุณค่า ท่านอย่าไปคิดว่าใคร
แบ่งแยก ยกเว้นท่านจะแบ่งแยกของท่านเองนะครับแต่เราเห็นว่าภูมิปัญญาไทยนั้น
คือความเป็นไทย และประกอบด้วยภูมิปัญญาที่หลากหลายนะครับ เป็นภูมิปัญญา
ที่หลากหลาย เพราะฉะนั้นการที่เราจะจัดการศึกษา แนวทางการจัดการศึกษา
เราจะจัดอย่างไรนั้น กระบวนการเรียนรู้ต้องให้ครอบคลุมภูมิปัญญาไทยทั้งหมด
ไม่ใช่เพียงภาคใดภาคหนึ่งเท่านั้น ในเมื่อเรากระจายอำนาจให้ท่านจัดได้เอง
กำหนดหลักสูตรได้เองส่วนใหญ่ะครับ ถ้าท่านต้องการให้ทางอีสานเรียนอะไร
ท่านก็ทำได้อยู่แล้ว ไม่มีใครไปห้ามท่าน โปรดอ่านกฎหมายให้ครบมาตราครับ

สพ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทัวไป)

สตีมา ๓๓/๒

เพราะฉะนั้นในประเด็นนี้ผมก็อยากจะทราบเรียนครับท่านประธาน เราไม่ได้
ละเอียด แล้วก็ผมเองกับท่านอดีตร ขอโทษที่เอ่ยนามก็สนิทกันนะ ครับท่าน
ผมก็ไปสัมภาษณ์ให้อีสานบ่อย ๆ ท่านอาจจะไม่รู้ว่าผมไปกี่ครั้งผมอาจจะไป
อีสานมากกว่าท่านด้วยซ้ำไป เพราะผมเกิดมาก่อนท่านนะ ครับ ขอบคุณครับ
ท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านอดีตรครับ

นายอดีตร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ผม อดีตร เพียงเกษ
บางคนเกิดก่อนเลย ๆ คือผมไม่ได้ว่าท่านในเรื่องหลักการ ผมไม่มีอารมณ์
แต่ผมถามท่านว่าทำไมท่านไม่นำกฎหมายรัฐธรรมนูญที่เราเรียกร้อง
ที่พรรคของท่านรับตั้งแต่ยังไม่ร่างเลย ไปใส่ในกฎหมายฉบับนี้ ผมอยากให้
ใส่เข้าไป กฎบัญญัติต้องถี่น เสียหายตรงไหน ครับที่ท่านเกิดหล่มสัก
หล่มสักอพยพมาจากหลวงพระบาง ผมทราบครับ ภาษาอันเดียวกันเขียนเลย
ท่านหลาย ๆ คน นี่คือความศักดิ์สิทธิ์ของเรา เลยพูดอย่างไร หล่มสักพูด
อย่างไร นี่คือความสว่างามที่สุดของวัฒนธรรมท้องถิ่น ผมจะมีความภูมิใจที่ผมพูด
ผมอยากให้สภาไปพูดอีสานได้ พูดได้ได้ เหมือน ส.ส. อันเดีย พูดกันเลย
ไม่จำเป็นต้องว่าคุณต้องพูดภาษากลางอย่างเดียวน เสียหายตรงไหนครับ
ผมไม่มีข้อขัดแย้งท่านนะ ครับ อย่าคิดว่าคนเกิดก่อนจะรู้อะไรมากมายครับ
ไปอีสานผมเกิดที่นั่นนะ ครับ ถ้าแท้จริงก็ไปสู้กันตรงนั้นก็ได้อีก

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : คืออย่างนี้ท่านสมาชิกที่เคารพนะ ครับ ผมคิดว่าในประเด็นนี้
ท่านกรรมาธิการชี้แจงว่า เรื่องภูมิปัญญาไทยครอบคลุมทุกอย่าง ไม่ได้ไป
แบ่งแยกอะไรต่าง ๆ เพราะฉะนั้นความคิดก็ธรรมดาอาจจะแตกต่างกันบ้าง
ผมอยากจะอย่างนี้ ท่านประธานคณะกรรมาธิการจะชี้แจง เชิญครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ในฐานะประธานคณะกรรมการ ความจริงการพิจารณาก็เป็นมาด้วยดีนะครับ อยากจะกราบเรียนว่าความจริงการอภิปรายในมาตรานี้ไม่ได้มีข้อขัดแย้งในเรื่องของจุดมุ่งหมายเลยครับ แต่ว่าอยากจะกราบเรียนว่า ถ้อยคำที่ปรากฏนั้นคงจะต้องดูบริบทแล้วก็ที่มาที่ไปของข้อความที่ปรากฏอยู่ในแต่ละมาตราและในรัฐธรรมนูญด้วย กราบเรียนว่าประเด็นที่อยู่ในมาตรา ๘๑ ของรัฐธรรมนูญไม่ใช่เป็นเพียงจุดเดียวที่นำมาบัญญัติเอาไว้ ในมาตรานี้ แล้วก็ไม่ใช่มาตรานี้มาตราเดียวที่มีจุดมุ่งหมายที่จะรองรับ มาตรา ๘๑ ของรัฐธรรมนูญ ฉะนั้นในบางเรื่องอย่างเช่น กรณีของการให้ความสำคัญกับภูมิปัญญาท้องถิ่น เราต้องการความชัดเจนเหมือนกันครับว่าตรงนี้จะต้องมีบทบาท และจะต้องมีกลไกในการที่จะไปดำเนินการสนับสนุน ฉะนั้นในมาตรา ๒๓ วรรคสอง เป็นการเขียนที่ชัดเจนครับว่าเราประสงค์จะให้ เรื่องของภูมิปัญญาท้องถิ่นนั้น เป็นเรื่องที่สถานศึกษาขั้นพื้นฐานคือ สถานศึกษา ก็คือในระดับท้องถิ่นเป็นการกระจายอำนาจลงไปในระดับที่ต่ำสุดที่ฟังจะทำได้ในระบบการศึกษาเป็นผู้กำหนด ฉะนั้นจะเกิดปัญหาได้เหมือนกันครับ ถ้าเขียนเอาไว้ไม่ชัดเจนอย่างนี้จะมีสิ่งที่เป็นสิ่งที่ผมเชื่อว่าท่านคงยอมรับไม่ได้โดยเด็ดขาดก็คือส่วนกลางพยายามไปสอนภูมิปัญญาท้องถิ่นให้แก่คนท้องถิ่นซึ่งไม่ใช่สิ่งที่เป็นความประสงค์ของท่านของผมหรือของคณะกรรมการเลย แต่ว่าข้อความที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทย และภูมิปัญญาไทยในมาตรา ๒๐ นั้นมันเป็นจุดเน้นซึ่งมองคนละมุมกับที่ท่านเสนอ คือในมาตรา ๒๐ นั้นเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับการเน้นเกี่ยวกับการสอนและการเรียนรู้ในเรื่องความรู้ทั่วไป ซึ่งต้องยอมรับความเป็นจริงว่า ในขณะนี้เรามีการพูดกันมากถึงความจำเป็นที่จะต้องมีความรอบรู้เกี่ยวกับต่างประเทศและความรู้ที่เป็นสากลด้วย แต่เพื่อให้เกิดความสมดุลคณะกรรมการเห็นว่านอกเหนือจากการที่จะต้องปรับและก็เร่งรัดปฏิรูประบบการศึกษาให้มีมาตรฐานที่สอดคล้องกับสากลแล้ว เราต้องดำรงความเป็นไทย ฉะนั้นคำว่า ไทย ที่ปรากฏอยู่ในมาตรา ๒๐ ความจริงจุดเน้นก็คือเน้นไทยเมื่อเทียบกับสากล ไม่ใช่เป็นเรื่องการเน้นไทยที่เป็นส่วนหนึ่งส่วนใดที่เป็นประเทศไทยแล้วไปเปรียบเทียบกับท้องถิ่นจะกรุณาสังเกตได้จาก (๓) ว่าความจริงคำว่า ภูมิปัญญาไทย นั้น ไม่ใช่ถ้อยคำซึ่งคณะกรรมการเพิ่มเติมขึ้นมาเลย ข้อความเดิมมีอยู่แล้วครับ เป็นเรื่องของความรู้เกี่ยวกับศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม การกีฬา และภูมิปัญญาไทย เพียงแต่

คณะกรรมการธิการมีความเห็นว่าการประยุต์ใช้ภูมิปัญญาไม่ว่าจะเป็นไทยหรือไม่ก็ตามเป็นเรื่องสำคัญ จึงได้เพิ่มข้อความว่าและประยุต์ใช้ภูมิปัญญา เข้าไป แต่ในส่วนที่เป็นภูมิปัญญาไทยซึ่งมีอยู่ในตั้งแต่ร่างฯ เดิมแล้วก็ย้ายเข้ามาก่อนข้อความดังกล่าว ส่วนในเรื่องการเน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง ผมขอกราบเรียนยืนยันเลยครับว่า เจตนารมณ์ของกรรมการนั้นเป็นเรื่องของการเทียบเคียงกับความเป็นจริงว่า เรามีความจำเป็นจะต้องมีความรู้ทางด้านภาษา ไม่ใช่เฉพาะภาษาไทย แต่ภาษาต่างประเทศด้วย และสิ่งที่เรากำลังและ เป็นสภาพปัญหาในปัจจุบันก็คือ การใช้ภาษาไทยที่ไม่ถูกต้อง ไม่ใช่ประเด็นที่ท่านได้หยิบยกขึ้นมาเกี่ยวกับการใช้ภาษาถิ่น หรือการใช้ภาษาของแต่ละท้องถิ่น แต่ว่าสภาพปัญหาผมคิดว่าไม่ยากเลยครับที่ท่านจะพบ เพียงท่านเปิดวิทยุฟังหลายสถานี ท่านจะพบความเป็นจริงว่าคนของเราเริ่มใช้ภาษาไทยปนกับภาษาต่างประเทศแล้วผิด ผิดไวยากรณ์ มีการใช้ถ้อยคำ มีการผูกประโยคที่ผิดหลักของภาษาไทย นั่นคือจุดมุ่งหมายของคณะกรรมการครับ ไม่ใช่เป็นเรื่องซึ่งพยายามที่จะไปเน้นเรื่องภาษาไทยหรือภูมิปัญญาไทยในความหมายซึ่งไปเกี่ยวข้องกับการกำหนดจากส่วนกลางแต่ประการใด ผมจึงขอกราบเรียนว่าสิ่งที่ท่านได้แสดงความห่วงใยนั้น เป็นข้อห่วงใยที่สมควรแก่การรับฟังและถูกต้องไม่ได้ขัดแย้งกับหลักการของคณะกรรมการและผมคิดว่าการชี้แจงของเรานั้น น่าจะเป็นการยืนยันเจตนารมณ์ที่ตรงกันและบันทึกเอาไว้ในการประชุมของสภาแล้ว แต่ถ้อยคำที่ปรากฏในมาตรา ๒๐ ต้องคำนึงถึงบริบทของการเขียนมาตรานี้ ซึ่งผูกโยงไปถึงเรื่องเกี่ยวกับความรู้ที่เกี่ยวข้องกับความรู้ที่เป็นสากลด้วยครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกครับ ผมคิดว่ากรรมาธิการชี้แจงชัดเจนแล้วนะครับ และต้องขอขอบคุณท่านอดีตรัฐมนตรีที่ได้แนะนำผมมาให้ใจเย็น ๆ วันนี้ผมเป็นมาก แต่ท่านสมาชิกต้องเป็นด้วยนะครับ ท่านสราชาติครับ ผมว่าขอผ่านได้ไหมครับ เชิญเลยครับ คือความจริงมันจะซ้ำประเด็นกัน เชิญครับ ขอสั้น ๆ หน่อยนะครับ

ว่าที่พันตรี สราชาติ สุวรรณพรหม (หนองบัวลำภู) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม สราชาติ สุวรรณพรหม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดหนองบัวลำภู พรรคความหวังใหม่ ซึ่งความเป็นจริงแล้วในกรรมาธิการชี้แจงกับเพื่อนสมาชิกที่อภิปราย โดยความเห็นที่ตรงกันอยู่ไม่ได้แตกต่างอะไรกันเลย ที่อยากจะให้มีภูมิปัญญาท้องถิ่นที่เกิดขึ้นนะครับ เพียงแต่ว่าถ้อยคำหรือศัพท์ที่ใช้ทางท่านจาตุรนต์ก็ได้ชี้แจงไปแล้วว่าในรัฐธรรมนูญของเราใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นซึ่งความเป็นจริงภูมิปัญญาท้องถิ่นกับภูมิปัญญาไทย ถ้าหลาย ๆ ท้องถิ่นมารวมกันก็คงจะเป็นภูมิปัญญาไทยนั่นแหละครับ แต่เรากลัวอย่างเดียวว่าถ้าเกิดตรงนี้เกิดขึ้นในเมื่อเจตนารมณ์ต้องการที่จะให้องค์กรปกครองท้องถิ่นก็แล้วแต่เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาแล้ว ไม่น่าที่จะผัดแปลงอะไรที่จะเปลี่ยนนิดเดียวเท่านั้นเองจาก ภูมิปัญญาไทย เป็น ภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่จะเกิดขึ้นตรงนี้ เพราะความหมายท่านก็อธิบายมาแล้วว่าไม่ได้แตกต่างกัน แต่เราอยากจะให้มีความรู้สึกที่ตรงกับรัฐธรรมนูญซึ่งออกมาในหลายส่วนว่า กฎหมายรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดในการปกครองประเทศ รัฐธรรมนูญต้องการเจตนารมณ์ที่หลักอยากจะให้ภูมิปัญญาท้องถิ่นได้มีโอกาสบรรจุเป็นหลักสูตรในการเรียนการสอน ไม่ต้องการให้คณะกรรมการการศึกษาหรือส่วนใดส่วนหนึ่งไปกำหนดว่าภูมิปัญญาไทยนั้นไปเอาจากส่วนอื่นเข้ามาอยู่ในภาคใดภาคหนึ่งไปทั้งหมด จะทำให้บางส่วนที่เป็นประโยชน์ของภูมิปัญญาท้องถิ่นตรงนั้นหายไป ด้วยความรู้สึกว่าภูมิปัญญาไทยกว้างกว่าภูมิปัญญาท้องถิ่นแล้วไปหยิบเอาภูมิปัญญาไทยจากส่วนอื่นเข้ามาครอบงำอีกส่วนหนึ่งเท่านั้นเอง ถ้าเจตนารมณ์ตรงกันตรงนี้แล้วก็อยากจะให้มีสิ่งซึ่งเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ และเป็นไปตามซึ่งกรรมาธิการชี้แจงกลับมาว่าอยากจะให้ทุกท้องถิ่นมีการจัดการเรียนการสอนตามมาตรฐานต่อไปนั้น ถ้อยคำตรงนี้ก็เปลี่ยนเป็นแค่ภูมิปัญญาท้องถิ่นเกิดขึ้น ความหมายก็เป็นไปตามที่กรรมาธิการชี้แจงมาโดยตลอดแล้วทุกคนก็จะเข้าใจตรงกันทั้งหมด และท่านอดีตรัฐมนตรีก็จะไม่ติดใจ เพียงอยากจะให้กรรมาธิการได้มีความรู้สึกว่าได้ใช้ถ้อยคำซึ่งเป็นไปตามรัฐธรรมนูญเท่านั้นเอง

และทุกคนก็เข้าใจว่าภูมิปัญญาไทยก็มีในคำศัพท์ที่ใช้ แต่มันเป็นคำที่กว้างใช้กับทุกภาคเท่านั้นเอง ดังนั้นถ้าเป็นไปได้ผมเองต้องขออนุญาตกราบเรียนว่าอยากจะให้กรรมการได้ประนีประนอมกัน และลองคุยกันตรงนี้ว่าเพื่ออยากจะให้มีความรู้สึกที่เราอยากจะให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนุญจริง ๆ และอยากจะให้ท้องถิ่นเขาที่มีความรู้สึกว่าจะองค์กรปกครองท้องถิ่นได้เห็นคำศัพท์ที่ว่าภูมิปัญญาท้องถิ่นเหมือนกับภูมิปัญญาท้องถิ่นในรัฐธรรมนูญและตรงกัน และทุกคนจะมีความภาคภูมิใจที่จะเกิดตรงนี้ขึ้น ผมขอเรียนท่านประธานอย่างนี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกครับ ขอบุณจะครับท่านได้บันทึกไว้เรียบร้อยแล้ว ท่านกรรมการยืนยันไหมครับ ถ้ายืนยันผมจะขอมติ ถ้าหากว่าท่านยังติดใจ ขอมติที่ประชุมครับ ขอความกรุณาครับ

(ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ขอเรียนถามมติจากที่ประชุมว่าจะเห็นตามที่กรรมการแก้ไขหรือไม่ครับ ถ้าเห็นตามที่กรรมการแก้ไขก็กดปุ่ม เห็นด้วย ถ้าไม่เห็นตามที่กรรมการแก้ไขกดปุ่มไม่เห็นด้วย นะครับ ขอเชิญท่านสมาชิกที่อยู่นอกห้องประชุมกรุณาเข้าห้องประชุมด้วยนะครับ เพื่อลงคะแนน ต้องขอบคุณท่านสมาชิกครับที่เราพิจารณากันด้วยดีมาโดยตลอด และคิดว่าจะดีขึ้นกว่าจะจบร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้นะครับ ผมก็ใจเย็นมากตั้งแต่ท่านอดีตรักษาเสนอแนะมา ผมขออนุญาตเรียนถามที่ประชุมอย่างนี้นะครับ มาตรา ๒๐ จะเห็นตามที่กรรมการแก้ไขหรือไม่ ถ้าเห็นตามที่กรรมการแก้ไข กรุณา กดปุ่ม เห็นด้วย ถ้าหากไม่เห็นด้วยกับกรรมการแก้ไขก็กดปุ่ม ไม่เห็นด้วยนะครับ ขอความกรุณาใช้สิทธิลงคะแนนได้นะครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านอดีตรัฐมนตรีวันนี้ฝนตกครับ เมื่อคืนก็ตกที่บุรีรัมย์ ขอนแก่น ตกไหมครับ ตกนะครับ เป็น ๆ ครับ เมื่อท่านสมาชิกลงคะแนนได้แล้วก็รวมคะแนนได้ครับ

สพ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทัวไป)

เพทยา ๓๕/๓

ผลการลงคะแนน เห็นด้วย ๑๖๑ ท่าน ไม่เห็นด้วย ๑๗ ท่าน
งดออกเสียง ๑ ท่าน เป็นอันว่ามติที่ประชุมเห็นชอบตามที่กรรมการแก้ไข
เชิญเลขานุการฯ ต่อกับ

- ๓๖/๑

สผ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทัวไป)

วชิราภรณ์ ๓๖/๑

นายศิริชัย ไชยทิพย์อาสน์ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๒๑ มีการแก้ไข
ผู้แปรญัตติขอสงวน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : สมาชิกไม่ติดใจ ผู้สงวนไม่ติดใจ เชิญต่อครับ

นายศิริชัย ไชยทิพย์อาสน์ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๒๒ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญต่อครับ

นายศิริชัย ไชยทิพย์อาสน์ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๒๓ มีการแก้ไข
ผู้แปรญัตติขอสงวน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านจตุรนต์ เชิญครับ

นายจตุรนต์ ฉายแสง (ฉะเชิงเทรา) : ท่านประธาน
ที่เคารพ ผม จตุรนต์ ฉายแสง พรรคความหวังใหม่ จากฉะเชิงเทรา
สงสัยขอถามนิดเดียวครับ เวลาเขียนในมาตรา ๒๒ ผมจะอธิบาย
มาตรา ๒๓ นะครับ แต่ว่าในมาตรา ๒๒ เวลาใช้คำว่า สถานศึกษา ก็คง
คำว่า สถานศึกษา ใช้อย่างนั้น พอมาในมาตรา ๒๓ พรรคสอง ได้เพิ่ม
คำว่า ชั้นพื้นฐาน เข้าไป หมายความว่า สถานศึกษานอกจากนี้ไม่ต้องทำ
อย่างสถานศึกษาชั้นพื้นฐานใช่หรือไม่ คือในเรื่องนี้มาเป็นเรื่องติดพันต่อเนื่อง
ก็คือเรื่องคำว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งคำว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่น ในความหมายของ
รัฐธรรมนูญเป็นคำที่ใช้ทั่วไป ใช้คำว่า รัฐ ก็คือ รัฐทั้งระบบเลย จะต้อง
ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่นี้พอจัดทำสาระหลักสูตร สถานศึกษาอื่นต้องการให้
ไปทำอย่างอื่น ให้กฎหมายอื่นไปกำหนดกันเองหรืออย่างไร แต่ว่าอย่าง
มาตรา ๒๒ ทำไมไม่เห็นมีคำว่า ชั้นพื้นฐาน ผมกลัวว่ายิ่งเขียนไป คำว่า
ภูมิปัญญาท้องถิ่น ลดความสำคัญกันไปเรื่อย ๆ ตั้งแต่มาตราก่อนหน้านี้ ที่ท่าน
ไปเอาคำว่า ภูมิปัญญาไทย มาแทนคำว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่น แทนในที่นี้หมายถึง
เทียบกับรัฐธรรมนูญ คำว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่น ก็ลดความสำคัญไปแล้วจนมาเหลืออยู่
ในมาตรา ๒๓ พอมาตรา ๒๓ ก็ไปเพิ่มคำว่า ชั้นพื้นฐาน ซึ่งก็แคบลงไปอีก

สผ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทัวไป)

วชิราภรณ์ ๓๖/๒

เจตนาคืออย่างไรแน่ แล้วถ้าจะไม่ทำอย่างนี้ได้ไหม คือผมอยากจะให้รักษา
เจตนารมณ์ ไม่ว่าจะดีหรือไม่ดีในความเห็นของแต่ละท่าน แต่ว่าเมื่อรัฐธรรมนูญ
เขียนให้ความสำคัญคำว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่น ไว้มากแล้ว เราก็ต้องพยายาม
รักษาไว้ ส่วนว่าถ้าจะไม่ดี แล้วอนาคตจะต้องไปแก้รัฐธรรมนูญกัน เห็นว่า
คำว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่น แคบไป ไปเน้นด้านล่าง เน้นสิ่งที่กระจุกกระจายเกินไป
ก็ค่อยไปแก้รัฐธรรมนูญกันเสียก่อนแล้วค่อยมาทำอย่างนี้

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านจตุรนต์ คือหมายความว่าอยากให้เกิดคำว่า ขั้นพื้นฐาน ออก
ในวรรคสองใช่ไหมครับ ไม่เห็นด้วย

นายจตุรนต์ ฉายแสง (ฉะเชิงเทรา) : คือผมสงสัยว่า ทำไม
ต้องเขียนเพิ่มเติมเข้ามา ถ้าไม่เติมคำว่า ขั้นพื้นฐาน นี้จะได้ไหม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ขอบคุณ เชิญกรรมการครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ประธานคณะกรรมการ) :
ท่านประธานที่เคารพ กระผม อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ในฐานะประธาน
คณะกรรมการ ขออนุญาตกราบเรียนเบื้องต้นในประเด็นแรกก่อนนะครับว่า
ความจริงไม่มีท่านใดในคณะกรรมการผมเชื่อเช่นนั้นที่เห็นไม่สอดคล้องกับ
รัฐธรรมนูญ เพียงแต่ว่าเป็นเรื่องของวิธีการเขียน แล้วก็มุมมองเท่านั้นที่คิดว่า
จะสนองเจตนารมณ์ให้ดีที่สุดได้อย่างไร ผมขออนุญาตย้อนกลับไปนิดเดียว
ในประเด็นที่พูดกันก่อนหน้านี้ครับว่าทำไมใช้คำว่า ภูมิปัญญาไทย เพื่อให้เห็น
ภาพความเป็นจริงในทางปฏิบัติอย่างหนึ่ง เพราะว่าอย่างเช่นท่านสมาชิก
ขอประทานโทษที่เอ่ยนามท่าน คุณอดิศรนะครับ ก็อยากจะให้คนไทยได้ยอมรับ
ความหลากหลายในเรื่องของวัฒนธรรม ภาษา หรือภูมิปัญญา แต่ว่าถ้าเขียน
ท้องถิ่น ๆ อยู่ทุกมาตรา ผมเป็นเด็กกรุงเทพฯ จะไม่มีโอกาสได้เรียนรู้ภูมิปัญญา
ภาษาของที่อื่นเลยครับ เพราะว่า คำว่า ท้องถิ่น ก็จะหมายถึงกรุงเทพฯ
สำหรับผม แต่ว่าถ้าเขียนภูมิปัญญาไทยนั้น ทำให้คนแต่ละภาคสามารถเรียนรู้ภาษา
วัฒนธรรมจากภาคอื่นได้ด้วยครับ -----

แต่ว่าพอลงมาถึงในระดับของการศึกษาขั้นพื้นฐานในมาตรา ๒๓ สำหรับ
ภูมิปัญญาท้องถิ่นเราระบุไปให้ชัดว่า สถานศึกษาในแต่ละพื้นที่จะต้องกำหนด
หลักสูตรที่เกี่ยวกับท้องถิ่น เพราะฉะนั้นถ้าเทียบดูตรงนี้แล้วก็เอา ๒ จุด
มาโยงกัน จะเห็นได้ชัดว่าทุกท้องถิ่นจะมีโอกาสได้เรียนรู้เกี่ยวกับตัวเอง
แต่ว่าการที่เราใช้คำว่า ภูมิปัญญาไทย ก่อนหน้านี้จะทำให้เราเปิดโอกาสให้
ทุกท้องถิ่นเรียนรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นอื่นได้ด้วย ฉะนั้นกราบเรียนเพื่อชี้ให้เห็นว่า
จริง ๆ แล้วเจตนารมณ์ตรงกันครับ แต่ว่าวิธีการถ้อยคำที่บัญญัติไว้จะทำให้
เกิดความรัดกุมมากกว่า สำหรับข้อซักถามของท่าน ส.ส. จาตุรนต์
ขอประทานโทษที่เอย่ยนามท่าน ว่า มาตรา ๒๓ ทำไมจึงมุ่งหมายเฉพาะการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน ในขณะที่มาตราอื่นไม่ได้เขียนในลักษณะเดียวกัน กราบเรียนว่า
แนวการจัดการศึกษา อย่างเช่น ในมาตรา ๒๒ นั้น ใช้กับการศึกษาทุกระดับ
พอมามาตรา ๒๓ นั้น พูดถึงการศึกษขั้นพื้นฐาน ซึ่งจะมีการแบ่งแยกให้ชัดว่า
ส่วนใดที่กำหนดไปจากคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานซึ่งอยู่ในกระทรวง
และส่วนใดที่สถานศึกษานั้นจะสามารถไปกำหนดได้เอง แต่เมื่อพ้นจาก
การศึกษาขั้นพื้นฐานก็คือการศึกษาของอุดมศึกษานั้นมีประเด็นว่า

ประการแรก จะมีกฎหมายเฉพาะของสถาบันที่จะกำหนดวัตถุประสงค์
และกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดหลักสูตรต่าง ๆ

ประการที่ ๒ ต้องยอมรับความเป็นจริงว่า สถาบันการศึกษาระดับ
อุดมศึกษา ปัจจุบันและแม้ในอนาคตก็ยังไม่สามารถที่จะกระจายไปทั่วทุกท้องถิ่น
เพราะฉะนั้นวัตถุประสงค์ของสถาบันอุดมศึกษาจะมีความแตกต่างกันครับ
บางสถาบันจะสามารถมุ่งตอบสนองความต้องการท้องถิ่นได้ แต่บางสถาบันนั้น
ก็อาจจะไม่ใช่ครับ เพราะว่าทุกประเทศเหมือนกันครับว่า บางสถาบัน การศึกษา
ระดับอุดมศึกษาอาจจะมุ่งไปในเรื่องของการค้นคว้าวิจัยระดับชาติก็ได้ ฉะนั้น
เราจึงจำเป็นต้องเขียนแนวทางการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพ
ความเป็นจริงของการศึกษาแต่ละระดับ แต่ว่าโดยข้อเท็จจริงแล้วอย่างที่ผม
ได้กราบเรียนก็คือว่า เจตนารมณ์ที่ท่านได้สะท้อนออกมาจากคำอภิปรายของท่านนั้น
ก็สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของคณะกรรมการ เพียงแต่อาจจะมีความแตกต่างกัน
ในความเห็นว่าจะเขียนให้เหมาะสมรัดกุมได้อย่างไร

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านจาตุรนต์ไม่ติดใจนะครับ ผ่านครับ ท่านไพจิตร มาตรา ๒๓ นะครับ

สพ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทัวไป)

นักษัตร ๓๗/๒

เดี๋ยwtานไฟจิต แล้วก็ท่านกัญจนาครับ เชิญ

นายไฟจิต ศรีวรขาน (นครพนม) : ท่านประธานที่เคารพครับ
 ผม ไฟจิต ศรีวรขาน พรรคความหวังใหม่ จังหวัดนครพนม ในมาตรา ๒๓
 จะพูดถึงเรื่องของหลักสูตรของการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ท่านประธานครับ
 ในเรื่องของหลักสูตรในมาตรา ๒๓ ที่คณะกรรมการได้เพิ่มเติมว่า
 คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นคนกำหนดหลักสูตร แล้วก็บอกว่า
 ให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐาน คงจะหมายถึงโรงเรียนที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการ
 จัดการศึกษา มีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตร ซึ่งข้อความตรงนี้ผมมีความสงสัยว่า
 คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดหลักสูตร นั้นหมายถึงว่า คงจะต้องถูกกำหนด
 โดยคณะกรรมการ ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่ประกอบด้วยคณะบุคคลอย่างไร
 จะสอดคล้องต่อกันหลักความคิดของสังคมโดยชุมชนที่เป็นเรื่องของการศึกษา
 ขั้นพื้นฐานมาให้สอดคล้องกับสาระของหลักสูตร ซึ่งในส่วนของการศึกษาขั้นพื้นฐาน
 ทำไมต้องแบ่งมาระตรงนั้น แล้วมีหลักประกันอย่างไรว่า สถานศึกษาขั้นพื้นฐาน
 คือใคร แล้วจะนำหลักสูตร สาระที่จะจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน มาแปลเป็นสาระสำคัญ
 ในกรอบความคิดอย่างไรถึงจะสอดคล้องต่อหลักเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้แต่เบื้องต้น
 ในวรรคแรกครับท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านกัญจนาครับ

นางสาวกัญจนากิลปอาชา (กรรมการ) : ท่านประธานสภา
 ที่เคารพ ดิฉัน กัญจนากิลปอาชา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคชาติไทย
 จังหวัดสุพรรณบุรี ดิฉันขออภิปรายในมาตรา ๒๓ ประการน่าจะสนับสนุน
 ท่านสมาชิกที่ได้สงวนคำแปรญัตติไว้ ซึ่งดิฉันก็ไม่เข้าใจว่า โฉนทันทันไม่ติดใจแล้ว
 อย่งไรก็ตามดิฉันเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดี จึงขออภิปราย ๗ ที่นี้ว่า สิ่งที่
 ท่านสมาชิก ขออภิปรายที่ต้องเอ่ยนาม ท่านอำนวย สุวรรณศิริ ได้สงวนไว้ โดยขอ
 เพิ่มเติมในบรรทัดที่ ๒ ว่า ความเป็นพลเมืองที่ดี มีคุณธรรมและค่านิยม
 ที่ดีงาม ตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาอื่นที่ผู้เรียนนับถือ ดิฉัน
 เห็นเป็นสิ่งที่ดียิ่งจะได้ชี้แจงดังต่อไปนี้คะ ว่า การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานนั้น
 เป็นระดับที่สำคัญยิ่งในการปูพื้นฐานให้เด็กโตเป็นมนุษย์ที่ดี ซึ่งจะต้องครบถ้วน
 ในสาระของความรู้ที่ดีและความเป็นคนดีด้วย-----

แต่ความดีนั้นคำนี้กว้างขวางมาก ดิฉันว่าสังคมไทยต้องมีมาตรฐานของความดี ความดีควรจะเป็นค้ำประกันด้วยหลักธรรมของศาสนาที่ผู้เรียนนับถือ และจะต้องชัดเจน แล้วก็เข้มขันในการปลูกฝังธรรมะที่ถูกต้อง ทุกวันนี้ไม่ใช่เป็นเพราะเราละเลย การสอนธรรมะที่ถูกต้องหรือคะ จึงทำให้เกิดความผันแปรบิดเบือนในเจตนารมณ์ ที่เป็นหลักเป็นแก่นของพระพุทธศาสนา ไปหลงติดเพียงเปลือกของพระพุทธศาสนา เท่านั้น ซึ่งบางครั้งก็ไม่ใช่พระพุทธศาสนา หรือว่าศาสนาใด ๆ ก็ตามที่แท้จริงด้วย ดิฉันจึงคิดว่าการที่เราจะขอให้ชัดเจนนะคะว่า เป็นพลเมืองที่ดีนั้นคืออะไร เป็นความสำคัญอย่างยิ่ง คืออย่างไรก็คือ ดีแล้วก็มีคุณธรรม มีค่านิยมที่ดีงาม โดยยึดโยงกับหลักธรรมของศาสนา ไม่ว่าจะเป็นศาสนาใดก็สอนให้เป็นคนดีทั้งนั้น ดิฉันจึงอยากจะขอสนับสนุนท่านผู้ที่สงวนคำแปรญัตติไว้ แต่ยังไม่เห็นท่านไม่คิดใจ แต่ดิฉันคิดใจค่ะ ขออนุญาตโอกาสนี้อภิปราย ขอบคุณมากค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมาธิการชี้แจงครับ

นายวิชัย ตันศิริ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม วิชัย ตันศิริ ในฐานะกรรมาธิการข้อชี้แจง ๒ ประเด็น ประเด็นแรก ที่ท่านผู้มีเกียรติได้อภิปรายว่าในมาตรา ๒๓ นั้น ทำไมจึงเป็น ๒ ส่วน ในส่วนแรกนั้นคือคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของ กระทรวงใหม่ เป็นผู้กำหนดหลักสูตรแกนกลาง หลักสูตรที่เป็นหลักทั่ว ๆ ไป ของคนไทยทุกคน พูดยาว ๆ ว่าทำให้เกิดความเป็นไทย พลเมืองที่ดีของชาติ อะไรต่าง ๆ เหล่านั้น ส่วนสถานศึกษานั้นทำหลักสูตรมาประกอบที่เน้นเป็น เรื่องของปัญหาของชุมชนและท้องถิ่น ๒ ส่วนนี้จะมาประกอบกันขึ้นเป็นหลักสูตร ของสถานศึกษา จึงเขียนแยกส่วนอย่างนั้นให้ชัดเจนจะได้ทราบสัดส่วนคร่าว ๆ

ประเด็นที่ ๒ ตามที่ท่านผู้มีเกียรติอีกท่านหนึ่งได้สงวนความเห็นไว้ ในมาตรานี้ แล้วท่าน ส.ส. กัญญา ขออนุญาตที่เอ่ยนาม ได้มาสนับสนุนตรงนั้น ขอกราบเรียนอย่างนี้ครับว่า เรื่องของธรรมะตามศาสนานั้น ธรรมะของ ศาสนานั้นเป็นส่วนหนึ่ง แต่ว่าธรรมะที่แยกเป็นอิสระจากศาสนาต่าง ๆ ก็มีรับ เป็นแนวคิดทั่ว ๆ ไปของหลักการศึกษาว่า การสอนธรรมะนี้สอนได้ทั้งส่วนหนึ่งของศาสนาและธรรมะที่แยกกัน ฉะนั้นเราจึงไม่ได้เขียนตรงไปตรงไป ไม่ได้ เห็นด้วยที่จะให้กำหนดลงไปเป็นเฉพาะธรรมะของศาสนาเท่านั้น ก็จะมี หลาย ๆ ส่วนที่ไม่เห็นด้วย แต่ถ้าเขียนเป็นกลางอย่างนี้ก็ได้อยู่แล้ว

ในตัวของตัวเองก็อยากจะกราบเรียนตรงนี้ครับว่า ธรรมะที่เป็นตัวของตัวเอง ไม่ใช่ธรรมะของศาสนาหนึ่งศาสนาใดก็มี อันนี้เป็นสิ่งที่ทางนักการศึกษา เขายอมรับอย่างนั้นครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านไพจิตอีกครั้งที่ ๒ ครับ

นายไพจิต ศรีวรขาน (นครพนม) : ท่านประธานครับ

ผมขอรอบสุดท้ายนะครับ เพื่อความชัดเจนในการบริหาร ผมเป็นห่วงนะครับว่า เมื่อให้กระทรวง คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่อยู่เป็นองค์บริหารหลักสุด อยู่กระทรวงเป็นคนกำหนด เสร็จแล้วก็มาให้โรงเรียนเขียนสาระ รายละเอียด ของที่จะสอนเด็ก ผมเข้าใจอย่างนี้ถูกหรือไม่ แต่ละโรงเรียน สถานศึกษา ขั้นพื้นฐานก็คือ แต่ละโรงเรียนใช้ไหม ไม่ใช่องค์บริหารที่จะต้องเป็น เขตการศึกษาหรือใคร เหมือนอย่างหลักสูตรที่กำหนดโดยกระทรวงศึกษาธิการ แล้วก็จะไปแปรในรายละเอียด ในปัจจุบันก็จะไปทางเขตการศึกษา ๔ เขตการศึกษา ๕ ก็จะหลากหลายเข้ามาในส่วนที่เป็นรายละเอียดที่จะต้องทำ แต่แกนหลักยังมี แต่คราวนี้จะยึดไปสู่โรงเรียนทำเลบ ต่างโรงเรียน ต่างกำหนดอย่างนั้นใช้ไหมครับ แล้วมีหลักประกันอย่างไร ความเป็นแกนหลัก ที่จะสอดคล้องต่อเรื่องของการประกันมาตรฐาน คุณภาพทางการเรียนการสอน ไปทำนองลักษณะอย่างเดียวกัน อะไรที่เป็นเครื่องชี้ว่าตรงนี้คือกรอบ ตรงนี้คือ จะเพิ่ม ผมขอความเข้าใจครับท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญคุณหมอทศพรครับ

นายทศพร เสรีรักษ์ (แพร์) : ท่านประธานที่เคารพ ผม
นายแพทย์ทศพร เสรีรักษ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดแพร่ พรรคชาติไทย
ผมขอถามสั้น ๆ นิดเดียวครับ ถึงแม้ว่าผมพอจะมีความรู้บ้างว่า ลัทธิ
สังฆาราม อนิจจัง ลัทธิ สังฆาราม ทุกข์ ลัทธิ สังฆาราม อนัตตา ลัทธิ
อัมมานารัง อะภินิเวสยะ วรรคสุดท้ายที่แปลว่า ธรรมทั้งหลายทั้งปวง
ไม่ควรยึดมั่นถือมั่น แต่ผมข้องใจที่ท่านกรรมาธิการได้ตอบมานิดหนึ่งว่า
หลักธรรมนอกศาสนาเป็นอย่างไร ช่วยกรุณาชี้แจงแล้วก็ยกตัวอย่างสักนิดหนึ่ง
ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมาธิการชี้แจงครับ ดอกเตอร์รุ่ง เชิญครับ

นายรุ่ง แก้วแดง (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน
กระผม รุ่ง แก้วแดง กรรมาธิการ ผมขอตอบประเด็นนี้ว่า หลักสูตรใหม่
จะแบ่งเป็น ๒ ส่วน นะครับท่าน คือถ้าเป็นหลักสูตรที่เป็นแกนกลางในส่วนที่ว่า
ในเรื่องของการเป็นพลเมืองดี การดำรงชีวิต การประกอบอาชีพ ตรงนี้กำหนด
โดยส่วนกลาง ท่านครับ แต่ในวรรคสองนั้นถ้าเป็นเรื่องของที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นนั้น
จึงจะกำหนดโดยทางสถานศึกษาครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านดอกเตอร์วิชัยครับ

นายวิชัย ดันศิริ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ สั้น ๆ
ธรรมะที่ไม่ได้อิงกับศาสนาก็มีครับท่าน นักปราชญ์จะพูดถึงความดีความชั่ว
ต่าง ๆ เสมอตั้งแต่เพรโตร อริสโตเติล มา พวกนี้ไม่มีศาสนาครับ เขาพูดถึง
คุณความดีเกิดขึ้นได้อย่างไร เป็นในทิศทางของปรัชญาต่าง ๆ นั้นมีครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกยังติดใจอยู่นะครับ เชิญท่านชัย ชิดชอบครับ

นายชัย ชิดชอบ (บุรีรัมย์) : ท่านประธานครับ ผมไม่ใช่ผู้รู้
ฟังจากผู้รู้ทั้งหลายท่านได้อภิปราย กระผม นายชัย ชิดชอบ สมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรจังหวัดบุรีรัมย์ สังกัดพรรคเอกภาพ ในมาตรานี้ผมให้ฟัง
เหตุผลนะครับ ผมเสียดายท่านมหาอำนาจ ท่านทั้งคำแปรญัตติของท่าน

เสียตายนามากครับ ท่านคงทราบนะครับ สังคมปัจจุบันนี้เราจะทำพื้นฐานอย่างไรก็ตาม ถ้าเราเขียนลอย ๆ อย่างนี้ไม่มีหลักเกณฑ์ที่บังคับ กระผมว่าไปไม่รอด ท่านประธาน ผมอยากจะขอความกรุณา คำว่า พื้นฐาน นี้ ที่ท่านเขียนไว้ว่า ก่อนอุดมศึกษาหมายความว่า ตั้งแต่ระดับต้นไป แล้วก็ตั้งแต่เรื่องของการศึกษาระดับท้องถิ่นอะไรก็ตามนะครับ ที่เราฟัง ๆ มา ท่านประธานครับ ขณะนี้กระทรวงศึกษาธิการเองโดยกรมการศาสนา ผมฟังท่านประธานตรงนี้นะครับ ขณะนี้พระสงฆ์องค์เจ้าที่ไปอยู่ตามวัดต่าง ๆ จะเป็นสำนักสงฆ์ก็ตามอะไรก็ตาม ท่านประธาน ท่านประธานก็คงจะมีการถูกร้องขออย่างผมเหมือนกันครับ ดูเหมือนจะเป็นเรื่องการจัดวัดให้ถูกต้องเพื่อให้มีเจ้าอาวาสปกครองอะไรต่าง ๆ นี้ ไม่มีถูกต้อง ส่วนใหญ่ทั่วประเทศเกือบทุกจังหวัด ฉะนั้นที่ถือหลักธรรมะของศาสนาพุทธเป็นหลักใหญ่ ถ้าเราไม่เขียนเอาไว้ปัญหาก็เกิดขึ้นอย่างปัจจุบัน ผมจึงประทานกราบเรียนด้วยความเคารพว่า ท่านคณะกรรมการธิการข้างบน สิ่งต่าง ๆ กระผมฟังท่านผู้รอบรู้อย่างท่านอดิศร เพียงเกษ อย่างนี้ประทานโทษที่เอ่ยนาม ท่านผู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นท่านรู้มาก แล้วก็ส่วนพื้นฐานที่ท่านได้ขอแปรญัตติออกนั้น อย่างที่ท่านจาตุรนต์ ประทานโทษที่เอ่ยนามนะครับ ท่านพูดถูกต้องทุกอย่างนะครับ เพราะว่าเขียนก็ไม่มีประโยชน์อะไรตรงนี้นะครับ ไปถึงวุฒิสภา ผมว่าถูกต้องเกือบหมดตรงนี้ คอยดูตีกลับมาหากันเป็นแถวครับ ประทานโทษผมขอถอนคำภาษาว่า หน้าแหก นะครับ ไม่ต้องประท้วงผมครับ ผมขอเรียนตรง ๆ นะครับ ผมดูก็มากเหลือเกินครับ ความจริงกฎหมายเดิมเขียนสละสลวยครับ เขียนดีมากครับ ในมาตรา ๒๓ เดิมเขียนดีมาก การดำรงชีวิต ไปตัดออกหมดเลยครับ แล้วในวรรคสามนี้ก็ เป็นข้อความที่ดีที่สุดครับ ไปตัดออกหมดเลยครับ ผมจึงอยากจะขอยืนยันนะครับว่า ให้เอาตามร่างฯ เดิม แล้วจะไม่ถูกวุฒิสภาซักถามแก้ไขครับ ผมมีความเห็นอย่างนั้น นะครับท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญคุณกัจจนาครับ

นางสาวกัญจนา ศิลปอาชา (สุพรรณบุรี) : ท่านประธานสภาที่เคารพ ดิฉัน กัญจนา ศิลปอาชา พรรคชาติไทย จังหวัดสุพรรณบุรี ขอบุติเลือกน้อยอย่างกระชั้นกะ คือดิฉันมีความห่วงเกรงเหลือเกินว่าหากสังคมไม่มีมาตรฐานของความดีมายึดโยงไว้ เกรงว่าแต่ละคนอาจจะตั้งมาตรฐานความดี

ของตนเอง บางคนก็คิดว่าหอย่างนี้คือความดี บางคนก็คิดว่าทำอย่างนี้คือ
 ความดี ซึ่งจะหลากหลายมากนะคะ มันจะขาดความเป็นหลักของสังคมที่ถูกต้อง
 และก็จะเกิดความสับสนและก็มีปัญหาตามมา อย่างเช่นในขณะนี้หลายท่านก็คงจะ
 ได้พบปัญหาที่เกิดขึ้นในบางจุดของสังคมนะคะว่า กลุ่มคนบางคนยึดถือว่าอันนี้คือ
 การกระทำอันถูกต้องแล้ว แต่หาใช้สิ่งที่ถูกต้องอันควรตามแก่นของพระพุทธศาสนา
 หรือศาสนาอื่นใดที่ชัดเจนก็หาไม่นะคะ จึงปรารถนาจะให้หลักยึดโยงของ
 ความดีเป็นพื้นฐานมาตรฐานเดียวกันของสังคมค่ะ ขอบคุณมากค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : กรรมาธิการยังยืนยันอยู่ไหมครับ ท่านสมาชิก กรรมาธิการ
 ยืนยันอยู่ ท่านสมาชิกตั้งใจไหมครับ ถ้าตั้งใจผมจะขอมติ ไม่ตั้งใจนะครับ
 ขอบคุณครับ ถ้าตั้งใจขอมตินะครับไม่เป็นไรครับ เชิญครับ

(ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

สผ ๓๓/๒๕๕๒ (ส. ทัวไป)

เขาวเรศ ๕๐/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ครับ ทอเชิญท่านสมาชิกกรุณาเข้ามาใช้สิทธิลงคะแนน

นางสาวกัญญา ศิลปอาษา (กรรมาธิการ) : ท่านประธานคะ
โหวตอะไรคะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : คืออย่างนี้ครับผมกำลังจะชี้แจง ขอขอบคุณมากครับคุณกัญญา
ฝนตกครับ ใจเย็น ๆ ครับ ผมเรียนอย่างนี้ครับ ทอเชิญท่านสมาชิกกรุณามาใช้
สิทธิลงคะแนน ผมจะเรียนถามมติที่ประชุมว่า จะเห็นตามที่กรรมาธิการแก้ไข
หรือไม่ ถ้าเห็นด้วยก็กรุณา กดปุ่ม เห็นด้วย ถ้าไม่เห็นด้วยตามที่กรรมาธิการ
แก้ไขก็กดปุ่ม ไม่เห็นด้วย

(สมาชิกทำการเสียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เมื่อท่านสมาชิกใช้สิทธิลงคะแนนพร้อมแล้วนะครับ เจ้าหน้าที่รวม
คะแนนได้ครับ ผลการลงคะแนน เห็นด้วยตามที่กรรมาธิการแก้ไข ๑๑๙ ท่าน
ไม่เห็นด้วย ๕๐ ท่าน เป็นอันว่าที่ประชุมมีมติเห็นชอบตามที่กรรมาธิการแก้ไข
เชิญท่านเลขาธิการฯ ต่อครับ

นายศิริชัย ไชยทิพย์อาสน์ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๒๓ ทวิ คณะกรรมาธิการ เพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๒๔ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านไพจิตรตั้งใจมาตราไหนครับ

นายไพจิตร ศรีวรขาน (นครพนม) : ท่านประธานครับ ผม ไพจิตร ศรีวรขาน พรรคความหวังใหม่ จังหวัดนครพนม มาตรา ๒๓ ทวิ บรรคสองครับ ท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญครับ

นายไพจิตร ศรีวรขาน (นครพนม) : สำคัญของหลักสูตรทั้งที่เป็นวิชาการและวิชาชีพต้องมุ่งพัฒนาให้คนมีความสมดุล ทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงาม ความรับผิดชอบต่อสังคม บรรคต่าง ๆ นี้แล้วใส่คำว่า ให้เกิดความสุข สมดุลก็คือมีความเท่ากัน ถ้าภาษาความเข้าใจของกระผม แต่ละวรรคมีเท่ากันหมดไหมใหม่ ความรู้ ความคิด วิชาการ วิชาชีพ ให้มีความสมดุลไม่มากไม่น้อยคือความสุขให้ใหม่ครับ ท่านประธานครับ ผมขอคำอธิบายจากคณะกรรมการเพื่อให้เกิดความเข้าใจ เพราะประโยคคำพูดตรงนี้เป็นคำทางวิทยาศาสตร์ที่ควรจะต้องมีความชัดเจนในความหมายครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมาธิการครับ สมดุลเป็นอย่างไร เชิญครับ ท่านดอกเตอร์รุ่ง

นายรุ่ง แก้วแดง (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน กระผม รุ่ง แก้วแดง กรรมาธิการ ข้อความในวรรคนี้หมายความว่าทั้งในเรื่องของวิชาการและวิชาชีพนั้นจะต้องให้สมดุลซึ่งกันและกัน หมายความว่าไปในลักษณะที่ผสมผสานเท่าเทียมกัน ไม่เน้นอย่างใดอย่างหนึ่งมากเกินไป

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านไพจิตรเข้าใจนะครับ ไม่ตั้งใจนะครับ ยังตั้งใจ เชิญครับ

นายไพจิตร ศรีวรขาน (นครพนม) : ท่านประธานครับ ผม ไพจิตร ขออีกรอบหนึ่งในเรื่องของความสมดุลในวิชาการและวิชาชีพต้องมุ่งพัฒนาให้มีความสมดุล ความรู้เท่ากันกับความคิด เท่ากันกับความสามารถ ความดี ความรับผิดชอบต่อสังคม ในรูปธรรมผมยังมีความเข้าใจว่าการที่จะให้เกิดความเท่ากันในสาระ นั้นหมายถึงว่าเราให้น้ำหนักของหลักสูตรที่จะต้องจัด

เพื่อการพัฒนาวิชาชีพ การพัฒนาทางวิชาการ น้าหนักเท่า ๆ กัน การเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุในเรื่องทองเจดณารมณ์ของการศึกษานี้ก็คือ คนจะต้องมีความรู้ทางวิชาการ คนจะต้องมีความรู้ทางวิชาชีพ คนจะต้องมีความเข้าใจในเรื่องความดี ความงามเท่า ๆ กันให้ไหมครับ ท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านกรรมาธิการชจิตรช่วยชี้แจงหน่อยครับ ช่วยชี้แจงท่านไฟจิตหน่อย ท่านลลิตาเชิญครับ

นางลลิตา ยุทธสำราญ (กรรมมาธิการ) : ท่านประธาน
ที่เคารพ ดิฉัน ลลิตา ยุทธสำราญ พวคปราชญ์ชาวไทย กรุงเทพมหานคร
กรรมมาธิการ ขอเรียนซึ่งใจความไม่เข้าใจหรือว่าความสงสัยของท่านไฟจิต
ที่มีปัญหาเกี่ยวกับการจัดสำมะของหลักสูตรที่ทางกรรมมาธิการได้ชี้แจงให้เกิด
ความสับสนอย่างที่ท่านพูดว่า สมุดเล่มมาขึงเท่ากันหรือเปล่า
แล้วทางด้านไหนบ้างมีความรู้ ความคิด ความสามารถ ความตั้งใจ
และความรับผิดชอบต่อสังคม ล้วนจะเรียนท่านไฟจิตอย่างนั้นละคะว่า
ในเรื่องของการจัดหลักสูตรนั้นเราเคยพูดกันอยู่เสมอว่า หลักสูตรบางหลักสูตรนั้น
ใส่เนื้อหาสาระในเรื่องวิชาความรู้มาจนกระทั่งขาดหลักสูตรในเรื่องของ
การเน้นของความเป็นคน ความเป็นคนที่มีคุณธรรม จริยธรรมนั้นทำให้คน
ที่ขาดในเรื่องของการเน้นในเรื่องของคุณธรรม จริยธรรมนั้นทำให้คน
ออกมาไม่เหมือนกับกลไก มันเหมือนกับหุ่นยนต์ที่มีแต่ความรู้ มีแต่ความสามารถ
แต่เมื่ออยู่ในสังคมแล้วกลับกลายเป็นคนที่ไม่สามารถที่จะอยู่กับสังคมได้
เพราะว่าหลักสูตรที่จัดให้มันไม่ได้สร้างความละมุนละไมละเอียดย้อนในจิตใจ
ให้เกิดขึ้นกับตัวผู้ที่เข้ามารับการศึกษ เพราะฉะนั้นในร่างพระราชบัญญัติ
การศึกษานี้ทั้งที่ติดกับกรรมมาธิการจึงได้เพิ่มมาตรา ๓๓ ทวิ เน้นในเรื่อง
ของหลักสูตรโดยเฉพาะว่าหลักสูตรโดยทั่วไปนั้นถ้าจะจัดไม่ว่าจะในระดับใด
ก็ตามให้มันมีความสมดุล สมดุลนั้นอาจจะไม่จำเป็นต้องเท่ากัน ถ้าเท่ากัน
แล้วเราก็คงต้องเขียนลงไปชัดแจ้งว่า สาระของหลักสูตรนั้นต้องจัดให้เท่ากัน
เพื่อที่จะพัฒนาทุก ๆ ด้าน แต่อันนี้เป็นเรื่องของความสมดุลหมายความว่า
ให้มันไม่แตกต่างกันมากนัก แล้วคนที่ควรจะสำเร็จหลักสูตรในด้านใดก็ตามที่เรา
จะจัดการศึกษาให้มันจะต้องเป็นคนที่ไม่ใช่วิทย่างเดียว แต่จะต้องเป็นคนดีด้วย
แล้วก็มีความรับผิดชอบต่อสังคมด้วย เพราะฉะนั้นเราจึงได้เพิ่มตรงนี้เข้าไป
ก็อยากจะเรียนให้ท่านไฟจิตได้ทราบว่า สาระตรงนี้เป็นส่วนที่สำคัญมาก
เพราะว่าขณะนี้ร่างพระราชบัญญัตินี้เราเปิดโอกาสให้องค์กรต่าง ๆ มีส่วนช่วย
ในการจัดการศึกษารวมทั้งของวิสาหกิจ เพราะฉะนั้นตัวนี้จะเป็นตัวเกณฑ์ที่จะชี้
ให้เห็นว่า หลักสูตรในการที่จะจัดนั้นควรมีลักษณะอย่างไร ขอคุณนะ
ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนท่านประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนหนึ่ง) : ท่านประกิจสงสัยกันละครับ ท่านประกิจ พลเดช เชิญครับ

นายประกิจ พลเดช (บุรีรัมย์) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ประกิจ พลเดช จากจังหวัดบุรีรัมย์ พรรคความหวังใหม่ เมื่อท่านขจิตร์ และท่านอรรถสิทธิ์ไปตอบท่านไพจิต ผมประกิจขอพูดต่อครับ ท่านประธานครับ สิ่งที่เราร่างอยู่ตรงนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติคือตัวบทกฎหมายที่มีความสำคัญ และการเขียนค่านึงค่าใดลงไปในตัวบทกฎหมายสิ่งนั้นจะต้องเป็นความจริง และต้องสามารถตรวจสอบและก็เป็นไปตามนั้นให้ได้ ทั้งนี้ทางกรรมาธิการ ใช้คำว่า สมดุล คำนึงขึ้นมา นั่นก็หมายความว่า มันจะต้องเท่าเทียมกันทั้งหมด จะต้องดีตามตัวบทกฎหมาย ตามตัวอักษรอย่างนั้นครับ แต่ขณะเดียวกันเมื่อผม พังจากกรรมาธิการชี้แจงเมื่อก็หมายความว่า ให้มันมีการผสมผสาน ในสิ่งต่าง ๆ ๓ - ๔ ด้านนี้เข้าด้วยกัน ก็ทำไมไม่ใช้คำอื่นนอกจากคำนี้อย่างเช่นอาจจะบอก มุ่งพัฒนาคนให้มีความผสมผสานทางด้านความรู้ ความคิด ความสามารถอะไรอย่างนี้ไปก็ได้ แต่ใช้คำว่า สมดุล มันต้องดีความว่าเท่าเทียมกัน เพราะว่าคำนี้นี้ผมไม่ทราบว่าจะเปลี่ยนไปถูกผมแปลว่า มีความเสมอภาค และเท่าเทียมกัน ดังนั้นผมอยากให้กรรมาธิการแก้ครับ ถ้าเจตนาอย่างนี้ เจตนารมณ์ที่กรรมาธิการพูดถึงครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมาธิการชจิตรับ มุกพาดพิงให้ชี้แจงครับ

นายชจิตร ชัยนิคม (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม ชจิตร ชัยนิคม กรรมาธิการ ขอกราบเรียนท่านประธานว่า
ผมจะชี้แจงตั้งแต่หมวด ๕ การบริหารและการจัดการศึกษา และหมวด ๗
เรื่องครูและบุคลากรครับ ส่วนหมวดนี้ได้จัดไว้สำหรับกรรมาธิการท่านอื่นครับ
ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ขอบคุณครับ ท่านกรรมาธิการยังยืนยันอยู่นะครับ ท่านไพจิต
ติดใจเชิญครับ

นายไพจิต ศรีวรขาน (นครพนม) : ท่านประธานครับ
ผม ไพจิต ศรีวรขาน ความจริงมีกรรมาธิการมาบอกผมเบา ๆ หน่อย
ขอให้จบวันนี้นะครับ ผมเรียนว่าผมมีความจริงใจแล้วอยากจะให้กฎหมาย
ที่เขียนไว้ปฏิบัติได้ ผมดูแล้วถ้าเขียนสมดุล ผมก็เรียนวิทยาศาสตร์
ภาษาที่รู้ก็คือ สมดุลธรรมชาติก็มีธรรมชาติที่เท่าเทียมกันถ้าถึง สมดุลสิ่งแวดล้อม
ก็จะดูกัน ที่ถ้าสมดุลความคิดความรู้ภาวลาชีพมันไม่น่าจะทำได้ มันน่าจะใช้
ข้อความอื่นที่ไม่พิลึกกันอย่างนี้ ไม่ตายตัวอย่างนี้ในการแปลความ ผมเสนอ
ให้แก้ไขนะครับ ขอให้ท่านกรรมาธิการได้ดูให้ด้วยนะครับ ถ้าได้คิดกัน
ด้วยความรอบคอบแล้วผมก็คิดว่าน่าจะเป็นประโยชน์ให้มากที่สุด

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : คือท่านชจิตรครับถ้าหากท่านมีถ้อยคำใดที่เหมาะสมด้วยความเห็น
ท่านลองเสนอมาสิครับเพื่อกรรมาธิการเขาอาจจะเห็นด้วย ท่านสุรพรช่วย
เสนอหน่อยครับ เชิญครับ

นายสุรพร ดนัยตั้งตระกูล (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานที่เคารพครับ
ผม สุรพร ผมอ่านมาตรา ๒๓ ทวิ ทั้ง ๓ ววรรค โดยโยงไปที่มาตรา ๒๓ ด้วย
ผมเข้าใจอย่างนี้ครับ คำว่า สมดุล ของมาตรา ๒๓ ทวิ ววรรคสองนั้น ก็คือ
สมดุลของหลักความรู้ หลักความคิด หลักความสามารถ หลักความดี และ
หลักความรับผิดชอบ ๓ - ๔ หลักตรงนี้เพื่อจะมุ่งไปในการพัฒนาคน การพัฒนาคน
ตรงนี้ไม่ว่าจะเป็นด้านวิชาการหรือวิชาชีพ ถ้ามองว่าทั้งด้านวิชาการ วิชาชีพ
พัฒนาไปทำไม พัฒนาอย่างไรจึงต้องมีการรอบของววรรคนี้ ก็เป็นไปตามววรรคหนึ่ง
ของมาตรา ๒๓ ทวิ ก็คือ ตามวัยและตามศักยภาพของบุคคลเหล่านั้น

ให้อะไรครับ ให้เกิดอะไรขึ้น ให้เกิดคุณภาพชีวิตของบุคคล ผมไล่เรียงขึ้นไปตามสาระที่ลำดับอยู่ในมาตรา ๒๓ ทวิ ก็จะเป็นลักษณะที่คล้องจองกัน และทั้งหลายทั้งมวลตรงนี้ก็ให้เป็นไปตามมาตรา ๒๓ ซึ่งมีการกิจที่จะต้องกำหนดโดยองค์กรหลักที่เป็นระดับชาติและองค์กรส่วนท้องถิ่นที่มีหน้าที่ในการกำหนด แต่ทั้งหลายทั้งมวลนั้นจุดเป้าหมายก็คือต้องการให้เป็นคนดีและมีองค์ความรู้ที่เหมาะสม เป็นองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เหมาะสมและสมดุลต่อสภาพที่เขาอยู่ดำรงอยู่และมีคุณภาพชีวิตที่ดี ผมไล่เรียงย้อนกลับไปใน่าจะเป็นสาระอย่างนี้ ไม่ทราบผมเข้าใจตรงกับที่ท่านกรรมาธิการเข้าใจหรือเปล่าครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านกรรมาธิการบอกเข้าใจตรงกันนะครับ ท่านประกิจตั้งใจเชิญครับ

นายประกิจ พลเดช (บุรีรัมย์) : ท่านประธานครับ ผมยังเห็นว่าไม่สมควรที่ใช้คำว่า สมดุล แต่ผมคิดได้เพียงช่วงระยะเวลาสั้น ๆ ตรงนี้ว่า ใช้คำว่าอย่างนี้ครับ ต้องมุ่งพัฒนาให้มีลักษณะผสมผสานทั้งทางด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ นี่อันที่ ๑ แต่อันที่ ๒ ผมยังมีความคิดเห็นว่า ถ้าคิดได้จนเดี๋ยวนี้ใช้คำว่า ต้องมุ่งพัฒนาคน ให้มีลักษณะประกอบกันทั้งทางด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงามและความรับผิดชอบต่อสังคม ผมขอเสนอต่อคณะกรรมการอย่างนี้ครับ ไม่ทราบจะเห็นอย่างไรครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านลลิตาครับ

นางลลิตา ฤกษ์สำราญ (กรรมาธิการ) : ดิฉันคิดว่่าก็คงเป็นประเด็นเดียวกันนะคะ ท่านประธานที่เคารพ ดิฉัน ลลิตา ฤกษ์สำราญ พรรคประชาธิปัตย์ กรุงเทพมหานคร กรรมาธิการ คณะกรรมาธิการ ได้พิจารณาร่วมกันแล้วและเราก็เห็นว่า ศัพท์ที่ใช้อยู่ในมาตรา ๒๓ ทวิ นั้น เป็นศัพท์ที่เข้าใจกันอยู่ในวงการศึกษ โดยเฉพาอย่างยิ่งในเรื่องของการจัดหลักสูตรนั้น สมดุลในเรื่องของเนื้อหาสาระที่จะให้เกิดทางด้านใดนั้น เป็นที่เข้าใจกัน การผสมผสานอย่างที่ท่านสมาชิกได้ขอเสนออยากให้เราใช้คำว่า ผสมผสาน นั้นความหมายไม่ตรงกับความหมายที่กรรมาธิการใช้คำว่า สมดุล เพราะคำว่า สมดุล นั้นจริงอย่างที่ท่านพูดถึงนะคะ คือให้มี

การจัดสัปดาห์วิชาต่าง ๆ ที่จะให้เด็กนั้นเรียนอะไรบ้าง เรียนแล้ว
 ให้เกิดในเรื่องของความรู้วิชาการ เรียนแล้วให้มีในเรื่องของความรู้ที่จะ
 เป็นคนดีออกไปอยู่ในสังคมเขาได้ -----

นั่นก็คือว่าเนื้อหาสาระที่จะให้กับเด็กนั้นต้องมีสัดส่วนที่ไม่ต้องถึงขนาดเท่ากัน เหมือนกับ ๙ เท่ากับ ๙ หรือ ๓ เท่ากับ ๓ แต่ ๓ เท่ากับ ๕ หรือว่า ๓ เท่ากับ ๓ อย่างนี้หมายความว่าสมดุลง ๓ ๓ ๕ คือมันเป็นส่วน มันไม่ถึงขนาดเท่ากันในเชิงของคณิตศาสตร์ เพราะฉะนั้นกรรมาธิการได้พิจารณาแล้ว เราเห็นว่าเรายืนยันที่จะใช้ศัพท์คำเดิมว่า สมดุล ขอขอบคุณค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกถ้าไม่ตั้งใจผมจะขอมติจากที่ประชุมนะครับว่าจะเห็นตามที่กรรมาธิการแก้ไขหรือไม่ครับ ท่านประกิจไม่ตั้งใจใช่ไหมครับ

นายประกิจ พลเดช (บุรีรัมย์) : ท่านประธานครับ ยิ่งท่านกรรมาธิการลืตขึ้นมายุ่งยั้งตั้งใจ ร่างฯ ตรงนี้มันเป็นร่างกฎหมายนะครับ มันไม่ใช่ร่างที่หลักวิชาทางด้านการศึกษา มันเป็นร่างกฎหมายต้องเขียนให้มันถูกต้องตามกฎหมายครับ ให้คนอื่นอ่านแล้วเข้าใจดีความเป็นไปในแนวเดียวกันครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ขอขอบคุณครับ เดี่ยวผมขอมติจากที่ประชุมครับ

(ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : มาตรา ๒๓ ทวิ กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ครับ เพราะฉะนั้นผมขอเรียนถามมติจากที่ประชุมว่า จะเห็นด้วยกับคณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่หรือไม่ครับ ถ้าเห็นด้วยกับคณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ก็กดปุ่ม เห็นด้วย ถ้าไม่เห็นด้วยก็กดปุ่ม ไม่เห็นด้วย ขอเชิญท่านสมาชิกกรุณาเข้ามาใช้สิทธิลงคะแนนครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เห็นด้วยกับกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่หรือไม่ครับ ประเด็นที่จะเรียนถามท่าน

นายประกิจ พลเดช (บุรีรัมย์) : ท่านประธานครับ ขออนุญาตต่อเรื่องอีกครั้งหนึ่งครับ ใช้คำว่าอย่างนี้ได้ไหมครับ เพื่อกรรมาธิการจะพอใจครับ ต้องมุ่งพัฒนาคนให้มีความเหมาะสมทั้งทางด้านความรู้ความสามารถ ใช้คำนี้ได้ไหมครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ขอขอบคุณท่านประจักษ์ที่กรุณาเสนอ เชิญกรรมการครับ
ยืนยันหรือว่าอย่างไรครับ

นางลลิตา ฤกษ์สำราญ (กรรมการ) : คณะกรรมการ
ยืนยันตามที่กรรมการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : กรรมการยืนยัน ท่านประจักษ์ครับ ไม่ต้องลงคะแนนนะครับ

นายประจักษ์ พลเดช (บุรีรัมย์) : ลงครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ขอเชิญลงคะแนนนะครับ ถ้าเห็นด้วยกับกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่
ก็กดปุ่ม เห็นด้วย นะครับ ไม่เห็นด้วยกดปุ่ม ไม่เห็นด้วย นะครับ ท่านสมาชิกใช้สิทธิ
ลงคะแนนเรียบร้อยหรือยังครับ ถ้าท่านใช้สิทธิลงคะแนนเรียบร้อยแล้วเจ้าหน้าที่
รวมคะแนนได้ครับ ผลของการลงคะแนนเห็นด้วย ๑๕๐ ท่าน ไม่เห็นด้วย
๗ ท่าน เป็นอันว่าที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับที่คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ครับ
ท่านเลขาธิการฯ เชิญต่อครับ

นายศิริชัย ไชยทิพย์อาสน์ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๒๕ มีการแก้ไข
ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านชรินทร์นัฏชัย

นางสาวชรินทร์นัฏชัย พุกทพวน (เชียงใหม่) : ท่านประธาน
ที่เคารพ ดิฉัน ชรินทร์นัฏชัย พุกทพวน พรรคประชาธิปัตย์ จากจังหวัดเชียงใหม่
ในมาตรา ๒๕ คณะกรรมาธิการได้ตัดคำว่า ฝึก ออกจาก อบรม ดิฉันสงสัย
ตรงนี้จะท่านประธาน เพราะว่าในมาตรา ๒๕ เขียนไว้ดีมาก เพื่อให้ชุมชน
มีการจัดการศึกษาและฝึกอบรม การฝึกอบรมนี้จะมีอบรมและมีฝึกปฏิบัติด้วย
แต่ถ้าท่านตัดออกก็คืออบรม อบรมทั่ว ๆ ไปจะเป็นการอบรมระยะสั้น
หรือระยะยาวก็แล้วแต่ แต่ไม่มีการฝึกค่ะ ดิฉันตรงนี้จะ ขอบคุณค่ะ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายโสภณ เพชรสว่าง
รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้
นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่สอง
ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญกรรมาธิการครับ

ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีส้าน (กรรมาธิการ) : ท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม วิจิตร ศรีส้าน กรรมาธิการ ที่ทางคณะกรรมการตัดคำว่า
ฝึก ออกนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับคำที่ใช้ในรัฐธรรมนูญ เพราะในรัฐธรรมนูญ
จะใช้คำว่า การจัดการศึกษาอบรม ไม่มีคำว่า ฝึกอบรม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : ไม่ติดใจนะคะ เชิญท่านเลขาธิการฯ ครับ

นายศิริชัย ไชยทิพย์อาสน์ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๒๕ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : ท่านสุรพรครับ

นายสุรพร ดนัยตั้งตระกูล (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม สุรพร ดนัยตั้งตระกูล ผมมีเรื่องที่จะต้องสอบถามถึงการจำกัดบทบาทหน้าที่
ของสถานศึกษาที่เดิมมีอยู่ ๒ - ๓ ภารกิจ ในมาตรา ๒๕ ท่านประธานครับ
ในร่างฯ เดิมนั้นกำหนดให้สถานศึกษาสามารถที่จะทำการวิจัยและพัฒนา หรือที่
เรียกกันว่า อาร์. แอนด์ ดี. (R and D) ในกระบวนการเรียนรู้การสอนที่มี
ประสิทธิภาพ นอกจากนั้นยังให้มีการฝึกงานในการฝึกอบรมครูผู้สอนให้สามารถ
ทำการวิจัย ภารกิจ ๒ - ๓ ภารกิจที่กำหนดไว้ก็คือสามารถจัดกระบวนการ
เรียนรู้มีอยู่ ๓ - ๔ ภารกิจ แต่กรรมการได้แก้ไขใหม่ให้สถานศึกษานั้น
พัฒนาการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพโดยการส่งเสริมให้ครูสามารถทำ
การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อย่างเหมาะสมกับผู้เรียนในระดับการศึกษา ก็คือ
เหลือภารกิจเดียวที่สถานศึกษาจะส่งเสริมให้ครูเป็นผู้ที่จะดำเนินการได้ในด้าน
การวิจัยเพื่อการพัฒนา ผมถามว่าทำไมจึงไม่ให้สถานศึกษานั้นได้มีภารกิจมากขึ้น
อย่างที่อยู่ในร่างฯ เดิม ซึ่งมีอยู่ ๓ - ๔ ประการ ขณะเดียวกันทำไมท่านทำให้
สถานศึกษานั้นทำได้เฉพาะในการส่งเสริมครู ไม่ได้ให้การส่งเสริมต่อผู้บริหาร
การศึกษา ผู้นิเทศการศึกษาหรือบุคคลอื่นที่อยู่ในกระบวนการในการจัดการศึกษา
ของสถานศึกษา ตรงนี้ผมอยากจะเรียนถาม หรือว่าท่านมีเจตนาที่จะให้มาตรา ๒๕
มีภารกิจแค่นี้แล้วโยกย้ายหน้าที่อื่น ๆ ที่มีอยู่นั้นไปไว้ในมาตราอื่น ถ้าเป็น
อย่างนั้นจริงผมเสนอต่อเนื่องครับท่านประธานว่า ถ้าเป็นอย่างนั้นผมขอแก้ไข
ในร่างฯ ที่กรรมการแก้ไข หมายความว่าถ้าภารกิจเดิมนั้นถูกไปกำหนด
มาตราอื่นแล้ว แล้วก็เหลือภารกิจนี้ในมาตรา ๒๕ แค่นั้นเอง ผมก็ขอแก้ไขใน
ส่วนที่แก้ไขแล้วก็เสนอทางกรรมการว่า คำว่า โดย อาจจะเปลี่ยนแปลง
ให้เป็นว่า ให้สถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพรวมทั้ง
ส่งเสริม ผมไม่อยากจะให้ใช้คำว่า โดย เพราะจะจำกัดแค่ว่าการวิจัยนี้มีการส่งเสริม
ครูผู้สอนแค่นั้นเองไม่อยากจะให้เป็นอย่างนั้น อยากให้เขียนคำว่า รวมทั้งในส่วนหนึ่ง
แล้วก็ขณะเดียวกันว่าคำว่า ผู้สอน นั้นอยากให้ขยายความมากขึ้น ครอบคลุมไปถึงผู้อยู่ใน
กระบวนการของการให้ความรู้แก่เด็กด้วยไม่เฉพาะแค่ผู้สอนอย่างเดียวก็น่าจะมี ๒ ส่วน

ก็คือส่วนหนึ่งนั้นท่านตัดภารกิจเหล่านี้ออกไปไว้ในมาตราอื่นหรือไม่ ๒. ก็คือ ถ้าตัดไปแล้วในส่วนนี้ขอปรับคำพูดได้หรือไม่ว่าถ้าจะให้เหลือภารกิจเดียว เฉพาะมาตรานี้ครับ

ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีสอ้าน (กรรมการ) : ท่านประธาน ที่เคารพ กระผม วิจิตร ศรีสอ้าน กรรมการ คือมาตรา ๒๕ เป็นส่วนของ หมวดที่ชื่อว่า แนวการจัดการศึกษา เพราะฉะนั้นในเรื่องที่เกี่ยวกับการพัฒนา บุคลากรและอื่น ๆ เราได้ย้ายไปไว้ในหมวดที่ว่าด้วยครูและบุคลากรทางการศึกษา เพื่อให้ทุกกลุ่มไม่ใช่แต่เพียงครูมีเรื่องการพัฒนา มีเรื่องส่งเสริมมากกว่าที่อยู่ใน มาตรา ๒๕ ก็เป็นการโยกย้ายสาระบางเรื่องไปรวมกันไว้ในหมวดที่คิดว่า เหมาะสมกว่า ที่นี้ในแนวการจัดการศึกษามาตรา ๒๕ นั้นเป็นเรื่องของการเรียน การสอนที่เราอยากจะส่งเสริมให้มีประสิทธิภาพ การจะส่งเสริมให้มีประสิทธิภาพนั้น ไม่ใช่แค่เพียงผู้สอนสามารถจะสอน มีวิธีสอนที่เหมาะสม แต่อยากให้เขาสามารถ ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่ดีด้วย แล้วก็มาตรานี้จะเป็นมาตราที่คลุมหมด ทุกระดับเลยครับจนถึงระดับมหาวิทยาลัย เพราะฉะนั้นถ้อยคำที่บอกว่า โดยการ ส่งเสริม ถ้าจะเปลี่ยนเป็น รวมทั้ง จริง ๆ ความไม่เปลี่ยนแปลงว่าในที่นี้ต้องการ จะเน้นว่าถ้าจะให้เขาสอนอย่างมีประสิทธิภาพก็ต้องส่งเสริมให้เขาทำการวิจัย การสอนได้ คำว่า รวมทั้ง อาจจะอ่อนกว่า โดย ด้วยซ้ำครับ จึงขอเรียนว่า เจตนาตรงกัน แล้วความที่ต้องการก็น่าจะตรงกัน แล้วก็เรื่องที่ยกย้ายสาระนั้น เป็นความจริงครับ ได้โยกย้ายไปไว้ในหมวดครูและบุคลากรจำนวนหนึ่งครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญท่านสุรพร

นายสุรพร ดนัยตั้งตระกูล (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานครับ
เหลืออีกนิดเดียวครับก็คือ ประเด็นของผมตามที่ท่านอาจารย์ได้ชี้แจงเมื่อสักครู่
ผมมองเห็นว่าความหนักเบาของคำว่า โดย และ รวมทั้ง ไม่เหมือนกัน
อันนี้หมายถึงเน้นที่จะให้สถานศึกษาส่งเสริมให้ผู้สอนกระทำ แต่ถ้าผมเขียนคำว่า
รวมทั้ง นั้น ก็จะเป็น ๒ ภารกิจก็คือ ภารกิจของสถานศึกษาในส่วนหนึ่ง
อีกส่วนหนึ่งที่จะต้องกระทำด้วยสถานศึกษาเอง อีกส่วนหนึ่งก็คือให้การส่งเสริม
ต่อผู้สอนด้วย ถ้าเกิดเปลี่ยนเป็น รวมทั้ง ก็จะเป็น ๓ ภารกิจ อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับ
กรรมาธิการว่าถ้าสถานศึกษามีภารกิจอยู่ในมาตราอื่นแล้วไม่ใช่ไร แต่ถ้าหาก
ยังไม่มีก็กรุณาเปลี่ยนแล้วจะได้เป็น ๒ ภารกิจครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญกรรมาธิการครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ประธานคณะกรรมาธิการ) :
ท่านประธานครับ กรรมาธิการไม่ขัดข้องที่จะเปลี่ยนเป็น รวมทั้ง ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : จบนะครับ เชิญท่านเลขาธิการฯ ครับ

นายศิริชัย ไชยทิพย์อาสน์ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๒๖ คณะกรรมาธิการ
ตัดออก หมวด ๕ การบริหารและจัดการศึกษา มีการแก้ไข ส่วนที่ ๑ การบริหาร
และการจัดการศึกษาของรัฐ คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๒๗ มีการแก้ไข
กรรมาธิการสงวนความเห็น

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญท่านอดิศร

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม อดิศร เพียงเกษ พรรคความหวังใหม่ จากจังหวัดขอนแก่น ในมาตรา ๒๗
ทางคณะกรรมาธิการได้ตัดทอนข้อความเดิมไปมาก แต่ก็พอจะสรุปได้ว่า
มาตรานี้คือมาตราหลักที่กระทรวงที่จะมีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลการศึกษา
ทุกระดับทุกประเภทการศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม กำหนดนโยบายแผน
และมาตรฐานการศึกษา สนับสนุนทรัพยากรเพื่อการศึกษา ศาสนา ศิลปะและ

วัฒนธรรม รวมทั้งการติดตามตรวจสอบและประเมินผลการจัดการศึกษา
ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม นี่คือข้อความที่คณะกรรมการฯ ได้คงไว้
ท่านประธานครับ เมื่ออ่านมาตรา ๒๗ แล้วเราจะเข้าใจว่า กระทรวงการศึกษา
ศาสนา และวัฒนธรรม จะเป็นคนดูแลเรื่องดังที่ผมกราบเรียนไว้ทั้งหมด
แต่เมื่ออ่านท้าย ๆ มานะครับ มาตรา ๒๗ ทวิ หรือท้าย ๆ มานะครับ มีองค์กรอื่น ๆ
ที่จะมากำหนดเรื่องการศึกษาซ้อนทับกับมาตราที่ผมอ่านไปเมื่อไม่กี่มาตรา ๒๗
อาทิเช่น สภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติ ซึ่งจะเป็น ๑ ในรูปของ
คณะที่มีอยู่ในกระทรวงการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ชื่อใหม่ผมอาจจะจำไม่ชัดเจน
ก็แสดงว่าองค์กรนี้มาทับองค์กรของมาตรา ๒๗ โดยมีนายกรัฐมนตรีมาเป็นประธาน
หรือคนที่ได้รับมอบหมาย ก็ดูประหนึ่งว่ากระทรวงที่เราจะพยายามระดมเอาทุกส่วน
ของการศึกษามาอยู่ที่เดียวกันนั่นคือหลักการกลับมาเป็นสิ่งที่ใหม่ เป็นจริง
เพราะมีสภาการศึกษาฯ ซึ่งนายกรัฐมนตรีมาเป็นประธาน คงคล้าย ๆ ว่า
ในการบริหารราชการแผ่นดินในปัจจุบันมีกระทรวงศึกษาธิการ และมี
คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ขอโทษท่านดอกเตอร์รุ่งด้วยนะครับ
ที่ต้องขออนุญาตไม่ได้เอ่ยชื่อเป็นตัวบุคคล ท่านประธานครับ ลักษณะอย่างนี้
ไม่ทราบว่าการรวมเป็นหนึ่งเดียวของการศึกษานั้นจะเป็นอุดมการณ์
ที่แท้จริงของพวกท่านหรือไม่ สิ่งพวกนี้กำลังซ้อนกำลังชุกอยู่ตรงนี้จะครับ
ว่าสภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติจะใหญ่กว่ากระทรวง
ศึกษาธิการที่เป็นกระทรวงใหม่ขึ้นมา ผมเข้าใจโดยความสุจริตใจอย่างนั้น
จริง ๆ ครับ ผมไม่อยากให้เป็นลักษณะกระจัดกระจายเหมือนปัจจุบันนี้
สภาการศึกษาฯ ว่าอย่างหนึ่ง กระทรวงว่าอย่างหนึ่ง แล้วทบวงมหาวิทยาลัย
ว่าอย่างหนึ่ง ประถมศึกษาว่าอย่างหนึ่ง อนุบาลว่าอย่างหนึ่ง อุดมศึกษา
อาชีวะว่าอย่างหนึ่ง ทุกอย่างอยากเป็นทบวงฯ ทั้งหมด จะย้อนกลับไปสู่รอยเดิม
อย่างนั้นครับ ผมจึงขออนุญาตที่จะถามท่านว่า ในมาตรา ๒๗ นี้ กระทรวง
สามารถที่จะกำกับดูแลการศึกษาทุกระดับ ทุกประเภท และสามารถตรวจสอบ
ทำมาตรฐานได้จริงหรือไม่ตามมาตรา ๒๗ นี้ ถ้าเราอ่านมาตราเดียว
กระทรวงทำได้หมดไหม เป็นปัญหาที่ข้องใจครับ เพราะว่าอ่านหลัง ๆ
มาแล้วค่อนข้างที่จะมีองค์กรอื่นซึ่งนายกรัฐมนตรีต้องใหญ่กว่ารัฐมนตรีว่าการ
การศึกษาอยู่แล้ว ถ้าเป็นอย่างนี้แล้วผมคิดว่าจะเป็นการบัญญัติตั้งกระทรวง

ท่านก็ซ่อนอยู่แล้วนะครับ ตั้งกระทรวงครั้งนี้สบายมากครับมีบรรทัดเดียว
 กระทรวงหมายถึง กระทรวงการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ซึ่งผมยังติดใจว่า
 ทำไมไม่บรรจุคำว่า ศิลปะ เข้าไปในชื่อกระทรวงด้วย ท่านแยบยลมากครับ
 กรรมาธิการชุดนี้ผมขอยกย่องเลย เป็นการจัดตั้งกองกฎหมายการศึกษา
 และจัดตั้งกระทรวงที่ทุกคนไม่มีใครขัดแย้งเลย สบายมากครับ พระราชบัญญัติ
 กระทรวง ทบวง กรม มีอยู่ยังไม่ได้แก้ไขเลยเราก็ไม่ว่ากันครับ ลักษณะอย่างนี้
 เราพร้อมที่จะโดยสารไปได้ แต่ว่าผมอยากให้กระทรวงที่ท่านรวมมานี้
 เป็นกระทรวงที่จัดการการศึกษาได้เป็นหนึ่งเดียวจริง ๆ ไม่มีองค์กรอื่นมาซ้อนทับ
 ถ้าเป็นการซ้อนทับ มาตรา ๒๗ จะลดบทบาทที่มีความสำคัญเป็นกระทรวงเดียว
 ลงทันทีครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญประธานคณะกรรมการ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ประธานคณะกรรมการ) :
ท่านประธานที่เคารพ กระผม อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ในฐานะประธาน
คณะกรรมการ ขออนุญาตกราบเรียนว่าความมุ่งหมายที่จะให้มีความเป็น
เอกภาพในการบริหารนั้นเป็นเป้าหมายที่คงจะตรงกัน และก็ก็เป็นเหตุผลที่ทำให้มี
การจัดรูปของกระทรวงมาเป็นกระทรวงการศึกษา ศาสนา และ วัฒนธรรม
ซึ่งจะเป็นการรวมหน่วยงาน อย่างน้อยที่สุดก็กระทรวงศึกษาธิการ
ทบวงมหาวิทยาลัย และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติมาอยู่ที่เดียวกัน
แต่ประเด็นที่ทำให้มีปัญหาเรื่องของสภาการศึกษา ศาสนา และ วัฒนธรรมแห่งชาตินั้น
ก็เป็นเพราะว่าโดยการทำงานและบทบาทหน้าที่ของกระทรวงนั้นจะ ไปคาบเกี่ยวกับ
หน่วยงานอื่นเช่นเดียวกับอีกหลายต่อหลายกระทรวง แต่ว่าเนื่องจากภารกิจนี้
เป็นภารกิจที่มีความซับซ้อนพอสมควร จึงมีความจำเป็นที่จะต้องจัดรูป
ของคณะกรรมการสภาฯ ขึ้นมาที่มีผู้แทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแล้วระดมความคิดเห็น
ทุกฝ่าย กรรมการก็มีความเห็นว่าบุคคลซึ่งจะมาเป็นประธานนั้นก็น่าจะ
อยู่ในฐานะที่จะทำให้สามารถระดมความร่วมมือจากทุกฝ่ายได้อย่างเต็มที่
ซึ่งก็คือท่านนายกรัฐมนตรีหรือรองนายกรัฐมนตรีที่นายกรัฐมนตรีมอบหมาย
และก็มีความเห็นสอดคล้องกับท่านว่าเพื่อไม่ให้สภาการศึกษาฯ แห่งนี้เหมือนกับ
เป็นหน่วยงานซึ่งอยู่เหนือหรือมาครอบกระทรวง จึงได้บัญญัติเอาไว้ชัดเจน
ในมาตรา ๒๗ ทวิ ว่าสภาการศึกษาฯ ที่ว่านั้นเป็นองค์กรหนึ่งในกระทรวงครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญท่านอดีตรครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธาน ผม
อดิศร เพียงเกษ ด้วยความเคารพเพื่อถามหาเหตุผลจริง ๆ ในเมื่อ
สภาการศึกษา ศาสนา และ วัฒนธรรมเป็นสภาหนึ่งที่อยู่ในกระทรวงศึกษาธิการ
กระทรวงศึกษาธิการมีรัฐมนตรีว่าการการศึกษา ศาสนา และ วัฒนธรรม
เป็นใหญ่ที่สุด แต่เมื่อมีสภาการศึกษา ศาสนา และ วัฒนธรรมแห่งชาติเข้ามา
เป็น ๑ ในองค์กรนั้น เมื่อต้องประกอบตามมาตรา ๒๗ ผมดูยังไม่ละเอียด
คนที่มานั่งเป็นประธานคือนายกรัฐมนตรี หรือรองนายกรัฐมนตรี คักดีเหนือกว่า
รัฐมนตรีว่าการอยู่แล้วครับ ท่านบริหารงานอย่างไรครับ อย่างน้อยความเกรงใจ

มีอยู่แล้วครับ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการจะเป็นบุคคลจะไปเป็นนายกฯ ใครเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการคนนั้นเป็นนายกฯ ครับ ท่านสัมพันธ์ ผมไม่อยู่หายไปไหนไม่รู้ครับ นี่ไม่ใช่แซวพี่ ๆ นะครับ คือ ความเป็นจริง เราต้องอยู่ตรงนี้ เราอยากให้มีการบริหารการศึกษาไปในสิ่งที่ เป็นเอกภาพ จริง ๆ ไม่ต้องเกรงใจครับ ถ้าจะให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ มีเอกเทศ มีเอกภาพ มีอิสระในการบริหาร นายกฯ ไม่ต้องครับ เพราะท่าน ไปประชุมคณะรัฐมนตรีได้อยู่แล้ว ในการที่จะให้นายกฯ มานั่งเป็นประธาน สภาการศึกษา หมายความว่าลอบทบาทของรัฐมนตรีว่าการลงถนัดเลยครับ นายกฯ ไปเขาต้องยกมือไหว้นายกฯ ก่อนนะครับ รัฐมนตรีว่าการยกมือไหว้ ที่หลัง อย่างผมเป็นรัฐมนตรีช่วยฯ ครับ รัฐมนตรีว่าการไม่มอบงานก็เหมือน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านไม่มีงานทำ เพราะฉะนั้นผมถึงขออนุญาตตามการบริหารงาน ของท่านว่า ระหว่างรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการศึกษาธิการ ศาสนา และวัฒนธรรม กับนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นประธานสภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติที่ท่านตั้งขึ้นมาเป็น ๑ ในองค์กรนั้นจะบังคับบัญชากันอย่างไร

เพราะต้องไปออกเป็นกฎหมาย ผมคิดว่าจะออกเป็นกฎหมาย ตามที่กฎหมายกำหนดทั้งหมด คือท่านไปผูกมัดว่าต้องออกเป็นกฎหมาย ใจจริงแล้วผมอยากให้ทำอะไรให้เสร็จในกฎหมายฉบับนี้เลย ไม่อยากไปฝากว่าไปตามกฎหมายกำหนด ตามกฎหมายกำหนด ตามกฎหมายกำหนด แล้วเมื่อไรจะได้เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ เป็นรูปธรรมจริง ๆ มีบางอย่างว่าตามกฎหมายกระทรวง อันนี้พอว่ากฎหมายกระทรวง คือมอบอำนาจให้ใครที่มาเป็นรัฐบาลก็บริหารไปเลย ผมจึงขออนุญาตตามศักดิ์ ในการบริหารท่านจะทำอย่างไร เมื่อสภาการศึกษา จัดแย้งกับรัฐมนตรีว่าการ รัฐมนตรีว่าการกลัวหรือครับ ไม่กลัวครับ ถึงอย่างไรก็ไม่กล้า สภาสังคมไทย ไม่กล้าเด็ดขาด จึงขออนุญาตตามกันด้วยความสุจริตใจว่าจะบริหารงานอย่างไร ในความเป็นเอกภาพของการศึกษา

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญกรรมการ ท่านขจิต

นายขจิต ชัยนิคม (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม ขจิต ชัยนิคม กรรมการ ต้องขอขอบคุณท่านสมาชิกที่ได้สนใจ และสอบถามเรื่องนี้ ประการแรกที่ทราบเรียนท่านก็คือว่า ด้วยความเห็น ของกรรมการที่ระดมความเห็นกันทั้งหมดนั้น ก็ตอบให้ท่านได้สบายใจว่าประเด็น ที่จะเขียนสภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติไว้เพื่อที่จะให้เกิด การแตกเป็นหลายกลุ่มในการบริหารนั้นไม่ใช่ เจตนาก็คือว่ากรรมการ เห็นว่าการศึกษาเป็น เรื่องของกลุ่มคนทุกกลุ่ม เป็นเรื่องสำคัญของชาติ และเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาและหล่อหลอมทรัพยากรมนุษย์ เพราะฉะนั้น ตรงนี้เราจึงกำหนดให้มีสภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติ ถ้าท่านดู มาตรการต่อไปจะเห็นว่าองค์ประกอบนอกจากท่านนายกรัฐมนตรีมาเป็นประธานแล้ว ก็จะประกอบไปด้วยตัวแทนข้าราชการในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เราเขียนให้ องค์กรเอกชน ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และผู้แทนองค์กรวิชาชีพ และพรรคสุดท้ายองค์ประกอบของคณะกรรมการสภา นั้น ก็จะมีกรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิไม่น้อยกว่าจำนวนกรรมการประเภทต่าง ๆ ที่กล่าวมานั้นรวมกัน ท่านจะเห็นสภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาตินั้นได้มีความสำคัญ และมีฐานะในการที่จะเขียนไว้บอกว่า ในเรื่องนโยบาย แผนและมาตรฐาน การศึกษา คณะกรรมการมีความเห็นว่าองค์การนี้จะ เป็นองค์กรซึ่งได้รับความ เชื่อถือจากสังคม และเป็นหลักประกันให้แก่สังคมว่า ต่อไปนี้เรื่องการศึกษา

จะได้รับการดูแลและให้ความสำคัญจากรัฐบาลทุกชุดที่มาดูแล เพราะฉะนั้น คำถามที่ท่านบอกว่าโดยศักดิ์และการบริหารจะทำอย่างไร ถ้าท่านดูอำนาจหน้าที่ท่านก็จะเห็นว่าสภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาตินั้นจะดูแลเฉพาะเรื่องการกำหนดนโยบาย แผนและมาตรฐานการศึกษา และดูแลในการจัดทรัพยากรสิ่งเหล่านี้เป็นหน้าที่หลักซึ่งจะมีการประชุมเป็นครั้งคราว ส่วนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการนั้นก็จะอยู่ในฐานะรองประธานคณะกรรมการสภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติ และกราบเรียนท่านโดยตรงว่าสำหรับกระทรวงศึกษาธิการซึ่งเราต้องการนั้น เราต้องการให้มีความโน้มเอียงไปในเชิงว่า ต่อไปนี้กระทรวงศึกษาธิการจะต้องเป็นกระทรวงซึ่งเน้นหนักไปในทางบริหารนโยบาย บริหารแผน บริหารมาตรฐาน ส่วนการกำหนดนโยบาย ต้องระดมสรรพกำลังและความคิดจากมวลรวมของชนในชาติ เพราะการศึกษานั้นรัฐเราได้จัดมาโดยมีส่วนของรัฐล้วน ๆ ซึ่งประกอบไปด้วยข้าราชการนั้นมานานแล้ว เราเห็นว่าถึงเวลาที่จะต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงว่า ให้บุคคลภาคส่วนต่าง ๆ ในชาติบ้านเมืองนั้นมาระดมความคิดในการกำหนดนโยบาย กำหนดแผนและมาตรฐานการศึกษา และขอกราบเรียนยืนยันกับท่านว่าลักษณะการบริหารจะเป็นเอกภาพขึ้นแน่นอน ไม่มีอะไรเคลือบแฝงอยู่ในตรงนี้ กราบขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญท่านจตุรนต์

นายจตุรนต์ ฉายแสง (ฉะเชิงเทรา) : ท่านประธานที่เคารพ ผม จตุรนต์ ฉายแสง พรรคความหวังใหม่ จังหวัดฉะเชิงเทรา ผมดูการจัดระบบองค์กร ความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรที่ท่านคณะกรรมการได้ออกแบบกันมาทั้งหมด เป็นการเพิ่มเติมทั้งนั้น ต้องกราบเรียนท่านประธานว่า นี่เป็นการจัดระบบการบริหารแบบใหม่ ไม่เหมือนระบบการบริหารราชการแผ่นดินตามปกติที่เราทำกันอยู่ -----

แล้วก็มีมันไม่ส่งเสริมระบบการบริหารแบบรัฐสภาที่มีระบบพรรคการเมืองเลย คืออันนี้ก็จะอาจจะพูดแล้วเดี๋ยวจะนึกว่าไปเปิดประเด็นใหม่ของรัฐธรรมนูญอะไรกันไป แต่ว่าเรื่องมันก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ คือที่ท่าอยู่ก็กลายเป็นเรื่องของให้ระบบคณะกรรมการกันหมด ระบบคณะกรรมการจะไปได้ความกันว่า คณะกรรมการดีกว่าบุคคล แล้วก็มีการส่งเสริมให้มีคณะกรรมการเกิดขึ้น แต่ว่ารัฐบาลหนึ่ง ๆ รับการเลือกตั้งมาจากประชาชน มีระบบพรรคการเมืองเป็นแกนสำคัญเป็นระบบที่ตกลงกันว่าต้องมีระบบพรรคการเมืองแล้วก็เลือกคนกันเข้ามาจัดตั้งรัฐบาล พอบริหารงานก็มีรัฐมนตรีไปดูแลกระทรวงต่าง ๆ ท่านเกิดให้มีคณะกรรมการอยู่ตามส่วนสำคัญ ๆ หมด คณะกรรมการต่าง ๆ มีหน้าที่กำหนดนโยบาย กำหนดแผนพัฒนา กำหนดมาตรฐานการติดตามตรวจสอบอะไรต่าง ๆ หมดเลย โดยคณะกรรมการ ไล่จากล่างลงมาคือคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน อุดมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม คณะเหล่านี้มีคณะที่มีหน้าที่กำหนดนโยบาย คำว่า นโยบาย นี่เรื่องใหญ่ เพราะว่ามันต้องมาจาก ๑. คือแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ตามรัฐธรรมนูญ ใครก็ต้องทำตามนั้น ๒. ที่สำคัญรองลงมาแต่ก็สำคัญมากคือ นโยบายของรัฐบาลนั้น ๆ นโยบายของรัฐบาลนั้น ๆ จะเข้าไปอย่างไรในเมื่อมันเป็นระบบคณะกรรมการอยู่ และคณะกรรมการมีหน้าที่กำหนดนโยบาย ที่พอยกสูงขึ้นมาสักระดับหนึ่ง มาเป็นเรื่องของสภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติ มีคณะกรรมการสภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติ เป็นองค์กรหลักที่อยู่ในรูปสภานั้นหนึ่ง และในรูปคณะกรรมการอีกอันหนึ่ง แต่เป็นองค์กรหลักอยู่ในกระทรวง คณะกรรมการและสภาการศึกษาฯ มีนายฯ หรือรองนายฯ ที่มอบหมายเป็นประธานก็คือนายฯ เป็นประธาน รัฐมนตรีเป็นรองประธาน แต่สภาการศึกษาฯ นี้หรือคณะกรรมการนี้เป็นองค์กรหนึ่งในกระทรวงซึ่งมีรัฐมนตรีเป็นเจ้ากระทรวง นี่สับสนที่สุด เป็นการลอกแบบระบบที่สับสนที่สุด เมื่อคณะกรรมการซึ่งมีนายฯ เป็นประธาน สรุปอย่างไร และก็มีหน้าที่สำคัญด้วยนะครับ กำหนดนโยบายและแผน กำหนดอย่างไร รัฐมนตรีก็มีหน้าที่ทำตามนั้น แต่รัฐมนตรีมีหน้าที่เป็นเจ้ากระทรวง ตามระบบบริหารราชการแผ่นดิน เขาจะต้องรับผิดชอบทางการเมือง รับผิดชอบต่อนโยบายและการดำเนินนโยบายต่อรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญ แต่เขากำหนดอะไรไม่ได้เลยถ้าดูจากอย่างนี้แล้ว รัฐมนตรีคนหนึ่งทำอะไรไม่ได้เลย โดยโครงสร้างอันใหญ่ ซึ่งบอกว่าเป็นองค์กรในกระทรวงแต่จริง ๆ คือองค์กรที่ครอบกระทรวงอยู่ นี่ก็เป็นเรื่องที่มาครอบเขาไปขึ้นหนึ่งแล้ว พอมาข้างล่างลงไปมีคณะกรรมการหมด ซึ่งมันเป็นระบบที่ปฏิเสธระบบการเลือกตั้งอย่างหนึ่งนะครับ คือประชาชนเลือกตั้ง

นักการเมือง พรรคการเมืองไปเลือกตั้งไปเสนอนโยบายว่าจะเอาอย่างนี้ ๆ
แล้วเลือกออกมา ผมจะเข้าไปทำ เข้าไปทำได้เสี่ยงข้างมากมา เข้ามาปั๊บ
มีคณะกรรมการอยู่คณะกรรมการเขาโหวตไม่เอาด้วยแล้วจะว่าอย่างไร
คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน คณะกรรมการการอุดมศึกษา คณะกรรมการ
การศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมเขาไปถืออย่างหนึ่ง นโยบายที่แถลงไว้ต่อประชาชน
ทั้งประเทศทำไม่ได้เลย เพราะว่าคณะกรรมการเขาไม่เอาตาม แล้วคณะกรรมการ
เขามีหน้าที่ตามกฎหมายมาก และอำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรีว่าอย่างไรก็ไม่เห็นชัดเจน
นะครับ อำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรีอยู่ตรงไหน มีหน้าที่กำกับดูแลคณะกรรมการ
เหล่านี้มากน้อยแค่ไหนอย่างไร -----

แต่นั้นก็ยังไม่ได้เสียเท่ากับว่าวางโครงสร้างระบบไว้เป็นระบบใหม่ ผมเข้าใจว่าคงจะมีความคิดว่าเป็นสิ่งที่ก้าวหน้า ต้องเป็นกรรมการ อะไรก็ต้องเป็นคณะกรรมการ เพราะเป็นระบบความคิดที่ปฏิเสธการเลือกตั้งระบบพรรคการเมืองนั่นเอง แล้วก็เลยทำกันมาอย่างนี้ แล้วที่ผ่านมามีแต่ระบบคณะกรรมการ และถือว่าเป็นประชาธิปไตยมาก ๆ อย่างระบบของการประถมศึกษาแห่งชาติ เป็นระบบที่พิสูจน์ว่าเป็นประชาธิปไตยกันเฉพาะในหมู่ผู้ที่เป็นกรรมการ เฉพาะในหมู่ข้าราชการผู้ที่มีหน้าที่โดยตรง แต่ไม่เคยเป็นประชาธิปไตยที่ประชาชนสามารถควบคุมการบริหารของหน่วยงานนั้นที่มีคณะกรรมการนั้นได้เลย รัฐมนตรีไปสั่งอะไรก็ไม่ค่อยได้ กรรมการก็ว่ากันไป แล้วก็บอกว่าเป็นประชาธิปไตย คือเป็นประชาธิปไตยในหมู่คณะของคนเหล่านั้น ก็คือในการประถมศึกษานั้น นั้นเป็นตัวอย่างอันหนึ่ง ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาในอดีตที่การประถมศึกษาไปขึ้นอยู่กับผู้ว่าฯ แล้วก็ต้องไปเป็นลูกน้องผู้ว่าฯ เลยต้องการความเป็นเอกเทศ แต่แก้ไปแล้วก็ผิด ขณะนี้ทำออกแบบระบบทั้งระบบของกระทรวงศึกษาธิการใหม่ เป็นระบบที่ไม่สอดคล้องกับระบบการเลือกตั้ง ระบบพรรคการเมืองผมยังถือว่า ไม่สอดคล้องกับระบบที่จะส่งเสริมให้พรรคการเมืองพัฒนา คำว่า พรรคการเมือง ผมไม่ได้พูดในลักษณะอยากเห็นพรรคการเมืองต่าง ๆ ดีแบบลอย ๆ เป็นเรื่องของ การพัฒนาระบบรัฐสภา ระบบการบริหารปกครองประเทศที่จะต้องให้ประชาชน มีสิทธิเลือกคนมา แล้วอยากจะเอานโยบายแบบไหนที่ไม่ขัดกับนโยบายพื้นฐาน แห่งรัฐที่กำหนดไว้ตามรัฐธรรมนูญ แล้วเขาจะต้องเข้าไปแล้วสามารถสั่งการ สามารถกำหนดนโยบายได้ แต่ที่งานให้คณะกรรมการซึ่งมาจากบุคคลต่าง ๆ มาใช้อำนาจหน้าที่กำหนด อันนี้ไม่ได้ทำอย่างนี้ผิดระบบ ออกแบบกันมาจะพิจารณา กันรอบคอบอย่างไรผมก็ถือว่าในความเห็นผม ในฐานะที่ต้องการเห็นระบบ การบริหารปกครองประเทศที่พัฒนาก้าวหน้าไปบนพื้นฐานของระบอบประชาธิปไตย ที่คนรู้จักเรียนรู้ที่จะเลือกใครเพื่ออะไร อย่างนี้จะไม่พัฒนา แล้วก็จะไปอยู่ในจุดที่ เลือกใครไปก็เหมือนกัน ใครไปเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ก็เหมือนกัน เพราะมีกรรมการกำหนดอยู่ จุดอ่อนอีกอย่างหนึ่งที่เขียนกฎหมายนี้ คือ เมื่อก่อนหน้านี้เราเห็นการเขียนกฎหมายในลักษณะที่แสดงค่าเฉลี่ย เจตนารมณ์ อุดมการณ์เข้าไปอยู่ในกฎหมาย พอมาหมวด ๕ นี้ อะไร ๆ ก็ไป กำหนดอยู่ใน คือ ไม่กำหนดอยู่ในนี้ แต่ไปใช้คำว่า ตามที่กฎหมายกำหนด ตรง ตามที่กฎหมายกำหนด จึงเป็นปัญหาถกเถียงกันในกฎหมายอื่น ๆ มา หลายกรณีแล้ว นี่เป็นกฎหมายที่ต้องเขียนให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญด้วย แต่ว่า

พอมาเขียนกฎหมายแล้วแต่ละวรรค ๆ จะเห็นหลายตอนเลยที่บอกว่า ตามที่กฎหมายกำหนด แล้วมีหลักประกันอะไร มีอะไรจะทำให้เราทราบได้ว่าจะมีวิวัฒนาการไปตามนั้น อันนี้ไม่ได้เป็นดั่งไปบังคับอะไรได้ เพราะที่เรากำลังพิจารณาอยู่คือร่างพระราชบัญญัติไม่ใช่รัฐธรรมนูญ พอเราไปเขียนอย่างนี้กลายเป็นไม่เสร็จแล้ว นี่คือเรื่องต่าง ๆ ไม่เสร็จเลย องค์ประกอบ อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหลายคณะกรรมการ โดยเฉพาะที่ไปปรากฏอยู่ในมาตรา ๒๗ เบญจ แล้วก่อนหน้านี้ก็มีอีกหลายตอน มาตรา ๒๗ ทวิ เองก็มีอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด เขียนอย่างนี้จะดีแน่ ผมยังเข้าใจว่าต้องเขียนให้ชัดเจนไป จะเอาอย่างไรเขียนให้ชัด รัฐสภาก็กำหนด ไม่อย่างนั้นกลายเป็นเขียนไม่เสร็จนั่นเอง เพราะว่าองค์การที่พิจารณากฎหมายนี้คือสภาผู้แทนราษฎร คือรัฐสภา มีสภากฎ มีอำนาจหน้าที่อันเดียวกันเท่ากับองค์การที่จะต้องไปเขียนกฎหมายอื่น ที่ท่านให้คำว่า ตามที่กฎหมายกำหนด เพราะฉะนั้นก็คือ เขียนกฎหมายไม่เสร็จ ทำไม่จึงต้องเขียนกฎหมายอย่างนี้ ทำไม่ไม่เขียนให้เสร็จ เขียนให้เสร็จก็คือบัญญัติเลย เพราะว่าท่านจะต้องไปรอทำไม่ ในเมื่อคนบัญญัติก็คือที่ประชุมนี้เหมือนกัน สภาเดียวกันอยู่แล้ว เขียนเสียให้เสร็จ แต่ว่าประเด็นใหญ่ข้อแรกที่ผมอยากทราบเรียนเสียก่อน ผมคิดว่าต้องอธิบายให้ละเอียดเลย เพราะนี่ท่านออกแบบใหม่ทั้งหมดนะครับ เป็นการออกแบบระบบกันมาใหม่หมดในรูปของคณะกรรมการต่าง ๆ อย่างที่ว่านี้ ต้องอธิบายให้ละเอียดชัดเจน ชัดต่อการเปลี่ยนแปลงระบบการบริหารราชการแผ่นดินมาก แล้วสำคัญคือ ไม่สอดคล้องกับระบบการพัฒนาระบบประชาธิปไตย พัฒนาให้ประชาชนรู้จักเลือกพรรคการเมือง เลือกตัวแทนเข้ามาบริหารประเทศเลย ชัดแจ้ง ชัดขวางอย่างรุนแรง ผมว่าต้องชี้แจงให้ชัด แล้วต้องขอความกรุณาว่าอย่าไปใช้วิธีว่า พอพูด ๆ กันแล้วก็เอาเสียงข้างมากชนะกันไป สมาชิกฝ่ายรัฐบาลฟังบ้างไม่ฟังบ้างก็ยกมือกันไป ไม่ใช่ชนะครับ นี่เรื่องใหญ่มาก เรื่องนี้ต้องชี้แจงให้ชัดเจน แล้วผมยังคิดว่าอาจจะต้องถึงขั้นว่า กรรมการการต้องใจกว้างพอ ถ้ามีความเห็นที่ขัดแย้งมาก ๆ แล้วมีเหตุผลมาก ๆ ก็รับไปทบทวนสิ ทำอย่างนี้เรื่องใหญ่มากนะครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญกรรมาธิการครับ

ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีสอาน (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม วิจิตร ศรีสอาน กรรมาธิการ ขอกราบเรียนในเบื้องต้นว่าการออกแบบโครงสร้างของการจัดระบบบริหารการศึกษาในหมวดนี้ยึดหลัก ๓ ประการ ซึ่งกลั่นออกมาจากรัฐธรรมนูญ

ประการแรกก็คือ จะต้องเป็นระบบที่กระจายอำนาจ ซึ่งในรัฐธรรมนูญนั้นกำหนดไว้ชัดเจนว่า การจัดการศึกษานั้นเป็นสิทธิขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีสิทธิมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการจัดการศึกษา ถ้าสมมุติว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพร้อมหมดที่จะรับจัดการศึกษาบางระดับหรือทุกระดับ ก็หมายความว่า การจัดการศึกษานี้เป็นหน้าที่ขององค์กรของประชาชน เพราะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้มาโดยการเลือกตั้ง ซึ่งอันนี้เป็นจุดที่แท้จริงที่สุดของรัฐธรรมนูญที่เขียนไว้ และผมเชื่อว่าในมาตราที่ว่าด้วยเรื่องการจัดสรรอำนาจหน้าที่ระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่ง พ.ร.บ. จะตามมานั้นก็คงจะมีเรื่องการจัดสรรอำนาจหน้าที่ในเรื่องการศึกษาด้วย ที่ปัญหาอยู่ที่ว่าในส่วนที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่พร้อมจะจัดหรือจัดได้ไม่พอ เพราะขณะนี้จัดอยู่เพียง ๕ เปอร์เซ็นต์ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด ๑๖ - ๑๗ ล้านคน รัฐโดยส่วนกลางก็ยังคงต้องเป็นผู้รับผิดชอบจัด จะจัดอย่างไรครับ ถึงจะกระจายอำนาจในลักษณะที่เทียบเคียงกันกับการกระจายอำนาจไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อันนี้เป็นหลักที่ ๑

ประการที่ ๒ ก็คือว่า การกระจายอำนาจที่นั่นคงต้องเน้นเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชน ของชุมชน ของท้องถิ่น ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อันนี้ก็เขียนไว้ในรัฐธรรมนูญจากหลาย ๆ มาตรา ก็ต้องคำนึงถึงว่า ถ้าออกแบบอย่างไรก็แล้วแต่จะต้องให้ประชาชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เข้ามามีส่วนร่วมได้อย่างเต็มที่ ไม่ใช่จัดแล้วข้าราชการหรือคนที่จัดไปร่วมกันตามลำพัง แต่ไม่มีประชาชน

ประการที่ ๓ ก็คือว่า การกระจายอำนาจนั้นสิ่งที่ต้องระวังก็คือการรักษาไว้ซึ่งเอกภาพ เอกภาพในที่นี้เราหมายถึงเอกภาพทางด้านนโยบาย ประเทศไทยควรมีนโยบายการศึกษาที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่ว่าใครจัด เอกภาพทางด้านมาตรฐานไม่ว่าใครจัดก็ควรจะต้องจัดได้

โดยมีมาตรฐานที่ใกล้เคียงกัน เมื่อคำนึงถึง ๓ หลักนี้ก็มาจัดโครงสร้าง
 โดยประการแรกก่อน ปรับอำนาจหน้าที่ของราชการส่วนกลางว่าแทนที่จะกำหนด
 นโยบายเอง จัดเอง บริหารเอง โรงเรียนทุกโรงเรียนขึ้นกับกระทรวงหมด
 เป็นส่วนกลางแล้วก็ไปติดตามตรวจสอบประเมินผลเอง ระบบนั้นเป็นระบบที่
 เราพบว่ามีปัญหาเยอะ เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นเช่นนั้นการปรับบทบาทอำนาจหน้าที่
 ของกระทรวงเพื่อให้เป็นฝ่ายนโยบาย เป็นฝ่ายที่จะทำหน้าที่ผู้กำกับไม่ว่าใคร
 จะจัด องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจัด เอกชนจัด ครอบครัวจัด กระทรวงอื่นจัด
 หลากหลาย แต่จะต้องมีผู้กำกับที่ดูแลเรื่องนโยบายกับมาตรฐานที่เป็นแหล่งกลาง
 แหล่งเดียวกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นเมื่อปรับบทบาทแล้วก็ถามว่า โครงสร้างของการ
 บริหารราชการในส่วนกลางนี้ ยังคงจะเป็นกรณียกโดยรวมศูนย์อำนาจอยู่ที่กรม
 และโรงเรียนทุกโรงเรียนขึ้นกับกรมกระนั้นหรือ ก็บอกว่าไม่ใช่-----

เมื่อไม่ใช่ก็หมายความว่าโครงสร้างตรงกลางจะเลือกอย่างไร ในที่สุดก็เห็นว่าน่าจะเลือกในรูปที่เป็นการบริหารโดยของคณะบุคคลสำคัญอยู่ ๕ องค์คณะ ก็คือสภาการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งชื่อใหม่ว่า สภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติ คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน คณะกรรมการการอุดมศึกษา แล้วก็คณะกรรมการการศาสนาและวัฒนธรรม ในการบริหารในรูปของคณะบุคคลนั้นกรรมาธิการตระหนักดีที่จะต้องจัดโครงสร้างในลักษณะที่ไม่เป็นการขัดขวางในเรื่องเกี่ยวกับพรรคการเมืองหรือการเข้าสู่อำนาจทางการเมืองของฝ่ายบริหาร เพราะฉะนั้นถ้าท่านดูมาตรา ๒๗ ทวิ เขียนไว้แล้วว่าองค์กรเหล่านี้ ๕ คณะมีหน้าที่พิจารณาให้ความเห็นหรือคำแนะนำแก่รัฐมนตรี ไม่ใช่เป็นองค์กรที่มีอำนาจเบ็ดเสร็จ เป็นองค์กรที่จะเสนอความเห็นหรือเสนอคำแนะนำแก่รัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรี แล้วก็ยังมีอำนาจหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายกำหนด ปัญหาที่มีว่าแล้วทำไมไม่กำหนดให้เบ็ดเสร็จในร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้เลย การที่รวมเอาทบวงมหาวิทยาลัยเอาคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ แล้วก็ปรับโครงสร้างกันขนานใหญ่พอสมควร เพื่อให้เป็นระบบกระจายอำนาจที่แท้จริงไปเกี่ยวข้องกับกฎหมายเกือบ ๗๐ ฉบับ แล้วถ้าหากว่าไม่มีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายเหล่านั้นให้สอดคล้องกันกันก็จะเกิดภาวะสับสนวุ่นวายแน่นอน แล้วก็คงไม่ใช่หน้าที่ของกฎหมายแม่บทที่จะกลายไปเป็นกฎหมายจัดตั้งหน่วยงาน จึงได้วางหลักไว้ในกฎหมายแม่บทเพียงพอที่จะไปทำรายละเอียด แต่รายละเอียดนั้นจะขัด เช่น ไปเขียนอำนาจเบ็ดเสร็จไปขัดมาตรา ๒๗ ทวิ ไม่ได้ เพราะมาตรา ๒๗ ทวิ บอกไว้ว่าองค์กรเหล่านี้มีหน้าที่พิจารณาให้ความเห็นหรือคำแนะนำ ก็ปกติขณะนี้สภาการศึกษา ก็มีอยู่แล้วเป็นสภาการศึกษา ที่ให้ความเห็นกับนายกรัฐมนตรี เพียงแต่ไปขึ้นกับสำนักนายกรัฐมนตรีตรงนี้ไม่ได้เป็นการเขียนหรือออกแบบโครงสร้างคณะกรรมการหรือสภาที่จะมาเอาอำนาจของรัฐมนตรีไป ถือว่าในระบบบริหารราชการแผ่นดินคนที่เหนือรัฐมนตรีนั้นมีคณะรัฐมนตรีเท่านั้น จะไปมีกรรมการไปมีสภาไปมีอะไรต่าง ๆ ที่จะไปยึดอำนาจมาจากรัฐมนตรีนั้นเป็นไปไม่ได้ จึงได้เขียนไว้ด้วยความระมัดระวังในมาตรา ๒๗ ทวิ ว่าฐานะขององค์กรเหล่านี้เป็นองค์กรที่พิจารณาให้ความเห็น แต่ไม่ใช่องค์กรที่จะมีอำนาจเบ็ดเสร็จ แต่ที่นี้ปัญหาก็มีว่าแล้วทำไมถึงต้องไปออกกฎหมายเฉพาะ การยุบรวมนหน่วยงานซึ่งมีพระราชบัญญัติรองรับอยู่แล้ว และจะต้องไปแก้ไขกฎหมายอีกมาก คณะกรรมาธิการก็เห็นว่าเรื่องนี้ไม่น่าจะอยู่ในกฎหมายแม่บท แล้วก็ไม่น่าจะทำได้ เพราะจะต้องไปรื้อกฎหมายจะต้องไปออกกฎหมายอีกหลายฉบับ จึงได้เอาไปไว้ในบทเฉพาะกาลครับว่าเรื่องนี้

หมวด ๕ คือพระเอกของบทเฉพาะกาลจะต้องไปมีองค์กรมหาชนเฉพาะกิจ
 เรียกว่าเป็นสำนักงานปฏิรูปการศึกษาขึ้นมาจัดโครงสร้างองค์กรให้ชัด
 ออกกฎหมายรองรับให้หมด เลิกกฎหมายเดิมที่ขัดหรือแย้ง แล้วถึงจะใช้ได้ก็เลย
 ให้เวลาไว้ ๓ ปี ซึ่งก็จะมีประเด็นอยู่ในบทเฉพาะกาล เพราะฉะนั้นตรงนี้ก็
 ขอเรียนว่าในระดับชาติ ระดับที่เป็นส่วนกลางก็ไม่ได้ไปดึงเอาอำนาจของ
 รัฐมนตรีหรือของคณะรัฐมนตรีลงมา ปัญหาที่ว่าแล้วทำไมสภาการศึกษาแห่งชาติ
 องค์การเดียวที่ให้นายกรัฐมนตรีหรือผู้ที่นายกรัฐมนตรีมอบคือรองนายกรัฐมนตรี
 เหนือกว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการมาเป็นประธาน เรื่องนี้กรรมาธิการ
 พิจารณาบททวนอยู่หลายตลบ-----

ก็เห็นว่าเรื่องการศึกษาที่สำคัญที่สุด ถ้าสามารถเชื่อมโยงไปสู่คณะรัฐมนตรีได้
ในลักษณะที่มีท่านนายกฯ มาหนึ่งเป็นประธานก็อาจจะเชื่อมโยงนโยบายสำคัญกัน
ได้ง่ายขึ้นดีขึ้น

ประการที่ ๒ เรื่องของการศึกษานั้น แม้ส่วนกลางกระทรวงใหม่
กระทรวงเดียวดูหมด นโยบายด้านแผน ด้านมาตรฐาน การศึกษาเขายังกระจาย
อยู่หลายกระทรวงครับ เช่น การศึกษาเฉพาะกิจที่จัดอยู่ในกระทรวงกลาโหม
และกระทรวงอื่นที่เรามีความจำเป็นต้องจัดเพื่อผลิตกำลังคนเข้าป้อนกระทรวง
เหล่านั้น เช่น กระทรวงคมนาคมมีสถาบันการบินพลเรือน ผมเชื่อว่ามีอยู่
๖ - ๗ กระทรวง เราไม่สามารถจะไปดึงเอาสถานศึกษาเหล่านั้นเข้ามาไว้ที่
กระทรวงใหม่แล้วก็ไม่ควรด้วย ในขณะที่เดียวกันการศึกษาที่ไปอยู่องค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่นซึ่งจะมากขึ้นและมากขึ้นตามลำดับ และควรจะต้องมากขึ้นด้วย
สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ ใครคือคนที่กำกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
ผมเข้าใจว่าเป็นกระทรวงมหาดไทย เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ต้องดูว่า
สภาการศึกษา นี่เป็นสภากลางที่จะดูแลนโยบายทั้งระบบเลย ถ้าเป็นรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นประธานเอง เรื่องที่จะไปประสานกับ
กระทรวงอื่นเชิงนโยบายกับการที่เอาบุคคลระดับเหนือรัฐมนตรีมาใครจะดี
กว่ากันเราก็ไปดูแนวเทียบครับ สภาวิจัยแห่งชาติขณะนี้แม้แต่เพียงกรม ๆ หนึ่ง
ในสังกัดกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ แต่นายกฯ เป็นประธานนะครับ รัฐมนตรี
หลายท่านเข้าไปนั่งอยู่ในสภาวิจัย ขณะเดียวกันถามว่าทำไมคณะกรรมการ
สิ่งแวดล้อมแห่งชาติฐานะก็เท่ากับกรมเดียว คนที่เป็นประธานก็คือนายกรัฐมนตรี
เพราะฉะนั้นถ้าคิดถึงว่าเรื่องการศึกษาที่มีความสำคัญเชิงนโยบายเท่านั้น
การที่เลือกให้นายกรัฐมนตรีเป็นประธานเพื่อการกำกับทางด้านนโยบาย
โดยตรงส่วนหนึ่งน่าจะเป็นผลดี แต่ตัวสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติเป็น
สำนักงานในสังกัดของกระทรวงใหม่ และรายงานตรงต่อรัฐมนตรีว่าการ
ไม่ได้รายงานต่อนายกฯ ครับ นายกฯ จะมาเป็นประธาน แต่การรายงาน
อะไรทั้งหมด การกำกับและสั่งการเป็นเรื่องของรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการ ในทำนองเดียวกันกับที่หลายกรรมการที่ท่านนายกฯ
เป็นประธาน นี่คือที่มา แต่ว่าอีก ๓ คณะ คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานก็ดี
คณะกรรมการอุดมศึกษาก็ดี คณะกรรมการการศาสนาและวัฒนธรรมก็ดี
รายละเอียดเมื่อออกมาเข้าใจว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการจะเป็น
ประธานเอง อาจจะยกเว้นเรื่องของอุดมศึกษา เพราะปัจจุบันนี้อุดมศึกษา

เขามีกรรมการอยู่แล้วที่ทบวงมหาวิทยาลัย แล้วก็ไม่ใช่รัฐมนตรีเป็นประธาน
 ผู้ทรงคุณวุฒิเป็นประธาน แต่ก็มีหน้าที่ให้ความเห็นให้คำแนะนำ ผู้สั่งการคือ
 รัฐมนตรี เพราะฉะนั้นตรงนี้ก็ขอกราบเรียนว่าที่เอาเรื่องนี้เข้ามาจริง ๆ
 ก็มีรูปเดิมอยู่ อย่างของทบวงมหาวิทยาลัยก็เป็นรูปนี้ แล้วก็เอามาจัดเข้าใน
 รูปใหม่ ที่ผมลงไปถึงพื้นที่ที่จะมีเขตพื้นที่การศึกษา แล้วเขาจะมีสำนักงานเขต
 จัดกลุ่มโรงเรียนกันใหม่เป็นคล้าย ๆ องค์การคู่เคียงกับองค์กรปกครอง
 ส่วนท้องถิ่น ในพื้นที่ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่พร้อมจะจัดทำอย่างไร
 จะให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม ก็บอกว่าคงต้องมีคณะกรรมการเขต
 ที่มาจากประชาชนไม่ใช่มาจากผู้แทนครู ก็ได้กำหนดไว้ว่าจะต้องมาจาก
 ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้แทนองค์กรชุมชน ผู้แทนองค์กรต่าง ๆ
 สถาบันต่าง ๆ ในชุมชนนั้นในพื้นที่นั้น แล้วก็ผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อจะให้
 ช่องทางที่ประชาชนจะเข้ามากำกับดูแลจัดการศึกษาโดยตรงในลักษณะ
 ที่เป็นคณะกรรมการ ซึ่งอันนี้จะเปลี่ยนไปมาจาก สปช. ซึ่งไปมีระดับจังหวัด
 สปจ. หรือไปมีระดับอำเภอ สปอ. เพราะฉะนั้นที่ไม่มีคณะกรรมการนั้น
 เพราะไม่ต้องการที่จะให้คณะกรรมการนี้มาดึงเอาอำนาจของรัฐมนตรีไป
 ก็ยังอยู่ในกำกับ เช่น ถ้าเป็นเขตการศึกษาในพื้นที่จะอยู่ในกำกับ
 ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งก็จะอยู่ในกำกับ
 ของรัฐมนตรีอีกทีหนึ่ง การมีกรรมการเพื่อเปิดให้มีส่วนร่วม เพราะฉะนั้น
 ในโครงสร้างนี้ผมเข้าใจว่าต้องระมัดระวังอย่างที่เป็นข้อสังเกต
 ของท่านสมาชิกว่า ไม่ได้หมายความว่าไปดึงเอาอำนาจของรัฐมนตรีไป
 ไม่ได้หมายความว่าขัดแย้งกับโครงสร้างของระบบที่เป็นอยู่หรือระบบ
 บริหารราชการแผ่นดินซึ่งกระผมยอมรับว่า รายละเอียดในกฎหมายแม้บทยัง
 มีไม่เพียงพอ แต่จะไปปรากฏอยู่ในกฎหมายเฉพาะที่คณะกรรมการปฏิรูป
 ตามบทเฉพาะกาลจะไปทำเพิ่มเติมครับ ผมขอกราบเรียนเพียงเท่านี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญท่านจาตุรนต์ครับ

นายจาตุรนต์ ฉายแสง (ฉะเชิงเทรา) : ท่านประธานครับ ผมต้องขออนุญาตอภิปรายต่อเรื่องอีกพอสมควร คือความจริงเราอยู่ที่มีมาตรา ๒๗ แล้วได้พูดข้ามไปเลยไปเนื่องจากความจำเป็น ท่านกรรมาธิการก็ได้ชี้แจง ซึ่งเป็นเรื่องของการออกแบบระบบ ผมจะขออนุญาตอภิปรายในช่วงนี้ในส่วนที่ต่อเนื่องก่อน แล้วเดี๋ยวเวลาจะพิจารณาอย่างเคร่งครัดกัน เป็นเรียงมาตราจะได้อภิปรายกันอีกรอบหนึ่ง ผมเข้าใจว่าการพูดถึงการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น อาจจะเป็นการเชื่อมโยงที่ไม่ตรงนักกับสิ่งที่เรากำลังวิตกกังวลหรือกำลังโต้แย้งกันอยู่ การกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นนั้นเป็นเรื่องต้องทำเป็นเรื่องควรทำทั้งตามรัฐธรรมนูญและโดยเหตุผลก็ต้องทำ แต่ว่าสิ่งที่เราเป็นห่วงกันอยู่กำลังพูดกันอยู่นี้ ต้องการให้เกิดความชัดเจน เป็นเรื่องระบบในส่วนกลาง โดยเฉพาะองค์กรหลัก ๔ องค์กรใหญ่ที่มีปัญหาค่อนข้างมาก ที่ว่าคณะกรรมการต่าง ๆ มีอำนาจหน้าที่เพียงเสนอแนะให้คำแนะนำให้ความเห็น มีอยู่อันเดียวคือสภาและคณะกรรมการการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติ คือองค์กรใหญ่สุด แต่ว่าพออีก ๓ อันไม่ใช่นำ ไม่ใช่เสนอแนะ เขียนไว้เลยว่า มีหน้าที่พิจารณากำหนดนโยบายและแผนพัฒนาต่าง ๆ การเขียนในลักษณะนี้รัฐมนตรีกำกับอย่างไร คำว่ารัฐมนตรี อำนาจอยู่ตรงไหน นี่ก็ไม่ค่อยได้เขียนเลย เขียนคำว่า กระทรวงอยู่ข้าง แต่ทำไมพอที่จะสู้มาตราเฉพาะของเขา เขาให้อำนาจหน้าที่ไว้ชัดเจนไปแล้วว่า มีอำนาจหน้าที่กำหนดนโยบายและแผน คณะกรรมการเหล่านี้จะมีอำนาจมากแล้วรัฐมนตรีไม่มีอำนาจ กำหนดอะไรไม่ได้ กำหนดนโยบาย กำหนดแผนอะไรไม่ได้ ท่านประธานลองนึกว่าเวลาเลือกตั้งพรรคการเมืองแถลงนโยบายอย่างไร แถลงไม่ได้แล้ว เพราะว่าเขามีคณะกรรมการของเขากำหนดหมด บางคนอาจจะบอกว่าดีถ้าให้พรรคการเมืองทำกันก็จะยิ่งเลอะ มีการเมืองเข้ามาเกี่ยว ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น นี่เราจะส่งเสริมระบบพรรคการเมือง ระบบรัฐสภากันหรือไม่ จะให้พัฒนาหรือไม่ ถ้าเป็นอย่างนี้ไปหาเสียงไม่ต้องหาเสียงเลย เพราะว่าท่านทำไม่ได้อยู่แล้ว เขามีคณะกรรมการอยู่แล้ว จะบอกว่าไม่มีไม่ใช่เลย อ่านดูดี ๆ เห็นชัดเจนในส่วนของสภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติ เขียนอย่างนี้เป็นปัญหา

๑๒๑

สผ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทัวไป)

สมบัติ ๕๓/๒

คือถ้าบอกว่าพระราชบัญญัติสิ่งแวดล้อมมีคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติอยู่ มีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน แล้วพอกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม ก็มีรัฐมนตรี มีสำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม นั่นเป็นคนละอย่างกัน นี่ท่านไปเขียนว่า ให้กระทรวงมีองค์กรหลักคือสภาการศึกษา สภาเป็นส่วนหนึ่งของกระทรวงเป็นองค์กรย่อยกว่ากระทรวง แต่ประธานของ คณะกรรมการสภาการศึกษา มีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน เป็นการจัดองค์กร ใช้คำว่า สภา กับคณะกรรมการเป็นส่วนหนึ่งขององค์กร หรือกระทรวงมี องค์กรหลักคือสภาและคณะกรรมการไม่ได้ ถ้าใช้อย่างนี้เป็นการจัดระบบองค์กร ที่แปลกประหลาด คือมีหน่วยองค์กรที่ประธานนั้นใหญ่กว่าเจ้ากระทรวงมาเป็น ส่วนหนึ่งของกระทรวง อย่างนี้สับสน ถ้าจะเปลี่ยนเป็นว่าให้มีสภาการศึกษา ก็ว่าไป ไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของกระทรวง เพราะว่ากฎหมายนี้นายกรัฐมนตรี รักษาการอยู่แล้ว ไม่ใช่กฎหมายเฉพาะตั้งกระทรวงเท่านั้น ก็ต้องเปลี่ยนเป็น อย่างนั้นไป -----

แต่ว่าอย่างไรก็ตามเรื่องใหญ่ยังมาอยู่ตรงนี้ละครับ ที่จำเป็นจะต้องให้อธิบายระบบเสียก่อน ถึงแม้ว่าจะเป็นการพิจารณาเรียงมาตราไป เพราะมันเชื่อมโยงกันไปหมด เดียวพอถึงตอนแต่ละมาตราย่อย ๆ ยังจะต้องพิจารณากัน ต้องพูดให้ชัดเสียก่อนว่า ระบบโดยส่วนใหญ่จะทำอย่างไร ระบบส่วนกลางอย่างที่ว่านี้ไม่ใช่ส่วนที่เกี่ยวกับท้องถิ่นเอามาปนกันไม่ได้เลย ว่า จัดอย่างนี้จึงจะเปิดช่องให้เป็นการกระจายสู่ท้องถิ่นไม่ใช่ นี่คือการจัดระบบการบริหารราชการแผ่นดิน ออกแบบแบบใหม่ ซึ่งไม่ใช่ระบบอย่างปัจจุบัน และมันสำคัญคือว่า รัฐมนตรีเขาต้องรับผิดชอบต่อรัฐสภา จะไปรับผิดชอบอย่างไรในเมื่อบโยบายประชุมกำหนดโดยคณะกรรมการต่าง ๆ ไปหมดแล้ว คณะกรรมการเหล่านี้มีฐานะ เป็นนิติบุคคล กฎหมายนี้เขาเขียนไว้อย่างนั้น และมีอำนาจหน้าที่กำหนดนโยบายไปหมด อย่างนี้ไม่ได้ ผมยังอยากจะเรียกร้องว่าทั้งในส่วนของการบริหารและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรรมการที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือท่านที่สนใจรัฐธรรมนูญ สนใจการปกครองระบอบประชาธิปไตย สนใจการพัฒนาของระบอบประชาธิปไตย ต้องให้ความสำคัญเรื่องนี้มาก ปลอมไปอย่างนี้ไม่ได้ ปลอมไปอย่างนี้เท่ากับว่าต่อไปในการเลือกตั้งผู้แทนราษฎร เลือกอะไรกันก็ไม่รู้ เพราะว่าแถลงอะไรก็ไปทำอะไรไม่ได้สักอย่างหนึ่ง เขากำหนดมีองค์กรมากำหนดหมดแล้วจะไปทำอะไรกัน แล้วจะไปทำอะไรกันตรงนี้สำคัญ เพราะว่าการปกครองระบอบประชาธิปไตยก็คือ ให้ประชาชนเลือกผู้แทนของเขา แล้วมากำหนดความเป็นไปของบ้านเมือง กำหนดนโยบายด้านการศึกษา ต้องให้เขากำหนดได้ ไม่ใช่ให้กำหนดกันโดยคณะกรรมการอย่างนี้ ต้องเขียนให้ชัดระหว่างความสัมพันธ์ของรัฐมนตรีกับคณะกรรมการต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในนี้ไม่มี ในกรณีกฎหมายตั้งองค์กรขึ้นนี้คือ กฎหมายตั้งองค์กรทั้งนั้น แต่ยังไม่ใช่เป็นกฎหมายเฉพาะของมัน แต่กฎหมายที่บังคับว่าต้องตั้งองค์กรมีลักษณะอย่างไร ๆ ไปแล้ว เมื่อกฎหมายตั้งองค์กรอย่างนี้จะต้องบอกว่า รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่อะไร ต้องให้ชัดเจนว่ารัฐมนตรีสัมพันธ์กับคณะกรรมการต่าง ๆ ที่มีลักษณะ เป็นนิติบุคคล คณะกรรมการ ๓ คณะ การศึกษาขั้นพื้นฐาน การอุดมศึกษา การศาสนาและวัฒนธรรม เหล่านี้ที่สัมพันธ์กับรัฐมนตรีอย่างไร ที่ว่ามีอำนาจหน้าที่พิจารณานโยบายหนึ่ง แล้วรัฐมนตรีมีอำนาจอยู่ตรงไหนอย่างไร โต้แย้งได้ไหม หรือรัฐมนตรีเป็นเสียงหนึ่ง ต่อไปไปตั้งคณะกรรมการกัน รัฐมนตรีเป็นเสียงหนึ่งในคณะกรรมการ ซึ่งเรายังไม่รู้ ว่ารัฐมนตรีจะเป็นประธานหรือไม่แล้วแต่จะออกกฎหมายกันในอนาคต แต่ว่าถ้าเป็นเสียงหนึ่งก็ผิดระบบการบริหารราชการแผ่นดิน

ระบบการบริหารราชการแผ่นดินไม่ใช่ให้รัฐมนตรีไปเป็นเสียงหนึ่งในคณะกรรมการในการบริหาร แล้วจะไปบริหารจะไปรับผิดชอบต่อรัฐสภาอย่างไร รับผิดชอบทางการเมืองอย่างไร ในเมื่อเป็นเพียงเสียงเดียว ผมคิดว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรต้องช่วยกันดู ถ้าไม่ดูแบบอย่างนี้แล้วปล่อยไป ต่อไปข้างหน้าคือระบบที่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการที่ประชาชนจะรู้จักเลือกตัวแทน รู้จักพรรคการเมืองมาบริหารประเทศเลย นี่เป็นระบบที่ผิด เพราะฉะนั้นผมยังคิดว่าต้องพูดกันในเรื่องนี้ให้ได้ ความกระจ่างพอสมควร ส่วนท่านประธานจะดึงกลับไปมาตราก็ละมาตราอีกครั้งหนึ่งที่มาตรา ๒๗ เมื่อเห็นว่าถึงเวลาที่เหมาะสมที่สุดแล้วแต่ท่านประธานจะกรุณา ผมยังคิดว่าเรื่องนี้สำคัญมาก ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ท่านสมาชิกครับ เนื่องจากมาตรา ๒๗ มีมาตราย่อยหลายมาตรานะครับ เพื่อให้การพิจารณาเป็นไปด้วยความสะดวกแล้วก็มีประสิทธิภาพ ผมหาหรือว่าน่าจะอนุโลมให้มีการพิจารณาควบกันไปทั้งหมดจะดีไหมครับ ทั้งมาตรา ๒๗ แล้วก็มาตราย่อย ๒๗ ทั้งหมดเลยนะครับ ไม่มีท่านใดขัดข้องเรากันไปตามนี้เชิญท่านสรุชาติ ครับ

ว่าที่พันตรี สรชาติ สุวรรณพรหม (หนองบัวลำภู) :

กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม สรชาติ สุวรรณพรหม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองบัวลำภู พรรคความหวังใหม่ครับ ท่านประธาน ด้วยเหตุผลผลของการอธิบาย ท่านประธานที่เคารพครับ ซึ่งเมื่อสักครูนั่นท่านจตุรนต์ก็ได้ชี้แจงให้เห็นความสำคัญถึงการศึกษา ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีผู้รับผิดชอบที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะองค์กรที่มาจากการเลือกตั้งก็แล้วแต่ อย่างน้อยที่สุดควรจะมีบทบาทและหน้าที่ในการที่จะรับผิดชอบดูแลในเรื่องนโยบายและการศึกษา เป็นเรื่องสำคัญที่สุดแน่นอนเราคงไม่ปฏิเสธในระบบคณะกรรมการ ซึ่งจะมีอีกส่วนหนึ่งซึ่งจะเป็นเรื่องของกรมการศึกษาในกรอบซึ่งรัฐมนตรีซึ่งสามารถจะกำหนดดูแลในการบริหารการศึกษาที่เกิดขึ้นได้ ผมเองต้องขออนุญาตกราบเรียนว่า เดิมนั้นการศึกษาของเรากระจุกกระจายอยู่ในหลายกระทรวง ทบวง กรม คงจะเป็นไปได้ครับ ถ้าจะมีการรวมขึ้นมาที่จะให้นายกรัฐมนตรีนั้นเป็นประธาน แต่ในขณะนี้นั้นเรากำลังจะมารวบรวมหลาย ๆ ส่วนเข้ามาอยู่ในกระทรวงการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติ ที่เราเรียกกันอยู่ตรงนี้นะครับ ดังนั้นเมื่อเรารวมการศึกษาหลาย ๆ ส่วนเข้ามาแล้วจะครับบทบาทซึ่งรัฐมนตรีเองน่าจะเข้ามาทำหน้าที่ในการเป็นประธานในชุดนี้ซึ่งองค์กรหลัก ซึ่งเรากราบเรียนตรงนี้อยู่ภายใต้การศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการอยู่แล้ว ซึ่งตรงนั้นเองก็จะเป็นสิ่งที่มองให้เห็นว่า รัฐมนตรียังมีอำนาจเพิ่มขึ้นมาจากการที่จะกำหนดอย่างน้อยที่สุด ยังมีโอกาสเป็นประธานและยังมีโอกาสกำหนดแนวทางที่เกิดขึ้นเป็นไปตามซึ่งตัวเองแถลงไว้ต่อสภาที่พี่น้องประชาชน ซึ่งจะเข้ามารับผิดชอบต่อการบริหารชาติและบ้านเมืองที่เกิดขึ้น ซึ่งกราบเรียนไปแล้วว่าซึ่งจะเอาท่านนายกรัฐมนตรีมาเป็นประธานกับการซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการมาเป็นประธานนั้นไม่ได้แตกต่างกันเลยในประเด็นเหล่านี้ที่เกิดขึ้น เพราะอย่างน้อยที่สุด ในคณะกรรมการชุดต่าง ๆ ก็ยังมีหน้าที่อยู่ รวมไปถึงการซึ่งท่านมาชี้แจงว่ามันเกี่ยวข้องกับกฎหมายอีกหลาย ๆ ส่วนที่เกิดขึ้น ซึ่งความเป็นจริงแล้วในส่วนกฎหมายก็เรื่องของกฎหมายไป แต่ในส่วนซึ่งกระทรวงสามารถที่จะดำเนินการออกกฎหมายกระทรวงมาดำเนินการเพื่อให้ง่ายต่อการบริหาร มันก็น่าจะเปิดโอกาสให้รัฐมนตรีเจ้ากระทรวงเข้ามาทำหน้าที่ในสิ่งเหล่านี้ ส่วนการศึกษา

ในท้องถิ่นต่าง ๆ จะมีคณะกรรมการระดับท้องถิ่นอย่างไรก็เป็นเรื่องของท้องถิ่น
รัฐธรรมนูญกำหนดให้ในส่วนของการศึกษาท้องถิ่นนั้นเป็นเรื่องของท้องถิ่นมี
ส่วนร่วม แต่รัฐบาลกลางจะต้องมีแกนหลักว่าระบบระเบียบหลักสูตรจาก
รัฐบาลกลางจะมีอะไรบ้างในส่วนท้องถิ่นที่เกิดขึ้น มันต้องมีเกิดขึ้นตรงนั้น
ส่วนท้องถิ่นก็จะผันแปรไปแต่ละท้องถิ่นที่เกิดขึ้น นั่นต่างหากคือเจตนารมณ์ของ
รัฐธรรมนูญที่เกิดขึ้นว่า ที่เปิดโอกาสให้องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วม
ในการกำหนดนโยบายการศึกษา คือในส่วนซึ่งมันเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งเรา
ทราบเรียบร้อยแล้วตรงนั้นต่างหาก ท่านประธานที่เคารพครับ ดังนั้นเรา
พูดกันตรงนี้เป็นหมวดที่ ๕ ว่าด้วยการจัดการศึกษาของรัฐ ซึ่งอีกส่วนหนึ่ง
ก็จะเป็นเรื่องของการศึกษาเอกชน เราคงไม่ไปก้าวท่ายตรงนั้น และก็คง
จะมีอีกส่วนหนึ่งเอกชน ซึ่งรัฐจะต้องไปกำกับดูแลควบคุมอยู่ตรงนั้น
อีกเช่นเดียวกัน ในส่วนนี้เองมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ ตี ถึงมาตรา ๒๗ จัดว่า
ก็แล้วแต่ ซึ่งประธานได้อนุญาตให้อภิปรายรวมเข้ามาทั้งหมด เป็นการจัด
โครงสร้างการบริหารการจัดการศึกษาของรัฐเอง ซึ่งคณะกรรมการเอง
พยายามที่จะมองว่าการจัดการศึกษาในรูปแบบตรงนี้มีมันมีความต่อเนื่อง
มันมีความสม่ำเสมอที่เกิดขึ้น ซึ่งความเป็นจริงตรงนี้เราได้แก้ไขไปแล้วว่า
ไม่ให้มีความสม่ำเสมอแต่ให้ต่อเนื่องไปแล้ว ท่านประธานที่เคารพครับ
ผมเองต้องขออนุญาตกราบเรียนว่าในหลาย ๆ ส่วนซึ่งกรรมการมองเห็น
ความสำคัญจากเพื่อนสมาชิกได้อภิปรายอยู่ตรงนี้แล้ว เพื่อให้อย่างน้อยที่สุด
การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคการเมืองมีแนวทางนโยบาย
ทางด้านการศึกษา ซึ่งจะต้องมาดำเนินการ มากำหนดกรอบให้คณะกรรมการ
ชุดต่าง ๆ ดำเนินการที่จะต้องเกิดขึ้นตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่เกิดขึ้น
ซึ่งเราเองพยายามที่จะลดอำนาจฝ่ายบริหาร โดยให้มีคณะกรรมการต่าง ๆ
เข้ามารับผิดชอบต่อการกำหนดแนวทางต่างหากที่เกิดขึ้น แต่ก็คงไม่ใช่เป็นการ
กำหนดนโยบายระดับชาติ ซึ่งรัฐมนตรีเข้ามาเป็นผู้ทำตามคณะกรรมการ
ต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ทั้งหมด คงไม่ใช่ เพราะอย่างน้อยที่สุดการศึกษาเป็น
ความสำคัญของชาติบ้านเมือง ซึ่งจะต้องให้มองถึงว่าผู้ที่บริหารชาติบ้านเมือง
ในแต่ละพรรคการเมืองจะต้องมาทำหน้าที่ในการเป็นผู้กำหนดแนวทางหลัก
ในการบริหารชาติบ้านเมืองที่เกิดขึ้น ดังนั้นผมยังเห็นความสำคัญว่าควรจะ
แก้ไขเพื่อให้รัฐมนตรีนั้นมีโอกาสเป็นประธานของคณะกรรมการชุดต่าง ๆ

ที่เกิดขึ้น เพราะอย่างน้อยองค์กรเหล่านี้ยังอยู่ในกระทรวงศึกษาธิการอยู่ และเปิดโอกาสให้รัฐมนตรีมีโอกาสออกกฎหมายกระทรวงเข้ามาทำหน้าที่ในการดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายที่เกิดขึ้น ส่วนกฎหมายอื่นซึ่งมันเกี่ยวข้องกับ ก็คงจะเป็นเรื่องของการทำงานที่จะนำเสนอต่อรัฐสภาในการแก้ไขกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษา ฉบับนี้ที่เกิดขึ้น มันไม่ใช่ สิ่งที่ไม่สามารถทำการได้ขณะนี้ แล้วไม่ใช่สิ่งซึ่งรัฐธรรมนูญกำหนดให้ต้องทำ อย่างน้อยอย่างแน่นอน แต่เป็นเรื่องของคณะกรรมการการศึกษาไปคิดและไป กำหนดกรอบไปดำเนินการกัน ดังนั้นเป็นสิ่งที่ผมเองต้องขออนุญาตกราบเรียนว่า ลองคิดและทบทวน และถ้าอย่างไรรู้แล้วแต่ในมาตรานี้คณะกรรมการ ไม่พร้อมก็ถอยกลับไปและก็พิจารณากันใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางของ รัฐธรรมนูญและแนวทางซึ่งเพื่อนสมาชิกอภิปรายด้วยเหตุด้วยผลต่อไป ขอขอบคุณ ท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญท่านประธานคณะกรรมการการครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ประธานคณะกรรมการ) :

ท่านประธานที่เคารพ ผม อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ในฐานะประธานคณะกรรมการ
ตามที่มีการอภิปรายในประเด็นที่มีความห่วงใยเกี่ยวกับเรื่องของความรับผิดชอบ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของฝ่ายการเมือง ซึ่งถือว่ามาตามวิถีทางประชาธิปไตยนั้น
ความจริงโดยเจตนาของคณะกรรมการนั้นคงไม่ได้มีอะไรที่จะขัดกันนะครับ
เพียงแต่ว่าเข้าใจว่าถ้อยคำซึ่งอาจจะ เป็นปัญหา ก็คือคำว่า พิจารณากำหนดนโยบาย
ซึ่งถ้าจะมีการปรับปรุงแก้ไขซึ่งจะขอหารือทางที่ประชุมนะครับ รวมทั้งผู้ที่ได้เสนอ
ประเด็นนี้ว่า เป็นในลักษณะของการพิจารณาและ เสนอแนะ เกี่ยวกับการกำหนด
นโยบาย ซึ่งก็จะเป็นถ้อยคำทำนองเดียวกับที่ปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติคณะกรรมการ
การศึกษาแห่งชาตินั้นคิดว่าจะเหมาะสม และก็จะเป็นไปตามเจตนารมณ์หรือไม่

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญท่านศิริศักดิ์ครับ

นายศิริศักดิ์ อ่อนละมัย (ชุมพร) : ท่านประธานที่เคารพครับ
กระผม ศิริศักดิ์ อ่อนละมัย ประชาธิปัตย์ จากจังหวัดชุมพร ความจริงแล้วผมคิดว่า
ผมเองได้ใช้ความพยายามในการที่จะนำเสนอต่อกรรมการเพิ่มเติมคำนิยามศัพท์
ตามมาตรา ๓ เกี่ยวกับคำนิยามศัพท์ที่อยากจะเพิ่มเติมว่า ผู้นิเทศการศึกษา แต่ว่า
กรรมการก็ได้ชี้แจงว่าได้เขียนไว้ให้แล้วในคำนิยามศัพท์ว่า การนิเทศ เพราะฉะนั้น
ในมาตรา ๒๗ จัตวา ถ้าเราดูจากรายละเอียดที่ท่านได้กำหนดไว้ว่า คณะกรรมการ
การศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหน้าที่พิจารณากำหนดนโยบาย แผนพัฒนา มาตรฐานและ
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่สอดคล้องกับแผนการศึกษา ศาสนา ศิลปะ
และวัฒนธรรมแห่งชาติ การสนับสนุนทรัพยากร การติดตาม ตรวจสอบ และ
ประเมินผลการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผมตั้งใจตรงนี้ครับ ท่านประธานครับ
อยากให้กรรมการได้ดูสักนิดหนึ่งว่า ที่ท่านเขียนว่า การติดตาม ถ้าเราใช้
ให้มันถูกต้องและเหมาะสม เพื่อให้สอดคล้องกับท่านได้กำหนดนิยามศัพท์ไว้ว่า
การนิเทศ เป็นไปได้หรือไม่ครับว่าเราจะตัดคำว่า ติดตาม ออก แล้วเพิ่ม การนิเทศ
เข้าไปแทน ผมขออนุญาตท่านประธานเพื่อขอแสดงเหตุผลให้ท่านได้ทราบไว้เป็นข้อมูล
ประกอบในการพิจารณา จะเห็นว่าแผนภูมิแสดงความก้าวหน้าของวิชาชีพครูนี้
โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากแผนภูมิดังกล่าวที่มาของศึกษานิเทศน์เราจะเห็นว่าที่มาของ

ศึกษานิเทศก์มีความสำคัญ แล้วก็เป็นความสำคัญเกี่ยวกับการศึกษาโดยตรง โดยเฉพาะกำหนดคุณสมบัติว่าต้องปริญญาดรีขึ้นไป โดยการคัดเลือกจากครุฑีเด่น ผู้บริหารดีเด่น โดยการสอบคัดเลือก ไม่มีใบประกอบวิชาชีพะดับสูงสุด ซึ่ ๙ อย่างนี้เป็นต้น ผมถามว่ากรรมการได้หีบยกเรื่องนีมาพิจารณาหรือไม่ เพราะฉะนั้นอยากจะเรียนว่า แม้กระทั่งประกาศของกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องเกณฑ์มาตรฐานศึกษานิเทศก์ของกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้อย่างชัดเจน นะครับว่า กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาเห็นว่าศึกษานิเทศก์เป็นผู้มีบทบาทในการ ปรับปรุงการเรียนการสอนให้ได้มาตรฐาน และพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้ดีขึ้น เป็นผู้นิเทศการศึกษา วิเคราะห์ วิจัย และค้นคว้าทางวิทยาการต่าง ๆ ที่จะ ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพการศึกษาโดยรวม จึงเห็นสมควรกำหนดให้มีเกณฑ์มาตรฐาน ศึกษานิเทศก์ เพื่อให้ยึดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติตนและปฏิบัติงานในหน้าที่ได้อย่าง ถูกต้องและ เหมาะสมตามภารกิจและหน้าที่ของศึกษานิเทศก์ ผมเห็นท่านกรรมการ ยิ้มชอบใจนะครับ แต่ไม่ทราบว่าท่านจะเชื่อหรือเปล่าว่า ตรงประเด็นดังกล่าวนี้ มันมีความสำคัญมากน้อยแค่ไหน ผมก็อยากจะใช้คำพูดเดิมว่า แล้วถ้าเราจะตัดคำว่า ติดตาม ออกไป แล้วเพิ่มว่า การนิเทศ เข้าไปนี่มันได้ไหมครับ ถ้ามันไม่ได้ ช่วยอธิบายนิดหนึ่งว่ามันไม่ได้เพราะอะไร เพราะผมคิดว่าในที่ประชุมแห่งนี้ เราก็มีเหตุและผลในการที่จะพิจารณากัน แต่ถ้ามันได้นี่ผมว่ามันก็จะสอดคล้องกับ นิยามศัพท์ที่ท่านได้กำหนดไว้ตามมาตรา ๓ ในเรื่องของการนิเทศ เพราะฉะนั้น ในมาตรา ๒๗ จัดว่า นี่ผมก็อยากจะฟังเหตุผลของท่านกรรมการครับ

ขอบพระคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญกรรมการครับ

นายวิชัย ดันศิริ (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผมวิชัย ดันศิริ ในฐานะกรรมการ ขอชี้แจงบางประเด็นที่อาจจะเกิดความเข้าใจผิด ความจริงก็มีความคิดเห็นตรงกันที่อยากจะให้เกิดการกระจายอำนาจ อยากจะกราบเรียนครับว่า ในรูปแบบของการจัดกระทรวงตรงนี้ ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการก็ยังเป็นผู้ที่จะรักษาการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีอำนาจเห็นตรงนั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลงอย่างไร แต่ว่าในรูปแบบของการจัดตรงนี้ ที่ประเด็นยกขึ้นมาว่ามันขัดแย้งต่อหลักของระบบประชาธิปไตยแบบรัฐสภาหรือไม่ ขอกราบเรียนว่าในรูปแบบใหม่นี้ที่เราคิดขึ้นมา ความจริงเป็นรูปแบบที่ทางการศึกษาหลาย ๆ ประเทศได้พยายามทำ เช่นนี้ เป็นรูปแบบที่อาจจะใช้คำศัพท์ใหม่ตรงนี้ก็ได้อีกครับ ที่ใช้คำว่า ธรรมนูญธรรมนูญ ที่แปลมาจากภาษาอังกฤษ ซึ่งผมไม่อยากจะใช้คำภาษาอังกฤษ แต่ว่าท่านจะบอกว่าผมชอบใช้ภาษาอังกฤษ ธรรมนูญตรงนี้หมายความว่ามันเป็นส่วนของการที่จะให้ระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยมีความเป็นเหตุผล โปร่งใส และให้ประชาชนมีส่วนร่วมมากขึ้น ฉะนั้นในแนวของการจัดใหม่ ไม่ว่าจะเป็นสถานศึกษาที่ดีหรือองค์กรต่าง ๆ ก็ดี เขาจะมีรูปแบบของการจัดให้มีคณะกรรมการ ซึ่งมีตัวแทนจากทุกส่วนของผู้ที่ได้ประโยชน์ได้ส่วนเสียที่จะมาเป็นส่วนร่วมในการจัดตรงนี้ ฉะนั้นจะมี ๒ ลักษณะเสมอครับ จะเป็นกรรมการเสนอแนะนโยบายที่มีพื้นฐานมาจากผู้แทนของส่วนต่าง ๆ แล้วก็จะมีองค์กรที่เป็นฝ่ายปฏิบัติ ฝ่ายบริหาร ฝ่ายควบคุมตรงนั้น จะมีความคู่อย่างนี้ไปเสมอครับ ระหว่างฝ่ายหนึ่งที่จะมาทำหน้าที่เสนอแนะนโยบาย ที่จะต้องมีการปรึกษาหารือจากผู้ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นองค์การอุตสาหกรรม ชุมชนผู้แทนของผู้ปกครองต่าง ๆ ฉะนั้นในรูปแบบของการจัดที่มีองค์กร ๔ องค์กร ในรูปคณะกรรมการ จุดประสงค์เช่นนั้น จะให้มีความมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้องมากขึ้น ที่ท่านถามว่า แล้วองค์กร ๔ องค์กรที่เป็นรูปคณะกรรมการ สภาการศึกษาฯ ก็ดี คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานก็ดี คณะกรรมการการอุดมศึกษาก็ดี คณะกรรมการการศาสนาและวัฒนธรรมก็ดี เป็นอิสระต่อรัฐมนตรีหรือครับ ไม่ใช่ครับ จริง ๆ แล้วเขียนไว้ในมาตรา ๒๗ ทวิ อย่างชัดเจนครับว่า กระทรวงดังกล่าวที่มีองค์กรหลักที่เป็นคณะบุคคลในรูปสภาที่ดี

หรือรูปคณะกรรมการจำนวน ๔ องค์การนี้ก็ดี จำเป็นจะต้องมีไว้เพื่อให้พิจารณาให้ความเห็นหรือให้คำแนะนำแก่รัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรี และมีอำนาจหน้าที่อื่น ๆ ตามที่กำหนดในกฎหมาย ฉะนั้นมีหน้าที่จริง ๆ คือให้ความเห็นหรือให้คำแนะนำแก่รัฐมนตรี คือในที่สุดรัฐมนตรีเป็นผู้ที่รับผิดชอบในที่สุด แต่ว่ามีองค์กรเหล่านี้ที่จะเป็นที่ปรึกษาหารือ ฉะนั้นขณะนี้อาจจะกราบเรียนว่า ทางฝ่ายกรรมการก็ยินดีที่จะปรับคำพูดบางคำ อย่างที่ท่านประธานคณะกรรมการได้ชี้แจงไปแล้ว ในมาตราที่เกี่ยวข้องกับมาตรา ๒๗ ตรี มาตรา ๒๗ จัตวา มาตรา ๒๗ อะไร อย่างนี้ที่จะเพิ่มเติมคำที่ท่านประธานคณะกรรมการได้ชี้แนะมาแล้วว่า เขียนคำว่าให้มีหน้าที่พิจารณาเสนอนโยบายแผนและมาตรฐานการศึกษาของชาติ ถ้าใช้คำว่าพิจารณาเสนอ ก็จะเป็นคำที่อ่อนลงมา ถือว่าจะต้องเสนอขึ้นไปสู่รัฐมนตรีและกระทรวงนั่นเอง ฉะนั้นในมาตรา ๒๗ ที่เขียนว่า กระทรวงมีอำนาจหน้าที่อะไรนั้น หมายถึงรัฐมนตรีครับ เพราะรัฐมนตรีนั้นคือบุคคลที่เป็นเจ้ากระทรวง เป็นเจ้าสังกัด ตรงนี้เขียนในกระทรวงนี้หมายความว่า รัฐมนตรีนั้นละครับ

ส่วนประเด็นของอีกท่านหนึ่ง ท่านผู้มีเกียรติที่กล่าวถึงเรื่องระบบของการติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลการจัดการศึกษานั้น จะสอดคล้องกับนิเทศ ได้หรือไม่ ใช่ไหมครับ ตรงนี้อาจจะกราบเรียนว่า ในภารกิจหลัก ๆ ที่เขียนไว้ในมาตรา ๒๗ เขียนภารกิจที่เป็นหลักจริง ๆ ไม่ได้เขียนภารกิจที่เป็นองค์ประกอบ ฉะนั้นจึงเขียนในเรื่องของการกำหนดนโยบาย แผน และมาตรฐานการศึกษา สนับสนุนทรัพยากรเพื่อการศึกษา และรวมทั้งการติดตามตรวจสอบและการประเมินผล ตรงนี้เป็นภารกิจหลักจริง ๆ นิเทศนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอน นิเทศเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการที่เรียกว่า มาตรฐานการศึกษา ฉะนั้นมันเป็นส่วนย่อยที่อาจจะเขียนไว้ที่อื่นได้ และเราพยายามจะเขียนไว้ที่อื่น ตรงนี้เป็นเรื่องของการเขียนในภารกิจที่เป็นหลักจริง ๆ การติดตามตรวจสอบตรงนี้ และประเมินผลตรงนี้ก็มีส่วนที่สำคัญอยู่แล้ว แล้วเรื่องของการให้มีมาตรฐานการศึกษานั้น จริง ๆ แล้วในที่สุดก็ต้องมีเรื่องของการนิเทศอยู่ดี อาจจะกราบเรียนครับว่า นี่คือความเป็นมาของการเขียนในมาตรานี้ครับ ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ความเห็นก็เริ่มจะสอดคล้องกันนะครับ เพียงแต่อาจจะมีปัญหาในเรื่องข้อความเท่านั้นเองนะครับ ท่านประธานคณะกรรมการพอได้ข้อสรุปหรือยังครับ เชิญท่านจตุรนต์ครับ

นายจตุรนต์ ฉายแสง (ฉะเชิงเทรา) : ท่านประธานที่เคารพ ผม จตุรนต์ ฉายแสง ความหวังใหม่ จากจังหวัดฉะเชิงเทรา เรื่องจะแก้ไขในส่วนของคณะกรรมการ ๓ คณะให้มีหน้าที่ในการแทนที่จะพิจารณากำหนดให้เปลี่ยนเป็น เสนอแนะหรือให้คำแนะนำ นี่นะครับ ผมคิดว่าโดยหลักก็ไม่ขัดกันนะครับ เห็นด้วยนะครับ ส่วนจะใช้ถ้อยคำที่ชัดเจนอย่างไรนี้ก็ช่วยกันพิจารณาไปนะครับ ยังมีในส่วนที่พยายามหาหรือกันอยู่ว่าจะหาทางออกกันอย่างไร เมื่อสักครู่ ๒ - ๓ ท่านตรงนี้ ก็หาหรือกับท่านประธานคณะกรรมการอยู่ ก็คือความลักลั่นของการจัดองค์กรในส่วนของสภาการศึกษา และคณะกรรมการสภาการศึกษา ซึ่งให้นายกรัฐมนตรีเป็นประธาน และรองนายกรัฐมนตรีที่นายกรัฐมนตรีมอบหมายเป็น หรือรองนายกรัฐมนตรีที่นายกรัฐมนตรีมอบหมายเป็นประธานและมีรัฐมนตรีว่าการเป็นรองประธาน นี่นะครับ ผมก็จะขออภิปรายอีกหน่อยเพื่อให้ระหว่างนี้คณะกรรมการจะพิจารณากันอย่างไรก็จะได้พิจารณาถูก ความลักลั่นตรงนี้ในทางระบบที่เป็นกิจจะลักษณะยังมีความลักลั่นอยู่ ถึงแม้ว่าจะพยายามบอกว่ามีคณะขึ้นมา คณะที่อยู่ได้กระทรวงจริง ๆ มี ๓ คณะ แต่คณะสภาการศึกษา ไม่มีลักษณะคู่ขนานไป แต่ไปอาศัยนายกรัฐมนตรีมาช่วยดูแลช่วยให้มีบาร์มีนะครับ พอฟังดูก็มีเหตุผลจากความเป็นมาว่ากลัวว่าสภาการศึกษา จะไม่มีฐานะใหญ่พอ ไม่มีบาร์มีใหญ่พอไปประสานกับหน่วยงานต่าง ๆ แล้วจะไม่เต็มที่ต้องให้นายกรัฐมนตรีเป็นประธานเสีย แต่บังเอิญว่ามาเขียนเป็นส่วนหนึ่งเป็นองค์กรหลักองค์กรหนึ่งของกระทรวงครับ ก็เลยกลายเป็น ถ้าคนไม่เข้าใจเจตนาไม่เข้าใจเหตุผลความเป็นมาอะไรต่าง ๆ ดูตามทีออกแบบมามันก็เป็นระบบที่ลักลั่นอยู่คือ นายกรัฐมนตรีเป็นประธาน แต่มาอยู่ในสังกัดของกระทรวง เราใช้คำว่า สังกัด เหมือนกันเพราะกระทรวงมีองค์กรหลัก องค์กรนี้ก็สังกัดกระทรวงการศึกษา แต่กระทรวงไม่มีรัฐมนตรีเป็นเจ้ากระทรวง ทำลักลั่นตรงนี้ยังแก้ไม่จบ ผมก็อยากจะขอหาหรือเป็นเปิดประเด็นไว้ว่า คือเวลาปัญหาในทางเป็นจริงที่ผ่านมาในส่วนของสภาการศึกษา ความจริงผมก็เคยร่วมประชุมคณะกรรมการรัฐมนตรีสังคม เมื่อก่อนก็เห็นปัญหาอยู่ว่า รัฐมนตรีว่าการดูแลกระทรวงศึกษาธิการและยังไปมีทบวงมหาวิทยาลัย เสร็จแล้วมี

รองนายกรัฐมนตรีมากำกับสภาการศึกษา รองนายกรัฐมนตรีกับรัฐมนตรีบางที่
 ความเห็นก็อาจจะไม่ตรงกัน รัฐมนตรีจะเอาอย่างไรก็จะเอาอย่างนั้นไป
 ส่วนรองนายกรัฐมนตรีก็คอยดูตอนเรื่องส่งมาถึงรองนายกรัฐมนตรีแล้ว สิ่งการ
 ที่สั่งไม่ได้เต็มที่ สั่งโดยฐานะเป็นประธานสภาการศึกษา อยู่มันก็ไม่ได้เต็มที่
 และปัญหามันก็ยังมีอีกว่า เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ผมเรียก
 เลขาธิการไม่แน่ใจถูกไหมนะครับ มีระดับทางราชการเป็น ซี ๑๐ ปลัดกระทรวง
 ปลัดทบวงเป็น ซี ๑๑ ก็ประสานกันไม่ค่อยได้คือ นโยบายใหญ่ต้องมาจาก
 สภาการศึกษา แต่ท่านเป็น ซี ๑๐ เพิ่งถูกย้ายออกมาจากเป็นอธิบดีใน
 กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งปลัดกระทรวงเป็นผู้บังคับบัญชาอยู่และซีก็ยิ่งสูงกว่า
 พูดอะไรไปก็กลายเป็นลูกน้องเก่าพูดกับเจ้านาย-----

และอาจจะกลับมาเป็นลูกน้องกันอีกครั้งหนึ่ง เต็มตัวเลขก็ได้ด้วย มันก็บริหารไม่ได้ ที่นี้พอมาจัดอย่างนี้เพื่อหวังจะแก้ปัญหาเหล่านี้ ปัญหาที่ยังดำรงอยู่ก็คือ ถ้าทำอย่างนี้นายกฯ ข้อแรกคือ องค์กรมันลึกลับ ใครอยู่ได้บังคับบัญชาใคร ถึงแม้จะอธิบายว่ามาช่วยให้คำแนะนำ แต่ว่าก็นายกรัฐมนตรีมาเป็นองค์กรอยู่ในกระทรวงศึกษาธิการนี้ ก็มีปัญหายังต้องหาทางแก้ว่าให้ออกมาได้ไหมออกมาจากกระทรวงได้ไหม เพราะดูเหมือนจะมีความห่วงใยกันว่าไม่อยู่ในกระทรวงจะไม่ดีอะไรต่าง ๆ ถ้าอยู่ในกระทรวงมันก็ต้องไม่ใช่ นายกรัฐมนตรี ถ้าจะให้อยู่ในกระทรวง ท่านก็บอกกล่าวไม่ได้ว่ามีอีกและจะเอาอย่างไรกัน ในเมื่อต่อไปนี้มันมีกระทรวงเดียวแล้วนี้ครับ ก็มีรัฐมนตรีคนหนึ่งก็พอแล้วมันไม่ต้องไปมีปัญหา กับรัฐมนตรีทบวงฯ รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการกับรัฐมนตรีทบวงฯ ต่างคนต่างเป็นรัฐมนตรี เดียวนี้ไม่มีแล้วในเมื่อมีรัฐมนตรีคนเดียวทำไมไม่เอารัฐมนตรีเป็นประธานไปเสียเลย อย่างนี้ก็น่าจะดีกว่า ก็ให้รัฐมนตรีเป็นก็ไม่ใช่ไปขัดแย้งกับใครไปมีศักดิ์มีอำนาจเท่ากับใครที่ไหนอีกแล้ว เพราะว่ามีการกระทรวงอยู่ กระทรวงเดียว นอกนั้นก็เป็นการ ๓ ขึ้นการศึกษาที่เป็นระดับต่ำกว่ากระทรวงอยู่แล้ว ถ้าให้รัฐมนตรีเป็นประธานไปเสียเลยยังจะดีกว่าชัดเจนกว่าอธิบายอะไรก็ได้หมด แต่ว่าถ้ามีนายกรัฐมนตรี และยิ่งเขียนว่า หรือรองนายกรัฐมนตรีที่นายกรัฐมนตรีมอบหมายเป็นประธาน อย่างนี้ท่านแก้ปัญหาเดิมไม่ได้แน่ เพราะว่าท่านก็จะต้องมีรองนายกรัฐมนตรี คนหนึ่งนี่รู้อยู่เริ่มต้นอยู่แล้วว่า นายกรัฐมนตรีไม่ไปเป็นประธานแน่ ก็มอบรองนายกรัฐมนตรีรองนายกรัฐมนตรีก็จะมีความพัวพันกับรัฐมนตรีที่เป็นรองประธาน คือรัฐมนตรีดูแลกระทรวงศึกษาธิการ ก็ไปมีปัญหากันอยู่อย่างนั้น ผมไม่เห็นว่าจะแก้ปัญหาอะไรตก ส่วนเจตนาที่ท่านว่าจะ เป็นองค์กรที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีมาช่วย และรัฐมนตรีเป็นหลัก พูดโดยไม่มีรองนายกรัฐมนตรีอยู่ในเรื่องใช้ไหม มันก็เป็นเพียงความเข้าใจของคณะกรรมการคณะนี้ซึ่งจะแยกย้ายกันไปตามที่ต่าง ๆ ส่วนผู้ใช้กฎหมายผู้ปฏิบัติตามกฎหมายก็จะเป็นคนอื่น ๆ และเป็นคนรุ่นต่อ ๆ ไป ซึ่งเขาจะต้องอ่านตามกฎหมายนี้และปัญหายังจะดำรงอยู่ต่อไป ผมก็ยังอยากให้หาทางออกในส่วนของการจัดองค์กรให้มันหายจากความลึกลับไปเสียและให้มันเกิดความชัดเจน แล้วพยายามลดปัญหาเดิมที่เคยมีอยู่ ส่วนมาตรา ๒๗ จัดว่า ถ้าแก้อย่างนั้นได้ก็จะสบายใจกันมาก เพราะว่าจะทำให้หมด

ความกังวลในเรื่องการไม่ส่งเสริมระบบพรรคการเมือง ระบบรัฐสภาอะไรต่าง ๆ
ที่ได้ว่ากันไป ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญท่านประธานคณะกรรมการมาธิการครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ประธานคณะกรรมการ) :
ท่านประธานที่เคารพ กระผม อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ในฐานะประธาน
คณะกรรมการ ประเด็นแรกเรื่องของการกำหนดอำนาจหน้าที่ของทุกองค์กร
ที่เขียนว่าพิจารณากำหนดนโยบายตั้งแต่มาตรา ๒๗ ตรี และ ๓ คณะกรรมการ
ในมาตรา ๒๗ จัดว่าใน คณะกรรมการเห็นว่าเพื่อให้เกิดความชัดเจนจะใช้คำว่า
พิจารณาเสนอแนะนโยบาย ไม่ใช่ กำหนดนโยบาย ส่วนประเด็นองค์ประกอบของ
คณะกรรมการสภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาตินั้น ความจริง
เมื่อสักครู่นี้ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันนั้นก็ว่าได้จับเอาสภาพปัญหาที่เป็นอยู่
ในปัจจุบันที่เรามีองค์กรลักษณะนี้คือสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
แต่ยังเอือมอึ้งกักต้อนอยู่สำนักงานรัฐมนตรี ความจริงปัญหาและความซับซ้อนมีมาก
กว่านั้น เพราะว่านอกเหนือจากที่ท่านนายกรัฐมนตรี โดบปกติจะมอบให้ท่าน
รองนายกรัฐมนตรีมาเป็นประธานแล้ว ยังมีรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
กำกับอยู่ในปัจจุบันด้วย แล้วเป็นรองประธานของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
ส่วนปัญหาในฝ่ายประจักษ์นั้นก็เป็นอย่างที่ท่านสมาชิกได้อภิปรายไป เพราะฉะนั้น
เมื่อมีการนำองค์กรนี้เข้ามาอยู่ในกระทรวง ผมคิดว่าปัญหาในฝ่ายประจำคงจะ
หมดไป ประเด็นที่เหลือประเด็นเดียวก็คือว่าฐานะของประธานคณะกรรมการสภา
จะให้เป็นผู้ซึ่ง เป็นรัฐมนตรีหรือยังมีความจำเป็นที่จะต้องมียานายกรัฐมนตรีเพื่อ
ประโยชน์ในการประสานกับหลายหน่วยงาน -----

คณะกรรมการยังมีความเห็นไปในทางที่ว่า ความจำเป็นที่จะต้องอาศัยบาร์มี หรือสถานะของท่านนายกรัฐมนตรี เพื่อประสานกับหน่วยงานต่าง ๆ นั้นน่าจะ เป็นประโยชน์ ในลักษณะของการดำเนินการตามบทบาทหน้าที่ของกรรมการสภา จึงอยากจะขอทราบเรียนหาหรือว่า ถ้าจะปิดกรณีของรองนายกรัฐมนตรีออกไป คือให้ท่านนายกรัฐมนตรีนั้นเป็นประธาน และท่านรัฐมนตรีเป็นรองประธาน ซึ่งหมายความว่า อาจจะโดยปกติทั่วไปนั้นท่านนายกรัฐมนตรีก็สามารถที่จะมอบให้ ท่านรัฐมนตรีในฐานะรองประธานดำเนินการตามปกติได้ แต่ในบางเรื่องซึ่งเห็น ได้ชัดว่า มีความจำเป็นจะต้องไปอาศัยความร่วมมือ หรือประสานกับหน่วยงานต่าง ๆ ท่านนายกรัฐมนตรีก็ยังมีช่องทางที่จะเข้ามาตรงนี้ได้ เพราะฉะนั้นถ้าสมมุติจะครับว่า จะลองเสนอว่า ให้คณะกรรมการสภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติ ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน และรัฐมนตรีเป็นรองประธาน โดยตัด กรณีของรองนายกรัฐมนตรีไป อย่างนี้คิดว่าน่าจะอยู่ในทางสายกลาง ซึ่งจะ สอดคล้องกับความมุ่งหมายของพวกเราทุกคนครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่สอง) : เชิญท่านอดีตรับ

นายอดีตร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ ผม อดีตร เพียงเกษ ความหวังใหม่ ขอนแก่น เจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้ เพื่อต้องการรวบรวมหน่วยงานที่จัดการศึกษาที่กระจัดกระจายในปัจจุบัน มาเป็น กระทรวงเดียว ซึ่งผมได้พูดไปเบื้องต้นแล้ว คือ กระทรวงการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ในเมื่อเป็นกระทรวงเดียวแล้ว ท่านประธานครับ รัฐมนตรีใหญ่ที่สุด ปัจจุบันนี้หัวมังกุท้ายมังกร ท่านประจวบไปนั่งทบวงฯ ท่านอภิสิทธิ์ไปประจำ สำนักนายกรัฐมนตรี ขออนุญาตเอ่ยนามนะครับในปัจจุบัน ท่านปัญจะ เกสรทอง เป็นรัฐมนตรีว่าการและเป็นรองนายกรัฐมนตรีด้วย เดี่ยวนี้มี ๔ ท่าน ๓ ท่านแต่ ๔ ตำแหน่ง ลักษณะอย่างนั้นะครับ ก็บริหารถ้าใช้ความคิดเดิมอย่างนี้ เราจะต้องดึงนายกรัฐมนตรีมาประสาน ถ้าเป็นลักษณะปัจจุบัน แต่ว่าเราหลอม รวมกันทั้งหมดครับ เอาใจเขามาใส่ใจเราเจ้านาย ปวดบ้าง เอมารวม เป็นหนึ่งเดียว ไม่มีเหตุผลอันใดครับที่จะเอานายกรัฐมนตรีมานั่งเป็นประธานตรงนี้ ถ้าเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ นั่งตรงนี้นะครับ เพราะรวมเป็นหนึ่งเดียว แล้วจะเป็นอะไรจะต้องไปดึงท่านนายกรัฐมนตรีมา ท่านนายกรัฐมนตรีไม่มีเวลาครับ ท่านประธานครับ เป็นกรรมการแต่ละคณะ ไม่มีเวลาที่จะ ไปประชุมเลย เมื่อมอบ

แขนงวิชาให้แก่วัฒนธรรมว่าการกระทรวงการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
ก็ให้เขาทำหน้าที่เด็ดขาดไป ถ้าเป็นรัฐมนตรีว่าการคนนี้เป็นประธานตรงนั้นครับ
ผมพอจะรับได้ครับ ท่านประธานครับ จึงขออนุญาตที่จะใช้ความเด็ดขาดตรงนี้
ฟันชี้ไปเลยครับท่านประธาน ท่านประธานคณะกรรมการการครับฟันท่านนายกรัฐมนตรี
ไปอยู่ตรงนั้น ถ้ามีปัญหาข้อใจอะไรนะครับ ถ้าประสานงานกันไม่ได้ ประชุม
คณะรัฐมนตรีก็แจ้งบอกท่านนายกรัฐมนตรีครับ ผมประสานไม่ได้จริง ๆ ผมขอ
ลาออกครับ เอาคนอื่นมาเป็นแทน ลักษณะอย่างนี้ท่านนายกรัฐมนตรีบอกว่า
อย่าน้อยใจ คุณบริหารได้ยาวผมจะประสานให้เอง มันจะเป็นระบบบริหารอย่างนี้ท่าน
คือองค์กร ๑ ใน ๔ เราจำลองแบบวาดภาพนี้ออกแบบอย่างนี้ดีแล้วนะครับ
แต่ไม่อยากดึงก้านมาเป็นประธานอีก ความจริงมีผู้ใหญ่บ้านอยู่แล้วลักษณะอย่างนี้ครับ
จึงขออนุญาตที่จะต่อรองว่าให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงใหม่ ๑ คนนี้ครับเป็นประธาน
ทุกอย่างสำเร็จเรียบร้อยครับ เพราะว่าลักษณะอย่างนี้ผมอาจจะมองไปว่า ยังหวง
อำนาจเดิมอยู่นะครับ ยังมีภาพหลอนจำลองแบบอันเดิมอยู่ จึงขออนุญาตต่อรอง
ท่านประธานคณะกรรมการการครับ เอารัฐมนตรีว่าการคนนี้แหละครับ อาจจะเป็น
ใครคนใดคนหนึ่งอยู่ข้างบนหรือข้างล่างไปเป็นคนรับผิดชอบการศึกษาของชาติ
เผื่อว่ามีอะไรที่ผิดพลาดจะได้มารับผิดชอบที่สภาได้คนเดียว ไม่ต้องไปโยนว่า
คนนี้ผิดนะคนนี้ผิด คนเดียวรับผิดชอบ ถ้าผิดพลาดอะไรก็แสดงความรับผิดชอบ
ตามระบอบประชาธิปไตยได้ครับ จึงขออนุญาตต่อรองท่านประธานดังที่ผมกราบเรียนครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญท่านประธานคณะกรรมการการครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ประธานคณะกรรมการการ) :

ท่านประธานครับ จริง ๆ ในฐานะประธานคณะกรรมการการก็พยายามที่จะรักษา
ความเป็นกลางที่สุดนะครับ ในการดำเนินการหลายเรื่องก็พยายามที่จะชี้แจง
ในแนวทางที่เสียงข้างมากได้ดำเนินการมา ที่นี้ในประเด็นนี้ต้องกราบเรียนว่า
มีการพิจารณากันค่อนข้างกว้างขวางในคณะกรรมการ แม้ว่าจะเข้าใจ
เหตุผลของท่านผู้อภิปราย แต่เราก็ต้องได้รับความยอมรับจากคณะกรรมการ
ตรงนี้ด้วยนะครับ ซึ่งต้องกราบเรียนว่าส่วนใหญ่ก็ยังเปิดกว้างอยู่นะครับ รับฟัง
ท่านอยู่ แต่ว่าเพื่อให้ความเป็นธรรมแก่ทางคณะกรรมการเสียงข้างมากนั้น
อยากจะขอให้ท่านกรรมการขจิตรได้มีโอกาสชี้แจงสักนิดหนึ่ง เพราะท่าน
ก็เป็นผู้หนึ่งซึ่งได้สนับสนุนแนวทางนี้

นายขจิตร์ ชัยนิคม (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ
ผม ขจิตร์ ชัยนิคม กรรมการ ต้องขอกราบขอบคุณท่านสมาชิก และกระผม
ด้วยความเคารพในความคิดเห็นซึ่งแตกต่าง ผมขอกราบเรียนว่า ด้วยความเห็น
ของกรรมการเสียงส่วนใหญ่นั้น มีความเห็นว่าประธานสภาการศึกษา ศาสนา
และวัฒนธรรมนั้น ควรจะเป็นท่านนายกรัฐมนตรี ท่านประธานที่เคารพครับ
ที่มีความเห็นกันอย่างนี้โดยหลักการบริหารราชการเราก็มอมรับ แต่ว่าสิ่งหนึ่งที่
เราอยากให้เป็นนายกรัฐมนตรีก็ต้องกราบเรียนว่า หลักการอะไรก็ตามที่จะ
ทำการดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพนั้น สิ่งที่กรรมการ
ไม่ละเลยก็คือ สภาพความเป็นจริงซึ่งดำรงอยู่ในวันนี้ เราจำเป็นต้องร่าง
กฎหมายสำหรับการใช้ให้เป็นประโยชน์สูงสุดในวันนี้-----

เราปฏิเสธข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นไม่ได้หรอกครับ เราไม่เคยละเลยครับ
 ผมเป็นนักการเมืองมาจากการเลือกตั้งของประชาชน ไม่เคยคิดว่าจะไม่ให้
 ความสำคัญของระบบรัฐสภา ไม่เคยให้ความสำคัญของรัฐมนตรีกว่าการ
 กระทรวงต่าง ๆ น้อยเลย แต่สภาพการจัดการศึกษาปัจจุบันนี้ เราต้องยอมรับว่า
 แนวโน้มในอนาคตนั้น การศึกษาจะกระจ่ายไปยังองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ
 ขณะนี้การจัดการศึกษาก็กระจ่ายอยู่ตามกระทรวงต่าง ๆ ซึ่งเป็นการศึกษาลักษณะ
 พิเศษ ไม่ว่าจะเป็นกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงกลาโหม และกระทรวงต่าง ๆ
 ซึ่งผมจะไม่เอ่ยถึงก็ตาม และในการกำกับดูแลองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นนั้น
 ก็จะไม่ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ตรงนี้ทางคณะกรรมการ
 ได้ตระหนักว่า การแสวงหาความร่วมมือร่วมใจและการร่างกฎหมาย
 เพื่อให้ประโยชน์ในปัจจุบันเพื่อที่จะเชื่อมทุกส่วนเข้ามานั้น มีความจำเป็น
 ท่านประธานที่เคารพครับ ผมเคารพต่อความคิดเห็นของท่านสมาชิก แต่
 ก็ต้องกราบเรียนท่านอย่างตรงไปตรงมาว่า จากประสบการณ์ซึ่งผมอยู่ใน
 วงการศึกษามา ๓๐ ปี ในฐานะที่เป็นข้าราชการครู ผู้สอน ผู้บริหาร และ
 เข้ามาเกี่ยวข้องกับการบริหารของกระทรวงศึกษาธิการนั้น และเกี่ยวข้องกับการ
 บริหารของทางการศึกษาของชาตินั้น เราคงปฏิเสธไม่ได้หรอกครับ
 ลักษณะความหลากหลายและลักษณะความแตกต่างทางความคิด องค์กร
 ซึ่งมีอยู่ในกระทรวงศึกษาธิการวันนี้ โดยกฎหมายฉบับนี้ จะถูกเปลี่ยนแปลง
 และปรับปรุงเพื่อที่จะลด เพื่อที่จะหลักคำวิพากษ์วิจารณ์ของสังคมว่ารัฐนั้น
 ได้จัดการศึกษา โดยจัดโรงเรียนซึ่งบางครั้งก็ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ว่า
 ยังไม่มีความพร้อมและไม่มีความสมบูรณ์ที่จะให้บริการ ยังมีพฤติกรรมต่าง ๆ
 ของผู้อยู่ในสถานศึกษา ซึ่งมีมาตรฐานแตกต่างกัน ณ วันนี้ เรากำลังทำสิ่งที่
 ยิ่งใหญ่มาให้กับชาติบ้านเมือง ก็คือหน่วยงานทางการศึกษาขึ้นมาหน่วยงานหนึ่ง
 ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มองแล้วอาจจะใหญ่โตมาก แต่ดูโครงสร้างนั้น เราพยายาม
 จำลองให้ส่วนกลางนั้นมีอำนาจที่จะถูกกระจ่ายไปยังส่วนท้องถิ่น ท่านประธาน
 ที่เคารพครับ ด้วยเหตุผลและสิ่งที่ผมกราบเรียนมานั้น ทั้งหลักการ ความเป็นไปได้
 และความเป็นจริงในปัจจุบันซึ่งดำรงอยู่ ก็ยังเห็นว่าการทำงานที่ท่านนายกรัฐมนตรี
 มาเป็นประธานคณะกรรมการสภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติ
 น่าจะเกิดประโยชน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วง ๕ ปีต่อจากนี้ ซึ่งจะมีการปฏิรูป
 และการดำเนินการแก้ไขกฎหมายจำนวนหลายฉบับ ๓๐ - ๔๐ ฉบับ

และก็เป็น การหล่อหลอมหน่วยงานซึ่งจะนำไปสู่การปฏิรูปการศึกษาอย่างแท้จริง
คิดว่าตรงนี้ผมก็ยังยืนยันว่าควรจะเป็นท่านนายกรัฐมนตรีครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญท่านจากรุนต์ครับ

นายจากรุนต์ ฉายแสง (ฉะเชิงเทรา) : ท่านประธานครับ
ผมขอหารืออีกนิดเดี๋ยวนี้ครับ ผมเข้าใจปัญหาที่ท่านทวิตได้ยกขึ้นมาครับ
เป็นเรื่องของประสบการณ์ที่ผ่าน ๆ มาจากในระยะเวลาที่ยาวนาน
แต่ว่าประสบการณ์นั้นได้เกิดขึ้นมาในช่วงที่เรา มีกระทรวงศึกษาธิการกับ
ทบวงมหาวิทยาลัย และมีสภาการศึกษา ซึ่งมีรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
กำกับดูแลองค์กรนั้น โดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน และก็มักจะตั้ง
รองนายกรัฐมนตรีไปกำกับดูแล เมื่อองค์กรเป็นอยู่อย่างนั้นก็มีปัญหาต่าง ๆ
ที่จะต้องจัดการให้เป็นเอกภาพ มีระบบที่มีความเป็นเอกภาพ เราสามารถ
บริหารจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อเรามาเปลี่ยนเป็นระบบที่เป็น
กระทรวงเดี๋ยวแล้ว ก็มาเหลือว่าเราต้องการมีสภาการศึกษา และ
คณะกรรมการการศึกษา ซึ่งต้องการดูแลนโยบายแผนโดยรวมที่จะให้
คำแนะนำความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีด้วย ก็มององค์กรนี้ยังต้องการจะมีอยู่

ในการมีองค์การนี้เกิดความสับสนซึ่งจะต้องเลือกเอาทางใดทางหนึ่ง
คือท่านเกิดไปบอกว่าเป็นองค์การในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ แต่ให้
นายกรัฐมนตรีเป็นประธาน ทั้งนี้ต้องเลือกทางใดทางหนึ่งซึ่งจะต้องมีข้อดีข้อเสีย
ยอมเสียบางอย่างเพื่อได้บางอย่าง แต่จะเอาทั้ง ๒ อย่างอยู่ด้วยกัน ในทาง
ระบบบริหารราชการอธิบายไม่ได้ว่า หน่วยงานในสังกัดกระทรวงมีรัฐมนตรี
เป็นเจ้ากระทรวงแต่มีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน ถ้าท่านจะรักษาสภาการศึกษา
ที่มีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานไว้ก็ต้องไม่บอกว่าอยู่ในกระทรวง ต้องอยู่
ต่างหากจากกระทรวง ทั้งนี้ก็มีปัญหาตามมาว่า แล้วองค์การนั้นจะมีองค์การ
ที่เป็นงานบริหาร ก็จะเกิดเป็นสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขึ้นมาอีก
เป็นหน่วยงานอีก รัฐมนตรีกำกับไม่ได้ก็ต้องตั้ง นายกรัฐมนตรีดูแลไม่ได้
ทำงานไม่ไหวก็ต้องตั้งรัฐมนตรีไปอีก ก็ย้อนกลับไปเป็นแบบเดิมอีก ซึ่งก็จะมีปัญหา
แต่ว่าการประสานต่อไปนี้ไม่ใช่ เป็นเรื่องที่รัฐมนตรีจะประสานใครไม่ได้อีกแล้ว
รัฐมนตรีคนเดียวประสานได้หมดเพราะมีกระทรวงเดียว ส่วนรัฐมนตรีประสาน
กับหน่วยงานอื่น เช่น ประสานกับสำนักงานประมาณ ประสานกับกฤษฎีกา
ต้องการความร่วมมือจากมหาดไทยในเรื่องการปกครองท้องถิ่น จะประสานกับ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย อันนี้อธิบายว่าให้ใช้นายกรัฐมนตรีมาเป็น
ประธานจึงจะประสานได้นั้นไม่ได้ อธิบายเหตุผลอย่างนี้ไม่ได้ เพราะไม่อย่างนั้น
กระทรวงต่าง ๆ ประสานกับใครไม่ได้ก็ต้องเอานายกรัฐมนตรีมาเป็นประธาน
ไปหมด เป็นใหญ่ไปหมด มาคอยเป็นพี่เลี้ยงไปหมด ซึ่งอันนี้เมื่อมาถึงขั้นนี้แล้ว
ผมยังคิดว่าต้องไปในทิศทางหนึ่ง บังเลใจว่างานทางด้านการศึกษาก็เป็นเรื่อง
การศึกษาซึ่งอยู่ในกระทรวงเดียวเสียแล้ว การจะไปมีสำนักงานแล้วมีสภา
เหมือนอย่างสภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ผมจะยกตัวอย่างสภาพัฒนา
เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ หรือสภาความมั่นคงฯ เขาเป็นหน่วยงานซึ่งต้อง
ดูแลประสานหลายกระทรวง อันนั้นเขาเอานายกรัฐมนตรีมาเป็นประธาน
แต่เขาก็ไม่เอามาสังกัดกระทรวงกัน เช่น สภากลาโหมไม่สังกัดกระทรวงกลาโหม
สภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติก็ไม่สังกัดกระทรวงการคลังหรือกระทรวง
อะไรที่มีหน้าที่ทางเศรษฐกิจ เพราะต้องประสานหลายกระทรวง บัดนี้เราไม่ต้อง
ประสานหลายกระทรวงอีกต่อไปแล้ว เป็นกระทรวงศึกษาธิการกระทรวงเดียว
จึงไม่จำเป็นต้องไปมีสภาและมีโครงสร้างที่เป็นนายกรัฐมนตรีต้องประสานได้
อีกหลายกระทรวงในเรื่องการศึกษาด้วยกันอีกต่อไป ผมยังเห็นว่าให้นายกรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการนี้ละครับเป็นประธานไปเลย แล้วก็ตรงไปที่นายกรัฐมนตรี

ส่วนนายกรัฐมนตรีจะมอบคนกำกับ มีรองนายกรัฐมนตรีมากำกับกระทรวงนั้นก็ว่าไป แต่อย่างนี้จะมีประสิทธิภาพมากกว่า ผมยังคิดว่าไปเสียทางหนึ่งเลยเถอะครับ มันจะชัดเจนกันไปครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญท่านประธานคณะกรรมการมาธิการครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กรรมาธิการได้ปรึกษากันแล้วนะครับ ไม่ขัดข้องที่จะให้รัฐมนตรีเป็นประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ท่านศิริศักดิ์มีอะไรครับ

นายศิริศักดิ์ อ่อนละมัย (ชุมพร) : ท่านประธานที่เคารพ ผม ศิริศักดิ์ อ่อนละมัย พรรคประชาธิปัตย์ จากจังหวัดชุมพร ความจริงผมก็เป็นคนที่เข้าใจอะไรง่ายนะครับ แต่ว่าก็ต้องยอมรับความจริงว่า บางครั้งเราก็ติดใจในประเด็นที่อยากจะให้เกิดความชัดเจนในเรื่องของคำอธิบายและในส่วนที่เราคิดว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญในมาตรา ๒๗ จัดว่าผมยังติดใจอยู่นิดเดียวว่า ทำไมคำว่า การนิเทศ มีอะไรนักหนาจึงไม่สามารถที่จะเขียนไว้ได้ หรือบางครั้งท่านก็อาจจะอธิบายแบบที่ท่านอธิบายว่ามันเป็นเรื่องของปลีกย่อย แต่อันนี้มันเป็นเรื่องของหลักการ อย่างนี้เป็นต้น ที่ผมอยากจะถามว่า ถ้าสมมุติเราไม่เขียนไว้ในมาตรา ๒๗ จัดว่า แล้วเราจะไปเขียนในมาตราไหน แล้วจะไปสอดคล้องกับคำนิยามศัพท์ได้อย่างไร ที่นี้ถ้าเขียนไว้ผมไม่รู้ว่าเสียหายน้อยแค่ไหน เพราะฉะนั้นผมถึงอยากได้ความชัดเจนครับ ท่านประธานคณะกรรมการลองอธิบายสักนิดเถอะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญท่านสรวชาติครับ

ว่าที่พันตรี สรชาติ สุวรรณพรหม (หนองบัวลำภู) : กราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพ กระผม สรชาติ สุวรรณพรหม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
พรรคความหวังใหม่ จังหวัดหนองบัวลำภู ก่อนอื่นต้องขออนุญาตขอบคุณ
ท่านกรรมาธิการนะครับ ซึ่งได้แก้ไขตามที่พวกเราได้เสนอแนะและประนีประนอมกัน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของซึ่งท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการนั้น
ก็เป็นประธานในคณะนี้ ในคณะกรรมการ เพราะอย่างน้อยที่สุดองค์กร
๔ องค์กรนั้น อยู่ในกระทรวงศึกษาธิการซึ่งเป็นความถูกต้องแล้วครับ แล้วก็ต้อง
ขอบคุณในส่วนซึ่งแก้ไขในส่วนที่พิจารณาเสนอแนะนโยบาย เพราะการกำหนด
นโยบายนั้นเป็นเรื่องของฝ่ายบริหารโดยแท้ ดังนั้นองค์กร ๔ องค์กร มีหน้าที่
ในการเสนอแนะแนวทางและแผนเหล่านี้ จึงเป็นความถูกต้องของการกำหนด
ดังนั้นการกำหนดเป็นนโยบายนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเองจะต้องไปทำหน้าที่
ไปกำหนดเป็นนโยบายด้านการศึกษาในการดำเนินการ

อีกประเด็นหนึ่งครับ ซึ่งพวกเราได้คุยกันเอาไว้ในมาตรา ๒๗
ส่วนที่ ๓ จำนวนคณะกรรมการ คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการสรรหา การเลือก
กรรมการ วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นตำแหน่งให้เป็นไปตามที่กฎหมาย
กำหนดนั้น ขอแก้ไขตามที่กฎกระทรวง ได้ไหมครับ ส่วนกฎหมายที่เกี่ยวข้อง
อีก ๗๐ กว่าฉบับ ก็คงจะไปแก้ไขกฎหมายต่าง ๆ นำเสนอเข้ามา ผมจะ
เพิ่มตรงนี้เข้าไปเพื่อให้กฎกระทรวงตรงนี้สามารถที่จะพิจารณาคัดเลือกสรร
อะไรต่าง ๆ คณะกรรมการชุดนี้เพิ่มเติม กระทรวงจะคล่องตัวในการดำเนินการ
มากยิ่งขึ้น ส่วนกฎหมายในขณะนี้มันเกี่ยวข้องอยู่ทั้งหมด ผมเชื่อได้ว่า
กว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะประกาศใช้ทั้งหมดอีก ๕ - ๖ ปี ก็คงจะมีโอกาส
นำเสนอกฎหมายต่าง ๆ ที่นำเสนอเข้ามา ดังนั้นน่าจะแก้ไขลงไปเสียเป็นไป
ตามที่กฎกระทรวงกำหนดจะทำให้มีโอกาสทำงานคล่องตัวและกระทรวงการศึกษา
ศาสนา และวัฒนธรรมอะไรต่าง ๆ ที่เรากำลังกำหนดตรงนี้จะได้มีโอกาส
ทำงานมากยิ่งขึ้น ขออนุญาตต่อรองกับท่านรัฐมนตรีนิดเดียวครับ ขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญท่านไพจิตครับ

นายไพจิต ศรีวรขาน (นครพนม) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม ไพจิต ศรีวรขาน พรรคความหวังใหม่ จากจังหวัดนครพนม

ประเด็นรายละเอียดของคณะกรรมการทั้งในระดับของสภา ระดับของ
 คณะกรรมการ ๓ คณะกรรมการ ที่เขียนไว้ว่า โดยกฎหมายกำหนด ผมอยากจะ
 เรียนถามเหมือนกับท่านสมาชิกได้ถามว่าทำไมไม่ได้คิดไว้ในรายละเอียดที่
 คณะกรรมการที่ใช้ ความจริงสภาก็ได้ต้องการความชัดเจนในการเขียน
 กฎหมาย ความจริงท่านบอกว่าอีก ๓ ปี จะมีคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษามาเขียน
 มาร่างพวกนี้และออกมาอีกทีหนึ่ง ความจริงน่าจะเขียนให้ชัดเจนตรงไหนที่พอ
 ที่จะทำให้ ผมคาดหวังอย่างนี้ท่านประธานครับว่า ถ้าได้เขียนไว้ในตรงนี้
 ในรายละเอียดจะได้เห็นเค้าโครงความคิดของเรา ซึ่งได้ฝากเป็นภาระให้กับ
 ท่านทำแทนแล้วไปทำให้จบบริบูรณ์ ทำไมต้องโยนไปอีก ผมเคยเห็นตัวอย่าง
 เรื่องของการไปเขียนเรื่องของกฎหมายเลือกตั้งคณะกรรมการการเลือกตั้ง
 ลงโทษคนไม่ไปใช้สิทธิก็ไปบอกว่า เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการการเลือกตั้ง
 ไปกำหนดมา ก็มีปัญหา ที่ผมไม่แน่ใจว่า เมื่อเขียนไปอย่างนี้แล้ว ก็ต้องไป
 ออกมาอีกรอบหนึ่ง จะช้าจะเร็วอย่างนั้น ความจริงการทำกฎหมายเพื่อ
 การศึกษา การปฏิรูปการศึกษา มีกระแสมีการดำเนินการมาอย่างเป็นกระบวนการ
 โดยใช้เวลาค่อนข้างมาก เราถือว่าเป็นเวลาดีนาที่ทองแล้วที่ท่านเข้าไปให้ท่านทำ
 ไม่ได้บอกมาให้เขียนและขยับไว้อย่างนี้แล้วส่งเข้ามาสภา แล้วน่าจะทำให้เสร็จ
 ผมไม่ทราบว่าได้มีร่างคิดทำว่า กฎหมายกำหนดไว้อย่างไร
 ว่าจะประกอบด้วยคณะบุคคลอย่างไร เป็นสัดส่วนจะสะท้อนความเห็นในเรื่องของ
 เจตนารมณ์ของสภาไว้มากน้อยประการใดก็ได้เปิดกว้างไว้ ผมไม่เข้าใจว่า
 ท่านจะ ไปฝากตรงนี้เป็นภารกิจของสภาในชุดต่อไปค่อยมาว่ากันอีกที
 ขอให้ตรงนี้ออกไปก่อน แล้วจะบริหารจะอะไรกันไปในขณะที่ก็มีบทบาทเวลา
 ให้ใครทำหน้าที่ชั่วคราวอย่างนั้นไปก่อนใช้ไหมครับ แล้วทำไมไม่เริ่มต้นดำเนินการ
 ให้ทางที่เหมาะสมที่ควรที่จะสามารถดำเนินการได้เลย เราอาจจะเสียเวลาในการที่จะ
 พิจารณากฎหมายของสภาในขณะนี้อาจจะไม่รวดเร็วขณะนี้ อาจจะต้องปิดออกไป
 อีกหน่อหนึ่ง ใส่ในรายละเอียดพวกเหล่านี้ให้เสร็จในกฎหมายฉบับนี้ให้ได้
 รายละเอียดตามที่ควรที่เป็นประโยชน์ต่อการบริหารการศึกษาที่เราจะมีการจัด
 องค์คณะในการบริหารใหม่ะครับ ตรงนี้คือเรื่องใหม่ที่ถือว่าเป็นการ คงไม่ใช่
 การแก้ไขหรือการที่จะปรับปรุง เปลี่ยนแปลงการบริหารการศึกษาเพียงเล็กน้อย

มันเป็นการ ถ้าภาษาเขาเรียกว่า ปฏิวัติทางการศึกษาที่ค่อนข้างมากทั้งกระบวนการ โดยเฉพาะ เรื่องของบทที่บริบทที่ท่านบอกว่า ด้วยการบริหารและการจัดการทางการศึกษาเป็นเรื่องสำคัญว่าใครจะอยู่ตรงไหนอย่างไร เดี่ยวจะมีปัญหาต่อฝ่ายที่จะเข้ามากร่างกฎหมายประกอบว่าด้วยกรรมการต่าง ๆ เหล่านี้อีกว่า ใครจะอยู่ตรงไหนอย่างไร บทบาทภารกิจที่จะต้องทำ มันก็จะเกิดปัญหาครับ ท่านประธาน ความสับสนก็จะเกิดขึ้นต่อการบริหารทางการศึกษาที่เป็นช่วงต่อระหว่างการศึกษาที่เราจะปรับเปลี่ยนระบบการบริหารตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแล้วนะครับ ท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญท่านประธานคณะกรรมการธิการครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ในฐานะประธานคณะกรรมการสำหรับประเด็นในเรื่องของคำว่า ติดตามตรวจสอบ กับคำว่า นิเทศ ผมอยากจะกราบเรียนว่า ความจริงในมาตรา ๒๗ จัดว่านั่น เป็นการเขียนในภาพกว้างสำหรับการทำงานของคณะกรรมการในทุกระดับว่ามีอำนาจหน้าที่อย่างไร กรรมการขอยืนยันว่า ถ้อยคำที่ได้ใช้นั้นน่าจะเหมาะสมกับบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการเหล่านี้ เพราะว่ากระบวนการการนิเทศนั้นความจริงก็มีการบัญญัติเอาไว้ในมาตราที่เกี่ยวข้องไปแล้ว และเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการที่เป็นภาพกว้างของอำนาจหน้าที่ตรงนี้ ฉะนั้นกรรมการคงจะต้องขอยืนยันว่า ถ้อยคำที่ปรากฏอยู่ในมาตรา ๒๗ จัดว่านั่น น่าจะเป็นถ้อยคำที่มีความเหมาะสมและจะสอดคล้องกันในทุกคณะกรรมการครับ คือการศึกษาขั้นพื้นฐานด้วย การอุดมศึกษาด้วย และรวมไปถึงกรณีของการศาสนาและวัฒนธรรมด้วย

สำหรับประเด็นในเรื่องที่เกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ของคณะกรรมการ คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการสรรหา การเลือกกรรมการ วาระ และการพ้นจากตำแหน่งที่มีสมาชิกอยากจะให้กำหนดโดยกฎกระทรวง เสมือนกับว่าจะให้เป็น เรื่องของพระราชบัญญัติฉบับนี้โดยสมบูรณ์ ผมอยากจะกราบเรียนว่า ด้วยความเข้าใจในข้อเสนอนี้ อยากจะเห็นความเบ็ดเสร็จเช่นนั้น แต่ว่าความยากลำบากในเรื่องนี้ต้องยอมรับว่ามีว่าเราพยายามที่จะจัดทำกฎหมายฉบับนี้ให้เป็นกฎหมายแม่บทอย่างแท้จริง นั่นคือเหตุผลว่าทำไมหลายท่านซึ่งเคย

สอบถามว่า มีการแก้ไขมากมายเหลือเกิน ก็เพราะว่าร่างฯ ที่เสนอเข้ามาสู่สภานั้น ยังมีลักษณะของการที่ไปบัญญัติ บทบัญญัติต่าง ๆ โดยคำนึงถึงการมีอยู่ของกฎหมายอื่น ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา และมีความพยายามหลีกเลี่ยงที่จะไปบัญญัติในเรื่องที่กฎหมายฉบับอื่นบัญญัติเอาไว้แล้ว คณะกรรมาธิการเห็นว่าเมื่อต้องการให้กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายแม่บทอย่างแท้จริง ต้องมีการวางหลักการทิศทางใหญ่ ๆ ให้เป็นที่ปรากฏชัดเจน แต่เมื่อทำเช่นนั้นก็พบความจริงว่ามีกฎหมายอยู่อีกหลายสิบฉบับ ซึ่งจะต้องไปปรับปรุงแก้ไข ในหลาย ๆ เรื่องซึ่งรวมทั้งเรื่องของการจัดตั้งองค์กรซึ่งท่านสมาชิกก็ได้ตั้งข้อสังเกตแล้วว่า กฎหมายฉบับนี้แม้กำหนดทิศทางก็ยังไม่ใช้กฎหมายปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม หรือกฎหมายที่จัดตั้งองค์กร กรรมาธิการก็ไม่ประสงค์จะเห็นกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งมีเนื้อหาสาระครอบคลุมทุก ๆ ด้านที่เกี่ยวกับการศึกษานั้น ท้ายที่สุดกลายเป็นกฎหมายซึ่งมีแต่เรื่องขององค์กรและรายละเอียด แต่รายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับคณะกรรมการเหล่านี้ กรรมาธิการก็ยังคงมีความเห็นว่า สมควรที่จะกำหนดอยู่ในกฎหมายที่มีศักดิ์เป็นพระราชบัญญัติให้ผ่านความเห็นชอบของสภา และเนื่องจากจำเป็นต้องมีการปรับโครงสร้างและจัดตั้งองค์กรทั้งหมดอยู่แล้ว ซึ่งก็จะเร่งรัดให้มีการดำเนินการโดยสังเกตได้จากบทเฉพาะกาลที่ได้มอบให้คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาไปดำเนินการ จึงคิดว่าเพื่อรักษาหลักการที่ต้องการให้เรื่องนี้ เป็นเรื่องซึ่งฝ่ายนิติบัญญัติจะต้องมีส่วนร่วมในการกำหนด และขณะเดียวกัน ไม่ประสงค์จะ เห็นกฎหมายฉบับนี้กลายเป็นเหมือนกับกฎหมายจัดตั้งคณะกรรมการ และองค์กร ก็จึงอยากจะขอยืนยันว่า ขอให้ เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด และเป็นภาระหน้าที่ซึ่งฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งจะมีกระบวนการที่กำหนดไว้ในกฎหมายฉบับนี้ได้ดำเนินการต่อไปครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ขอบพระคุณครับ

นายศิริศักดิ์ อ่อนละมัย (ชุมพร) : ท่านประธานครับ
ผมคิดเดียวครับท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : คุณศิริศักดิ์เชิญครับ

นายศิริศักดิ์ อ่อนละมัย (ชุมพร) : คือจริง ๆ แล้ว ผมเข้าใจตามที่ท่านประธานคณะกรรมการได้ชี้แจงเมื่อสักครู่นี้ แต่ว่าผมเรียนถาม

นึกได้ว่า ถ้าท่านไม่เพิ่มเข้าไปมันไปกระทบต่อใบประกอบวิชาชีพเขาไหม
ถ้าท่านบอกว่าไม่กระทบ ผมก็อยากจะเรียนตามต่อไปว่า อย่างกรณี
กรรมการได้ชี้แจงเมื่อแรกเริ่มสักครู่นี้ในเบื้องต้นว่า กำลังหาช่องทาง
ที่จะเพิ่มตรงนี้ในส่วนของหมวด ๖ ทวิ ครูและบุคลากรทางการศึกษา
จะมีโอกาสเป็นไปได้หรือไม่ ผมถามเพียง ๒ คำถามเท่านั้นเองนะครับ
๑. มีผลกระทบตอใบประกอบวิชาชีพเขาหรือไม่ และ ๒. ท่านคิดที่จะหาส่วน
ที่เพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความชัดเจนในกรณีหมวด ๖ ทวิ ครูและบุคลากร
ทางการศึกษาหรือไม่ ขอบพระคุณมาก

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญท่านอาจารย์วิจิตรครับ

ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีสอ้าน (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม วิจิตร ศรีสอ้าน กรรมาธิการ ในประเด็นที่เกี่ยวกับเรื่องนิเทศหรือศึกษานิเทศก์นั้น จริง ๆ แล้วในระบบการกระจายอำนาจจะมีความสำคัญมาก เพราะเมื่อกระจายอำนาจไปแล้วต้องช่วยให้ผู้รับอำนาจทำหน้าที่ได้ ปัญหาที่ยังไม่แน่ใจว่าจะใส่ตรงไหน เนื่องจากว่าในระบบปัจจุบันเป็นระบบที่ศึกษานิเทศก์อาจจะอยู่กึ่งกลาง แต่ในอนาคตความจำเป็นเรื่องนิเทศอาจจะไปอยู่ที่เขตการศึกษา ทั้งนี้ถ้าใส่ผิดที่ไว้ในกฎหมายนี้ แล้วเกิดปฏิบัติไม่ได้ตามโครงสร้างใหม่ ซึ่งจะมีการกระจายอำนาจลงไป และศึกษานิเทศก์ควรจะทำงานใกล้ชิดกับครู ตรงนี้จึงทำให้คิดว่าการจะใส่อะไรลงไปโดยยังไม่แน่อนว่าใส่แล้วจะปฏิบัติได้น่าจะยังไว้อีกก่อน และก็ใช้คำกลาง ๆ ว่าการติดตามตรวจสอบ ซึ่งมันก็ต้องมีผู้ตรวจ มันก็ต้องมีศึกษานิเทศก์ มันมีอีกหลายกลุ่มที่เขาจะอยู่ในขบวนการของผู้ทำหน้าที่ติดตามตรวจสอบไม่ใช่ศึกษานิเทศก์เท่านั้น เพราะถ้าใส่ลงไปแล้วไม่ครบ ใส่ลงไปแล้วปฏิบัติไม่ได้จะเกิดปัญหาที่หลัง แต่ความสำคัญและความจำเป็นเรื่องศึกษานิเทศก์ที่จะต้องมียุทธศาสตร์ในระบบการกระจายอำนาจนั้นยังมีอยู่และอาจจะสำคัญมากขึ้นด้วยครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญท่านอดีตร

นายอดีตร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ ผมอดีตร เพียงเกษ ความหวังใหม่ จากจังหวัดขอนแก่น ต่อกรณีท่านประธาน คณะกรรมาธิการได้แถลงเมื่อก็ว่า เราจะบัญญัติกฎหมายฉบับนี้ให้เป็นกฎหมายแม่บท เพื่อจะไปออกกฎหมายอื่น ผมค่อนข้างที่จะไม่เห็นสอดคล้องกับท่านครับ โดยศักดิ์ของกฎหมายแล้วพระราชบัญญัติกับพระราชบัญญัตินั้นมีศักดิ์เท่ากัน กฎหมายรัฐธรรมนูญต่างหากที่เป็นกฎหมายเหนือพระราชบัญญัติมีหลายมาตราเหลือเกินครับ อาทิเช่นว่า องค์ประกอบ ที่มา อำนาจ และการดำเนินงานของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ อันนี้ได้ครับท่านประธาน เพราะรัฐธรรมนูญใหญ่กว่าพระราชบัญญัติ บุคคลย่อมมีสิทธิมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายบัญญัติ หลายมาตราที่บัญญัติอย่างนี้ ผมเกรงว่า

กฎหมายแม่บทของท่านที่ไปบังคับให้ออกเป็นพระราชบัญญัติ หากกฎหมายนั้นไม่เห็นด้วยในองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ท่านบรรจุอยู่ในนี้จะทำอย่างไร ผมดูวิธีการ ลูกของพระราชบัญญัติน่าจะเป็นกฎกระทรวงครบลูกของรัฐธรรมนูญก็คือพระราชบัญญัติ ผมคิดอย่างนี้จริง ๆ ท่านประธานครับ ถ้าไปบังคับให้ออกเป็นพระราชบัญญัติ ลูกไปออกเป็นลูกอย่างไร เทียบส่วนกันอย่างนี้ในการผมเรียนกฎหมายมาอย่างนั้น มีกฎกระทรวง มีพระราชกฤษฎีกา อนุโลมพอไปได้ ถ้าเป็นลักษณะอย่างนี้ไปผูกมัดไปกำหนดกฎเกณฑ์อีก กฎหมายอีกฉบับหนึ่งผมเกรงว่ากฎหมายแม่บทของท่านจะเป็นหมิ่นไม่สามารถที่จะบังคับได้ ในเมื่อเขาให้อำนาจท่านไปแก้ไขปรับปรุงปฎิบัติทำเครื่องใหม่ทั้งหมดแล้ว ก็เป็นตามกฎกระทรวงเสีย มันจะได้บังคับใช้โดยทันทีทันใด ก็ไม่น่าจะผิดอะไรมากมาย ไม่ผิดหลักกฎหมายด้วยครับ ท่านประธาน เพราะหลายแห่งในนี้สามารถเป็นกฎกระทรวงได้เลย เมื่อกฎกระทรวงเสร็จมีรัฐมนตรีว่าการผ่านบทเฉพาะกาลไปแล้ว ท่านก็สามารถออกบังคับใช้ได้เลย นั่นคือเจตนารมณ์ของกฎหมายแห่งนี้สภาผู้แทนราษฎรชุดนี้มี ๓๐๐ กว่าคน เทียบต่อไปมี ๔๐๐ บวก ๑๐๐ เป็น ๕๐๐ คน เจตนารมณ์ตรงนั้นอาจจะไม่ตรงกับเราก็ได้ครับ เพราะเลือกตั้งวัน แมน วัน โหวต (One man one vote) มาจากบัญชีรายชื่อปาร์ตี้ ลิสต์ (Party list) คนละเรื่องเลย เขาคิดคนละอย่างกับเรา อย่าไปคิดแทนสภาในอนาคตครับ ในเมื่อสภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจอะไรที่จะออกกฎหมายรับออกท่านประธาน อย่าไปฝากไว้อย่าไปฝากปลาย่างกับแมว อย่าไปฝากว่าคนอื่นเขาจะคิดเหมือนเรา เพราะฉะนั้นสภาแห่งนี้เราใหญ่ที่สุดครับจะเปลี่ยนนางเป็นนางสาว นายอดิศรเป็นเด็กหญิงอดิศรได้ทั้งหมด ถ้าสภาผู้แทนราษฎรทำอย่างนั้น ผมจึงขออนุญาตว่าค่อนข้างที่จะไม่เห็นด้วยกับท่านประธาน คณะกรรมาธิการครับ ผมอยากให้กฎหมายฉบับนี้ปฏิบัติได้เป็นรูปธรรมจริง ๆ ไม่ใช่ว่าแต่ยวรอกฎหมายก่อน รอกฎหมายก่อน รอกฎหมายก่อน เป็นการที่ลูกไปคลอดเป็นลูกไม่มีทางครับ ลูกต้องคลอดเป็นหลาน แม่ต้องคลอดเป็นลูก คือรัฐธรรมนูญต้องคลอดเป็นกฎหมายฉบับนี้ จึงขออนุญาตที่จะแสดงความคิดเห็นว่าต้องการ เป็นรูปธรรมอย่างที่ผมกราบเรียนครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญกรรมการครับ ดอกเตอร์วิชัย

นายวิชัย ตันศิริ (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม วิชัย ตันศิริ ในฐานะกรรมการ ต้องขออภัยของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ผมอยากจะกราบเรียนอย่างนี้ว่า ที่เราเรียกว่ากฎหมายแม่บทนี้ก็เป็นกรรมาธิการในฝ่ายของเรา แต่ผมเข้าใจอย่างที่ท่านเข้าใจละครับว่ากฎหมายทุกฉบับเท่าเทียมกัน มีศักดิ์เท่าเทียมกัน แต่ในความเท่าเทียมกันท่านก็จะเห็นว่ากฎหมายหลาย ๆ ฉบับที่ออกกฎหมายมา ๑ ฉบับ จะมีกฎหมายปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม ตามมาทุกที กฎหมายเท่ากัน แต่กฎหมายปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม ก็ต้องสอดคล้องกับกฎหมายฉบับแรกไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็แล้วแต่ในอดีตจะเห็นเป็นอย่างนั้นเสมอ ก็เช่นกันกฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายในลักษณะที่เป็นกฎหมาย เราเรียกกันกฎหมายแม่บทในศัพท์ของเรา แต่กฎหมายฉบับนี้ก็ไม่ใช่ว่าเป็นกฎหมายที่ประกอบรัฐธรรมนูญเหมือนอย่างกฎหมายฉบับอื่น แต่เป็นกฎหมายตามรัฐธรรมนูญเฉย ๆ ที่นี้กฎหมายที่จะออกมาอีกภายใน ๓ ปี เป็นกฎหมายที่จะปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรมใหม่ เป็นการปรับปรุงกระทรวงทั้งส่วนที่เป็นของสภาการศึกษา ส่วนที่เป็นของทบวงฯ ส่วนที่เป็นของกระทรวงศึกษาธิการ ปรับองค์กรต่าง ๆ เหล่านั้นขึ้นมาเป็นกรม กองต่าง ๆ สำนักงานต่าง ๆ แล้วก็มี ๔ องค์กรหลักเป็นหลักอยู่ตรงนี้ นี่แหละครับที่เป็นที่มาตรงนั้น ฉะนั้นการเขียนตรงนี้ ใน ๓ - ๔ มาตราตรงนี้ ที่ห้ามว่าต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติตรงนี้ ก็เพราะว่าเหตุนี้เอง ไม่ใช่เฉพาะเท่านั้นที่จะต้องมีการบัญญัติ แต่อื่น ๆ ด้วย แต่อันนี้เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญตรงนั้น จึงไม่ได้เขียนว่าโดยกฎกระทรวง อันนี้คือเหตุผลว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น กฎหมายที่จะตามมานั้นเป็นกฎหมายของการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม ที่จะตามมาภายหลัง ขอขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ขออนุญาตผ่านเดอนะครับ เชิญท่านเลขาธิการฯ ครับ ขอขอบคุณครับ

นายศิริชัย ไชยทิพย์อาสน์ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๒๘ มีการแก้ไข มาตรา ๒๙ คณะกรรมการคัดออก มาตรา ๓๐ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญท่านศิริศักดิ์ครับ

นายศิริศักดิ์ อ่อนละมัย (ชุมพร) : ท่านประธานครับ ผม ศิริศักดิ์ อ่อนละมัย ประชาธิปัตย์ จากจังหวัดชุมพร ผมไม่ติดใจมาตรา ๒๗ แล้ว มาตรา ๒๗ จัดว่า ท่านกรรมาธิการได้ชี้แจง แล้วก็ชัดเจนว่า ท่านเขียนไว้กว้าง ๆ ผมเข้าใจครับ แต่ถ้ามาดูในมาตรา ๓๐ ผมเริ่มจะเห็นด้วยกับที่ท่านกรรมาธิการได้ชี้แจงเพื่อให้สอดคล้องกับมาตรา ๒๗ มาตรา ๓๐ นี่ท่านเขียนไว้ว่า ในแต่ละเขตพื้นที่การศึกษา ให้มีคณะกรรมการและสำนักงานการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมเขตพื้นที่การศึกษา มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลสถานศึกษาขั้นพื้นฐานและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา ระดับต่ำกว่าปริญญา รวมทั้งพิจารณาการจัดตั้ง บุป รวมหรือเลิกสถานศึกษา ประสาน ส่งเสริมและสนับสนุนสถานศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่การศึกษา อันนี้ถามว่าแคบลงไหม มาตรา ๒๗ มันกว้าง มาตรา ๓๐ แคบไหม ต้องบอกว่าแคบ เพราะว่ากำหนดบทบาทชัดเจน ผมก็ต้องถามต่อไปอีกว่า ถ้าตรงนี้เราจะเพิ่มเติมได้ไหมในส่วนของบรรทัดที่ ๒ ว่ามีอำนาจหน้าที่ในการนิเทศกำกับดูแลสถานศึกษา ตรงนี้ได้ไหมครับ ผมไม่ใช่ดันทุรังนะครับท่านกรรมาธิการ แต่ว่าผมมีเหตุผลที่จะให้ท่านได้ประกอบในการพิจารณา ผมทราบว่ามีการมาธิการบางท่านในครั้งที่ได้พิจารณามาตรานี้ได้แสดงความคิดเห็นที่เหมือนผมแสดงความคิดเห็นอยู่ในขณะนี้ว่าท่านเห็นด้วยที่จะเพิ่มคำตรงนี้เข้าไป เพราะฉะนั้นก็อยากจะเรียนถามกรรมาธิการว่า จะเป็นไปได้หรือไม่ครับในเมื่อมันแคบลงอย่างที่ท่านได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญกรรมาธิการครับ ดอกเตอร์สืบแสงครับ

นายสืบแสง พรหมบุญ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานครับ กระผม สืบแสง พรหมบุญ ในฐานะกรรมาธิการ ผมขอกราบเรียนชี้แจงท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติที่ได้เสนอแนะในมาตรา ๓๐ ว่าจะขอให้อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการในระดับเขตพื้นที่ให้มีอำนาจในการนิเทศ ขอกราบเรียนนะครับว่าคณะกรรมการชุดนี้เป็นคณะกรรมการที่จะกำกับดูแลในเรื่องต่าง ๆ ไม่ใช่มีหน้าที่ไปนิเทศ นั้นประการที่ ๑

ประการที่ ๒ การนิเทศนี้เพื่อให้มีความหมายและมีอำนาจที่ชัดเจนกว้างขวางมากขึ้น สามารถจะทำหน้าที่ได้หลายระดับ ทั้งในระดับที่อาจจะ เป็นผู้ที่รับมอบหมายจากคณะกรรมการชุดใหญ่ที่เป็นชุดแรกที่เราพูดไปในมาตรา ๒๗ นั้น ให้มาทำหน้าที่บางอย่างที่เกี่ยวกับการนิเทศ หรือหน้าที่อื่น ๆ ไม่ใช่เฉพาะการนิเทศ และระดับเขตพื้นที่ก็อาจจะมีหน้าที่อื่น ๆ ซึ่งคณะกรรมการชุดนี้มอบหมายดูแลในฐานะที่ทั้งเป็นครูหรือเป็นบุคลากรทางการศึกษาได้ ออย่าไปจำกัดบทบาทเฉพาะการนิเทศเลยครับ ซึ่งอันนั้นจะ เป็นการจำกัดบทบาทของตนเองของศึกษานิเทศก์ในปัจจุบัน ขอกราบเรียนแค่นั้นครับท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : คุณศิริศักดิ์ เชิญครับ

นายศิริศักดิ์ อ่อนละมัย (ชุมพร) : ขอบพระคุณท่านประธานครับ
ผม ศิริศักดิ์ อ่อนละมัย พรรคประชาธิปัตย์ จากจังหวัดชุมพร ผมเรียนให้ทราบนะครับ
เมื่อสักครู่ท่านก็ได้ชี้แจงผมในที่ประชุมด้านล่างนี้แล้ว แต่ว่าจริง ๆ แล้วผมก็ฟัง
ผมถามตั้งแต่มาตรา ๒๗ จัตวา ผมก็เห็นว่ากรรมวิธีการมีเหตุและผลที่ฟังได้
แต่ว่าเมื่อกรรมวิธีการเป็นผู้ที่ชี้แจงเองว่า มาตรา ๒๗ จัตวา เขียนให้กว้างขึ้น
ผมก็เห็นว่ามาตรา ๓๐ มันแคบลงแล้วทำไมถึงเพิ่มไม่ได้แค่นั้นเองครับ ในเมื่อ
ท่านยังยืนยันอยู่ตามเดิมผมก็ไม่รู้จะพูดอย่างไร ผมก็ได้พยายามเต็มที่แล้วว่า
ถ้ามันเพิ่มได้มันก็จะเกิดประโยชน์ต่อการศึกษา เพราะท่านเองก็บอกว่า
การนี้พิเศษเป็นความสำคัญในด้านการศึกษา แต่ว่าในขณะที่เดี๋ยวกันท่านไม่เพิ่ม
ผมก็ไม่รู้จะพูดอย่างไรถูก ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : ผ่านไปครับ ท่านไพจิตเชิญครับ

นายไพจิต ศรีวรขาน (นครพนม) : ท่านประธานครับ มาตรา ๑๐
ว่าด้วยเรื่องเขตพื้นที่การศึกษา ผมมีคำถามครับท่านประธาน เนื่องจากเป็น
เรื่องใหม่ที่กำหนดเขตงานบริหารทางการศึกษาโดยคำนึงถึงจำนวนประชากร
เป็นหลัก ผมไม่ทราบว่าพื้นที่ความคิดตรงนี้คิดอย่างไร คงไม่ใช่เขตพื้นที่ทาง
การปกครองเป็นจังหวัดเป็นอำเภอ แล้วจะรวบรวมเขตอย่างไรซึ่งได้เขียนไว้
ในมาตราที่ผ่านมาให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นเขตพื้นที่การศึกษา
ท่านประธานครับ ตรงนี้จะเป็นการบริหารจัดการระบบการบริหารทางการศึกษาใหม่
ซึ่งจะเป็นเรื่องของการที่จะต้องมีการเขตพื้นที่ทางการศึกษาอีกนั้นละครับ
ท่านสมาชิกผมขออนุญาตเอ่ยชื่อก็คือท่าน ส.ส. จาตุรนต์ ได้อภิปรายเบื้องต้นว่า
การบริหารงานทางการศึกษาของร่างฯ ฉบับนี้ได้บิดเบือนในเรื่องของคณะกรรมการ
เป็นหลัก ท่านประธานครับ ผมสงสัยว่าคณะกรรมการซึ่งเดิมก็เขียนไว้ว่าประกอบด้วย
ใครบ้างอย่างไร สัดส่วนอย่างไร ตรงนี้จะบอกภารกิจหน้าที่ไว้ แต่ว่าจำนวนใคร
ที่จะมาเป็นบ้างก็บอกไว้คร่าว ๆ ดังในย่อหน้าในวรรคสองที่คณะกรรมการ
เพิ่มเติมบอกว่า คณะกรรมการการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมเขตพื้นที่การศึกษา
ประกอบด้วยผู้แทนองค์กรชุมชน ผู้แทนองค์กรเอกชน ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
ผู้แทนสมาคมผู้ประกอบวิชาชีพครู ผมสงสัยนะครับผู้แทนอันนี้ ผู้แทน ท่านยกตัวอย่าง

อภิปรายให้ผมทราบด้วยว่าผู้แทนสมาคมผู้ประกอบวิชาชีพครูนั้นหมายถึงใคร ผู้แทนสมาคมผู้ประกอบวิชาชีพบริหารการศึกษาคือใคร ผู้แทนสมาคมผู้ปกครองและครู ผู้นำทางศาสนา และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม จำนวนกรรมการ คุณสมบัติ หลักเกณฑ์วิธีการสรรหา การเลือกประธานกรรมการ กรรมการและวาระการดำรงตำแหน่ง กำหนดในกฎกระทรวง ท่านประธานครับ ผมยังเห็นว่าตุ๊กตาเดิมที่ร่างฯ ที่เสนอมายังพอเห็นเค้าโครงว่าจะประกอบด้วย คณะบุคคลอย่างไร จำนวนเท่าไร สัดส่วนเป็นอย่างไร ซึ่งจะแสดงออกให้เห็นถึงความชัดเจนในการเขียนกฎหมายฉบับนี้ ที่นี้ที่เราทิ้งกันออกไปตรงนี้ แต่ว่า ในขณะที่ได้เขียนที่มาให้เห็นตุ๊กตาเป็นบุคคลไว้บ้าง แต่ไม่ได้บอกสัดส่วน วิธีการ รายละเอียดอื่น ๆ ในการที่จะได้มาว่าสัดส่วนอย่างไร ท่านผู้ที่มาโดยตำแหน่ง ทางราชการ ผมเข้าใจว่าน่าจะมาโดยตำแหน่งซึ่งจะสามารถสนองงานในการ บริหารการศึกษาของนโยบายแห่งรัฐได้ ก็คงจะมีผู้มีตำแหน่ง สัดส่วนอย่างไร ตามความคิดความเห็น แล้วมาโดยผู้ที่เกี่ยวข้องสัดส่วนสักเท่าไร ผมวิตก เช่นเดียวกันนะครับ บางครั้งเราคิดในแง่ของหลักประชาธิปไตยที่ว่าต้องมี ตัวแทนภาคการบริหารการจัดการของคณะบุคคลที่เกี่ยวข้องทางการศึกษามาก ๆ คุณภาพในการที่จะบริหารงานการศึกษาไม่ได้เป็นไปตามนั้นหรอกครับ บางทีมันก็ เป็นการสนองงานในเรื่องอื่นมากเกินไปยิ่งกว่าการที่จะทำให้เกิดการพัฒนาคุณภาพ ทางการศึกษาอย่างจริงจัง -----

เพราะฉะนั้นถ้าเขียนไว้ในลักษณะนี้ผมก็เข้าใจว่าคณะอันนี้ยังดีที่ได้เขียนไว้ในกฎกระทรวง แต่ว่าควรที่จะมีกรอบที่ชัดเจนมากกว่านี้ ทำไมได้ละเลย ทำไมไปขีดออกเมื่อร่างมา ถ้าเห็นว่าตรงไหนที่มันไม่ครอบคลุมคน น่าจะเปลี่ยนผู้เปลี่ยนคนแล้วใส่เข้าไปให้มันมีความละเอียดถี่ถ้วน ตรงไหนที่พอเปิดจริง ๆ ที่ยังมีปัญหาอยู่ก็ทิ้งไว้ ไม่ควรเปิดไว้ทั้งหมดนะครับ นั่นก็หมายถึงว่าต่อไปนี้ก็จะ เป็นคนที่จะมีหน้าที่ในการออกกฎกระทรวงก็คงจะต้องเป็นเรื่องของส่วนที่เขาเกี่ยวข้อง ผมไม่เชื่อว่าใครที่อยู่ ณ ที่ตรงนี้อย่างไรสำหรับคนที่จะเป็นคณะบุคลากรทางการศึกษาในเขตบริหารทางการศึกษา เขาหวังสถานภาพของเขา ศึกษาพิเศษก็หวังสถานภาพของศึกษาพิเศษ ผู้อำนวยการประถมศึกษาเขาก็หวังสถานภาพของเขา ผอ. ต่าง ๆ หวังสถานภาพกันหมดว่าจะอยู่อย่างไร ใครจะเป็นตัวแทนของเขาในขณะนี้ ผมจึงขอความชัดเจนจากคณะกรรมการว่าเพราะเหตุใดจึงได้ปล่อยหรือเขียนเปิดประเด็นไว้ในขณะนี้ ในพื้นที่เขตทางการศึกษาจะมีความสำคัญในการบริหารการศึกษาอย่างปึงในอนาคตนะครับตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญกรรมการครับ ท่านดอกเตอร์วิจิตรครับ

ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีสอ้าน (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม วิจิตร ศรีสอ้าน กรรมการ ในเรื่องเขตพื้นที่การศึกษานี้ เนื่องจากว่าเป็นเรื่องใหม่แล้วเราก็มีหลักการว่าการกำหนดเขตพื้นที่การศึกษานั้นน่าจะให้มีขนาดความพอดีที่ไม่ใหญ่ไปไม่เล็กไป และสามารถที่จะเป็นช่องทางที่จะทำให้ผู้แทนชุมชนประชาชนมามีส่วนร่วมในการจัดได้อย่างเต็มที่ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ เป็นลักษณะคล้าย ๆ กับองค์กรคู่เคียงกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งก็ยึดพื้นที่เหมือนกัน ที่นี้เรื่องพื้นที่กับเรื่องของคณะกรรมการก่อนข้างจะมีความผูกพันกันอยู่ เช่น ถ้ามีการศึกษาสำรวจกันอย่างรอบคอบแล้วสมมุติว่าเลือกเอาจังหวัดเป็นเขตพื้นที่การศึกษา โครงสร้างและองค์ประกอบของคณะกรรมการนี้จะ เป็นแบบหนึ่ง แต่ถ้าเลือกในขนาดที่ลองทดสอบดูขณะนี้ที่พอเหมาะแล้วเล็กลงมา แล้วก็ทำให้จำนวนสถานศึกษาใกล้เคียงกันนี้ สมมุติว่าใช้เขตอำเภอก็ยังเป็นเขตปกครองอยู่ เป็นเขตการศึกษาโดยอำเภอไหนมีจำนวนประชากรมีจำนวนสถานศึกษาตั้งแต่อนุบาลจนถึงระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในจำนวนซึ่งเพียงพอไม่เล็กไปไม่ใหญ่ไป อำเภอไหนอาจจะ เป็นเขตทั้งอำเภอไปเลย แต่ถ้าเป็น

อำเภอเล็กที่มีพื้นที่ติดต่อกันก็อาจจะใช้ ๒ - ๓ อำเภอเป็นเขต ในที่สุดมันก็จะมี กลุ่มสถานศึกษาตามเขตปกครองในจำนวนที่ใกล้เคียงกันแล้วมีครบหมด ตั้งแต่ อนุบาลจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือต่ำกว่าปริญญา ถ้าสมมุติเป็นแบบที่ ๒ โครงสร้างของคณะกรรมการก็จะไม่เหมือนกับแบบที่ ๑ ซึ่งเป็นจังหวัด เพราะฉะนั้น เมื่อ ๒ เรื่องนี้ค่อนข้างจะต้องผันแปรตามกันไป เราจึงได้กำหนดองค์ประกอบ หลัก ๆ ให้เห็นว่าน่าจะต้องมีอย่างนี้ ส่วนจำนวนวิธีการได้มาต่าง ๆ นี่ให้ออก กฎกระทรวง เพราะเหตุว่าอำนาจในการกำหนดเขตการศึกษาเป็นอำนาจของ รัฐมนตรี และก็เพียงแต่ประกาศกำหนดออกไปก็จะเป็นเขตการศึกษา ในขณะที่เดียวกันให้ออกเป็นกฎกระทรวงก็เป็นอำนาจรัฐมนตรี ซึ่งก็จะทำ ๒ อย่าง พร้อมกันไปได้ในระดับกฎหมายระดับเดียวกัน อันหนึ่งประกาศเขต อีกอันหนึ่ง ก็กำหนดกรรมการ โดยตามกฎหมายแม่บทฉบับนี้ ที่นี้ถ้าหากพิจารณาถึงองค์ประกอบ ที่เขียนไว้เดิม องค์ประกอบที่เขียนไว้เดิมค่อนข้างจะเป็นองค์ประกอบที่สะท้อน ความรวมศูนย์อำนาจอยู่พอสมควร แล้วในขณะที่เป็นองค์ประกอบที่ เข้าใจว่าจะผูกไว้กับเขตซึ่งมองจังหวัดเป็นหลัก แล้วก็รัฐมนตรีลงไปแต่งตั้ง การได้มาซึ่งจากฐานประชาชนไม่ค่อยมี เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นเช่นนั้น ๒ เรื่องนี้ จึงค่อนข้างจะต้องผูกกันไว้แล้วก็เมื่อจะกำหนดคงต้องมีการศึกษาด้วยความ รอบคอบ กระผมขอกราบเรียนอย่างนี้ครับว่ากระทรวงศึกษาธิการ เขาเตรียมการ เรื่องนี้ เขามีการศึกษาทำแผนที่ ที่ตั้งของสถานศึกษาข้อมูลทั้งหลายคงต้องใช้เวลา อีกระยะหนึ่งอีกสักไม่เกิน ๖ เดือน ความชัดเจนอันนี้จะออกมาทั้งหมดเลย แล้วก็เมื่อนั้นเขาก็สามารถจะออกกฎกระทรวง ถ้ากฎหมายฉบับนี้มีผลบังคับใช้ ในระยะต่อไปข้างหน้าครับ ก็ขอกราบเรียนเหตุผลที่กรรมการได้เขียนไว้ อย่างนี้อย่างนี้ที่กราบเรียนครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : คงไม่ขัดข้องอะไรนะครับ เชิญท่านเลขาธิการฯ ครับ
นายพิฑูร พุ่มหิรัญ (ผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่
แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๓๑ คณะกรรมาธิการตัดออก
มาตรา ๓๒ คณะกรรมาธิการตัดออก มาตรา ๓๓ คณะกรรมาธิการตัดออก
มาตรา ๓๓ ทวิ คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๓๔ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญท่านไพจิต

นายไพจิต ศรีวรขาน (นครพนม) : ท่านประธาน ผม ไพจิต
ศรีวรขาน พรรคความหวังใหม่ จังหวัดนครพนม มาตรา ๓๓ ทวิ เป็นเรื่องสำคัญ
ที่ถูกกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ และเป็นที่มาของการเขียนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
ว่าด้วยเรื่องการกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษา ทั้งด้านวิชาการ
งบประมาณ การบริหารบุคคล สำนักงานกระจายไปยังคณะกรรมการ
และสำนักงานการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมเขตพื้นที่การศึกษา ตรงนี้
เป็นเรื่องใหญ่ท่านประธาน เป็นเรื่องใหญ่ที่เป็นปัญหาในการบริหารการศึกษา
ของชาติแต่ดั้งเดิมเท่าที่ผมมีความรู้อยู่ เพราะอำนาจจะรวมศูนย์อยู่ที่ส่วนกลาง
คณะกรรมการได้เขียนเพื่อให้กำหนดว่าหลักเกณฑ์และวิธีการกระจายอำนาจ
ดังกล่าวให้เป็นไปตามกำหนดในกฎกระทรวง ท่านประธาน ผมไม่มีความมั่นใจว่า
คนที่จะมาดำเนินการหรือคณะบุคคล ถ้าได้เขียนกว้าง ๆ อย่างนี้ ทุกคนมีอำนาจ
แล้วหอมหวล ไม่อยากละเลยซึ่งอำนาจไป แน่นอนอำนาจอยู่ส่วนกลาง เมื่อเรา
จัดการในระบบการบริหารเป็นสภาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติก็ตาม
ผมเกรงว่าอำนาจทั้งหลายจะไม่ไป คณะบุคคลที่จะมาทำเรื่องการกระจายอำนาจ
นี่ก็คือจะถูกกำหนดไว้ในกฎกระทรวง เช่นเดียวกันว่าท่านคณะกรรมการได้ศึกษา
ได้เอาอะไรมาเป็นหลักความคิดว่าควรที่จะกำหนดในการกระจายไว้ในลักษณะอย่างไร
แค่ไหน เพียงใด ให้เกิดความชัดเจนนะครับ รายงานของการศึกษาเรื่องนี้
ของคณะกรรมการได้เจาะลึกหรือไม่ หรือว่าเขียนไว้เท่านี้ก็สุดแท้แต่
ผลที่จะออกกฎกระทรวงมาว่าจะให้มากให้น้อย ถ้าเกิดคนที่บริหารนโยบาย
ของกระทรวงเห็นความจริงจังที่จะต้องกระจายอำนาจไป ไม่อยู่ภายใต้กรอบ
ความคิดของฝ่ายบริหารซึ่งมีอำนาจมากเท่าไรยิ่งหอมหวลอยู่ ณ วันนี้ อำนาจ
ที่ไปสู่ส่วนภูมิภาคแล้วยังต้องดึงกลับมาในบางเรื่องหลายเรื่อง บางกรมกระจาย

สผ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทัวไป)

อุทัยวรรณ ๖๙/๒

ไปมาก บางกรมกระจายไปน้อย แล้วลักษณะอย่างนี้มีอะไรเป็นหลักประกัน
 ได้ศึกษา ได้คิด ผมขอคำอธิบายเพื่อปรากฏไว้ในสภาว่าเจตนาตรงนี้เป็น
 เรื่องสำคัญที่เราจะต้องกระจายไปสู่เขตพื้นที่การศึกษาอย่างจริงจัง ขอพระองค์รับ
 ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่สอง) : เชิญคุณอดิศรครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ
 ผม อดิศร เพียงเกษ พรรคความหวังใหม่ จากจังหวัดขอนแก่น มาตรา ๓๓ ทวิ
 คือการกระจายอำนาจทุกอย่างไปให้ส่วนต่าง ๆ ของกระทรวง ผมสนใจ
 เรื่องสถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาโดยตรง การที่จะกระจายวิชาการ
 งบประมาณ การบริหารงานบุคคลไปให้สถานศึกษานั้น สิ่งที่เราต้องการ
 ก็คืออยากให้สถานศึกษาตามความหมายของคำจำกัดความนั้นมีสภาพเป็น
 นิติบุคคลขึ้นมา -----

ในการที่จะกระจายอำนาจเป็นแต่เพียงมอบอำนาจให้ไปเหมือนเช่นปัจจุบัน จะไม่สามารถทำให้ความรับผิดชอบที่เกิดขึ้นตามสถานการศึกษาต่าง ๆ มีประสิทธิภาพในการที่จะจรรโลงการศึกษาให้ไปสู่การพัฒนาดังที่เราได้คิดไว้ ผมจึงอยากขออนุญาตถามท่านประธาน เพราะว่ากฎหมายฉบับนี้บางครั้งก็ไปเร็ว บางครั้งก็ไปช้า มีบางมาตราครับให้สถานศึกษาเป็นนิติบุคคล มีบางมาตรา ให้สถาบันของเอกชนเป็นนิติบุคคล บางอันก็ไม่ใช่เป็นนิติบุคคล ผมจึงอยากถาม เจตนารมณ์เรื่องนิติบุคคลให้ชัดเจนว่า คณะกรรมการได้ศึกษารายละเอียด ไหมว่าในการที่จะให้สถานการศึกษาของกระทรวงการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เป็นนิติบุคคลจะมีผลดีผลเสียอย่างไร เท่าที่อ่านคู่มือเฉพาะสถาบันอุดมศึกษา เท่านั้นเอง ผมเคยมีประสบการณ์เป็นประธานในการร่างพระราชบัญญัติ สถาบันราชภัฏ ซึ่งท่านสัมพันธ์ ทองสมัคร ได้กรุณามอบหมายให้ผมได้เป็น ประธาน ผมจะถูกหลอกหรือไม่ผมไม่ทราบจนปัจจุบัน บอกว่า ๓๖ แห่งของ สถาบันราชภัฏ ซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการนั้นจะเป็น นิติบุคคลไม่ได้ แต่พอมาอ่านกฎหมายฉบับนี้เป็นนิติบุคคลได้แล้วครับ ผมจึง อยากถามว่าท่านอยากจะปล่อยให้หลุดลอยไปหรือจะปิดหน้าต่างเอาไว้ สถาบัน การศึกษาต่าง ๆ อยากจะให้ถูกหลอก แต่ผมถูกหลอก ไม่ทราบว่าใครหลอกผม การเป็นนิติบุคคลของสถาบันราชภัฏ ผมยังติดใจจนปัจจุบัน บัญชี ๑๐ บาท กับบัญชี ๑๐๐ บาทจะทำให้มีคุณภาพเท่ากันเป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นการเป็น นิติบุคคลของโรงเรียนต่าง ๆ ที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วประเทศไทย เขาโกง เขากินเราจับได้ เราให้งบประมาณไปเขามีความคิดริเริ่มเขาทำอยู่ตรงนั้น ท่านอย่าได้อธิบายว่านิติบุคคลไม่เหมือนวัด ท่านอดิศร อย่าเอาเหตุผลนี้มา อธิบายกัน เพราะที่นี้เราเขียนกฎหมายได้ มีคณะครูบาอาจารย์หลายคน มาพูดให้ฟัง ในขณะที่ผมทำหน้าที่อยู่กับท่านสัมพันธ์นั้น ผมก็คล้อยตามกับ ทางกฤษฎีกาเขา บอกว่าอันนี้มันขัดต่อกฎหมายนั้น กระทรวง ทบวง กรม ไม่ได้ นิติบุคคลจะช้อนนิติบุคคลไม่ได้ก็อยู่อย่างนี้ พอมาถึงยุคปัจจุบันปี ๒๕๔๒ สถาบันราชภัฏเดิมที่ไม่สามารถเป็นนิติบุคคลได้ มาวันนี้เป็นแล้ว จึงขออนุญาต ถามทางคณะกรรมการ เพราะว่ามาตรา ๓๓ อาจจะไม่ตรงทีเดียว กับคำว่า นิติบุคคล มาตรา ๒๗ บ่อนขึ้นไปข้างหน้าได้บัญญัติกับเรื่องนี้ ทำไมท่านไม่อนุญาตให้สถานศึกษาต่าง ๆ เป็นนิติบุคคลในการบริหาร เพื่อจะมอบกระจายอำนาจให้เขาอย่างแท้จริงเลย ถึงจะมีการพัฒนาในการ

ปรับปรุงเรื่องการศึกษาให้มีประสิทธิภาพครับ ครูบาอาจารย์หลายท่าน
หรือบุคลากรทางการศึกษาติดใจเรื่องนี้มากครับ ถ้าเคลียร์เรื่องนี้ไม่ได้
การมีกฎหมายการศึกษาแห่งชาติก็มีไปเลย ๆ นั่นละ แต่ว่าการปฏิบัติงาน
ของคนที่อยู่พื้นล่างจริง ๆ เขาจะไม่มีความสุขกับการที่มาพิจารณากฎหมาย
อย่างนี้ จึงขออนุญาตถามเรื่องนิติบุคคลเลยนะครับว่า ทางคณะกรรมการ
ได้ศึกษาเรื่องนี้โดยละเอียดอย่างไรหรือไม่ ขอบขอบคุณครับ

(การประชุมมาถึงตอนนี้ นายโสมณ เพชรสว่าง รองประธานสภา
ผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง ได้กลับมาขึ้นบัลลังก์เพื่อดำเนินการประชุมต่อไป)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมการชี้แจง

นายวิชัย ดันศิริ (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม วิชัย ดันศิริ ในฐานะกรรมการ ขอชี้แจงประเด็นนิติบุคคลประเด็นนี้
ก่อน ในมาตรา ๓๓ ทวิ ที่พูดถึงเรื่องของการให้กระทรวงกระจายอำนาจ
การบริหารและการจัดการศึกษาทั้งด้านวิชาการ งบประมาณ การบริหาร
งานบุคคล และการบริหารทั่วไปไปยังคณะกรรมการและสำนักงานการศึกษา ศาสนา
และวัฒนธรรมเขตพื้นที่การศึกษา และสถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษา
โดยตรง ตรงนี้ยังไม่ได้เขียนถึงความเป็นนิติบุคคล ซึ่งตรงกันข้ามกับมาตรา
ก่อนหน้านั้นที่พูดถึงสถานศึกษาที่สอนถึงปริญญาตรี นั้นเป็นนิติบุคคลได้ตามมาตรา
ดังกล่าวนี้ อย่างเช่นราชภัฏที่ท่านถามถึงก็สามารถจะเป็นนิติบุคคลได้ตาม
ร่างพระราชบัญญัตินี้ เพราะว่าสอนถึงปริญญาตรีนะครับ สำหรับสถานศึกษา
ทั่วไปที่ต่ำกว่าปริญญาตรีตรงนี้ไม่ได้กำหนดให้เป็นนิติบุคคล ก็เพราะว่า
ความเป็นนิติบุคคลท่านก็ทราบอยู่แล้วครับว่ามีทั้งภารกิจที่ต้องเพิ่มขึ้นมา
ความเป็นนิติบุคคลนั้นหมายความว่า ทางผู้อำนวยการสถานศึกษาจะต้องรับผิดชอบ
หลาย ๆ อย่างขึ้นมา สามารถที่จะทำอะไรได้เป็นอิสระก็จริง แต่ก็
สามารถจะถูกฟ้องร้องได้อะไรต่าง ๆ เช่นนั้นก็มีความรับผิดชอบมากขึ้น

ที่นี้สถานศึกษาของเรามีจำนวนมากมาตั้งแต่ต้นนักเรียน ๕๐ คนก็มี ๑๐๐ คนก็มี ๒๐๐ คนก็มี ๑,๐๐๐ คนก็มี ๒,๐๐๐ คนก็มี ที่นี้ขนาดที่พอเหมาะพอดี สำหรับที่จะบริหารแบบที่เรียกว่าเป็นอิสระอย่างนิติบุคคลเหมือนคล้าย ๆ กับว่า มีอิสระเต็มที่ก็คงจะต้องมีขนาดของจำนวนนักเรียนที่พอเหมาะ มีเงินมีทอง ที่สามารถจะมีรายได้ของตนเองด้วยในส่วนหนึ่ง แล้วก็ที่จะบริหารงานที่เป็นอิสระ อย่างนั้นทำให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่ถ้าหากเป็นโรงเรียนที่มีขนาดเล็ก ไม่สามารถจะทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะว่าครูก็จำนวนน้อยไม่สามารถ จะแบ่งมาทางด้านบริหารได้มาก ครูบางโรงเรียนก็มีเพียง ๕ - ๖ คนเท่านั้น อย่างนั้นะครับ ฉะนั้นตรงนี้ก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เราไม่ได้พูดถึงตรงนั้น แต่ท่านไม่ต้องหวั่นวิตกเกินไปครับ เพราะเหตุที่มาตรา ๓๓ ทวิ ได้กล่าวไว้ อย่างชัดเจนว่าในด้านวิชาการ งบประมาณ และการบริหารบุคคลนั้นให้ กระจายอำนาจไปที่สถานศึกษา ตรงนี้ก็เหมือนอย่างที่เราเขียนในพระราชบัญญัติ ราชภัฏ ที่ท่านผู้มีเกียรติรับผิดชอบในฐานะเป็นรัฐมนตรีช่วยฯ สมัยนั้น เมื่อเรา เสนอไปแล้วเขาก็เขียนในลักษณะนี้นะครับ พระราชบัญญัติราชภัฏนั้นไม่ได้ให้แต่ละ ราชภัฏเป็นนิติบุคคล แต่ว่าราชภัฏโดยรวมทั้งหมดเป็นนิติบุคคล แต่เขากำหนดว่า ราชภัฏแต่ละแห่งมีอำนาจดังที่ผมได้กราบเรียนไปแล้ว ในลักษณะเช่นนี้ก็เหมือนกับ ว่าเป็นการกำหนดอย่างชัดเจน ซึ่งถ้าเป็นเช่นนี้แล้วส่วนกลางที่เป็นสำนักงาน ส่วนกลาง สำนักงานราชภัฏที่ส่วนกลางนี้ไม่สามารถจะไปตั้งอำนาจเหล่านี้ขึ้นมาได้ เพราะว่าเขียนไว้ในกฎหมายแล้ว ก็เช่นกันครับ ผมคิดว่าถ้าเราเขียนอย่างนี้ สถานศึกษาต่าง ๆ ก็จะมีอำนาจดังที่กราบเรียนไปแล้วคือทางด้านวิชาการ งบประมาณ และการบริหารบุคคลต่าง ๆ รายละเอียดต่าง ๆ ดังกล่าวนี้อาจต้อง ไปกำหนดไว้ในกฎกระทรวงเหมือนกันครับ อันนี้ก็เป็นเหตุผลว่าทำไมจึงเขียน ในขณะนี้ก่อน ในอนาคตต่อไปครับ ถ้าสถานศึกษาของเราขนาดใหญ่มีโอกาส ที่จะ เป็นนิติบุคคลได้เหมือนกัน แต่ตอนนั้นขอให้เป็นเรื่องของอนาคต ตอนนี้ ก็อยากจะได้เขียนไว้ขณะนี้ก่อนครับ ก็กราบเรียนมาเพื่อทำความเข้าใจครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านอดิศรยังติดใจนะครับ

นายอดิศร เฟียงเดช (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ ผม อดิศร เฟียงเดช ผมติดใจเรื่องนิติบุคคลอย่างยิ่งครับ ไม่ทราบว่า เพราะผมฟังไม่ทันนะครับ สถาบันราชภัฏตามกฎหมายฉบับนี้ สภาสถาบันราชภัฏ

เป็นนิติบุคคลอย่างนั้นใช่ไหมครับ ๓๖ แห่งนี้ไม่ได้เป็นนิติบุคคลใช่ไหมครับ
 ถ้าเป็นอย่างนั้นจะมีความหมายอะไร เพราะว่าแต่ละ¹¹⁶⁰อย่างเขาก็สามารถผลิต
 บัณฑิตถึงปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอกได้ บางสถาบัน ๑๐๐ กว่าปีแล้วครับ
 สถาบันราชภัฏพระนคร บางแห่งยิ่งใหญ่มากกว่ามหาวิทยาลัยเป็นไหน ๆ มหาวิทยาลัย
 ๑๐ กว่าปี ๕ ปี ๓ ปี ตอนหลัง ๆ เกิด มหาวิทยาลัยมหาสารคามเกิดจาก
 วิทยาลัยครูมหาสารคามครับ ถ้าเป็นประวัติอย่างนั้น ท่านประธานครับ เรื่องนี้
 ผมคิดว่าถ้าจะปล่อยให้เขาเป็นนิติบุคคลปล่อยเลยครับ อย่างวงเขาไว้ ผมอยาก
 ก้าวหน้าถึงว่าโรงเรียนประถมศึกษาอยู่ที่ตำบลคอนตันของผมนี้ ความรับผิดชอบ
 ในการที่เขาจะบริหารงบประมาณ ท่านเป็นผู้อำนวยการสิครับ ท่านมีความ
 รับผิดชอบได้ในการที่จะได้งบประมาณมาต่าง ๆ ให้รับผิดชอบถูกต้อง ถูกอะไร
 ถูกดำเนินคดีได้หมด รับผิดชอบเลยครับ โกงกิน ทำความดีความชอบเอาไปเลย
 ท่านประธานครับ ผมไม่อยากเห็นว่าโรงเรียนใดที่ไม่มีจำนวนถึง ๕๐๐ คน
 ไม่ได้เป็น ผอ. ผมไม่อยากให้เป็นอย่างนั้นครับ อยากให้เป็น ผอ. หมดทุกคน
 เหมือนนายอำเภอ อำเภอเล็กอำเภอน้อยเป็น ผอ. ไว้ก่อน เป็นนายอำเภอไว้ก่อน
 มีบางโรงเรียนจะให้ถึง ๕๐๐ คนเป็นไปไม่ได้ครับ กลับมาแต่งงานกัน ๓ ครั้ง
 ยังไม่ถึง ๕๐๐ คนเลยครับท่านประธาน เพราะฉะนั้นกฎเกณฑ์อย่างนี้ผมอยากให้
 ใจกว้างหน่อย เพราะการศึกษานุเคราะห์เขาไปทำงานอยู่พื้นที่เขาอยากเป็น
 นิติบุคคล ไม่ใช่นิติบุคคลแบบเป็นวัดนะครับ เป็นนิติบุคคลที่เราโยงโยนในความ
 รับผิดชอบทั้งหลายทั้งปวงอยู่ตรงนี้ จะได้มีการพัฒนาครับ เพราะฉะนั้นสถาบันราชภัฏ
 ๓๖ แห่งอย่างไรผมคิดว่ากฎหมายฉบับนี้น่าจะปล่อยให้เขาเป็นนิติบุคคลได้ครับ
 สภาสถาบันราชภัฏเขาเป็นอะไร ผมไม่เข้าใจแนวความคิดว่ากฎหมายฉบับนี้
 จะไปจัดการอย่างไร ผมอาจจะพูดผิดพูดถูกจึงขอภัยครับ แต่ว่าโดยใจจริงแล้ว
 อยากให้เป็นนิติบุคคล เพราะเดี๋ยวนี้เราก้าวหน้ามากไม่ว่าเล็กว่าใหญ่
 อย่างไปดูแลครับ ในการที่จะ เป็นเล็กเป็นใหญ่สภาเขตพื้นที่ก็ทำสามารถที่จะบูรรวม
 ได้อยู่ในตัวอยู่แล้วครับ จึงอยากจะขอถามเรื่องนี้จริง ๆ ว่านิติบุคคลนี้เขา
 ตัดใจมากกว่ากรรมการจะแก้ไขอย่างไรครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมการครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ประธานคณะกรรมการ) :

ท่านประธานที่เคารพ กระผม อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ในฐานะประธานคณะกรรมการ
ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพของสถานศึกษาในการจะเป็นนิติบุคคลเป็นเรื่อง
ซึ่งคณะกรรมการได้มีการอภิปรายอย่างกว้างขวางมากครับ แล้วก็ทราบดีถึง
ข้อเรียกร้องข้อห่วงใยที่มีต่อกรณีที่เคยมีปัญหาการพิจารณาแล้วกรณีของสถาบัน
ราชภัฏ และรวมไปถึงความเป็นอิสระในการบริหารจัดการของสถานศึกษาระดับ
การศึกษาขั้นพื้นฐานด้วย อยากจะกราบเรียนว่าคงต้องแยกแยะประเด็นในทาง
การบริหารนั้นท่านกรรมการท่านอื่นได้ชี้แจงไปส่วนหนึ่ง แต่มีประเด็นในเชิง
ข้อกฎหมายและระบบการบริหารราชการที่เป็นข้อจำกัดในเรื่องนี้เช่นเดียวกัน
ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติจะสังเกตได้ว่าในกรณีที่เป็นสถานศึกษาของภาคเอกชน
เราชัดเจนมากว่าเราส่งเสริมและต้องการให้เป็นนิติบุคคล เพื่อเกิดความชัดเจน
ในการมีองค์กร กติกา กฎ ระเบียบการบริหารและความโปร่งใส และทำให้ฐานะ
ของโรงเรียนนั้นจะมีความเข้มแข็งและสามารถรับผิดชอบต่อสังคมได้อย่างชัดเจน
แต่พอเข้ามาอยู่ในเรื่องของการศึกษาของภาครัฐนั้น มันมีข้อจำกัดที่เป็นข้อเท็จจริง
ว่านิติบุคคลไม่ใช่วิธีสำหรับสถาบันการศึกษาซึ่งมีกฎหมายเฉพาะของตัวเอง
ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาในระดับอุดมศึกษาในระดับปริญญาในรูปแบบใดรูป
แบบหนึ่ง เช่นกรณีของมหาวิทยาลัยก็เป็นนิติบุคคล และกรณีของสถาบันราชภัฏนั้น
บังเอิญโดยองค์รวมคือสภาสถาบันราชภัฏนั้นเป็นนิติบุคคล ปัญหาที่แท้จริงมันอยู่
ตรงที่ว่าเมื่อเข้าสู่ระบบบริหารราชการแผ่นดินแล้วหลักของกฎหมายของเราก็คือ
หน่วยงานระดับกรมเป็นนิติบุคคล ดังนั้นเมื่อมีหน่วยงานซึ่งเป็นหน่วยบริหารที่อยู่
ในสายงานการบังคับบัญชาของกรมจะมาเป็นนิติบุคคลที่ซ้อนกันอยู่ และมีลักษณะ
ของการบังคับบัญชากันอยู่ไม่ได้ ปัญหาจึงเกิดขึ้นสำหรับสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน
และสำหรับสถาบันการศึกษาซึ่งแม้จะเป็นระดับอุดมศึกษาหรือหลังการศึกษา
ขั้นพื้นฐานที่ยังสังกัดอยู่กับกรม แนวทางของคณะกรรมการนั้นมองเห็นว่า
ในวันข้างหน้ากรณีของสถาบันอุดมศึกษาเราก่อนข้างที่จะเชื่อว่าจะที่สุดแล้วจะมี
ลักษณะของการเป็นนิติบุคคลเพิ่มขึ้น ซึ่งผมคิดว่าจะเป็นไปได้สูงเมื่อกำหนดถึง
สภาพความเป็นจริงที่มีการรวมเอางานของอุดมศึกษามาอยู่ในกระทรวงเดียว
และมหาวิทยาลัยต่าง ๆ นั้นกำลังดำเนินการออกนอกระบบราชการ ดังนั้น
สถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ โดยเฉพาะราชภัฏ ราชชมงคล หรือสถาบันอื่น ๆ นั้น
จะมีการปรับฐานะขึ้นมาโดยลำดับ ตรงนั้นผมเชื่อว่าจะเป็นการแก้ปัญหา

และมาตราก่อนหน้านี้ในเรื่องของอุดมศึกษานั้นก็เปิดทางเอาไว้แล้ว ส่วนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานนั้นเราพยายามแก้ปัญหาใน ๒ แนวทาง ในแนวทางที่ ๑ นั้นจะพบว่าเมื่อไปถึงหมวดเรื่องของการบริหารและการจัดการเรื่องทรัพยากรจะเพิ่มความคล่องตัวให้แก่สถานศึกษาของรัฐที่แม้ยังไม่ได้เป็นนิติบุคคล แต่จะเพิ่มความเป็นอิสระในการบริหารจัดการบางเรื่องมากยิ่งขึ้น แต่ในอีกแนวทางหนึ่งซึ่งจะสามารถดำเนินการได้ก็คือว่า โรงเรียนที่มีความคิดว่าจะมีความเข้มแข็งพอที่จะไปบริหารในระบบที่เป็นอิสระนั้นอาจจะมาในช่องทางของกฎหมายองค์การมหาชน ซึ่งบัดนี้บังคับใช้แล้ว แล้วก็เป็นไปได้สูงว่าจะมีการทำโครงการนำร่องสำหรับบางโรงเรียนโดยเฉพาะ เรื่องของโรงเรียนที่จัดการศึกษาเฉพาะ เช่นโรงเรียนวิทยาศาสตร์ที่อาจจะไปดำเนินการจัดตั้งในรูปแบบของโรงเรียนในกำกับของรัฐ ซึ่งจะเป็นนิติบุคคล แต่จะมีข้อแม้หรือเงื่อนไขที่ตามมาก็คือว่าโรงเรียนเช่นว่านั้นแม้จะเป็นโรงเรียนของรัฐก็ต้องออกจากระบบราชการ เพื่อตัดปัญหาไม่ให้เกิดปัญหาในข้อกฎหมายที่ว่าอยู่ในสายงานการบังคับบัญชาของกรมซึ่งเป็นนิติบุคคลอยู่แล้ว สภาพข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายจึงเป็นอย่างนี้ครับ แล้วก็คณะกรรมการการคิดว่าบทบัญญัติในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้นจะเป็นการเปิดทางสำหรับสถาบันระดับอุดมศึกษา ส่วนขั้นพื้นฐานนั้นเมื่อติดขัดอยู่ในระบบราชการก็พยายามเพิ่มความคล่องตัวและให้สามารถมีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบมากขึ้นในการบริหารบางด้าน แต่จะมีอีกช่องทางหนึ่งก็คือการแปรสภาพมาเป็นโรงเรียนในกำกับของรัฐ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านอดีตรมีข้อสังเกตที่ดีของท่านนะครับ ขอบขอบคุณครับ ผ่านครับ เชิญท่านเลขาธิการฯ ต่อครับ

นายพิฑูร พุ่มหิรัญ (ผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๓๔ มีการแก้ไข มาตรา ๓๕ คณะกรรมการการตัดออก

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านไพจิตรครับ ขอร้องท่านไพจิตกับท่านอดีตรนะครับ ด้วยความเคารพ เมื่อสักครู่มีแขกต้องการพบท่านที่ห้องผม ถ้าว่างอภิปรายแล้วไปพบด้วย

นายไพจิต ศรีวรขาน (นครพนม) : ท่านประธานครับ
 ผม ไพจิต ศรีวรขาน ความจริงผมไม่มีเจตนาที่จะถ่วงพระราชบัญญัติฉบับนี้
 ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : มิได้ครับท่านไพจิต ผมเห็นใจท่านสมาชิก เพราะว่ามีภาระ
 แก่ไข่มาก

นายไพจิต ศรีวรขาน (นครพนม) : แต่ที่นี้อาจจะมีการ
 ล็อบบี้กันว่าขอให้จบภายในคืนนี้ก็พยายามจะหาหนทางที่ทัน แต่ว่าสาระที่ต้องการ
 ให้มีการบันทึกการแสดงถึงเจตนารมณ์ของการเขียนกฎหมาย เมื่อเราได้ตามไป
 ก็ขอให้ประธานและคณะกรรมการช่วยยืนยันด้วย อย่างเช่น เรื่องกระจาย
 อำนาจผมถือว่ายังไม่มีคำตอบความชัดเจน แต่ว่าท่านว่าผ่านผมก็โอ.เค.
 จะผ่านก็ผ่าน แต่ว่าควรที่จะยืนยันถึงเจตนารมณ์ตรงนี้ ผมยังเชื่อว่าผู้บริหาร
 ของเราในทางการศึกษาที่มันมีปัญหากันอยู่ เพราะมีความหลงใหลในอำนาจ
 ที่มีอยู่ เราพัฒนากันขึ้นมาจนท้ายสุดจะต้องมีการเขียนเรื่องกระจายอำนาจ
 ทางการศึกษาไปยังเขตพื้นที่การศึกษา ไปยังสถานศึกษา มาตรา ๓๔ ว่าด้วย
 คณะกรรมการสถานศึกษาพื้นฐาน สถานศึกษาอุดมศึกษา นั้นหมายความว่า
 จะมีคณะกรรมการมาช่วยในการบริหาร มีอำนาจอยู่ ๒ อย่างที่คณะกรรมการ
 เพิ่มเติมไว้ก็คือ ๑. กำกับ ๒. ส่งเสริมสนับสนุนกิจการของสถานศึกษา
 เขียนไว้ ๒ ประเด็นกว้าง ๆ อย่างนี้ มีภาระมีหน้าที่ที่จะต้องทำไว้อยู่ ๒ ประการ
 ใหญ่ ๆ ขณะที่มาตรา ๓๕ ได้เขียนรายละเอียดไว้เลยในร่างฯ เดิม ว่าจะต้อง
 มีอะไร ๆ บ้าง แต่เนื่องจากคณะกรรมการได้เพิ่มถ้อยคำในมาตรา ๓๔
 ว่ามีหน้าที่ทางนี้ ก็เลยไปตัดรายละเอียดในมาตรา ๓๕ ซึ่งผมยังไม่เข้าใจ
 ชัดเจนว่า คำว่า กำกับและส่งเสริมสนับสนุนกิจการของสถานศึกษามันจะ
 ครอบคลุมภารกิจที่ท่านได้ตัดออกทั้งหมด มันจะครอบคลุมภารกิจในมาตรา ๓๔
 ที่ท่านตัดออกไว้ทั้งหมด นั่นคือประการที่ ๑ ที่ผมขอความชัดเจนว่าด้วยเหตุผล
 ประการใด

อันที่ ๒ ในร่างฯ เดิมก็ได้เขียนไว้ค่อนข้างชัดเจนในกรอบ
 คณะบุคคลที่จะ เป็นกรรมการของสถานศึกษา ซึ่งเดิมอาจจะเรียกว่ากรรมการ
 โรงเรียนนั่นเอง กรรมการบริหารโรงเรียนนั่นเองที่ประกอบด้วยใครบ้าง
 ท่านก็เขียนไว้ในคณะบุคคลที่จะมองเห็นว่ามีผู้แทนครู ผู้แทนผู้ปกครอง องค์กร
 ชุมชน ผู้แทนองค์กรส่วนท้องถิ่น ผู้แทนศิษย์เก่าของสถานศึกษา ผู้ทรงคุณวุฒิ

จำนวนกรรมการ คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการสรรหาการเลือกประธานกรรมการ การกำหนดวาระการดำรงตำแหน่ง การพ้นไป ให้เป็นไปตามกฎกระทรวงกำหนด เช่นเดียวกัน ก็ไปเขียนและออกไว้ ซึ่งแน่นอนความชัดเจนก็ต้องไปหวังพึ่งกันต่อไปว่า ขอให้ได้ไปเป็นภารกิจในการติดตามว่า ตรงนี้เราต้องการให้มีคณะกรรมการมาบริหารสถานศึกษา มาบริหารเพื่อที่จะดูแลพื้นที่ในการกำกับและสนับสนุนส่งเสริม เพราะฉะนั้นภารกิจตรงนี้จะมีความชัดเจนในการที่จะต้องทำอย่างจริงจัง ผมไม่แน่ใจว่าที่เขียนและ ๑ ไว้ทั้งหมด ๑ ก็จะเป็นปัญหา เจตนารมณ์ของสภาที่ได้ให้ไปแล้วก็ต้องรอกันอีกต่อไปว่า กฎกระทรวงที่จะออกก็จะต้องจะขึ้นอยู่กับฝ่ายที่จะทำให้เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติฉบับนี้มีความเข้มมากหรือน้อยประการใดอย่างไร ผมก็อยากให้คณะกรรมการได้ทบทวนความไว้ด้วย ไม่มีเจตนาย่างอื่น

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านกรรมาธิการครับ

ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีสุวาน (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม วิจิตร ศรีสุวาน กรรมาธิการ กระผมขออนุญาตเชื่อมโยงคำตอบตั้งแต่มาตรา ๓๓ ทวิ มามาตรา ๓๔ เพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันแล้วก็เพื่อให้ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้ข้อมูลเพิ่มเติม ในเรื่องของการกระจายอำนาจ ถ้าดูในบทเฉพาะกาลจะมีคณะกรรมการปฏิรูปขึ้นมาจัดตั้งนี้ แล้วที่กราบเรียนไว้ว่าในที่สุดคงต้องเป็นพระราชบัญญัติ เพราะเหตุว่าในการบริหารการศึกษานั้นค่อนข้างแปลกที่กระทรวงศึกษาธิการเองในปัจจุบันจะมีกฎหมายเฉพาะในเรื่องการจัดระบบบริหารการศึกษาเป็นเรื่อง ๆ เช่น ส.ป.ช. ก็มีกฎหมายเฉพาะ

ซึ่งต่างกับทบวงมหาวิทยาลัย ทั้ง ๆ ที่ทบวงมหาวิทยาลัยเองมีมหาวิทยาลัย
 ซึ่งเป็นนิติบุคคลและก็มีอิสระ แต่ทบวงมหาวิทยาลัยมี พ.ร.บ. อยู่ฉบับหนึ่งชื่อว่า
 พ.ร.บ. ระเบียบปฏิบัติราชการทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งใน พ.ร.บ. ฉบับนี้
 จะกำหนดเรื่องการจัดสรรอำนาจหน้าที่ เรื่องการกระจายอำนาจในระหว่าง
 ทบวงกับมหาวิทยาลัยไว้ แล้วก็ไปสอดคล้องกับ พ.ร.บ. มหาวิทยาลัย เขียน
 สอดรับกันไว้ กระผมก็มีความเห็นว่า ในเรื่องนี้ น่าจะต้องมีพระราชบัญญัติ
 ระเบียบบริหารการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการขึ้นมา ๑ ฉบับ รองรับ
 เรื่องการกระจายอำนาจหลัก ๆ ไว้ แล้วที่จะให้ไปออกหลักเกณฑ์ จะออกได้
 ภายในกรอบนั้นซึ่งเป็นรายละเอียด จะไม่ใช่ไปแบ่งอะไรได้ตามใจชอบ
 ส่วนนั้นควรจะแบ่งไว้ในพระราชบัญญัติ ซึ่งในมาตรา ๓๓ ทวิ ส่วนแรกก็เขียน
 กรอบไว้ให้ ว่าให้กระจายโดยตรงไปในเรื่องเหล่านี้ แต่รายละเอียดมันจะเกิด
 จากคณะปฏิรูปที่ไปทำ กระผมเองได้มีส่วนเข้าไปศึกษาเรื่องนี้ให้กับกระทรวง
 ศึกษาธิการมา ๑๑ เดือนแล้วครับ เพื่อจะเตรียมการในเรื่องข้อมูลของการ
 แบ่งเขต เตรียมการในเรื่องระบบกระจายอำนาจ แล้วก็มีการสัมมนากันไปแล้ว
 หนึ่งกับผู้บริหารกระทรวงศึกษาธิการทั้งกระทรวง ก็เห็นช่องทางที่สอดคล้องกันว่า
 การกระจายอำนาจควรจะเป็นอย่างไร ที่นี้ในขณะที่ พ.ร.บ. แม่บทนี้กำหนดไว้
 อย่างนี้ เรื่องที่จะมีผู้ไปดำเนินการเพื่อให้สอดคล้องกับแม่บท นอกจาก
 คณะปฏิรูปแล้ว ในส่วนของทางกระทรวงศึกษาธิการเองที่ในขั้นเตรียมการ
 ก็จะมีอะไรไว้ชัดเจนเช่นเดียวกัน เพื่อให้เป็นกรอบและเป็นทิศทางของ
 การกระจายอำนาจที่ถูกต้อง สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายแม่บท
 ในส่วนของมาตรา ๓๔ ที่เปลี่ยนจากการที่กำหนดอำนาจหน้าที่ไว้ชัดเจน
 กรรมการสถานศึกษาองค์ประกอบชัด เนื่องจากว่าตรงนี้เราต้องรื้อรายละเอียด
 การกระจายอำนาจจากกระทรวงกลางมาบังเขตการศึกษา และการร่วมใช้
 อำนาจระหว่างเขตการศึกษากับตัวสถานศึกษา ตรงนี้ถ้ายังไม่ได้ทำชัดเจน
 แล้วด่วนไปเขียนในระดับสถานศึกษา เกิดไม่สัมพันธ์กันขึ้นก็จะเกิดปัญหาได้
 เพราะฉะนั้นจึงต้องดูรวมกันไประหว่างระดับเขตกับระดับสถานศึกษา และก็
 จุดหมายปลายทางจริง ๆ ก็คือ อยากให้กระจายไปที่สถานศึกษาทั้ง ๔ ด้าน
 ทั้งด้านวิชาการ เรื่องคน เรื่องเงิน เรื่องบริหารทั่วไปได้มากที่สุด แล้วก็
 ส่วนที่เป็นอยู่ระดับเขต ก็จะเป็นหน่วยกำกับสนับสนุน ตรงนี้คงต้องไปดูรายละเอียด

เรื่องการกำหนดอำนาจหน้าที่ของเขตในระบบกระจายอำนาจกับสถานศึกษา
แล้วก็ต้องดูองค์ประกอบของคณะกรรมการที่จะทำหน้าที่ตามนั้น จึงได้ขอ
ทราบเรียนว่า ในกฎหมายแม่บทจึงกำหนดกรอบหลัก ๆ ไว้ให้ ส่วนรายละเอียด
ต้องไปทำเพิ่มเติมครับผม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ขอบคุณนะครับ ไม่ติดใจจะครับ ผ่านครับ
นายพิฑูร พุ่มหิรัญ (ผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่แทน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๓๕ คณะกรรมการการเลือกตั้ง
ส่วนที่ ๒ การบริหารและการจัดการการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๓๕ ทวิ คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านอดิศรติดใจจะครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพครับ
ผม อดิศร เพียงเกษ พรรคความหวังใหม่ จากจังหวัดขอนแก่น คนที่ไปพบผม
ที่ห้องประธานนั้นเขียนจดหมายว่า ให้ผมทำหน้าที่ต่อไปจะครับ ไม่ต้องห่วง
ท่านประธานที่เคารพครับ เรื่ององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนี้ ท่านประธาน
ผมเปิดดูกฎหมายรัฐธรรมนูญ ซึ่งว่าด้วยการปกครองส่วนท้องถิ่น หมวดที่ ๙
ผมไม่ทราบว่าในมาตรา ๓๕ ทวิ และมาตรา ๓๕ ตริ นั้น จะเป็นการแทรกแซง
ของราชการส่วนกลางหรือไม่ ที่จะไปแทรกแซงการบริหารงานส่วนท้องถิ่น
เพราะมาตรา ๒๘๙ ของรัฐธรรมนูญ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีหน้าที่
บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น อีกแล้วครับ ภูมิปัญญาท้องถิ่น
อีกแล้ว หรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีสิทธิ
ที่จะจัดการศึกษาอบรมและการฝึกอาชีพตามความเหมาะสมและความต้องการ
ภายในท้องถิ่นนั้น อ่านต่อ ๆ ไปก็ลักษณะว่า อำนาจในการที่จะจัดการศึกษา
เป็นเรื่องของท้องถิ่นเอง เมื่อเราจะลอกหรือว่าลอกกฎหมายรัฐธรรมนูญมา
ในมาตรา ๓๕ ทวิ นั้น -----

ผมก็อยากให้เลือกหรือว่าเลียนแบบกันมาเกือบทุกถ้อยคำเลย องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นบ่อมมีสิทธิที่จะจัดการศึกษาอบรมและฝึกอาชีพตามสมควร ผมก็อยากให้สิ่งพวกนี้มาบัญญัติไว้ในมาตรา ๓๕ ทวิ ทั้งหมด ไม่ทราบว่าจะเป็นไปได้หรือไม่ เพราะว่ากฎหมายรัฐธรรมนูญได้บัญญัติชัดเจนว่า ในเรื่องการศึกษาอบรม ท่านก็บัญญัติเฉพาะการศึกษาในระดับใดระดับหนึ่งเท่านั้น และการฝึกอาชีพตามความเหมาะสมท่านก็ไม่ได้บัญญัติมา ส่วนมาตรา ๓๕ ตรี ผมขออนุญาตเลยไปนะครับ เพราะว่าเรื่องนี้ผมคิดว่าเป็นการที่จะแทรกแซงจากราชการ ส่วนกลางกระทรวง ไปแทรกแซงองค์กรส่วนท้องถิ่น เพราะองค์กรส่วนท้องถิ่นทุกวันนี้กรุงเทพมหานครใหญ่โตมโหฬารครับ ใหญ่โตมโหฬารที่เดียว เขาหลุดลอยจากกระทรวงศึกษาธิการไปเลยนะครับ ลักษณะการวางแผนต่าง ๆ เขาเป็นส่วนท้องถิ่น เอาความพร้อม เอาของชุมชนกำหนดจริง ๆ เทศบาลนคร นครเชียงใหม่ นครขอนแก่น นครหาดใหญ่ต่าง ๆ ก็อาจจะบรรลุผลไปสู่ตรงนั้นได้ หากบัญญัติมาตรา ๓๕ ตรี ถ้าไม่พิจารณาโดยรอบคอบ ผมคิดว่าอาจจะเป็นการแทรกแซงจากราชการส่วนกลาง ซึ่งต่อไปส่วนกลางจะต้องหดลงครับ ต่อไปส่วนภูมิภาคต้องหมดไป ผู้ว่าราชการจังหวัดต่อไปต้องไปนิมนต์พระอย่างเดียวนั่นแหละ หน้าที่การงานไม่มีแล้วครับ จะต้องมีส่วนกลางกับส่วนท้องถิ่นเท่านั้นเอง ความสัมพันธ์ระหว่าง ๒ ส่วนนี้ต้องพิจารณาโดยละเอียดรอบคอบ ท่านประธานครับ เรื่องนี้จึงอยากขออนุญาตถามว่า ท่านได้กลั่นกรองดีหรือยัง ที่บัญญัติมาตรา ๓๕ ทวิ มาตรา ๓๕ ตรี ขึ้นมา มีส่วนที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญดังที่ผมกราบเรียนหรือไม่ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านกรรมาธิการชี้แจง

นายสาทิพย์ วงศ์หนองเตย (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม สาทิพย์ วงศ์หนองเตย กรรมาธิการ ความจริงแล้วต่อความห่วงใยของเพื่อนสมาชิกในส่วนที่คณะกรรมการเพิ่มขึ้นมาก็คือการบริหารและการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นหมวดที่กรรมาธิการเพิ่มขึ้นมาใหม่ ต้องกราบเรียนว่าหมวดนี้นั้นความจริงแล้วในร่างฯ เดิมจะไม่ได้มีการบัญญัติเอาไว้ แต่เนื่องจากกรรมาธิการมีความเห็นว่าในอนาคตนั้นการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีความสำคัญมากขึ้น จึงบัญญัติเอาไว้เพิ่มเติม อย่างไรก็ตามก่อนที่จะบัญญัติในหมวดนี้ ซึ่งบัญญัติไว้ใน ๒ มาตรา

คือมาตรา ๓๕ ทวิ และมาตรา ๓๕ ทรี นั้น คณะกรรมาธิการก็ได้ศึกษา
รัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะอย่างปึงในส่วนที่เกี่ยวข้องกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
โดยเฉพาะอย่างปึงในมาตรา ๒๘๙ ซึ่งได้บัญญัติเอาไว้อย่างชัดเจนในวรรคสอง
ตามที่เพื่อนสมาชิกได้อ้างถึง ก็คือได้บัญญัติเอาไว้ว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
ย่อมมีสิทธิที่จะจัดการศึกษาอบรมและการฝึกอาชีพตามความเหมาะสมและความ
ต้องการภายในท้องถิ่นนั้น และเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาอบรมของรัฐ
แต่ต้องไม่ขัดต่อมาตรา ๔๓ และมาตรา ๘๑ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ดังนั้น
ในการตีความมาตรา ๒๘๙ ในวรรคสองนี้ คณะกรรมาธิการก็ได้พิจารณาว่า
ในส่วนที่เกี่ยวข้องที่จะบัญญัติเอาไว้ในกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งเป็นกฎหมายการศึกษานั้น
จะบัญญัติเอาไว้อย่างไร ดังนั้นในมาตรา ๓๕ ทวิ จึงเขียนเรื่องขององค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่นที่มีสิทธิในการจัดการศึกษา เนื่องจากจะเป็นไปตามเจตนารมณ์
ที่ว่าด้วยเรื่องของจัดการศึกษาโดยเฉพาะ เนื่องจากเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้อง
กับการจัดการศึกษา อย่างไรก็ตามในมาตรา ๓๕ ทรี ซึ่งได้บัญญัติเอาไว้ว่า
กรณีที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะจัดการศึกษาในระดับใดนั้น กระทรวงจะ
เป็นคนกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินความพร้อม ประเด็นนี้ก็เป็นที่
วิพากษ์วิจารณ์และถกเถียงกันมากในกรรมาธิการว่าจะเป็นการไปขัดต่อ
เจตนารมณ์รัฐธรรมนูญหรือไม่ ถ้าบัญญัติสิทธิรองรับเอาไว้แล้ว แต่เมื่อพิจารณา
โดยละเอียดแล้วจะเห็นว่า ในวรรคสองมาตรา ๒๘๙ ของรัฐธรรมนูญนั้น
จะเขียนไว้ชัดว่าต้องไม่ขัดต่อมาตรา ๔๓ และมาตรา ๘๑ ทั้งนี้ ตามที่
กฎหมายบัญญัติ-----

ในมาตรา ๘๑ ของรัฐธรรมนูญจะบัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่า ในการจัดการศึกษานั้น รัฐจะต้องคำนึงถึงเรื่องใดบ้าง โดยได้เขียนเอาไว้ว่า รัฐต้องจัดการศึกษาอบรม และสนับสนุนให้เอกชนจัดการศึกษาอบรมให้เกิดความรู้คู่คุณธรรม จัดให้มีกฎหมาย เกี่ยวกับการศึกษาแห่งชาติ ปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการ ทางเศรษฐกิจและสังคม สร้างเสริมความรู้และปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้อง ว่าไป จนกระทั่งไปจบตรงเรื่องของวัฒนธรรมของชาติซึ่งได้บัญญัติเอาไว้ ดังนั้นเมื่อมีการพิจารณากันเช่นนั้นแล้วก็จึงมีการพูดถึงเรื่องของการเขียนไว้ว่า ทั้งนี้ ตามที่ กฎหมายบัญญัติ เมื่อเป็นเช่นนั้นก็แปลความเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญในมาตรานี้ว่า การที่จะให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีสิทธินั้น แม้จะรองรับสิทธิแล้วแต่ก็ต้องไม่ขัดต่อ มาตรา ๘๑ ก็คือการมีกฎหมายการศึกษา และต้องเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติด้วย ดังนั้นกฎหมายฉบับนี้จึงบัญญัติเอาไว้ถึงหลักเกณฑ์ในส่วนนี้ และไม่เป็นการแทรกแซง ในส่วนที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติถึงเจตนารมณ์เอาไว้แต่ประการใด แต่จะเป็นการ ทำให้เจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญนั้นได้รับความเคารพ และก็จะเป็นไปโดย หลักการที่ถูกต้องครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกไม่ติดใจ ผ่านครับ เชิญท่านเลขาธิการฯ ต่อครับ

นายพิฑูร พุ่มหิรัญ (ผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่แทน เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๓๕ ตี คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ ส่วนที่ ๓ การบริหารและการจัดการศึกษาของเอกชน คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๓๖ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสรชาติครับ

ว่าที่พันตรี สรชาติ สุวรรณพรหม (หนองบัวลำภู) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพครับ ด้วยความเคารพท่านประธาน กระผม สรชาติ สุวรรณพรหม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองบัวลำภู พรรคความหวังใหม่ ท่านประธานครับ ด้วยตามซึ่งกรรมาธิการได้เพิ่มเติมขึ้นมาใหม่นะครับ ก็เป็น เหตุผลหนึ่งซึ่งกระผมเองต้องขออนุญาตกราบเรียนว่า เรียกว่าเป็นส่วนซึ่งให้ความสำคัญ ซึ่งสามารถที่จะแบ่งส่วนการศึกษาเป็นทั้งของรัฐ ส่วนท้องถิ่น และก็ส่วนของ เอกชนนั้น ผมเองต้องขออนุญาตกราบเรียนว่าส่วนที่กรรมาธิการเพิ่มเติมเข้ามานั้น ซึ่งทำให้รัฐเองจะต้องไปทำหน้าที่ในการอุดหนุนเพิ่มเติมเข้ามา ซึ่งผมเองต้อง ขออนุญาตกราบเรียนตรงนี้ว่า ขอบเขตมันขนาดไหน ในเมื่อการกำหนดซึ่งมันชัดเจน

ตรงนี้ จะเป็นช่องหรือเป็นโอกาสอะไรต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นใหม่ที่จะให้มีการเรียกร้อง เพราะตรงนี้เองการออกกฎหมายเราจะต้องมีมาตรฐานที่เพียงพอว่าขนาดไหน เพียงพอที่จะกำหนดเกิดขึ้น ไม่อย่างนั้นแล้วเราก็คงจะไม่ต้องรู้ว่าสนับสนุนด้วยอุดหนุน หรือลดหย่อนยกเว้นอะไรบ้างที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ ในสิ่งนี้เองเป็นสิ่งที่อยากจะให้ กรรมการได้เรียนชี้แจงและก็กราบเรียนกับทางสภาแห่งนี้เพื่อเป็นมาตรฐาน เอาไว้ว่ากฎหมายในมาตราตรงนี้ไม่มีมาตรฐานอะไรที่เกิดขึ้น จึงอยากจะขอเรียนถาม ทางกรรมการที่เพิ่มเติมขึ้นมาครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ขอเชิญกรรมการชี้แจงครับ

นายสาทิพย์ วงศ์หนองเตย (กรรมการ) : ท่านประธาน ที่เคารพ ผม สาทิพย์ วงศ์หนองเตย กรรมการครับ ในส่วนที่ ๓ เรื่องการบริหารและการจัดการศึกษาของเอกชน ก็ต้องกราบเรียนกับท่านประธานว่า เป็นหมวดซึ่งคณะกรรมการเพิ่มขึ้นมาใหม่เช่นเดียวกัน โดยต้องขออนุญาตที่จะเรียนเพื่อนสมาชิกเบื้องต้นว่า ก่อนที่จะมีการบัญญัติในส่วนนี้เพิ่มเติมขึ้นมานั้น มีคณะกรรมการหลายท่านซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องของการจัดการศึกษาเอกชน ก็ได้รับการร้องขอจากส่วนของที่มีการจัดการศึกษาเอกชน ไม่ว่าจะเป็นระดับของอุดมศึกษาหรือระดับต่ำกว่านั้น ว่าควรที่จะบัญญัติหมวดนี้ไว้เป็นการเฉพาะ เพื่อเป็นการรองรับสิทธิบางอย่างซึ่งจะเกิดขึ้นตามรัฐธรรมนูญด้วย ดังนั้น หมวดนี้จึงจะเป็นการระดมความคิดของฝ่ายของการศึกษาเอกชนหลายฝ่าย ซึ่งได้มีการประชุม และในที่สุดก็ได้เสนอความเห็นดังกล่าวนี้ไปยังคณะกรรมการ ต้องกราบเรียนว่าในมาตรา ๓๖ ซึ่งมีการพูดถึงเรื่องบริหารจัดการของเอกชน ให้มีความเป็นอิสระนั้น เพื่อนสมาชิกได้มีความเป็นห่วงและสอบถามกรรมการว่า ถ้าไปบัญญัติไว้เช่นนั้นแล้วจะทำให้รัฐจะต้องมีการอุดหนุนเอกชนเพิ่มเติม และเป็นการเพิ่มภาระ ควรที่จะมีการกำหนดกรอบ กฎเกณฑ์หรือกติกาอย่างไรบ้าง อันนี้ต้องกราบเรียนว่าเป็นประเด็นซึ่งคณะกรรมการได้มีการอภิปรายและก็วิพากษ์วิจารณ์กันอย่างกว้างขวางในกรรมการนะครับ อย่างไรก็ตามในการบัญญัติหมวดที่ว่าด้วยเรื่องของการศึกษาเอกชน ซึ่งรัฐจำเป็นต้องไปอุดหนุนต่าง ๆ นั้น กรรมการได้มีการพิจารณาจากรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ ซึ่งได้เขียนเอาไว้ในเรื่องของบุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไม่น้อยกว่า ๑๒ ปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย

ผม ไพจิตร ศรีวรรณ พรรคความหวังใหม่ จังหวัดนครพนม ประเด็นการศึกษา
ของเอกชนนี้ผมขออภิปรายอยู่ ๒ ประเด็น คำถามที่คณะกรรมการได้
เพิ่มเติมไว้ในมาตรา ๓๖ ตี ๔ เรื่อง ให้สถานศึกษาเอกชนจัดการศึกษาได้ทุกระดับ
และทุกประเภทการศึกษาตามที่กฎหมายกำหนด และประเด็นที่สำคัญก็คือ
ในวรรคสองนี้ได้กำหนดไว้ว่า นโยบายและแผนการจัดการศึกษาของรัฐ

ของเขตพื้นที่การศึกษา หรือขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้คำนึงถึง
 ผลกระทบต่อการจัดการศึกษาของเอกชน ท่านประธานครับ ประเด็นนี้ผมสงสัย
 เพราะเนื่องจากว่าโดยสาระของร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับนี้
 จะต้องการจัดการศึกษา ๑๒ ปีแบบให้เปล่าโดยรัฐที่จะต้องจัดให้กับประชาชน
 ที่นี้ถ้าไปเขียนไว้อย่างนี้ นั่นหมายความว่าถ้าจะต้องจัดอย่างไรนี้จะต้องดู
 โรงเรียนเอกชนเขาด้วย ความจริงผมไม่ได้มีอะไรอยู่เบื้องหน้าเบื้องหลัง
 ต่อภาคเอกชนที่มาลงทุนทางการศึกษา แต่ผมเห็นว่าเมื่อรัฐธรรมนูญ
 ได้เขียนไว้ค่อนข้างชัดเจนแล้วว่ารัฐจะต้องจัดการ แล้วหน้าที่ตรงนี้น่าจะต้อง
 เป็นภาระของรัฐที่จะต้องจัดอย่างจริงจัง ที่นี้ถ้าหากบอกว่าจะต้องคำนึงถึง
 ผลกระทบต่อการจัดการศึกษาของเอกชน นั่นก็แปลว่าต่อไปนี้จะจัด จะขยาย
 จะดำเนินการอย่างไร ๑๒ ปีนี้ ก็จะต้องดูแลภาคเอกชนโรงเรียนเหล่านี้ที่มีอยู่
 ผมมีปัญหาค่ะครับ ท่านประธานครับ ตามความชัดเจนจากกรรมาธิการน้อย
 ในมาตรา ๓๖ จัตุว่า ว่า รัฐต้องให้การสนับสนุนด้านการเงิน นี่ก็เขียนไว้
 กำหนดให้เป็นภาระของรัฐแล้วว่าจะต้องให้เงินเพื่อที่จะไปสนับสนุน
 ภาคเอกชนที่มาดำเนินการจัดการศึกษาให้กับรัฐ มันจะเป็นภาระที่มากเกินไป
 ถ้าท่านไปบอกว่าตามที่กำหนดนี้เขียนไว้ในกฎหมายชัดเจนว่า ต้อง
 คำว่า ต้อง ก็คือให้แล้ว หลีกเลี่ยงเป็นอย่างอื่นไม่ได้ รัฐมนตรีที่จะมากำหนด
 ก็ต้องกำหนดตามกรอบที่ได้เขียนล็อก (Lock) ไว้ตรงนี้ ผมไม่เข้าใจว่า
 คณะกรรมาธิการการศึกษาเท่าที่ฟังจากการชี้แจง ท่านกรรมาธิการบอกว่า
 จะระดมจากภาคเอกชน คือคงจะเห็นนะครับทุกคนตื่นเต้นกันหมด
 พอร่างพระราชบัญญัติการศึกษาฯ ฉบับนี้จะออกนี้ ไปเคลื่อนไหว ต่างคนต่างเป็นห่วง
 สถานภาพตัวเองว่าจะอยู่ตรงไหนอย่างไร จะพยายามคำนึงถึงจุดนั้นให้มากที่สุด
 แต่ว่าหน้าที่ของเราที่นี่ สภาเราต้องดูแลเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญและภาระของรัฐ
 ที่จะต้องทำ จะไปเขียนเพื่อที่จะให้เกิดประโยชน์ ให้เกิดภาระของรัฐ
 ส่วนหนึ่งส่วนใดที่ไม่เป็นของประชาชนโดยตรงนี่คงจะเป็นเรื่องยากลำบาก
 ผมวิตกว่าเขียนอย่างนี้แล้วจะมีผลในทางการบริหารต่อไปว่าเป็นภาระทางด้าน
 งบประมาณ เป็นภาระในการกระจายการศึกษาแบบให้เปล่า ๑๒ ปีต่อประชาชน
 หรือไม่ประการใด ผมคิดว่าตรงไหนที่ควรตัดออก ก็ตัดออกนะครับ โดยเฉพาะ
 ในมาตรา ๓๖ จัตุว่า นี่ผมคิดว่าน่าจะเอาออกทั้งหมดเลย ไม่ได้เสียสาระอะไร

๑๗๔

สพ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทัวไป)

ประไพพิศ ๗๗/๓

มาตรา ๓๖ จัตุวา นี้ไม่ได้เป็นปัญหาอะไร ไม่ได้บังคับอะไร เพราะมาตรา ๓๖ คี
วรรคสองนี้ก็เขียนไว้พอที่จะเป็นแนวทางให้ปฏิบัติได้อยู่แล้ว ทำไมต้องมาสื่อ
ตรงมาตรา ๓๖ จัตุวา ซึ่งผมเห็นว่าเป็นภาระของรัฐที่จะต้องทำอย่าง
จริงจังมาก ท่านประธานครับ

- ๗๘/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านกฤเทพ เชิญครับ

ร้อยโท กฤเทพ ไสกระจำว (ศรีสะเกษ) : ท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม กฤเทพ ไสกระจำว สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดศรีสะเกษ
พรรคความหวังใหม่ ถ้าเราพูดถึงมาตรา ๓๖ รวมกันทั้งหมด กระผมก็
ขออนุญาตท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เดี่ยวท่านกฤเทพครับ ผมขออนุญาตนิดหนึ่ง ท่านไม่ได้ผิดข้อบังคับอะไร
อย่างนี้ ผมว่าในหมวดนี้เกี่ยวกับภาคเอกชนท่านอภิปรายทั้งหมดเลย แล้วผมจะ
ขอมติผ่านทีละมาตรา เพราะฉะนั้นอภิปรายทั้งหมดได้เลย เชิญครับ

ร้อยโท กฤเทพ ไสกระจำว (ศรีสะเกษ) : ท่านประธาน
ในมาตรา ๓๖ ทวิ ที่กรรมการไปเขียนและผมเองพออ่านแล้วก็สงสัยมาก
เพราะว่าท่านใช้คำว่า ให้สถานศึกษาเอกชน ตามมาตรา ๑๒ (๒) เป็นนิติบุคคล
ประการที่ ๑ ในมาตรา ๑๒ (๒) ท่านไปพูดถึงโรงเรียนว่าหมายถึงโรงเรียน
ของรัฐ โรงเรียนเอกชนและโรงเรียนที่สังกัดสถาบันพุทธศาสนาหรือศาสนาอื่น
แต่เวลาเราพูดถึงในมาตรา ๓๖ ทวิ ท่านพูดเฉพาะโรงเรียนเอกชนเหมือนกับ
ให้สิทธิพิเศษว่าสถานศึกษาเอกชนที่เป็นโรงเรียนเป็นนิติบุคคล ผมก็เพิ่งเคยเห็น
ว่ามีกฎหมายที่จะไปบัญญัติว่าสถานศึกษานั้น ๆ เป็นนิติบุคคลและก็แยกออกมา
คำว่า นิติบุคคล มีความหมายมากท่านประธาน ผมเองก็ทราบว่ายาก
๓๖ แห่งทั่วประเทศก็ยังไม่ได้เป็นนิติบุคคลด้วยซ้ำ และเมื่อไปพูดถึงมาตรา ๑๒ (๒)
ที่ไปแยกโรงเรียนที่สังกัดสถาบันพุทธศาสนาบางแห่งเป็นโรงเรียนของรัฐ
บางแห่งเป็นโรงเรียนของเอกชนอยู่แล้ว มันก็เลยสับสนไปใหญ่ แต่พอมาพูดถึง
มาตรา ๓๖ ทวิ ที่ให้เป็นนิติบุคคลนั้นมีเฉพาะโรงเรียน สถานศึกษาเอกชน
ซึ่งเมื่อโยงไปก็คือโรงเรียนเอกชนนั่นเอง ตรงนี้เป็นเรื่องที่ผมคิดว่า
มันไม่เป็นธรรมสำหรับโรงเรียนของรัฐซึ่งก็มีสภาพเหมือนกัน แต่เขาไม่ได้
เป็นนิติบุคคล และอยากจะถามว่าการเขียนกฎหมายลักษณะในอย่างนี้มันจะถูกต้อง
หรือเปล่า มหาวิทยาลัยที่เป็นนิติบุคคลต้องมี พ.ร.บ. ของเขาโดยเฉพาะ
ตรงนี้ผมคิดว่าเป็นประเด็นที่จะต้องถกกันท่านประธาน มันค่อนข้างจะลำบาก
ตอนนี้ใครไปตั้งโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งและเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายนี้
ผมว่าก็คงไม่ค่อยเข้าใจเหมือนกัน ก็อยากจะเรียนถามละครับว่ามีเหตุผลอย่างไร
ขอบคุณท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมาธิการชี้แจง

นายสาทิพย์ วงศ์หนองเตย (กรรมาธิการ) : ท่านประธาน
ที่เคารพ ผม สาทิพย์ วงศ์หนองเตย กรรมาธิการ มีสมาชิกได้ให้ความสนใจ
ซักถามอยู่ ๒ ท่าน ผมอยากจะขออนุญาตท่านประธานได้ตอบในประเด็นที่ ๑
ก็คือประเด็นซึ่งมีข้อซักถามในมาตรา ๓๖ ตี ๓ ซึ่งเพื่อนสมาชิกได้ซักถามใน ๓ ประเด็น
๓ ประเด็นดังที่วานี้ก็คือ

ประเด็นที่ ๑ เพื่อนสมาชิกได้ซักถามว่า การให้สถานศึกษาเอกชน
จัดการศึกษาได้ทุกระดับและทุกประเภทการศึกษาตามกฎหมายกำหนดนั้น
เป็นเรื่องที่จะเป็นไปได้โดยถูกต้องหรือไม่ ต้องกราบเรียนท่านประธานว่า
ความจริงแล้วในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๑ ได้บัญญัติเอาไว้อย่างชัดเจนว่า
รัฐต้องจัดการศึกษาอบรมและสนับสนุนให้เอกชนจัดการศึกษาอบรมให้เกิดความรู้
คุณธรรม ซึ่งเจตนารมณ์ตรงนี้ก็คือการยอมรับบทบาทของภาคเอกชนที่จะมา
ร่วมกันแบ่งเบาในการจัดการศึกษาเพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐ
และโดยข้อเท็จจริงแล้วปัจจุบันนั้นภาคเอกชนนั้นมีการจัดการศึกษาในทุกระดับ
อยู่แล้ว ตั้งแต่ระดับของอนุบาล ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมไปจนกระทั่ง
ระดับอาชีวและระดับอุดมศึกษา ซึ่งก็ปรากฏข้อเท็จจริงตามที่เพื่อนสมาชิก
ได้เห็นอยู่แล้ว ดังนั้นการบัญญัติในมาตรานี้จึงเป็นทั้งการรองรับสิทธิที่บัญญัติ
เอาไว้ตามรัฐธรรมนูญ และเป็นการรองรับปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในการ
จัดการศึกษาของเอกชนที่เป็นไปอยู่แล้วในปัจจุบัน อย่างไรก็ตามได้มีการบัญญัติ
เอาไว้ในมาตรานี้ว่า รัฐจะต้องกำหนดนโยบายและมาตรการที่ชัดเจนเกี่ยวกับการ
มีส่วนร่วมของเอกชนในด้านการศึกษา ซึ่งจะเป็นการแสดงเจตนาวา
ในการสนับสนุนตรงนี้รัฐจะต้องกำหนดนโยบายและมาตรการที่ชัดเจนด้วย

ในประเด็นที่ ๒ ที่เพื่อนสมาชิกได้ซักถามว่าการบัญญัติว่า การกำหนด
นโยบายและแผนการจัดการศึกษาของรัฐของเขตพื้นที่การศึกษา หรือขององค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่นให้คำนึงถึงผลกระทบต่อการจัดการศึกษาของเอกชน ซึ่งเพื่อนสมาชิก
เป็นห่วงว่าในอนาคตนั้น ถ้าจะมีการตัดสินใจในเชิงนโยบายอย่างไรแล้ว
ก็ต้องคำนึงถึงสถานศึกษาเอกชน คล้าย ๆ กับว่าเป็นห่วงว่าจะทำให้เป็นภาระ
ในการที่จะตัดสินใจในเชิงนโยบายของรัฐ-----

ผมขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานว่า โดยเจตนารมณ์ในส่วนนี้มันต้องยอมรับว่า เอกชนก็เป็นส่วนหนึ่งที่เข้ามาร่วมกันแบ่งเบาในการรับภาระในการจัดการศึกษาของรัฐ เจตนารมณ์ประการหนึ่งของกฎหมายฉบับนี้ก็คือว่า ในการร่วมกันแบ่งเบาการจัดการศึกษานั้นจะต้องไม่ทำให้เกิดความซ้ำซ้อน ไม่ว่าจะเป็นการซ้ำซ้อนในเรื่องของงบประมาณ หรือเป็นการซ้ำซ้อนในเรื่องของภาระหน้าที่ซึ่งอาจจะมีการจัดแบ่งภาระที่ชัดเจนแล้วก็จะทำให้เป็นการประหยังบประมาณ หรือเป็นการประหยัดในทรัพยากรด้านอื่น ดังนั้นการบัญญัติให้คำนึงถึงผลกระทบต่อการจัดการศึกษาของเอกชนนั้นก็เป็นกรณีเจตนาที่จะประสงค์ให้เกิดความประหยัดในทรัพยากร แต่อย่างไรก็ตามการคำนึงถึงผลกระทบนั้นก็เขียนไว้ชัดเจนในข้อที่บัญญัติต่อไปว่า โดยให้รัฐมนตรีหรือคณะกรรมการการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมเขตพื้นที่การศึกษา หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรับฟังความเห็นของ เอกชนและประชาชน ประกอบการพิจารณาด้วย ซึ่งจะ เป็นกระบวนการพิจารณาซึ่งคำนึงถึงทุกฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ในประเด็นที่ ๓ ครับ ประเด็นซึ่งรัฐต้องให้การสนับสนุนด้านเงินอุดหนุน การลดหย่อนหรือการยกเว้น ภาษี และสิทธิประโยชน์อย่างอื่นนั้น ต้องกราบเรียนท่านประธานว่าในภาคเอกชนซึ่งมาร่วมแบ่งเบาภาระในการจัดการศึกษานั้นโดยปกติในปัจจุบันรัฐก็มีการให้การสนับสนุนอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนเอกชนการกุศล ซึ่งรัฐรับภาระช่วยเงินอุดหนุนถึงร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม หรือโรงเรียนที่จัดตั้งขึ้นก่อนปี ๒๕๑๗ ซึ่งมีการให้การอุดหนุนโดยคำนึงถึงรายหัว และในส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องก็จะมีกองทุนหมุนเวียนในการที่จะสนับสนุนโรงเรียนเอกชน หรือสถาบันการศึกษาเอกชนให้มีขีดความสามารถในการที่จะจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพได้ ดังนั้นการบัญญัติในมาตรา ๓๖ จัตวา นี้จึงเป็นการบัญญัติเพื่อที่จะไปรองรับสิ่งซึ่งรัฐให้การสนับสนุนและ เป็นการรองรับสิทธิที่เกิดขึ้นตามรัฐธรรมนูญอีกด้วย อย่างไรก็ตามมีเพื่อนสมาชิกให้ความเป็นห่วงในกรณีของมาตรา ๓๖ ทวิ ซึ่งบัญญัติให้สถานศึกษาเอกชนตามมาตรา ๑๒ (๒) เป็นนิติบุคคล ถ้าท่านประธานได้กรุณาเปิดในมาตรา ๑๒ (๒) นั้นจะเป็นการบัญญัติถึงการจัดการศึกษาปฐมวัย และการศึกษาขั้นพื้นฐานให้จัดในสถานศึกษาดังต่อไปนี้ มาตรา ๑๒ (๒) ก็คือโรงเรียน ได้แก่โรงเรียนของรัฐ โรงเรียนเอกชน และโรงเรียนที่สังกัดสถาบันพุทธศาสนาหรือศาสนาอื่น ต้องกราบเรียนว่าโรงเรียนในมาตรา ๑๒ (๒) ที่บัญญัติเอาไว้ในมาตรา ๓๖ ทวิ ประสงค์ที่จะให้ครอบคลุมถึงโรงเรียนเอกชน

ที่จัดการศึกษาระดับปฐมวัยและการศึกษาขั้นพื้นฐานว่า ต่อไปนี้จะต้องให้เป็น
นิติบุคคล ความเป็นนิติบุคคลนี้ไม่ใช่เป็นเรื่องที่จะให้มีสิทธิพิเศษเหนือโรงเรียน
ของรัฐ ซึ่งความจริงนิติบุคคลในส่วนของรัฐ กรรมการก็ได้อธิบายกับ
ท่านประธานไปแล้วว่า เหตุผลประการใดจึงไม่สามารถที่จะ เป็นนิติบุคคลได้
อย่างใดก็ตามนิติบุคคลซึ่งให้โรงเรียนเอกชนตามมาตรานี้ไม่ใช่เป็นเรื่อง
สิทธิพิเศษ แต่เป็นเรื่องทำให้การบริหารจัดการของสถานศึกษาเอกชน ซึ่ง
โดยปกติก็ทำโดยบุคคลอยู่แล้ว แตกต่างจากรัฐอยู่แล้ว มีความชัดเจนในการ
บริหารจัดการ มีกฎมีเกณฑ์มีกติกาในการปฏิบัติหน้าที่ของเขา และมีการ
ตรวจสอบทางบัญชี เจตนารมณ์ของกฎหมายที่บัญญัติไว้จึงจะทำให้สถานศึกษา
เอกชนมีประสิทธิภาพในการบริหารจัดการและสามารถตรวจสอบได้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ตัดพ้นครับ ท่านกฤเทพและกัท่านไพจิตรครับ

ร้อยโท กฤเทพ ไสกระจำง (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานครับ
กระผม กฤเทพ ไสกระจำง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดศรีสะเกษ
พรรคความหวังใหม่ ต้องกราบขอบคุณท่านประธาน ในเรื่องการพูดถึงโรงเรียน
เอกชนที่ให้การศึกษาระดับปฐมวัยเป็นนิติบุคคลนี้ แม้คำอธิบายจะบอกว่าไม่ได้
เป็นอภิสิทธิ์อะไร เราก็ไม่ได้ถือว่าการให้เป็นนิติบุคคลนั้นเราไปคิดว่า
เป็นอภิสิทธิ์ ไม่ใช่ครับ เราคิดว่าในการบริหารงานที่เป็นนิติบุคคลนั้นมันมี
ความหมายมากเหลือเกินในทางกฎหมาย เพราะฉะนั้นเมื่อทางกรรมการ
บอกว่าโรงเรียนเอกชนซึ่งจัดการศึกษาระดับปฐมวัยและการศึกษาขั้นพื้นฐาน
ซึ่งตรงนี้ก็เฉพาะโรงเรียนที่จัดการศึกษาให้กับเด็ก ๆ แต่เป็นนิติบุคคล และ
โรงเรียนที่จัดการศึกษาสูงกว่านั้นผมเองก็ยังไม่ได้ติดตามว่าได้ไปให้สถานภาพ
ตรงนี้หรือไม่-----

ปัญหามันคือว่า มันมีเหตุผลอะไรที่จะต้องเลือกให้เฉพาะโรงเรียนเอกชนที่จัดการศึกษาระดับนั้น เพราะว่าคำว่า นิติบุคคล ใครก็อยากได้ พวกเราต่อสู้กันตรงนี้ จะเห็นได้ชัดว่า สถาบันทุกแห่งถ้าเป็นนิติบุคคลได้เขาอยากเป็นครับ เพราะว่า เขาสามารถบริหารจัดการได้เป็นเอกเทศของเขา เพราะฉะนั้นคำอธิบาย เมื่อสักครู่นี้แม้จะด้วยความเคารพ รับฟังนะครับ แต่ว่าผมกราบเรียนว่า โดยความเข้าใจแล้วผมยังไม่สามารถจะรับตรงนี้ได้ ก็ขอกราบขอบคุณท่านประธาน แล้วฝากเป็นข้อสังเกตว่า การแบ่งแยกอย่างนี้ในที่สุดในอนาคตจะเกิดปัญหา แล้วอ่านกฎหมายนี้ซึ่งพวกเราก็พยายามอยากจะให้ผ่านตามเจตนารมณ์ของสภา ผ่านไปโดยรวดเร็ว แต่กราบเรียนด้วยความเคารพว่าร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้มีปัญหามาก แล้วก็ร่าง พ.ร.บ. ที่ไม่มีผลบังคับ เป็นร่าง พ.ร.บ. เหมือนกับเขียนขึ้น รัฐธรรมนูญขึ้นมาถึงสิทธิขั้นพื้นฐานหรือแนวนโยบายแห่งรัฐมากกว่าที่จะเป็นกฎหมาย ในเชิงปฏิบัติ ซึ่งมาตราต่อไปก็คงพูดกัน ขอกราบเรียนท่านประธานว่า การเฉพาะเจาะจงเอาเรื่องใดเรื่องหนึ่งมาบัญญัติเพื่อให้เกิดสถานภาพพิเศษในกฎหมาย ฉบับอย่างนี้ ผมยังไม่เคยเจอครับ แล้วก็คิดว่าคงเป็นบรรทัดฐานอันแรกที่สภาแห่งนี้ ได้พบในขณะนี้ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ขอขอบคุณท่านกฤษฎาที่เป็นข้อสังเกต เชิญท่านไพจิตครับ

นายไพจิต ศรีวรขาน (นครพนม) : ท่านประธานครับ ผมมีเหตุผลที่เสนอให้ตัดมาตรา ๓๖ จัดว่า เนื่องจากคำว่า รัฐต้องให้การสนับสนุนด้านเงินอุดหนุน การลดหย่อนหรือการยกเว้น ภาษี และสิทธิประโยชน์อย่างอื่นให้กับสถานศึกษาเอกชน เพื่อให้สถานศึกษามีมาตรฐานและพึ่งตนเองได้ ท่านประธานครับ ตามภาระที่ได้ทราบอยู่ถึงปัญหาของประชาชน โรงเรียนเอกชนจะเสียค่าใช้จ่ายสำหรับลูกหลานที่ไปเรียนนี้มาก ความจริงแล้วเขาก็จัดการศึกษามีมาตรฐาน ก็ย่อมมีค่าใช้จ่ายที่แพง คนที่มีฐานะดีเข้าไปเรียน อย่างเช่น โรงเรียนนานาชาติ โรงเรียนอะไรทั้งหลายซึ่งเป็นภาคเอกชนที่เข้ามาทำนะครับ ผมยังไม่เห็นภาระที่จำเป็นที่จะต้องไปจ่ายงบประมาณ ทั้ง ๆ ที่ประเทศมีภาระที่จะต้องจ่ายงบประมาณเพื่อการศึกษา ๑๒ ปี กับคนที่อยู่โดยส่วนใหญ่ค่อนข้างมากแล้วนี้เป็นภาระที่ต้องถูกกำกับโดยกฎหมายนี้แล้ว ผมไม่อยากจะให้มีเป็นภาระเพิ่มเติมโดยในสิ่งที่ไม่จำเป็นนะครับ ไม่อย่างนั้นก็จะถูกแบ่งงบประมาณไปจัดการเพื่อการศึกษา ท่านคงจะเห็นว่าในขณะที่เราเมื่อก่อนอาจจะเคยเป็นยุคช่วงสมัยเมื่อประมาณสัก ๕ ปี ๑๐ ปี หรือ ๕ ปีก่อน

เราไม่มีสถานศึกษาของภาครัฐบาลมากมาย เอกชนก็ตั้งโรงเรียนราษฎร์ มีทั้งระดับมัธยม ระดับอนุบาล ระดับอะไรทั้งหลายมากมาย แต่ ณ วันนี้เรามีสถานพวกนี้ค่อนข้างมากซึ่งเป็นนโยบายของรัฐบาลที่ทำโดยเป็นการบริหารกระจายไป ที่นี้ถ้าหากเอากำหนดมาอย่างนี้ว่าต้องสนับสนุน เน้นอนนะครับ ต่อไปนี้โรงเรียนวิทย์ลัยเทคนิคก็จะมีโรงเรียนของเอกชนเขาตั้งอยู่ข้าง ๆ จะขยายรับอีกทีก็ต้องกลัวคนนี้จะไม่มีนักเรียน แล้วจะเป็นปัญหามากครับ ท่านประธานครับ ผมไม่อยากจะให้มีการะตรงนี้เกิดแก่รัฐโดยไม่จำเป็น เพราะฉะนั้นถ้าคณะกรรมการจะพิจารณาให้ตัดออกก็จะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง ในมาตรา ๓๖ จัตุฯ หรือถ้าจะต้องไม่ตัดก็ควรที่จะเปลี่ยนคำว่า รัฐต้องให้การสนับสนุน ออก เป็น รัฐควรให้การสนับสนุน จะเป็นช่องที่ลดหย่อนลงบ้าง ก็จะเป็นพระคุณะครับในการพิจารณากฎหมายเพื่อจะเป็นทางออกว่าไม่ต้องไปกำกับมากมายโดยไม่จำเป็นครับ เป็นภาระของรัฐบาล

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านทวีวัฒน์ครับ ขอเชิญครับ

นายทวีวัฒน์ ฤทธิฤกษ์ (สกลนคร) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ทวีวัฒน์ ฤทธิฤกษ์ จังหวัดสกลนคร พรอคความหวังใหม่ ขออนุญาตนิเดี๋ยวลบท่านประธาน เนื่องจากผมเป็นครูเก่า นะครับ ก็ได้รับเชิญไปพูดเรื่องกฎหมายการศึกษาที่อยู่บ่อย ๆ ในระยะนี้ สัปดาห์หน้าก็คงไปพูดอีกนะครับ แต่ว่าเนื่องจากมีการแก้ไขมากจนผมค่อนข้างวุ่น (Vein) คือสับสนนะครับ ค่อนข้างสับสนจนวินนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : วินนี้เป็นภาษาภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือเปล่า

นายทวีวัฒน์ ฤทธิฤกษ์ (สกลนคร) : ครับผม ภูมิปัญญาท้องถิ่นครับ โดยเฉพาะมาตรา ๓๖ ตรี ให้สถานศึกษาเอกชนจัดการศึกษาได้ทุกระดับและทุกประเภทการศึกษาตามที่กฎหมายกำหนด ผมเข้าใจว่าคงเป็นระดับอุดมศึกษาด้วยนะครับ และเมื่อมีมาตรา ๓๖ จัตุฯ เข้าไปนะครับ ยิ่งรัฐต้องการให้เงินอุดหนุนสนับสนุนนี้ก็ยิ่งจะทำให้โรงเรียนเอกชนในระดับอุดมศึกษาอาจจะผุดขึ้นเป็นดอกเห็ดก็ได้ มันจะบ่อนรอบเดิมเหมือนกับที่เคยพบในจังหวัดผมหรือเปล่าครับ ท่านประธานครับ ที่การควบคุมมาตรฐานการศึกษาตามมาตรา ๓๖ นี้ครับ มีการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาจากรัฐ และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การประเมิน

คุณภาพและมาตรฐานการศึกษาเช่นเดียวกับสถานศึกษาของรัฐ มาตรการตรงนี้
ถ้าครูเขาถามผมว่า มันมีการควบคุม มีมาตรการอยู่ในมาตราไหนอย่างไร
ผมจะตอบอย่างไร ผมขอความรู้หน่อยครับท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านดอกเตอร์รุ่งครับ

นายรุ่ง แก้วแดง (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม รุ่ง แก้วแดง กรรมาธิการ ในประเด็นเรื่องของการอุดหนุนตามมาตรา ๓๖ จัตุว่า นั่นนะครับ เขียนขึ้นมาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๓ คือที่บุคคลทุกคนที่ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีโดยทั่วถึง เพราะฉะนั้นในกรณีนี้นั้นค่าใช้จ่ายในส่วนของแต่ละคนนั้นจะได้รับการอุดหนุนเท่าเทียมกับในส่วนที่จัดโดยรัฐครับ ส่วนประเด็นที่ ๒ ในเรื่องของการควบคุมมาตรฐานนั้นนะครับ การจัดการศึกษาของรัฐและเอกชนจะอยู่ภายใต้มาตรฐานซึ่งจะอยู่ในหมวด ๖ ต่อไปครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ผ่านครับ ท่านเลขาธิการฯ เชิญต่อครับ

นายพิฑูร พุ่มหิรัญ (ผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๓๖ ทวิ มาตรา ๓๖ ตรี มาตรา ๓๖ จัตุว่า คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ หมวด ๖ คุณภาพและมาตรฐานการศึกษา มีการแก้ไข มาตรา ๓๗ คณะกรรมาธิการตัดออก

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญครับท่านสราชาติครับ

ว่าที่พันตรี สราชาติ สุวรรณพรหม (หนองบัวลำภู) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ ในหมวด ๖ นะครับ ความเป็นจริงแล้วผมขออนุญาตกราบเรียนกับท่านประธานอย่างนี้ว่า จริง ๆ แล้วในหมวด ๖ นั้น ชื่อที่ตั้งมาและกรรมาธิการตัดออกนะครับ ชื่อเดิมน่าจะเหมาะสมด้วยซ้ำไปนะครับ แต่จริง ๆ จะตั้งชื่อหมวดนี้ให้มันตรงจริง ๆ ต้องบอกว่า เป็นหมวดการจัดการด้านคุณภาพการศึกษา ผมดูสาระของมาตราทั้งหมดในเรื่องเหล่านี้ะครับ เป็นเรื่องของการจัดการด้านคุณภาพทั้งนั้นเลย ท่านประธานที่เคารพครับ ในหมวด ๔ นั้นกรรมาธิการตั้งชื่อหมวดว่าเป็น แนวการจัดการศึกษา หมวด ๕ เป็นการบริหารและการจัดการศึกษาของรัฐ ของท้องถิ่น แล้วของเอกชน หมวด ๖ ต้องต่อเนื่องด้วยเป็นหมวดของการจัดการด้านคุณภาพการศึกษา ซึ่งความเป็นจริงตรงนี้เอง ผมเองต้องขออนุญาตกราบเรียนว่า ที่กรรมาธิการเพิ่มเติมในเรื่องของการประกันคุณภาพการศึกษาขึ้นมานั้น ก็คงจะเนื่องมาจากสิ่งที่เราพูดคุย

เอาไว้ตั้งแต่ในขั้นของการบัญญัติศัพท์ ที่ท่านกรรมาธิการไปเปลี่ยนจากคำว่า ประเมินผลภายใน การประเมินผลภายนอก มาเป็น การประกันการศึกษา นั้นเองเลยทำให้หมวดนี้ต้องการเปลี่ยนชื่อเป็น การประกันคุณภาพการศึกษา ตามเขามา ซึ่งความเป็นจริงเมื่อดูอย่างไรว่แล้วนั้นนะครับก็ไม่ตรงเสียทั้งหมด แต่สิ่งที่มันจะตรงจริง ๆ ท่านประธาน ขออนุญาตกราบเรียนว่า คุณภาพ ซึ่งคำแรก ซึ่งกรรมาธิการตัดออกไปอย่างไรก็ต้องมีไว้ในหมวดนี้ ไม่อย่างนั้นดูแล้วอย่างไรร ก็แล้วแต่มันอ่านไปแล้วครอบคลุมตรงนี้เข้าไปแล้ว ก็ต้องครอบคลุมด้านคุณภาพ เป็นหลัก ท่านจะไปประกันคุณภาพด้านการศึกษาที่ท่านก็ต้องมีการวางแผนด้าน คุณภาพ ท่านก็จะต้องมีการวางแผนในการปรับปรุงคุณภาพ ท่านจะต้องไปวางแผน เรื่องของควบคุมคุณภาพเสียก่อนถึงจะได้เป็นการประกันการศึกษาได้ มันหนี ไม่พ้นหรอกเรื่องคุณภาพที่จะพูดถึงกันตรงนี้เอง ดังนั้นครับ ผมเองต้องขออนุญาตเรียน ท่านประธานว่า ชื่อเดิมนี้ครับ ถ้าไม่เปลี่ยนว่าเป็นการจัดการด้านคุณภาพ แล้ว ชื่อเดิมน่าจะบอกว่า ด้านคุณภาพมาตรฐาน แต่ถ้ากรรมาธิการอยากจะเดิมคำว่า มาตรฐาน ก็ไม่น่าผิดอะไร แต่ไปตัด คุณภาพ คงไม่ได้ครับ เพราะดูสาระแล้ว มันไปตรงในเรื่องของว่าด้วยคุณภาพ ว่าด้วยเรื่องมาตรฐาน แล้วก็การประกัน คุณภาพในมาตราหนึ่งเพื่อเชื่อมโยงโดยกรรมาธิการเพิ่มเติมขึ้นมาเท่านั้นเอง ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเมื่อดูแล้วนั้นจะเป็นเรื่องของในสิ่งเหล่านี้ ผมเองต้องขออนุญาตเรียนท่านประธานว่า พลิกย้อนกลับไปดูที่มาตรา ๓๘ มาตราเดียวซึ่งพูดถึงเรื่อง การประกันการศึกษา แต่มาตรา ๓๙ ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการแก้ไขเดิม มาตรา ๔๑ พูดถึงเรื่องของการประเมินคุณภาพ พูดถึงเรื่องของการติดตาม เรื่องของคุณภาพ มาโดยตลอดทั้งหมด -----

ดังนั้นเองครับผมถึงกราบเรียนว่า ลำพังเฉพาะที่กรรมการคิดว่าจะไปแก้ไข เพื่อให้มันมีความรู้สึกว่าระดับมาตรฐานการศึกษา ซึ่งเดิมนั้นตั้งใจว่าเอาแค่ระดับการประเมินภายนอกและภายใน แต่กรรมการนั้นไปแก้ไขเพิ่มเติมถึงขั้นให้มีการประกันคุณภาพการศึกษา ซึ่งเป็นในระดับมาตรฐานอีกระดับหนึ่ง ซึ่งมันเป็นระดับมาตรฐานซึ่งเหมือนกับต้องได้รับการรับรองและมีมาตรฐานที่เพียงพอที่เกิดขึ้นนี้ ก็เลยไปแก้ไขหมวดนี้เป็นหมวดประกันคุณภาพการศึกษาไปเลยจริง ๆ แล้วนะครับ ผมอยากจะขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานอย่างนี้ว่า ถ้าอยากจะคงความหมายของตรงนี้อาไรก็น่าจะมีคำว่า คุณภาพ แล้วก็มาตรฐาน และการประกันคุณภาพ ก็น่าจะได้ใจความมากยิ่งขึ้น แต่ถ้าจะให้ดีนั้นผมยังอยากเสนอว่าน่าจะเป็นด้านการจัดการคุณภาพด้านการศึกษานี้จะชัดเจนยิ่งขึ้นครับ ขอความเห็นกับท่านกรรมการหน่อยครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านกรรมการชี้แจงหน่อยครับ

นายสืบแสง พรหมบุญ (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม สืบแสง พรหมบุญ ในฐานะกรรมการนะครับ กระผมขอกราบเรียนท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ ในประเด็นของการแก้ตั้งแต่ชื่อของหมวด ๖ นะครับ เดิมใช้คำว่า คุณภาพและมาตรฐานการศึกษา แต่เมื่อคณะกรรมการได้พิจารณาว่าคำว่า คุณภาพ นั้นที่เราประสงค์นั้นก็จะต้องมีการประกันคุณภาพซึ่งเดี๋ยวกระผมจะอธิบายนะครับ เมื่อได้แก้ไขเป็นการประกันคุณภาพ คำว่า คุณภาพ นั้นไม่ได้หายไป อยู่ภายใต้คำว่า การประกัน และคุณภาพการศึกษา ฉะนั้นก็เอามาเรียงให้ถูกต้องว่า มาตรฐานและการประกันคุณภาพ กระผมอยากจะขอเรียนชี้แจงผ่านท่านประธานนะครับว่า ในระบบมาตรฐานและการประกันคุณภาพนั้นนะครับ เป็นสิ่งที่สัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของทางด้านการศึกษานั้น การประกันคุณภาพนั้นมีหลักการสำคัญ ๓ ประการ ซึ่งอยากจะขอถือโอกาสนี้ชี้แจงเลยนะครับว่ามีการติดตามและควบคุมคุณภาพที่เรียกว่า ควอลิตี้ คอนโทรล (Quality control) นะครับ ประการที่ ๒ มีการตรวจสอบคุณภาพที่เรียกว่า ควอลิตี้ ออดิท (Quality audit) นะครับ ประการที่ ๓ การประเมินคุณภาพที่เราเรียกว่า ควอลิตี้ แอสเซสเมนต์ (Quality assessment) ซึ่งการกระทำทั้ง ๓ อย่างนี้ สามารถทำได้ทั้งกลไกภายในและกลไกภายนอก ซึ่งจะต้องมีการกำหนดหลักเกณฑ์และกติกา และดัชนี

บ่งชี้ให้ชัดเจนนะครับ กระผมขออนุญาตใช้เวลาเล็กน้อยนะครับ ในการอธิบาย
ในสิ่งทั้ง ๓ ซึ่งจะเกี่ยวพันทั้งมาตรฐานและคุณภาพนะครับว่า

ประการที่ ๑ การติดตามและควบคุมคุณภาพนั้น หมายถึงการกำหนด
หลักเกณฑ์ แผนงาน และวิธีการปฏิบัติงานอย่างละเอียดทุกขั้นตอนไว้ล่วงหน้า
และเมื่อได้ปฏิบัติตามแล้วการทำงานนั้นจะบรรลุเป้าหมายอย่างมีคุณภาพ เช่น
ในด้านการเรียน การสอน การควบคุมคุณภาพนั้นจะกระทำได้นั้นะครับ
คือหลักสูตร ความพร้อมของผู้สอน ผู้เรียนรวมทั้งสถานที่เรียน ปริมาณและคุณภาพ
ของสื่อการเรียน การสอนและเอกสารอ้างอิง แผนการสอนและกิจกรรมการเรียน
การสอน การจัดและการประเมินผล การเรียนและการจัด การวัดและการประเมินผล
การสอนเป็นต้น อันนั้นเป็นในเรื่องของการติดตามและควบคุมคุณภาพ มีแต่คำว่า
คุณภาพ เต็มไปหมดครับ

ประการที่ ๒ การตรวจสอบคุณภาพนั้น หมายถึง การตรวจหรือสุ่มตรวจ
เพื่อวิเคราะห์ระบบและการปฏิบัติงานของบุคลากร และหน่วยงานว่าเป็นไปตาม
แผนงานหรือข้อตกลงที่กำหนดไว้อย่างมีคุณภาพหรือไม่ เช่น ในด้านการเรียน
การสอน ตัวอย่างนะครับ จะต้องวิเคราะห์จากแผนการสอนของผู้สอนนะครับ
คุณภาพของอุปกรณ์และสื่อ คุณภาพของข้อสอบ ผลการเรียนและผลงานของผู้เรียน
การสำรวจความเห็นของผู้เรียน การสำรวจความเห็นของผู้สอนและผู้ช่วยสอน
การสำรวจความเห็นของบัณฑิตที่จบนะครับ การสำรวจความเห็นของนายจ้าง
นี่เป็นเรื่องคุณภาพทั้งนั้นครับ

ประการสุดท้ายคือการประเมินคุณภาพ ที่เมื่ออาทิตย์ที่แล้วได้ส่งสัยกันมาก
ผมก็อยากจะขอถือโอกาสนี้ชี้แจงนะครับท่านประธานครับ ว่าการประเมินคุณภาพนั้น
หมายถึง การประเมินหน่วยงาน หรือโครงการที่ได้ทำดำเนินการไปแล้วเป็นระยะ ๆ
คือต้องทำอย่างต่อเนื่องนะครับ ซึ่งอาจจะกระทำอย่างเป็นการภายในหรือโดยหน่วยงาน
ภายนอก เพื่อปรับปรุงคุณภาพหรือเพื่อรับรองคุณภาพนี้คือการประกันครับ ซึ่งสิ่งเหล่านี้
นะครับสามารถทำได้อย่างในลักษณะของความสัมพันธ์ทั้ง ๓ ประการนี้ตลอดเวลา
ไม่ใช่ทำอย่างใดอย่างหนึ่งที่ละอันนะครับ ทำในลักษณะสัมพันธ์กันตลอดเวลาคือ
อย่างอื่นที่ ๓ นี่เมื่อประเมินแล้วพบว่ามีส่วนบกพร่องในขั้นตอนที่ ๑ ก็ต้องไปตัดตรงนั้นครับ
หลักเกณฑ์ และกติกา และตัวบ่งชี้ที่เราเรียกว่า ดัชนีบ่งชี้ นั้นก็ต้องตัดครับ เพราะฉะนั้น
ทำตลอดเวลาครับ เพราะฉะนั้นคำว่า คุณภาพ อยู่เต็มเปี่ยมครับ ท่านประธานครับ
ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านสุรพรช่วยชี้แนะหน่อยครับว่าชื่อนั้นสำคัญไฉน เชิญครับ
นายสุรพร ดนัยตั้งตระกูล (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานจะให้พูด
เฉพาะแค่หมวด ๖ กับชื่อหมวดหรือครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ความจริงหมวด ๖ ก็มีการแก้ไขครับ ท่านสราชาติติดใจอยู่
ผมคิดว่าด้วยความเคารพท่านสมาชิก ผมเห็นใจจริง ๆ เพราะว่าการแก้ไขมาก
นะครับ แล้วความจริงกรรมาธิการก็ทุกพรรคนะครับที่ได้ร่วมกันอยู่ คงยังมีความ
เชื่อมั่นท่านขจิตร ท่านอรรถสิทธิ์ หลายท่านที่ร่วมเป็นกรรมาธิการอยู่คงจะได้ซักถาม
กรรมาธิการเป็นที่พอใจ เพราะฉะนั้นท่านยังสงสัยอยู่ก็ขอเชิญครับ ผมว่าอย่างนี้ดีไหม
ผมขอหารือท่านสมาชิกว่าเอาเป็นหมวดเลย แล้วก็ถ้ากรรมาธิการชี้แจงตกลงแล้ว
เราจะได้ผ่านกันไปเป็นหมวดดีไหมครับ ดีนะครับ เชิญท่านสุรพรครับ

นายสุรพร คณบดีตั้งตระกูล (ร้อยเอ็ด) : ขอบพระคุณครับ

ท่านประธาน ผม สุรพร คณบดีตั้งตระกูล ความจริงในความเห็นของผมว่า ๖ นี้ผมตั้งใจที่จะขออนุญาตท่านประธานพูดทั้งหมด เนื่องจากว่าคำว่า มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา นั้นเป็นแนวคิดที่ต้องมีการกำหนดระดับของความต้องการเพื่อให้ได้ผลผลิตจากการศึกษามาว่าเราต้องการระดับใด เมื่อเรากำหนดมาตรฐาน ระดับที่เรากำหนดนั้นเรียกว่ามาตรฐานแล้ว เราก็ติดตามประเมินผลการดำเนินการในกระบวนการทั้งหลายว่า เราจะได้คุณภาพตามที่มีมาตรฐานตามกำหนดหรือไม่ นอกจากนั้นยังให้มีการประกันว่าผลผลิตที่ออกมาจะต้องได้มาตรฐานตามที่กำหนด ท่านประธานที่เคารพครับ ที่ผมต้องการพูดทั้งหมดนั้นก็เนื่องจากว่า ผมได้ดูในหลายมาตราที่เป็นการประเมินทั้งภายในและภายนอกนั้นยังใช้กระบวนการเดิม ๆ ซึ่งผมเองอยากจะเสนอแนะความคิดความเห็นผมว่า ความจริงในปัจจุบันนี้นั้นมันมีเครื่องมือในการที่จะต้องสร้างมาตรฐานของคุณภาพการศึกษาและ เครื่องมือในการที่จะประเมินผลการศึกษา มีเครื่องมือในการตรวจสอบทั้งภายในและภายนอกอยู่ในตัวของระบบการศึกษาเอง ท่านประธานที่เคารพครับ ผมอยากสมมุติให้ทางท่านกรรมาธิการได้รับฟังพอสังเขปนิดหนึ่ง เพราะเข้าใจว่าความคิดและวิธีการที่ผมกำลังอธิบายนั้นจะเกี่ยวข้องกับรายละเอียดในมาตราต่าง ๆ พอสมควร การที่เราจะวัดผลเด็กนั้น เมื่อเรามีมาตรฐานการศึกษาแล้วเราต้องมีการตรวจสอบด้วยการสอบก็ตาม การประเมินผลด้วยวิธีการอื่นก็ตามทุกครั้งก็จะมี การจดบันทึกไว้ที่เราเรียกกันว่า รบ. ก็ตาม สิ่งเหล่านี้ถือว่าเป็นเรื่องเก่าสำหรับระบบการศึกษาแล้ว ปัจจุบันเขาใช้พอร์ตโฟลิโอ (Portfolio) ซึ่งเป็นการจดบันทึกอย่างต่อเนื่อง ที่จะชี้วัดตามที่บรรจุไว้ในมาตราต่าง ๆ ว่าทิศทางการเติบโตหรือพัฒนาทางทักษะของเด็กนั้นเป็นอย่างไร พอร์ตโฟลิโอถ้าเราบันทึกต่อเนื่องกันทุกระดับการศึกษาของเด็ก เป็นเครื่องมือที่อยู่ติดตัวเด็ก ประจำตัวเด็กในการเคลื่อนย้ายการศึกษาต่อเนื่อง ประวัติการศึกษาของเด็ก พฤติกรรมของเด็ก การแสดงออกทางสังคมของเด็ก ทางจิตใจของเด็ก ก็จะมีการตรวจวัดอย่างต่อเนื่องและมีการจดบันทึกอย่างต่อเนื่องไป ว่าชีวิตของเด็กคนนี้นั้นสถิติการเรียนในด้านวิชาการของเขา คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย วิทยาศาสตร์นั้น ทิศทางเป็นอย่างไร เมื่อพลอต กราฟ (Plot graph) ออกมา ก็จะบอกได้ว่าเด็กคนนี้ทางด้านวิชาการนั้นเติบโตในด้านไหนที่จะเป็นทักษะ

ที่เป็นความจีเนียส (Genius) อยู่ในตัวของเขาเอง ตรงนี้ก็คือจุดที่เราจะสามารถรู้ได้ว่าเด็กคนนั้นมีพรสวรรค์ด้านใด นอกจากนั้นการประพฤติปฏิบัติของเด็กเองก็จะเป็นสิ่งที่ชี้บอกเมื่อตรวจสอบกลับไปแบ็คกราวด์ (Background) ของเด็กหรือเบื้องหลังของเด็กว่าสภาพครอบครัวเปลี่ยนแปลงหรือไม่ สังคมเปลี่ยนแปลงหรือไม่ มีสิ่งจูงใจใดที่ทำให้เด็กเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมก็จะจดบันทึกอยู่ในสิ่งเหล่านี้ โดยฝ่ายนั้นจะติดตามและตรวจสอบ ท่านประธานที่เคารพครับ ถ้าเราตรวจสอบตรงนี้ได้สำหรับเด็ก ๑ คน ประวัติการเรียนของแต่ละวิชาของเด็ก ๑ คน เราเรียนรู้ได้ การสอบวัดผลของเด็ก ๑ คนในแต่ละครั้งวิชานั้น ถ้าเราดูทั้งห้องเรียน ความหมายของการนำผลตรวจวัดนั้นมา ก็คือการตรวจสอบผู้สอนว่า ผลการสอนของครูผู้สอนในห้องเรียนนั้นค่าเฉลี่ยเป็นอย่างไร ถ้าดูทั้งหมด ถ้าเป็นคณิตศาสตร์ของเด็ก ม. ๑ ๓ ชั้นเรียน เด็ก ๓ ชั้นเรียนนี้อาจจะมีผู้สอนคณิตศาสตร์ ๓ คน ค่าเฉลี่ยของเด็ก ๓ ห้องเรียนนี้ก็จะมาบอกค่าเฉลี่ยของผู้สอนคณิตศาสตร์ว่า ๓ คนนี้แตกต่างกันอย่างไร ท่านประธานครับ ทั้งโรงเรียนก็ดูพิจารณาเป็นหมวด ก็จะทราบในการบริหารหมวดนั้นว่า ควรจะบริหารและแก้ไขอย่างไร ถ้าดูทั้งระบบการจัดการศึกษาก็จะทราบทั้งระบบว่าเป็นอย่างไร ครูคณิตศาสตร์ที่ถูกประเมินแล้วในแต่ละสถาบัน การศึกษา เมื่อประมวลกันทั้งอำเภอหรือกลุ่มโรงเรียนหรือเขตโรงเรียน เราไปรู้ว่าเขานั้นกลุ่มนั้นมีมาตรฐานระดับใดสำหรับผู้สอน ผู้บริหาร การศึกษา ผู้จัดการการศึกษา สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องยากครับ ข้อมูลที่อยู่ในฟอร์ตโฟลลิโอนั้นสามารถเร็คคอร์ด (Record) ลงไปได้ในกระบวนการจัดการโดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ระบบ เอ็ม.ไอ.เอ็กซ์. (MIX) ที่เรามีอยู่ในปัจจุบันสามารถดึงข้อมูลเหล่านี้มาประมวลผลได้ เราจึงลงไปเมื่อไร เราคีย์ (Key) ลงไปอย่างไร เราสามารถประเมินผลภายในได้ขณะนั้นเอง ประเมินผลภายนอกในระหว่างนั้นถ้ามีการลิงค์ (Link) ข้อมูลเชื่อมในระบบการบริหารเป็นเขตการศึกษา -----

สพ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทัวไป)

วณปี ๘๔/๑

ท่านประธานที่เคารพ ระบบนี้คือระบบที่จะรวดเร็วประเมินผลได้ทั้งคุณภาพ การศึกษาที่ออกมาโดยผลผลิตก็คือต่อนักเรียน ต่อผู้สอน ต่อผู้บริหาร หรือ ต่อกระบวนการในการจัดคุณภาพการศึกษา สิ่งที่ผมเรียนอยู่นั้น ผมไม่บอก เห็นบางมาตราที่บอกว่า ๕ ปีประเมินกันครั้งหนึ่ง ไม่มีความจำเป็นครับ ถ้าระบบนี้มีอยู่ ถ้าเราใช้พัฒนาโปรแกรมนี้ขึ้นมา ซึ่งความจริงผมได้ไปวาง แนวคิดไว้อยู่ระดับหนึ่งแล้ว ไม่ทราบว่าปัจจุบันนั้นมีการพัฒนาต่อเนื่องหรือไม่ แต่กระบวนการนี้ก็คือกระบวนการติดตามประเมินผลตรวจวัดอย่างต่อเนื่อง อย่างที่ท่านกรมการได้ชี้แจงเมื่อสักครู่ แต่ตรวจวัดได้อย่างไรเป็นระบบ เป็นรายคน เป็นรายสถาบัน เป็นรายหมวด เป็นรายโรงเรียน เป็นรายเขต การศึกษา เป็นรายกรม ทุกอย่างนั้นอยู่ในระบบนี้สามารถเชื่อมโยงกันได้ นี่คือสิ่งที่ผมอยากจะฝากเรียนว่า แนวคิดการสร้างมาตรฐานการศึกษา แนวคิดการตรวจวัดมาตรฐานการศึกษา แนวคิดการประกันคุณภาพการศึกษานั้นนี้ ต้องมีกระบวนการติดตามประเมินผลที่เป็นระบบเพียงพอ องค์ประกอบของการสร้างคุณภาพการศึกษาก็คือ ๑. ตัวเด็ก ว่าเด็กนั้นเป็นศูนย์กลางจริงหรือไม่ ๒. ผู้สอนนั้นใส่ใจในการที่จะสร้างเด็กเป็นศูนย์กลางหรือไม่ ใช้สิ่งแวดล้อม มาเป็นเครื่องมือที่จะทำให้เด็กสามารถนำไปใช้ในการอิมพลีเมนต์ (Implement) ในด้านส่วนตัวนอกห้องเรียนได้หรือไม่ ผู้บริหารการศึกษานั้นมีขีดความรู้ในการ บริหารมากน้อยแค่ไหน ผู้จัดการนั้นมีขีดความสามารถในการบริหารและจัดการ อย่างไร ทั้งกระบวนการคือที่มาของคำว่า คุณภาพการศึกษา จึงจะมาถึงมาตรฐานได้ จึงไปสู่กระบวนการในการที่จะประกันคุณภาพการศึกษาได้ ถ้าแนวคิดนี้เกิดขึ้น กระบวนการในหมวดนี้ก็สามารถเดินได้และเขียนได้ครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านบวรครับ แล้วท่านสรชาติ เชิญครับ

นายบวร ภูจรีต (กาฬสินธุ์) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม บวร ภูจรีต สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดกาฬสินธุ์ พรรคความหวังใหม่ ท่านประธานครับ ในหมวด ๖ มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษานั้น ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญ เพราะเป็นการตรวจสอบการติดตามผล ประเมินผลว่า การจัดการศึกษานั้นผ่านเกณฑ์มาตรฐานหรือไม่นะครับ มีคุณภาพแค่ไหน เพียงไร ในร่างฯ เดิม มาตรา ๓๗ ที่คณะกรรมการได้ตัดออกทั้งหมดนะครับ ได้ระบุไว้

สผ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทัวไป)

วฒปี ๘๔/๒

ชัดเจนว่าคณะกรรมการมาตรฐานการศึกษาที่มีที่มาอย่างไร มีที่มาอย่างชัดเจนไว้
และในมาตรา ๓๘ คณะกรรมการมาตรฐานการศึกษามีอำนาจหน้าที่อย่างไร
ว่าไว้ชัดเจนแต่ถูกตัดออกทั้งหมด ที่นี้มาดูละเอียดเพิ่มเติมแก้ไขใหม่ นะครับ

มาตรา ๓๘ ทวิ ให้มีระบบกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อ
พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ ประกอบด้วย ระบบการประกัน
คุณภาพภายใน และระบบการประกันคุณภาพภายนอก

ระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา ให้เป็นไปตามที่
กำหนดในกฎกระทรวง

ท่านประธานครับ จะเห็นได้ว่าในมาตรา ๓๘ ที่คณะกรรมการธิการได้มา
แก้ไขเพิ่มเติมนี้จะมีเป็นระบบขึ้นมาเรียกว่า ระบบประกันคุณภาพเป็น ๒ ระบบ
ระบบภายในกับระบบภายนอก ที่นี้มาดูมาตรา ๓๙ ซึ่งโยงใยกันกับมาตรา ๓๘ นะครับ
ให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา
และให้ถือว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา
ที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยมีการจัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อหน่วยงาน
ต้นสังกัด หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเปิดเผยต่อสาธารณชน -----

เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา และเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก ท่านประธานครับ ผมไม่คิดใจในการประกันคุณภาพภายใน เพราะว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการในการบริหารการศึกษา แต่ผมสงสัยว่า การบริหารการศึกษาภายนอกท่านจะให้ผู้ใดเป็นผู้ประเมิน เป็นผู้ตรวจสอบในการประกันคุณภาพการศึกษาภายนอก เพราะภายในนั้นมันเป็นกระบวนการหนึ่งซึ่งอยู่ในกระบวนการบริหารการศึกษอยู่แล้วนะครับ ส่วนภายนอกท่านจะให้ใครเป็นผู้บริหาร เป็นผู้ประกันคุณภาพในเรื่องนี้ ผมขอทราบคำตอบด้วยครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสรชาติครับ

ว่าที่พันตรี สรชาติ สุวรรณพรหม (หนองบัวลำภู) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม สรชาติ สุวรรณพรหม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดหนองบัวลำภู พรรคความหวังใหม่ ท่านประธานครับ ซึ่งความเป็นจริงหมวด ๖ นี้เราพูดคุยเรื่องชื่ออยู่ครับ ซึ่งความเป็นจริงแล้วตรงนี้ผมเองขออนุญาตกราบเรียนว่าตั้งแต่หมวดที่ ๔ ที่เราตั้งชื่อกันว่า แนวการจัดการศึกษา หมวดที่ ๕ เราตั้งชื่อว่า การบริหารการจัดการศึกษา นั้นแล้วก็แยกมาเป็นของรัฐของท้องถิ่นและของเอกชน ผมอยากจะให้มันตั้งชื่อตรง ๆ จริง ๆ ต่างหากถ้าจะให้มันตรงจริง ๆ แนวที่ ๔ ที่ ๕ มาอย่างนี้ แนวที่ ๖ ก็ต้องเป็นบอกว่า หมวดการจัดการด้านคุณภาพด้านการศึกษา คำคำนี้ผมทั้งที่อาจารย์กราบเรียนมาทั้งหมดเป็นกระบวนการนะครับ เพราะว่าสิ่งที่มันประกันคุณภาพการศึกษามันเป็นผลเนื่องออกมาจากการซึ่งทำกระบวนการนี้สำเร็จแล้วมันถึงจะออกมาเป็น คิว.เอ. (QA) คิวอลิตี้ แอสซัวแรนซ์ (Quality assurance) ผมถึงกราบเรียนว่าถ้าเราจะตั้งชื่อหมวด ๖ ให้มันตรงตามจริง ๆ แล้วนั้น ต้องชื่อหมวดนี้ว่าเป็นหมวดของการจัดการด้านคุณภาพการศึกษานะครับ ดังนั้นผมเองต้องขออนุญาตกราบเรียนว่าถ้าจะแก้เป็นจริงแล้ว คือต้องแก้อย่างนี้ให้มันตรง ๆ กันเพื่อจะได้เป็นแนวจากหมวด ๔ หมวด ๕ มา แต่อย่างไรก็แล้วแต่ครับ ถ้าสมมุติว่าไม่แก้อย่างนั้นอยากจะมีคำว่า ประกันคุณภาพการศึกษา เอาไว้ได้ครับ มีคำว่า คุณภาพมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา ที่เอาไว้ก็ไม่เสียหายครับ แต่ความหมายของคุณภาพ กับ การประกันคุณภาพ คนละอย่างกันครับ มันไม่ได้หมายความว่ามีความว่าคุณภาพในการประกันคุณภาพการศึกษา แล้วจะควบคุมคำว่า คุณภาพ ตรงนี้ไม่ใช่ครับ เพราะว่าคำว่า ประกันคุณภาพการศึกษา เป็นผลสุดท้ายซึ่งออกมาจากการทำ

คิว.พี. (QP) คิวลิตี แพลนนิ่ง (Quality planning) เป็นผลมาจาก
การทำ คิว.ไอ. (QI) คิวลิตี อินพริพ (Quality improve) รวมไปถึง
คิวลิตี คอนโทรล ซึ่งจะต้องควบคุมกระบวนการทั้งหมดถึงจะไปเป็น คิว.เอ.
ตามกระบวนการประกันคุณภาพที่เกิดขึ้น ชื่อตรงนี้เองผมถึงกราบเรียนว่า
เมื่อเริ่มต้นจากการลงชื่อในมาตรา ๖ ที่ถูกต้องแล้วนี้ มันก็จะเป็นการเรียงราย
มาตราที่ถูกต้องทั้งหมด ถ้าอภิปรายรวมทั้งหมดแล้วผมว่าเราเองจะไม่ได้สาระ
อะไรที่มันออกกฎหมายที่ชัดเจน ดังนั้นผมอยากจะอยู่เฉพาะกระบวนการของ
หมวด ๖ ตรงนี้ว่าในขณะที่รับ ชื่อที่เหมาะสมจริง ๆ ที่เราจะตั้งคืออะไร
จะเอาอย่างที่ผมเสนอตอนแรกใหม่ว่าเป็นหมวดว่าด้วยการจัดการด้านคุณภาพ
การศึกษาก็จบก็ควบคุมทั้งหมด หรือถ้าไม่เอาอย่างนี้ก็ต้องบอกว่าเป็นหมวดคุณภาพ
มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา ก็คลุมทั้งหมดเช่นกัน นี่คือนี่ที่ผม
ขออนุญาตกราบเรียนและนำเสนอในขั้นนี้ก่อน เมื่อถึงมาตราอื่นจะขออนุญาต
ใช้สิทธิในการอภิปรายต่อไปว่าควรจะทำอย่างไรในแต่ละกระบวนการตรงนั้น
ขอบคุณครับ ท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านดอกเตอร์รุ่งครับ

นายรุ่ง แก้วแดง (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม รุ่ง แก้วแดง ในเรื่องของชื่อหมวดนั้นถูกต้องแล้วครับ
ท่านครับ ที่เราพูดถึงว่าเป็นเรื่องของมาตรฐาน กราบเรียนกระบวนการง่าย ๆ
อย่างนี้ครับว่าในต่อไปนะครับ สถานศึกษาทุกแห่งจะมีการประกาศมาตรฐาน
การศึกษาที่สถานศึกษานั้นจะเป็นผู้จัดเมื่อประกาศมาตรฐานเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ทางสถานศึกษาก็เป็นคนจัดการศึกษาตามมาตรฐานที่ประกาศออกไปให้สาธารณะ
ได้รับรู้กันครับ และในการที่เมื่อเราจัดอย่างนั้นแล้วนี่นะครับ เราก็ทำการประเมิน
นะครับ เพื่อให้เราประกันเรื่องการจัดการศึกษานั้นให้สอดคล้องกับเกณฑ์
ที่เราได้ประกาศเอาไว้ การประเมินตรงนั้นที่เราเรียกกันว่า เป็นการ
ประกันภายใน นั้นทำโดยสถานศึกษาอย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง เป็นส่วนหนึ่ง
ของกระบวนการพัฒนาคุณภาพ หรือจะกราบเรียนว่าเป็นระบบบริหารการศึกษา
ภายใน ท่านประธานครับ แต่ที่นี้เนื่องจากว่า ถ้าเราจัดโดยภายในนั้นโดยไม่มี
องค์กรอิสระภายนอกเข้ามาช่วยประเมินนั้นอาจจะเกิดปัญหา เพราะฉะนั้น
ในกรณีนี้ครับ เพื่อให้มั่นใจว่าการจัดการศึกษานั้นได้มาตรฐานจริง ๆ จึงมี

องค์กรภายนอกเข้ามาช่วยตรวจสอบให้ได้ตามมาตรฐานตรงนั้นด้วยนะ ครับ
แล้วในเวลาที่มีการจัดตั้งองค์กรภายนอกนั้นจากคนที่มานี่นะ ครับ จะเป็นคณะของ
บุคคลภายใต้การสนับสนุนขององค์กรอิสระ ซึ่งจะเข้ามาดำเนินการเพื่อให้ได้
มาตรฐานจริง ๆ เท่านั้นเองครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านสรชาติเชิญครับ

ว่าที่พันตรี สรชาติ สุวรรณพรหม (หนองบัวลำภู) : ขออนุญาตนิดเดียวครับ
ผมเอาเรื่องชื่ออย่างเดี๋ยวนี้นะครับ เราจะเอาชื่อนี้หรือว่า ความเป็นจริง
ผมเรียนไปแล้วว่าจะให้มันตรง ๆ คือหมวด ๔ หมวด ๕ เป็นแนวการจัดการ
ศึกษามาแล้ว หมวด ๕ ว่าด้วยการบริหารมาแล้ว ถ้าหมวด ๖ เราจะตั้งชื่อว่า
หมวดว่าด้วยการจัดการด้านคุณภาพการศึกษา มันจะตรงทั้งกระบวนการทั้งหมด
ที่ท่านเรียนมา แต่ถ้าเราจะมองเฉพาะมุ่งไปในเรื่องของมาตรฐานและการประกัน
ก็ถือเป็นมาตรฐานอีกมาตรฐานหนึ่ง ซึ่งมันไม่ครอบคลุมกระบวนการทั้งหมด ถ้าอ่านจาก
หมวด ๔ หมวด ๕ มาแล้ว ตั้งชื่อเป็นหมวดมาแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องของกระบวนการ
ทั้งนั้นเลย ผมถึงเรียนว่าน่าจะตั้งชื่อหมวด ๖ ไปเป็นเรื่องของหมวดกระบวนการ
สักนิดหนึ่งครับ การจัดการด้านคุณภาพก็คือ ควอลิตี้ แมเนจเม้นท์
(Quality management) ในด้านการศึกษาเน้นเองง่าย ๆ เท่านั้นเอง มันก็
ครอบคลุมทั้งหมด ซึ่งผมกราบเรียนตรงนี้ว่ามันน่าจะ เป็นชื่อซึ่งได้เป็นมาตรฐาน
ซึ่งสากลเขาใช้กันอย่างนี้จะได้จบกัน แล้วก็เข้าสู่กระบวนการมาตรา ๓๗
มาตรา ๓๘ จะทำกันอย่างไร ตรงนี้อาจจะเรียนท่านประธานคณะกรรมการว่า
ผมขอแก้ไขชื่อหมวดตรงนี้เป็นหมวดจัดการด้านคุณภาพการศึกษา จะเหมาะสมไหม
นั่นคือสิ่งที่ผมอยากกราบเรียนตรงนี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : กรรมการว่าอย่างไรเชิญครับ เอาเรื่องชื่อที่ท่านสรชาติ
เสนอมา ลองดูสิครับ

นายวิชัย ตันศิริ (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม
วิชัย ตันศิริ ในฐานะกรรมการ คือชื่อเรื่องการจัดการเรื่องคุณภาพ
คือในหมวดอื่น ๆ ที่ใช้คำ จัดการ นี้ก็ใช้มามากอยู่แล้ว เพราะว่า เป็นคำ
ที่เหมาะสมในหมวดที่ผ่านมาแล้ว ถ้าใช้หมวดนี้อีก มันก็ไม่อยากจะให้เป็น
จัดการ ๆ ไปเรื่อย ๆ ครับ แล้วพอไปถึงหมวดครูก็จะจัดการเรื่องครูอีก
คือก็เปลี่ยนวิธีเขียน แต่ว่าเขียนสั้น ๆ ตรงนี้มันก็ดูสว่างงาม แล้วก็ตรงกับที่
ท่านพูดมาก็ครับ ควอลิตี้ แอสชัวร์เรนซ์ ท่านพูดเองนะครับ ประกันคุณภาพ
ที่นี้ถ้าท่านบอกว่าคุณภาพมาตรฐาน และประกันคุณภาพ คุณภาพมันก็ซ้อนกันอีก
ท่านครับ คิดแล้วมันน่าจะเหมาะสมอยู่แล้ว มาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา

เพราะคุณภาพที่ท่านเสนอในตอนต้นมันอยู่ในประกันคุณภาพตรงนี้ครับ อันนี้
ตามหลักที่ท่านพูดมาทั้งหมดเลยนะครับ เรื่องชื่อนี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านยังติดใจนะครับ ท่านสรชาติเชิญครับ

ว่าที่พันตรี สรชาติ สุวรรณพรหม (หนองบัวลำภู) : ขออนุญาต
นิดเดียวครับ ท่านประธานครับ ที่ผมเรียนอย่างนี้ครับว่า ถ้าเราจะเป็น
กระบวนการก็เป็นเรื่องของการจัดการนะครับ แต่ถ้าเรื่องของประกันคุณภาพ
นี่ก็คือระดับอีกระดับหนึ่งกำหนดไปที่มาตรฐานอย่างเดียว แต่ในสิ่งสาระ
ที่ผมอ่านตรงนี้นะครับ แล้วท่านผู้ชำนาญการศึกษาที่มาชี้แจงนี้ครับ ท่านจะให้
ควบคุมถึงทุกกระบวนการทั้งหมด ถ้าจะมองถึงมาตรฐานและการประกันคุณภาพ
มันก็เป็นมาตรฐานวัด เป็นความน่าเชื่อถือระดับหนึ่ง แต่ถ้าสมมุติว่าชื่อนี้มันไม่ซ้ำกัน
นะครับ การจัดการด้านคุณภาพกับการจัดการศึกษามันคนละเรื่องกันเลยครับ
นี่คือเราต้องการการจัดการคุณภาพให้ได้สถาบันการศึกษาที่มีคุณภาพตามที่
เราต้องการอย่างที่ท่านกราบเรียนมาทั้งหมด นั่นคือสิ่งที่ต้องการ แต่ถ้า
ท่านอยากให้ชื่อนี้เต็ม ๆ ตรงนั้น ท่านก็ต้องมีคำว่า คุณภาพ มาตรฐาน
และประกัน ตามที่ข้อความเดิมก็ต้องมีอยู่เท่านั้นเอง ซึ่งไม่อยากจะให้ตัด
คำว่า คุณภาพ อันแรกออกไป ถ้าอยากจะให้มาเน้นคำว่า ประกัน ให้ชัดเจนว่า
มีการประกันคุณภาพการศึกษาเกิดขึ้นตรงนี้ เพราะว่าคุณภาพในความหมาย
และที่ร่างฯ เดิมที่เขียนมาให้ หมายถึงว่าให้มีคุณภาพด้านการต่าง ๆ
การวางแผนปรับปรุงคุณภาพและควบคุมคุณภาพทั้งหมด มันคุมอยู่ มีคำว่า คุณภาพ
คำเดียวมันจะคลุมตรงนั้น แต่การประกันคุณภาพตรงนี้ไม่ได้หมายความว่าถึงคุณภาพ
ตรงนี้ด้วยนะครับ คือมันคนละอย่างกัน เพราะว่ามันต่อกันจากตรงนั้น ดังนั้น
จะให้ครอบคลุมทั้งหมดนะครับ ถ้าไม่เอาอย่างที่ผมกราบเรียนตั้งแต่เริ่มต้น
เพื่อจะให้ชื่อนี้มันง่ายต่อมาตรา ๔ มาตรา ๕ อย่างนี้แล้ว ก็ต้องบอกว่า
เป็นหมวดว่าด้วยคุณภาพ มาตรฐานและนับตามที่ท่านเรียนมามันก็ครบ
กระบวนการทั้งหมดที่เกิดขึ้น เพื่อที่จะให้มันมีความรู้สึกว่ามีมาตรฐานต่าง ๆ
ที่เราเขียนในหมวดนี้มันคลุมทั้งหมดตามนี้เพราะมันเขียนลักษณะ เป็นกระบวนการ
ผมถึงเรียนว่ามันต้องตั้งชื่อหมวดให้เป็นกระบวนการด้วย เพราะถ้าเป็นมาตรฐาน
กับประกันคุณภาพไม่ใช่เรื่องของกระบวนการ มันก็ผิดจากสิ่งที่เราบัญญัติ
เอาไว้ในกฎหมาย เพราะเราอยากจะให้เป็นกระบวนการเกิดขึ้น นั่นคือสิ่งที่

ผมกราบเรียนกับกรรมการตรงนี้ แล้วก็ป็นสิ่งซึ่งให้มันถูกต้อง คนอ่านแล้ว
เข้าใจทันที เพื่อให้เห็นว่าเราเขียนกฎหมายเป็นกระบวนการ แต่เราไปตั้งชื่อหมวด
ไม่ใช่กระบวนการนี้ครับ มันก็ต้องผิดตรงนี้ นั่นคือสิ่งที่ผมเรียนคอกเตอร์รู้
ตรงนี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เอาเฉพาะประเด็นข้อนี้ กรรมการจะว่าอย่างไรครับ ถ้ายืนยัน
จะได้ขอมติที่ประชุม

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ประธานคณะกรรมการ) :

ท่านประธานครับ ด้วยความเห็นใจนะครับ เพราะว่าท่านก็มีความแน่วแน่
ในความคิดของท่าน แต่ว่าในหมวดนิยามได้มีการพูดถึงคำว่า มาตรฐาน
กับ การประกันคุณภาพ อยู่ ชื่อหมวดก็จะรับกันครับ กรรมการขอป็นยันครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : กรรมาธิการยืนยัน ท่านสรัชชาติฝากเป็นข้อสังเกตนะครับ ผ่านนะครับ ขอขอบคุณครับ เชิญท่านเลขาธิการฯ ต่อครับ

นายพิฑูร พุ่มหิรัญ (ผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๓๗ คณะกรรมาธิการตัดออก

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านอำนวยการจะอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่สงวนไว้ใช้ไหมครับ เดี่ยวถึงตรงนั้นค่อยอภิปรายได้ไหมครับ

นายอำนวยการ สุวรรณคีรี (สงขลา) : ท่านประธานบอกว่าให้พิจารณาพร้อมกันทั้งหมด ผมก็คิดว่าแล้วถ้าเพื่อพิจารณาทั้งหมด จะได้เสร็จไวแล้วจะได้โหวตเลยครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เอาอย่างนั้นนะครับ ท่านสรัชชาติครับ เอาทั้งหมดนะครับ เชิญท่านอำนวยการครับ

นายอำนวยการ สุวรรณคีรี (สงขลา) : ท่านประธานที่เคารพ ผม อำนวยการ สุวรรณคีรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจากจังหวัดสงขลา พรรคประชาธิปัตย์ ที่จริงแล้วในการร่างกฎหมายนี้ในแง่ของการศึกษา ผมเชื่อผู้ทรงคุณวุฒิที่อยู่ข้างบนมากตามสมควรนะครับว่าท่านได้พยายามที่จะทำกฎหมายนี้ให้เป็นประโยชน์สูงสุดในการปฏิรูปการศึกษา ก็เชื่อได้ว่าส่วนใหญ่เราเห็นด้วย แล้วก็คงจะออกไปตามนั้น แต่ที่ติดใจอยู่บ้างนี้ ผมติดใจในแง่ของศาสนา ในฐานะที่เป็นกรรมาธิการด้านการศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม ก็ได้ไปแปรญัตติในคณะกรรมาธิการแล้ว ส่วนใหญ่กรรมาธิการก็ได้แทรกไว้ตามมาตรานั้น มาตรา ๓๗ ก็เป็นที่พอใจหลายมาตรา แล้วผมเองก็ไม่พยายามจะพูด เพราะว่าในหลักการ ส.ส. ฝ่ายรัฐบาลนี้ ถ้าเพื่อไม่จำเป็นอย่างมากที่สุดก็ไม่พยายามจะพูด แล้วพอมีท่านสมาชิก พาดพิงถึงว่า ผมแปรญัตติไว้แล้วทำไมไม่พูด ผมกราบเรียนว่าในการไปชี้แจงต่อคณะกรรมาธิการนั้น ผมแปรญัตติไว้ประมาณ ๗ มาตรา รู้สึกพอใจเป็นส่วนใหญ่ แต่ที่ขี้มาพูดตอนมาตรานั้นก็คือ พูดถึงประเด็นในเรื่องมาตรฐาน และคุณภาพการศึกษาของอุดมศึกษา เดิมเป็นมาตรา ๔๓ เพราะฉะนั้นผมจึงแปรญัตติและสงวนไว้ว่า มาตรา ๔๓ ทวี ให้ทางด้านคุณภาพและมาตรฐาน

ทางการศึกษา ด้านศาสนาศึกษาให้ไปไปตามกฎหมายและระเบียบแบบแผน
ที่วางด้วยการนั้นในระดับ ที่จริงแล้วได้ประยุต์ลักษณะนี้ไว้หลายมาตราเหมือนกัน
แต่ก็คิดว่าเท่าที่กรรมาธิการได้ชี้แจงมานี้ในระดับ ที่รู้สึกว่าจะพอใจในส่วนหนึ่ง
แต่ที่ถกยากจะฝากข้อสังเกตไว้ว่า เรื่องศาสนาศึกษากับเรื่องการศึกษา

ในระดับสากลนี้จะคนละเรื่องระดับ ท่านนักปราชญ์ในทางศาสนาศึกษา
เขาได้ประชุมกัน มีการสัมมนา มีการหาข้อมูลมากมาย ซึ่งผมจะหลบไปใช้
กฎหมายร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการอุปถัมภ์คุ้มครองในเรื่องศาสนาทุกศาสนา
กรรมาธิการเราพิจารณาจนร่างเรื่องนี้อยู่ แล้วรัฐบาลเองก็เอาไปดูอยู่
คิดว่าน่าจะจะเป็นไปได้ แต่ว่ามีท่านเขียนไว้ แล้วก็เปิดช่องไว้ให้สอดคล้อง
กับร่างพระราชบัญญัติฉบับใหม่ซึ่ง เป็นกฎหมายลูกอีกฉบับหนึ่งของรัฐธรรมนูญ
หรือของกฎหมายนี้จะ เป็นประโยชน์มากในระดับ ที่กราบเรียนชี้แจงมา
ทั้งหมดนั้น ถกยากจะกราบเรียนว่าในหลักการแล้วเคารพความเห็นของ
กรรมาธิการเสียงข้างมาก เว้นแต่เรื่องศาสนา ซึ่งผมไม่เชื่อว่า
ผู้เกี่ยวข้องทั้งหลายในทางด้านการศึกษาจะเข้าใจลึกซึ้งถึงขนาดนั้น
เพราะฉะนั้นต่อไปจะต้องมีกฎหมายอีกฉบับหนึ่งระดับ ก็ตั้งเป็นข้อสังเกต
ไว้เท่านั้นเอง เพราะว่าไม่ได้ตั้งใจตั้งแต่ชี้แจงในกรรมาธิการชุดใหญ่แล้ว
แต่ว่ากรรมาธิการบางท่านบอกว่าให้สงวนไว้เพื่อจะได้บันทึกความเห็นไว้
ในรัฐสภา

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ครับ ขอขอบคุณท่านล่วงหน้าที่ฝากข้อสังเกตนะครับ เชิญท่านเลขาธิการ

นายพิฑูร พุ่มวิริย (ผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่
แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๓๘ คณะกรรมาธิการตัดออก
มาตรา ๓๘ ทวิ คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : มาตรา ๓๘ ทวิ ท่านทวิวัฒน์เชิญครับ

นายทวิวัฒน์ ยุทธียุทธ (สกลนคร) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม ทวิวัฒน์ ยุทธียุทธ จากสกลนคร พรรคความหวังใหม่ กระผมก็ต้อง
ไปบรรยายอีกแล้วครับท่านประธานครับ ที่กระผม คงทึ่งถึงการที่กฎหมาย
ของนักศึกษานี้เขียนให้นักศึกษาลำบากกันระดับ ไม่ได้เขียนให้ประชาชน
เข้าใจ กระผมว่าถ้ามีคดีขึ้นโรงขึ้นศาล โดยเฉพาะท่านประธานเป็นนักกฎหมายนั้น

กระผมว่าจะต้องถืออะไรละครับ ถือเอกสารประกอบที่เดี๋ยวจะครับ คำนียามศัพท์ต่าง ๆ กระผมเสียดายที่มีการตัดทอนรายละเอียดในมาตราต่าง ๆ ออกไป โดยเฉพาะที่เป็นข้อความนั้น มันค่อนข้างเป็นเชิงพฤติกรรมที่เข้าใจได้ง่ายกว่านะครับ กระผมสงสัยอีกนิดเดี๋ยวครับ ท่านประธานครับ มาตรา ๓๘ ทวิ ที่บอกว่าให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ ท่านจะเขียนว่าประกอบด้วย ระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง อันนี้ก็จะเข้าใจง่ายกว่าไม่สงสัยนะครับ แต่พอพูดถึงระบบการประกันคุณภาพภายใน ระบบประกันคุณภาพภายนอก กระผมฟังท่านอดีตรัฐมนตรีสุรพรพูด ขอบพระทานอภัยที่เอื่อนาม กระผมก็เคลิบเคลิ้มดีนะครับ แต่ยังไม่ซาบซึ้งเท่าไร เพราะไม่ได้ทำความเข้าใจอันนั้นนะครับ เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ผมว่าศัพท์บัญญัติต่าง ๆ ถ้าไม่จำเป็นก็ควรจะตัดออกไป กระผมหมายความว่าอย่างนั้นครับ ท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสุรพรครับ

นายสุรพร ดนัยตั้งตระกูล (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานครับ ขออนุญาตรบกวนเวลา ผม สุรพร ดนัยตั้งตระกูล ความจริงในมาตรา ๓๘ เดิมที่กำหนดไว้ใน (๑) นั้น กำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ ให้มีหน้าที่ในการกำหนด แก่ไข และยกเลิกมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี เมื่อมาตัดทั้งทั้งมาตราแล้วมาเพิ่มมาตรา ๓๘ ทวิ -----

ท่านประธานครับ มาตรา ๓๘ ทวิ นั้น พูดถึงระบบการประกันคุณภาพการศึกษา แล้วก็วรรคสองเขียนว่า ระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ผมดูเรื่องการกำหนดมาตรฐานการศึกษานี้ ผมพยายามพลิกดูครับ ไม่เห็นไปปรากฏอยู่มาตราใด ว่าใครเป็นคนกำหนดมาตรฐาน เมื่อยังไม่ได้กำหนดมาตรฐานนี้ก็มาพูดถึงการประกัน อันนี้ผมขออนุญาตรับทราบ นิดหนึ่งก่อนครับ ไม่เข้าใจแล้วจะได้ซักถามต่อ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมาธิการที่แจ้งครับ เชิญท่านศาสตราจารย์วิจิตรครับ

ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีสอ้าน (กรรมาธิการ) :

ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม วิจิตร ศรีสอ้าน กรรมาธิการ เรื่องการกำหนด
มาตรฐานการศึกษานั้น ได้เขียนไว้ในส่วนที่ว่าด้วยเรื่องของการบริหารและ
การจัดการศึกษา ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงและองค์กรที่จะทำหน้าที่
ก็จะมียุทธศาสตร์ที่ ๑ คือสภาการศึกษาแห่งชาติ ที่จะเป็นผู้ดูแลมาตรฐานรวมทั้งระบบ
องค์กรที่ ๒ คือคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งจะดูแลเรื่องมาตรฐานการศึกษา
ในระดับพื้นฐาน แล้วก็คณะที่ ๓ คือคณะกรรมการการอุดมศึกษา ซึ่งได้เขียนไว้ชัดเจน
แล้วครับว่าจะมีหน่วยที่กำหนดครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : คุณหมอศพร เชิญครับ

นายทศพร เสรีรักษ์ (แพรว) : ขอพบพระคุณครับ ท่านประธานที่เคารพ
ผม นายแพทย์ทศพร เสรีรักษ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดแพร่ พรรคชาติไทย
ต้องขอรบกวนเวลาครับ ด้วยใจอยากจะให้ร่าง พ.ร.บ. ผ่านไปเร็ว ๆ นะครับ
แต่เราก็จะต้องละเอียดรอบคอบกันบ้าง ก็เห็นใจท่านกรรมาธิการครับ
เมื่อสัปดาห์ที่แล้วท่านก็บอกว่าท่านได้นั่งพูดคุยกัน ใช้เวลาอันยาวนาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านสงสัยตรงไหนเชิญเลขครับ

นายทศพร เสรีรักษ์ (แพรว) : เพราะฉะนั้นจะให้เวลาอีกสักเล็กน้อย
ก็คงไม่เป็นไร ที่นี้ต้องขออนุญาตด้วยถ้าดูอะไรอาจจะได้ไม่ถี่ถ้วน เพราะว่า
แก้กัน ซัดแย้ง ๆ นี่เยอะมาก ซัดแย้งได้ก็เยอะมาก จนบางครั้งก็ค่อนข้างงง
คนที่อ่านแล้ว เข้าใจแจ่มแจ้งนี้ต้องมีความสามารถสูงมากจริง ๆ ผมเรียนนะครับ
มันคงต้องย้อนกลับไปถึงเรื่องการให้คำนิยามที่เราพูดกันเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว เรื่อง
การประกันหรือประเมินอะไรก็ตามที่คุยกันไปแล้วนี้ ท่านมาดูสิครับ พอถึงมาตรา ๓๘

ที่งานตัดทิ้งออกไปทั้งมาตรา ส่วนใหญ่จะพูดถึงเรื่องการประเมิน ๆ แล้ว อ่านแล้ว
 เข้าใจชัดเจนแจ่มแจ้งเลย โดยที่คนที่ไม่ค่อยรู้เรื่องการศึกษา ไม่ค่อยมีความรู้
 เรื่องการศึกษาอย่างผมนี่ อ่านแล้วเข้าใจแจ่มชัดเลย พอท่านมาเพิ่มทางมาตรา ๓๙
 จากเรื่องการประเมินผล เพราะคำนิยามท่านเปลี่ยนไปแล้ว ท่านก็แก้คำว่า
 ประเมิน เป็น ประกัน ไปหมด มันก็พอจะเข้าใจได้ พอไปถึงมาตรา ๔๐
 เป็น เรื่องของการประกัน ๆ คุณภาพภายนอกประเมินผลภายนอก แต่ที่นี้ศัพท์
 มันไม่ให้แล้ว ท่านก็เลยใช้คำว่า ประเมินผลภายนอก ไปทั้งมาตรา และคำว่า
 ประกันคุณภาพภายนอก แทนจะไม่มีปรากฏอีกแล้ว ยกเว้นในมาตรา ๓๘ ทวิ
 มีอยู่คำเดียว หลังจากนั้นท่านไม่ได้พูดถึงการประกันคุณภาพภายนอกอีกเลยนะครับ
 และ เรื่องของการประเมินคุณภาพภายนอก ท่านได้ลบคำนิยามออกไปแล้ว
 มันไม่มีแล้วคำนิยามของคำว่า การประเมินผลภายนอกมันเป็นอย่างไร ๆ
 อันนี้จริง ๆ แล้วเนื้อหาที่พอจะเข้าใจ กลั้มแก้กลั้มเข้าใจ กลั้มแก้กลั้ม
 ยอมรับไปได้ แต่อันนี้ผมทำให้เห็นถึงว่า เห็นไหมครับที่เราพูดคุยกันเรื่องคำนิยาม
 เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว และสัปดาห์นี้มาถึง มันมีเหตุผล ไม่ใช่ที่ว่าทำไมเราต้องมาพูดกัน
 ถึงเรื่องคำนิยาม ใช้เวลานาน ๆ เพื่อให้มันแจ่มแจ้ง ถึงเวลาตอนนี้นั้นก็
 เปลี่ยนไปหมดทั้งเรื่องประกัน ประเมิน มันก็เลยติดกันยุ่ง ผมต้องขออนุญาตนะครับว่า
 อันนี้ละคือภาษาที่เราบอกว่าจะบัญญัติกันอย่างไรก็ได้ เพื่อในกฎหมายฉบับนี้
 แต่ที่การบัญญัติศัพท์หรืออะไรก็ตามมันน่าจะมีให้เกิดขึ้น เพื่อให้ประชาชนเข้าใจ
 ทำให้กฎหมายลงดินไปสู่ประชาชน ประชาชนอ่านกฎหมายแล้วเข้าใจได้ง่าย ๆ
 ไม่ใช่ที่เราจะนึกศัพท์อะไรแล้วก็มาบัญญัติกัน แล้วก็ให้คำจำกัดความอย่างนั้นอย่างนี้
 ผมจะยกตัวอย่าง ถ้าผมพูดเรื่องคำว่า การบริหารยา ท่านจะรู้ไหมแปลว่าอะไร
 ก็มีคนถอดความมาจากกาให้ยาฉีดเข้าร่างกายนี้ เรียกว่า การบริหารยา
 ศัพท์นี้ก็กลายเป็นยกเลิกไป ต่อไปไม่มีใครใช้ คำว่า เซล จากภาษาอังกฤษ Cell
 มีคนแปลเป็นภาษาไทยว่า ปฐมรูปร่าง ซึ่งก็เลยไม่มีใครเข้าใจ ก็เลิกใช้กันไปแล้ว
 อันนี้ก็ขอติติงไว้ด้วยว่า เพราะฉะนั้นทุกอย่าง ความเห็นอะไรที่ข้างล่างติติงไปนี้
 มีเหตุ มีผลนะครับ อันไหนที่พอจะยอมรับได้ แก้ไขได้ ก็จะช่วยให้การพิจารณา
 เป็นไปอย่างราบรื่น ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมการชี้แจงครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ประธานคณะกรรมการ) :
ท่านประธานที่เคารพ กระผม อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ในฐานะประธาน
คณะกรรมการ ความจริงอยากจะกราบเรียนนะครับว่า ที่ท่านสังเกต
การใช้คำว่า ประกัน กับ ประเมิน นั้นถูกต้องครับ แล้วก็คณะกรรมการ
พิจารณาเรื่องนี้อย่างละเอียด เพราะว่าเรื่องของการประเมินกับเรื่องของการ
ประกันนี้ไม่ตรงกันทีเดียว เนื่องจากกระบวนการของการประเมิน
เป็นเพียงส่วนหนึ่งของกระบวนการของการประกัน ที่นี้ที่ท่านตั้งข้อสังเกตว่า
ทำไมในมาตราที่เกี่ยวข้องกับการประเมินคุณภาพภายนอกใช้คำว่า ประเมิน
ก็ เพราะว่า การประเมินคุณภาพภายนอกนั้นจะดำเนินการโดยหน่วยงานของรัฐ
ในรูปแบบขององค์การมหาชน ไม่ใช่ส่วนราชการ แต่ว่าในกรอบความคิด
ของการประกันนั้นจะต้องเป็นส่วนราชการจึงจะมีอำนาจในการที่จะจัดระบบ
การประกันได้ ฉะนั้นส่วนใดที่เป็นกระบวนการที่ดำเนินการโดยองค์การมหาชน
จะต้องใช้คำว่า ประเมิน ซึ่งจะเป็นเพียงส่วนหนึ่งของระบบประกัน ซึ่งจะต้อง
ดำเนินการโดยตัวกระทรวงคือส่วนราชการครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสรชาติครับ

ว่าที่พันตรี สรชาติ สุวรรณพรหม (หนองบัวลำภู) : กราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพครับ ผมเองต้องขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานว่า
เมื่อเรามาดูรายมาตราต่าง ๆ แล้วจะได้เห็นนะครับ ในสิ่งเหล่านี้แหละคือ
สิ่งที่ผมเรียนตั้งแต่เริ่มต้นนะครับ ท่านประธานที่เคารพครับ ผมเองตามที่
ท่านประธานคณะกรรมการได้ชี้แจงมานั้นแหละครับว่า ประเมิน ก็เป็น
ส่วนหนึ่งของการประกัน แต่การที่จะเขียนกฎหมายให้อยู่ในระดับประกันคุณภาพ
ได้นี้ ตรงนี้ที่เราบอกว่าจะประกาศในกฎกระทรวงนี้ ผมก็ยังไม่เห็นว่ากระทรวง
จะไปประกาศกฎแนวทางนี้ออกมาได้อย่างไร เพราะเรื่องเหล่านี้ผมเรียนว่า
เป็นเรื่องของกระบวนการที่จะต้องได้รับการรับรองมาตรฐาน ไอ.เอส.โอ.
๙๐๐๒ (ISO 9002) ตามมาตรา ๔๑ ตรงนี้ เหมือนกับสถาบันตรงนั้นจะต้องไป
ประเมินคุณภาพ ประเมินตามขั้นตอนการบริหารการจัดการทั้งหมดนี้ให้ได้
มาตรฐานทั้งหมด รวมกระทั่งทั้งหมดถึงจะบอกได้ว่าถึงระดับที่จะประกัน

สผ ๓๓/๒๕๕๒ (ส. ทัวไป)

สรุปภา ๘๙/๒

คุณภาพได้ มันเป็นระดับความเชื่อถือซึ่งมันวัดกันอย่างไรก็มองในระดับซึ่งเพื่อน
 กรรมาธิการตรงนั้นมองไม่เห็นกันตรงนั้นหรอก เพราะตรงนี้เองต้องใช้กระบวนการ
 ในการไปจัดการ ผมถึงเรียนว่าชื่อไม่ตรงมาตั้งแต่เริ่มต้น เพราะถ้าเราเริ่มต้น
 จากการชื่อมันตรงมันก็จะอธิบายกันได้มาตลอด แต่ไม่เป็นไรหรอกครับในเมื่อ
 กรรมาธิการยืนยันในสิ่งที่กรรมาธิการคิดว่าดีที่สุดของกรรมาธิการนะครับ
 แต่มันก็ทำให้กฎหมายต่าง ๆ มันออกมาตามมาตรฐานนี้อ่านดูแล้วมันไม่สัมพันธ์กับชื่อ
 ที่เรากำหนดไว้นะครับ มาตรฐานที่เราต้องการนี้อยู่ตรงไหนตอนนี เรายังไม่ได้
 กำหนดเลย เพราะว่าเราเชื่อว่าตั้งชื่อหมวดว่าหมวดมาตรฐาน แต่เราบอกว่า
 จะเอาการประกันไปไว้ในกฎกระทรวงตามมาตรา ๓๘ แล้วการประเมินผล
 ภายนอก การประเมินผลภายใน เป็นกฎหมายเดิมซึ่งยังไม่ได้แก้ไข แล้วก็
 มาเปลี่ยนเป็น การประกันแทน อีกระดับความเชื่อถือ ผมยอมรับว่าถ้าสมมุติว่า
 มาตรฐานการศึกษาไทยสามารถทำได้ถึงขั้นการประกันคุณภาพได้ทั้งหมดนี้ครับ
 แน่แน่นอนครับเชื่อถือได้ แต่ทำอย่างไรเราออกกฎหมายฉบับนี้ไปแล้วนะครับ ถ้าเรา
 ไม่ได้รับการถึงขั้นประกันคุณภาพได้ครับ คนอื่นหรือนานาชาติเขามอบอกว่า
 เราเองหลอกตัวเองไหมที่จะบอกว่าได้ระดับประกันคุณภาพแล้ว แต่ไม่ได้ประกัน
 ถึงระดับมาตรฐาน เอาแค่มาตรฐานตรงนั้นเราไม่ได้ถึงพอนี้ เราก็มีความรู้สึก
 เราจะออกกฎหมายเพื่อต้องการให้มันก้าวกระโดดไปในอนาคต แต่เราไม่มี
 การวางแผนคุณภาพ มีการปรับปรุงคุณภาพเพียงพอ และมีการควบคุมคุณภาพ
 ที่เพียงพอ มันจะไปถึงระดับการประกันคุณภาพหรือไม่ นั่นคือความห่วงใย
 ซึ่งผมเองห่วงใยในสิ่งที่เราพยายามจะเขียนในสิ่งที่มัน เป็นความหมายเพราะ
 เป็นสากล แต่เราจะพยายามบัญญัติสิ่งที่ค่าเหล่านี้ให้เพื่อนกรรมาธิการ
 ให้เพื่อนสมาชิกในสภาได้เข้าใจนี้ ถ้าไม่ได้เรียนด้านการจัดการคุณภาพมา
 ศัพท์คำนี้เป็นเรื่องของศัพท์ทางด้านการจัดการด้านคุณภาพโดยทั่วครับท่านประธาน
 ผมถึงกราบเรียนกับท่านประธานตรงนี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านกฤเทพครับ

ร้อยโท กฤเทพ ใสกระจ่าง (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานที่เคารพ
 กระผม กฤเทพ ใสกระจ่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดศรีสะเกษ
 พรรคความหวังใหม่ ท่านประธานครับ ถ้าการเขียนกฎหมายบอกให้รู้ว่าให้ภาษา
 อะไร ก็คงอ่านเข้าใจง่ายครับ เมื่อสักครู่ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้พูดถึง

สพ. ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทัวไป)

สุภปภา ๘๘/๓

ปฐมรูบึง ถ้านักศึกษาบาสีเขารู้ครึบ แปลว่า รูปที่ ๑ มันก็จะเป็นความหมายที่ท่าน
 พุดถึงหรือเปลาไม่รู้ณะครึบ แต่อาจจะไปใช้ความหมายผิดไปก็ได้ แต่วันนี้เรามาดู
 กฎหมายที่เขียนโดยการรวมเอาภาษาต่าง ๆ มาใช้เป็นภาษาไทย ในมาตรา ๔๑
 ถ้าคิดว่าท่านประธานให้อภิปรายทั้งหมดนี้ณะครึบ กระผมติดใจอยู่ในมาตรานี้

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : ท่านฤเทพครึบ ผมว่าทั้งหมดเลยแล้วก็ถึงเวลาท่านเลขาธิการฯ
 ก็จะอ่านแต่ละมาตราไปณะครึบ

ร้อยโท กุเทพ ไสกระจำง (ศรีสะเกษ) : ขอบคุนท่านประธานครับ ถ้าอย่างนั้นในมาตรา ๔๑ สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา ทางกรรมการไปกำหนดว่า ให้สำนักงานนี้มีฐานะ เป็นองค์การมหาชน ตรงนี้ ผมเข้าใจว่าคงสอดคล้องกับกฎหมายองค์การมหาชนที่ออกไปแล้วนะครับ แต่ผม ไม่แน่ใจครับว่าการเขียนกฎหมายรับรองสถานะองค์การอย่างนี้โดยใช้กฎหมาย ฉบับนี้จะทำได้ ตัวนี้ผมก็เป็นข้อสงสัยนะครับ แต่ว่าสิ่งที่อยากจะทราบเรียน ท่านประธานเพิ่มเติมเมื่ออ่านไปก็คือว่า สำนักงานนี้เป็นผู้ประเมินคุณภาพ การศึกษาแล้วก็รับรองด้วย ผมคิดว่าการทำหน้าที่ ๒ อย่างตรงนี้ กับการรับรอง หน่วยงานเดียวที่ไปประเมินและรับรองเองนี้ โดยหลักแล้วผมไม่ค่อยแน่ใจว่า มันจะทำให้เกิดบรรลุปเป้าหมายทั้ง ๒ ด้าน คือถ้าจะมีหน่วยงานรับรอง แล้วก็ มีหน่วยงานประเมินแยกกันจะทำให้ดีกว่าหรือเปล่า หรือความจำเป็นที่จะต้อง ประเมินและรับรองในขณะ เดียวกันมันเป็นขั้นตอนที่ทำได้ ตรงนี้ถ้าทางกรรมการ จะอภิปรายตอบคำถามของผมก็น่าจะดีนะครับ ส่วนในวรรคสุดท้ายที่บอกว่า การประเมินคุณภาพการศึกษาอย่างน้อยทุกห้าปี ครั้งสุดท้ายทุก ๕ ปี มีหลายท่าน บอกว่ามันนานไปหรือเปล่า ตัวนี้ก็อาจจะ เป็นสิ่งหนึ่งที่อยากให้กรรมการ ได้ช่วยชี้แจงจุดนี้ครับ ขอกราบขอบคุนท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : มาตราอื่นท่านสมาชิกติดใจไหมครับ เชิญท่านอดิศรครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม อดิศร เพียงเกษ พรรคความหวังใหม่ จังหวัดขอนแก่น ผมขออนุญาตที่จะ เรียนถามท่านกรรมการ เมื่อการตรวจสอบภายในกับภายนอกมีข้อขัดแย้งกัน จะมีองค์กรใดเป็นองค์กรที่ใช้สิทธิอุทธรณ์ได้ไหม ในการที่จะให้สิทธิองค์กรใด องค์กรหนึ่งเมื่อมีข้อขัดแย้งกัน องค์กรอื่นน่าจะมีสูงกว่านะครับ น่าจะมาวินิจฉัย ได้ว่าถูกผิดอย่างไร ผมคิดว่าเรื่องอุทธรณ์ฎีกาเป็นเรื่องสำคัญในระบอบประชาธิปไตย ในการกลั่นกรองเป็นคณะอีกคณะหนึ่ง ซึ่งแตกต่างหากจากองค์กรตรวจสอบภายใน หรือภายนอก ดังที่เป็นบัญญัติอยู่ในร่างฯ ของคณะกรรมการได้เสนอมา เป็นไปได้ไหมครับว่า จะหาองค์กรที่เป็นองค์กรกลางที่อยู่เหนือการตรวจสอบ ภายในและภายนอก ที่มีอำนาจเหนือเป็นที่พึ่งได้ทั้งภายในภายนอก หากภายนอก กลั่นแกล้งภายในละครับ มีนะครับในอนาคต เพราะบุคลากรเยอะ ความคิดที่จะ รุ่งเด่นต่าง ๆ ที่จะทำให้สถานศึกษาของตนเองอยู่ในคุณภาพ อยู่ในมาตรฐานอันดี

หากไม่มีองค์กรกลั่นกรองที่เรียกว่าอุทธรณ์หรือฎีกาแล้ว ความเป็นธรรมจะเกิดจากตรงไหนละครับ ท่านอย่าตอบนะครับว่า องค์กรของเราสำนักมาตรฐานมีคณะกรรมการอย่างนั้น มีรูปแบบหลากหลายอย่าตอบครับ เพราะว่า เป็นองค์กรระดับเดียวกัน เป็นศาลชั้นต้นเดียวกันครับวินิจฉัย หากศาลชั้นต้นเดียวกันมาวินิจฉัยกันโดยไม่มีศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาที่เหนือกว่านั้น ความเป็นธรรมในการประเมินสถานศึกษาต่าง ๆ แม้ว่า ๕ ปีจะนานไปนะครับ ผมอยากต่อรองให้เหลือ ๓ ปี ๕ ปีนี้ยังไม่ไหวหรอกครับ คือในการที่เป็นรัฐมนตรีครั้งหนึ่งก็ ๔ ปี อย่างมากนะครับ ๔ ปี ถ้าประเมิน ๕ ปีค่อนข้างจะนานเกินไปในการที่จะมาอยู่ในตรงนี้ครับ เพื่อจะได้กระตุ้นสำนักมาตรฐานให้ทำงานตรวจสอบจริง ๆ ไม่ใช่ ๕ ปีไปโง่งมกันก็หรือว่าประเมินผลลึกลับ เสี่ยงภัยต่อระบบการศึกษา ระบบการศึกษาเสียหายประเมินค่าไม่ได้ครับ ไม่เหมือนการสร้างสะพาน ถ้าสะพานล้มเราก็สร้างเสริมขึ้นมาใหม่ได้ แต่ว่า ๕ ปีหากประเมินผลไม่ดีนะครับ ความเสียหายจะเกิดต่อทรัพยากรมนุษย์ดังที่พวกเราต้องการครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านประธานคณะกรรมการธิการเชิญครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ประธานคณะกรรมการ) :
ท่านประธานที่เคารพครับ ผม อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ในฐานะประธานคณะกรรมการ ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับระบบการประกันและการประเมินมีอยู่ ๒ - ๓ ประเด็นที่อยากจะกราบเรียนชี้แจง

ประเด็นแรกที่ใช้คำว่า องค์กรมหาชน นั้น ความจริงท่านเข้าใจถูกต้องว่าต้องการไปโยงกับตัวกฎหมาย ตามว่าไม่เขียนอย่างนี้ได้ไหม ก็เขียนได้นะครับ แต่ว่าจะต้องใช้ข้อความซึ่งค่อนข้างจะยาวมากให้สมกับเจตนารมณ์ คือต้องไปเขียนว่า เป็นหน่วยงานของรัฐที่เป็นนิติบุคคลซึ่งไม่ใช่ส่วนราชการและไม่ใช่อำนาจรัฐวิสาหกิจ แต่เนื่องจากเห็นว่าเมื่อเราออกกฎหมายองค์กรมหาชนแล้วก็ถือว่าหน่วยงานเหล่านี้อยู่ภายใต้ศัพท์รวมที่เราเรียกองค์กรมหาชนแล้ว ก็น่าจะใช้ถ้อยคำนั้นะครับเพื่อความกระชับ -----

สผ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทวีป)

นนทลี ๔๑/๑

ประเด็นที่ ๒ ที่สอบถามว่า ๕ ปีนานเกินไปหรือไม่ ความจริงผมเชื่อว่า ถ้าถามใจทุกคนก็อยากให้สั้นกว่าทั้งนั้นครับ แต่ว่าเราดูจากประสบการณ์ของต่างประเทศ และก็สภาพความเป็นจริงที่มีสถานศึกษาอยู่เป็น ๑๐,๐๐๐ แห่งนะครับ วันนี้ผมก็ได้มีการลองสอบถามหน่วยงานซึ่งกำลังเตรียมการไปสู่การสร้างระบบการประเมินภายนอก ก็ยังคิดว่าถ้าใช้ ๕ ปี ยังต้องประเมินแต่ละปีเป็น ๑๐,๐๐๐ แห่ง การประเมินในรอบแรกจะยากลำบากที่สุดครับ ความจริงท่าน ส.ส. สุรพร ประธานโทษเอี่ยมงามท่าน ได้กล่าวไว้ค่อนข้างถูกต้องว่าทั้งหมดจะอยู่ที่เรื่องของการจัดการระบบข้อมูลในที่สุด รอบแรกจะยากที่สุดครับ เพราะว่าต้องยอมรับความเป็นจริงว่าฐานข้อมูลของเราตอนนี้ยังไม่ได้เท่าที่ควร แต่ว่ารอบต่อ ๆ ไปนั้น ความจริง ๕ ปีนั้นเป็นกำหนดระยะเวลาที่นานที่สุด รอบต่อ ๆ ไปที่จะมีการประเมินนั้นเชื่อว่าจะสั้นลงครับ เพราะระบบฐานข้อมูลที่ได้จากการประเมินครั้งแรกนั้นจะเป็นพื้นฐานที่ดีในการดำเนินการประเมินในรอบต่อ ๆ ไป สำหรับประเด็นในเรื่องของการอุทธรณ์นะครับ ความจริงสภาพปัญหาจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อหน่วยงานที่ไปประเมินนั้นเห็นว่าการจัดการศึกษา หรือกระบวนการเรียนรู้นั้นไม่เกินไปตามมาตรฐาน กราบเรียนว่าในประเด็นนี้คณะกรรมการได้มีการแก้ไขจากร่างฯ เดิมนะครับ ซึ่งดูเหมือนว่าจะมุ่งไปสู่การลงโทษตั้งแต่ต้นมาเป็นระบบซึ่งจะสอดคล้องกับคำชี้แจงของกรมก่อนหน้านี้นี้ว่าเป็นเรื่องของส่วนราชการ คือหน่วยงานต้นสังกัดและกระทรวง โดยจะสังเกตได้ว่าในมาตรา ๔๒ ครับว่า เมื่อการประเมินไม่ได้ตามมาตรฐานที่กำหนดแล้วจะต้องมีการรายงานข้อเสนอแนะต่าง ๆ ไปหน่วยงานต้นสังกัดก่อน เพื่อให้มีการปรับปรุงแก้ไข และถ้าสมมุติว่ายังไม่มีปรับปรุงแก้ไขนั้นก็ไปอยู่ที่คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือคณะกรรมการการอุดมศึกษาเพื่อดำเนินการแล้วแต่กรณี เพราะฉะนั้นจะมีลำดับขั้นของกระบวนการอยู่แล้วว่า ถ้าประเมินออกมาแล้วไม่เกินไปตามมาตรฐานนั้นต้องรายงานต้นสังกัดเพื่อแก้ไข ถ้าหน่วยงานต้นสังกัดยังไม่สามารถแก้ไขหรือไม่ดำเนินการแก้ไขก็จะไปที่คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานหรือคณะกรรมการการอุดมศึกษาแล้วแต่กรณีครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสุรพรครับ

นายสุรพร ดนัยตั้งตระกูล (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานครับ ผม สุรพร ดนัยตั้งตระกูล ตอนนี้ผมจะขออนุญาตล่วงจากที่เสนอแนวคิดเมื่อสักครู่นี้

สผ ๓๓/๒๕๕๒ (ส. ทวีป)

นนทลี ๕๑/๒

เกี่ยวกับเรื่องมาตรฐานแล้วก็การประกันคุณภาพลงไปเป็นมาตรฐานหนึ่ง
เนื่องจากท่านประธานได้กรุณาถามเมื่อสักครู่ว่ามาตรฐานอื่นคิดอย่างไร แต่ผม
เลยไปถึงมาตรา ๓๔ นะครับ ก็คืออยากจะให้มีการเพิ่มเติมเรื่องการจัดทำ
รายงานประจำปีนี้ครับ ผมอยากให้เพิ่มเติมตรงนี้ กรุณาด้วยครับท่านกรรมาธิการ
ถึงคำว่า ประจำปี แล้วผมขอเพิ่มคำว่า แสดงคุณภาพการศึกษาของผู้เรียน
ผู้สอน ผู้บริหารการศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษา ผมอยากให้เพิ่มเติมตรงนี้เข้าไป
เพื่อให้ไปเป็นกรอบในการจัดกฎกระทรวงในมาตรา ๓๕ ทวี ว่าการที่จะ
จัดวัดหรือว่าวิธีการที่จะวางระบบ หลักเกณฑ์ วิธีการประกันคุณภาพการศึกษานั้น
ในกฎกระทรวงจะต้องมีสิ่งเหล่านี้ประกอบเข้าไปด้วย ขณะเดียวกันในมาตราอื่น
ก็ได้เขียนในเรื่องของการตรวจวัดลักษณะเช่นนี้อยู่ เพียงแต่ว่ายังไม่รวมเป็น
หมวดหมู่ในเรื่องการที่จะมาตรวจวัดแค่นั้นเอง

อีกส่วนหนึ่งก็คือในมาตรา ๔๑ วรรคสองครับ ท่านประธานครับ
เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้นเราพิจารณาแล้วก็ต้องให้กันข้ามศตวรรษครับ
เราพิจารณากันอยู่ในขณะนี้โดยเงื่อนไทม์ของรัฐธรรมณูที่จะต้องมีให้ใช้ภายใน
๕ ปี ปีหน้าก็ขึ้นศตวรรษที่ ๓๑ นะครับ ท่านประธาน แต่เราคิดว่าอีก ๓ ปีน่าจะ
มีผล ถ้าอีก ๓ ปีมีผลแล้วไปตรวจวัดได้สัก ๕ ปีต่อไป หรือลำดับต่อไปนั้นเป็น ๘ ปี
เป็นอย่างน้อย ถ้า ๘ ปีเป็นอย่างน้อยหลานสาวผมที่กำลังเข้าชั้น ป. ๑ พอถึง
ชั้น ๘ ไปแล้ว ชั้น ๘ ไปแล้ว ที่นี้คุณภาพก็ยังไม่มีโอกาสที่จะได้รับการประกัน
หรือว่าประเมินเลย เป็นเรื่องที่น่าหนักใจว่าเด็กรุ่นนี้เข้าสู่กระบวนการในการ
ตรวจวัดแบบใหม่ เป็นเด็กที่เข้าสู่กระบวนการในการคัดเลือกแบบใหม่
เป็นเด็กที่เข้าสู่กระบวนการในการที่เข้าสู่หลักสูตรแบบใหม่ เพราะฉะนั้น
ในสิ่งเหล่านี้ผมคิดว่าในระบบที่เรียกกันว่าระบบข้อมูลนั้นนี้ ในศตวรรษที่ ๓๑
ภายใต้เงื่อนไทม์ ๓ ปีเป็นอย่างเร็วที่สุดที่เราสามารถที่จะนำไปใช้ได้ตาม
เงื่อนไทม์ของรัฐธรรมณูเมื่อนับจากวันนี้ไป ผมคิดว่าสภาพต่าง ๆ คงจะ
ผ่อนคลายลงไป ระบบข้อมูลนั้นน่าจะมีการนำมาให้เป็นเบื้องต้นได้ในระดับหนึ่ง
จะมากน้อยแค่ไหนนั้นขึ้นอยู่กับความพร้อม แต่ถ้าไม่เริ่มต้นเลย ผมเชื่อว่ก็คง
จะเหมือน สดง. ในปัจจุบันที่มีการก็จมากมาย-----

สำนักงานรับรองมาตรฐานฯ จะต้องมีปัญหาลักษณะเดียวกันก็คือ ใช้วิธีการสุ่มตรวจวัด เราได้รับรายงานเห็นประกาศทุกปีของสถานศึกษา แต่เราไม่สามารถที่จะทราบได้ว่า สิ่งที่เขาประกาศมานั้นอิงอยู่ในข้อมูลข้อเท็จจริง ความเป็นจริงมากน้อยแค่ไหน คนที่ไปอ่านประกาศนั้นนี่เขาจะไม่ทราบเลยครับว่า ๒ สถานศึกษานั้นเอามาตรฐาน เดียวกันหรือไม่มาเป็นสิ่งประกอบในการรายงาน เพราะกรรมการไม่สามารถที่จะ ลงไปตรวจวัดเพื่อเทียบเคียง ๒ สถานศึกษานี้ได้พร้อม ๆ กัน เนื่องจากว่ามีข้อจำกัด ในเรื่องบุคลากร มีข้อจำกัดเรื่องข้อมูลข่าวสาร เพราะเราเห็นในมาตรา ๔๑ ทวิ นั้น ยังเห็นอยู่ครับว่าการตรวจสอบนั้นสำนักงานฯ ยังต้องไปขอเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ที่จะเป็นข้อมูล ก็แสดงว่านาน ๆ เดินเข้ามาที่ ๆ เหมือน สดง. เขาไปดู การจัดซื้อจัดจ้างกันใช้เงินงบประมาณ ถ้าเป็นลักษณะอย่างนั้น ๕ ปีก็ทำไม่ทัน นะครับ แต่ถ้าเราเอาข้อมูลเข้ามาภายใต้เงื่อนไขแห่งเวลาที่ผมพูดไปแล้วนั้นน่าจะ ได้ ผมอยากต่อรองครับ อย่างที่ท่านประธานคณะกรรมการได้พูดไปเมื่อสักครู่ หลังจากนั้นไป ผมเชื่อว่าจะทำได้เร็วขึ้น แต่กฎหมายฉบับนี้นั้นเป็นกฎหมายแม่บทไม่ใช่กฎกระทรวง ถ้าท่านเขียนไว้ว่าอย่างน้อย กรอบไว้ในระยะยาวนั้นทางกฎกระทรวงสามารถ ถู่มากได้ ระเบียบของสำนักงานรับรองมาตรฐานฯ นั้นสามารถที่จะจัดระเบียบ ตรวจถี่ขึ้นมาได้ โดยกระบวนการของการแบ่งเขตการศึกษาออกไปเพื่อมอบหมายงานนั้น ผมคิดว่าน่าจะทำได้ละเอียดมากขึ้น ผมขอต่อรองครับ ๓ ปีผ่านไปครับ ถ้าเป็นเด็ก นี้นะครับ เข้า ม. ๑ จบ ม. ๓ ไปแล้วตรงนี้เพิ่งตรวจวัดนะครับ เด็กไปอยู่ ม. ๔ แล้วนะครับ เพราะช่วงการศึกษาของเรานั้น ๓ ปี ๆ เราแบ่งเป็น ๔ ท่อน ถ้าเราใช้ ๕ ปีแล้วเด็กไปท่อนกว่าแล้วครับ ไปท่อนกว่า ๆ แล้วมันไม่ทันต่อ สถานการณ์ อย่างน้อยผมคิดว่า ๓ ปีนั้นในท่อนต่อไปก็ได้รับการพัฒนาครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมการครับ

นายวิชัย ตันศิริ (กรรมการ) : ท่านประธานครับ ผม วิชัย ตันศิริ ในฐานะกรรมการครับ อภิปรายกันในหมวดนี้ยาวนานพอสมควร ผมก็อยากจะขอกราบเรียนความคิดเบื้องต้นก่อนเพื่ออาจจะทำให้ความเข้าใจตรงนี้ดีขึ้นนะครับ ผมไม่ได้พูดตอนต้น ๆ เพราะนึกว่าจะไปเร็ว นะครับ คืออย่างนี้ครับในเรื่อง ของการระบบประกันคุณภาพนี้ที่เขียนในหมวดนี้นะครับ เป็นการเขียนเรื่องกติกา และกลไกเลย ๆ ครับ ยังไม่ได้พูดถึงทั้งหมดเลยนะครับ ฉะนั้นจะขอชี้แจง นิดเดียวครับว่า เพื่อแยกการประกันคุณภาพภายในก็คือไปสู่การติดตามและ

ประเมินผลภายใน จุดประสงค์เพื่อจะให้มีการแก้ไขการดำเนินงานในสถานศึกษา
ในแต่ละปีนะครับ เพราะฉะนั้นในการที่จะเอาตัวชี้วัดต่าง ๆ มาประเมินภายใน
และประกันคุณภาพภายในเป็นเรื่องของต้นสังกัด อย่างเช่น เขตพื้นที่การศึกษา
จะจัดขึ้นมา สถานศึกษาจัดขึ้นมา แต่ละเขตจะมีอิสระในการทำตรงนี้ ไม่ไปกำหนด
ว่าต้องทำอย่างโน้นอย่างนี้ทั้งหมดเหมือนกันหมด เป็นเรื่องภายในว่าสถานศึกษา
ตรงนี้จะอยากจะทำจุดอ่อนของเขาในเรื่องของการสอนจริยธรรมเป็นอย่างไร
ก็ทำขึ้นมาได้ตรงนั้น นี่ยกตัวอย่างเฉย ๆ นะครับ อยากจะดูว่าเรื่องของการ
พัฒนาครูเขาเป็นอย่างไร ก็ทำขึ้นมาได้มันเป็นเรื่องการภายใน ทำเพื่อที่จะ
พัฒนาตนเอง ทำไปได้เรื่อย ๆ ครับ ตรงนี้เป็นเรื่องที่เป็นผล ผลที่ออกมาเป็น
ผลที่รู้กันภายในของต้นสังกัด แต่สามารถจะรายงานขึ้นมาที่กระทรวงได้ ตัวชี้วัด
ต่าง ๆ เหล่านี้ต้องพัฒนากันมากมาย ไม่สามารถจะไปกำหนดตรงนี้มีกี่ตัว
มีกี่ชุด เพราะว่าต้องเปิดอิสระครับ ตรงนี้เป็นเรื่องของการเปิดอิสระภาพ
ของแนวการพัฒนา ที่นี้การประกันคุณภาพภายนอก แล้วก็มีเรื่องระบบการประเมิน
คุณภาพภายนอก แล้วมีสำนักงานรับรองมาตรฐานฯ ตรงนี้ จุดประสงค์เพื่อจะให้มี
องค์กรที่เป็นอิสระ เข้าไปประเมินสถานศึกษาโดยอิสระไม่เข้าข้างต้นสังกัด
และเป็นการประเมินที่ระบอบอย่างที่ว่าทุก ๆ ๕ ปี ไม่ใช่ทำบ่อย ๆ แล้วทำเพื่อ
อะไรครับ ตรงนี้ทำเพื่อจะดูมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาทุกแห่งทั่วประเทศ
เปรียบเทียบสถานศึกษาทุกแห่งทั่วประเทศ และไม่ใช่เปรียบเทียบเฉพาะเรื่อง
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือพฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดขึ้น แต่ว่าเปรียบเทียบ
ทางด้านคุณภาพของการจัดสถานศึกษา เปรียบเทียบทั้งเรื่องของคุณภาพของครู
เปรียบเทียบทั้งกระบวนการเรียนการสอน เปรียบเทียบทุกอย่างที่จะพึงมีนะครับ
เป็นการเรียกว่าเอาโรงเรียนมาประกวดกันเลยครับว่าอยู่ในลำดับที่เท่าใด ๆ
ฉะนั้นเป็นเรื่องที่ใช้ระยะเวลานาน แล้วต้องประเมินทุกแห่งทั่วประเทศที่เราจะมีอยู่
จะ ๓๐,๐๐๐ โรงเรียนหรือ ๔๐,๐๐๐ โรงเรียนก็แล้วแต่ ตรงนี้เป็นงานที่เป็น
ภารกิจที่หนัก จึงกำหนดไว้ทุก ๆ ๕ ปีครับ เพราะว่าถ้าจะเปรียบเทียบภายนอก
แล้วเป็นมาตรฐานเดียวกันทั้งหมด ถึงใช้คำว่าประกันคุณภาพภายนอก เพราะว่า
ให้ประชาชนได้เห็นว่าสถานศึกษาที่เขาให้ลูกเข้าเรียนมีมาตรฐานอย่างไร
นี่คือเรื่องการประกันคุณภาพภายนอก -----

ที่เขียนมาที่ยังไม่ได้เขียนรายละเอียดของตัวชี้วัด ไม่ได้เขียนเรื่องวิธีประเมิน ไม่ได้เขียนอะไรทั้งนั้น แต่เขียนกลไก เขียนกติกาเท่านั้นเองครับ ฉะนั้นตรงนี้ ก็อยากจะกราบเรียนเพิ่มเติมว่าทำไมประเมินผลภายในหรือประกันคุณภาพ ภายในนั้นทุก ๆ ปี และก็รายงานให้ประชาชนทราบ แต่ว่าประเมินผลภายนอก ประกันคุณภาพภายนอกนั้นทุก ๆ ๕ ปี เพราะว่า เป็นเรื่องที่ต้องทำด้วยความระมัดระวัง อันนี้ก็จะอยากจะกราบเรียนชี้แจงเพิ่มเติม เพื่อที่จะได้เข้าใจ ตรงนี้ตรงกันครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสรชาติครับ

ว่าที่พันตรี สรชาติ สุวรรณพรหม (หนองบัวลำภู) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ กระผม สรชาติ สุวรรณพรหม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดหนองบัวลำภู พรรคความหวังใหม่ เมื่อมาถึงกระบวนการที่จะต้องได้รับการประกันคุณภาพแล้ว ผมขออนุญาตกราบเรียนชี้แจงเพิ่มเติมนิดหนึ่ง อย่างน้อยที่สุด ท่านคงจะไปออกกฎกระทรวงถึงวิธีการที่ได้มาซึ่งการได้มาซึ่งคุณภาพที่เกิดขึ้น ตรงนี้เอง ผมเองเป็นห่วงครับว่าในมาตรา ๑๑ ที่เราจะมีสำนักงานรับรอง มาตรฐานฯ ที่เพียงพอ เราจะต้องประเมินว่าสำนักงานฯ ตรงนี้จะต้องมีบุคลากร ที่เพียงพอที่จะไปติดตามควบคุมกระบวนการทั้งหมด เพราะการประกันคุณภาพ ไม่ใช่การประเมินดูแล้วบอกว่าได้รับการประกันคุณภาพที่เพียงพอแล้ว แต่ การประกันคุณภาพนั้นจะต้องไปดูตั้งแต่แผนคุณภาพทั้งหมดที่เกิดขึ้นว่ามีการวางแผน ด้านคุณภาพอย่างไรที่เกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มต้นว่ากระบวนการอะไรเกิดขึ้นเลย รวมไปถึงการที่จะต้องไปปรับปรุงคุณภาพอย่างไรที่เกิดขึ้น แล้วรวมถึงควบคุม ให้อยู่ในคุณภาพที่มาตรฐานที่เรากำหนดเอาไว้ได้อย่างไร นั่นคือสิ่งที่ผมเอง มองเห็นว่าเป็นความยุ่งยากมาก แล้วมาตรฐานสูงมาก ดังนั้นก็คือมาตรา ๔๑ ที่เรากำลังจะตั้งสำนักงานมาตรฐานฯ และก็องค์กรมหาชนที่จะไปกำกับดูแล ตรงนี้เราจะตั้งเมื่อไร เพียงพออย่างไรในการที่จะต้องไปตรวจสอบดูแล กระบวนการทั้งหมด แต่ถ้าเราจะตั้งเฉพาะองค์กรเหล่านี้ไปทำการประเมินผล ทั้งภายนอกเพื่อกำกับดูแลดูไม่ยากหรอกครับ เพราะการประเมินผลทำให้ เป็นบางช่วงประเมินผลก่อนปฏิบัติการ ขณะปฏิบัติการ หลังปฏิบัติการ นั่นคือ การประเมินผล แต่การประกันคุณภาพไม่ใช่แค่นั้น ต่างกันเยอะ มากมาย มหาศาล ดังนั้นคือสิ่งที่ผมเป็นห่วงอยู่ตรงนี้คือ เป็นห่วงที่จะต้องบอกว่าสิ่งที่

เราจะบอกว่าเป็นมาตรฐานเดียวกันทั้งหมดประกันคุณภาพทั้งประเทศทั้งการศึกษา
ที่เรามีอยู่ ทั้งเอกชน ทั้งรัฐบาล นั่นคือองค์กรเหล่านี้จะต้องมากมายขนาดไหน
องค์กรสถาบันการศึกษาจะได้รับมาตรฐานที่ ไอ.เอส.โอ. ๙๐๐๒ เขาต้อง
มีการตรวจสอบกระบวนการหลักสูตรในการเรียนขนาดไหนถึงจะได้รับ ไม่ใช่
เรื่องง่ายเลย ผมอยากจะทำให้ทุกสถาบันการศึกษาด้วยซ้ำไปว่ามีองค์กรตรวจสอบ
ภายนอกที่ได้มาตรฐานค่าประกันอาจจะ เป็น สมอ. ของเราก็ได้ไปประกัน
สมอ. ๙๐๐๒ ไปตรวจสอบคุณภาพควบคุมทั้งหมด ทุกกระบวนการทั้งหมด ถึง
จะบอกถึงระดับที่ประกันคุณภาพได้ ตรงนี้จึงเป็นความที่กราบเรียนกับท่าน
ในฐานะที่ท่านอย่างน้อยที่สุดเป็นผู้บริหารกระทรวงศึกษาธิการละครับ อย่างน้อย
ต้องไปออกกฎกระทรวงตรงนี้ หรือไม่สามารถที่จะออกในมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒
ซึ่งเป็นการออกได้เฉพาะ เป็นการประ เหมินผลภายในและภายนอกเท่านั้น ตาม
ที่เขียนมา เป็นเรื่องของการประ เหมินเท่านั้นเอง ไม่ใช่เรื่องของการประกัน
ที่เกิดขึ้นแต่อย่างใดทั้งสิ้น ในมาตรา ๓๘ ต่างหากที่บอกว่าจะให้มีการประกันคุณภาพ
แต่วิธีการเหล่านั้นจะไปกำหนดในกฎกระทรวง ผมถึงขอกราบเรียนเพิ่มเติม
ต่อไปอีกว่า นั่นเป็นสิ่งที่ความห่วงใยของเพื่อนสมาชิกตรงนี้ที่เราอยากจะได้
มีการประกันคุณภาพทั้งหมดทั้งประเทศ แต่ว่าองค์กรซึ่งจะไปทำหน้าที่ในการ
ให้มาตรฐานตรงนี้เราเพียงพอมากน้อยขนาดไหน จะใช้งบประมาณเท่าไร
ท่านได้คิดเอาไว้ไหมหลังจากร่างพระราชบัญญัติการศึกษาฯ นี้ออกไป ในเฉพาะ
องค์กรในการที่จะต้องไปประ เหมินให้ได้มาตรฐานถึงขั้นได้ประกันคุณภาพ นี่คือ
สิ่งที่ผมต้องขออนุญาตกราบเรียนว่า อย่าได้มาพูดกันธรรมดาและลอย ๆ และ
ออกกฎหมายไปโดยที่เราทำไม่ได้ แล้วเราจะไม่ได้รับความเชื่อถือจากต่างประเทศ
ถ้าออกไปแล้วเราเอง เขามาตรวจสอบแล้วเราไม่ได้อะไรเลยตามขั้นตอน
มาตรฐานนานาชาติ อะไรจะเกิดขึ้น นั่นคือสิ่งที่เราห่วงใยกันตรงนี้ เพราะว่า
มาตราหมวดนี้ทั้งหมด ถึงมาตรา ๔๒ ก็หมดแล้วไม่มีอะไรแล้วก็ขึ้นหมวดอื่น
แต่เป็นหมวดที่สำคัญที่สุด เพราะ เป็นหมวดเริ่มต้นซึ่งคณะกรรมการวิชาการชุดนี้
ต้องการให้ได้รับการเชื่อถือ ได้รับถึงขั้นระดับประกันคุณภาพ ซึ่งจากร่างฯ เดิม
เป็นแค่ประ เหมินผลภายนอกและประ เหมินผลภายในก็เพียงพอที่จะมา เป็นการตรวจสอบ
และส่งให้กับหน่วยงานการศึกษานั้นไปทำมาตรฐานเพิ่มขึ้นมาหลังจากที่ไม่ได้
มาตรฐาน แต่ตรงนี้ไม่ใช่แล้วครับ ถึงขั้นควบคุมกระบวนการทั้งหมดที่เกิดขึ้น
ก็ต้องฝากกับท่านคอกเตอร์ร่วมกับท่านกรรมาธิการซึ่งจะต้องดูแลกระทรวงศึกษาธิการ

ต่อไปอีกนานว่า มาตรฐานตรงนี้ต้องให้ได้ตามที่เรที่ตั้งและออกกฎหมายเอาไว้
เป็นสิ่งที่ผมเองฝากและอยากจะเห็นมาตรฐานการศึกษาไทยได้รับการประกัน
คุณภาพทุกสถาบันการศึกษาครับ ขอขอบคุณครับ

๒๑๔

สพ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทัวไป)

สารี ๕๔/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกครับ ผมต้องขอขอบคุณแทนกรรมาธิการด้วยนะครับ ที่ได้กรุณาช่วยติดตามฝากข้อสังเกตนะครับ เมื่อที่ผมยังไม่ได้ตอบคำถามเพื่อนสมาชิก ผมไม่ใช่เป็นทนายความอย่างเตี๊ยะเป็นผู้จัดการโรงเรือนประมงด้วย ๑๕ ปี ไม่เคยรับเงินเดือน ก็ได้รับความรู้จริง ๆ วันนี้ต้องขอบคุณมากนะครับ ขอผ่านนะครับ เชิญท่านเลขาธิการฯ อ่านมาตราครับ

นายพิฑูร พุ่มพิริย (ผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๓๕ มีการแก้ไข มาตรา ๔๐ คณะกรรมาธิการตัดออก มาตรา ๔๑ มีการแก้ไข มาตรา ๔๑ ทวิ คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๔๒ มีการแก้ไข มาตรา ๔๓ คณะกรรมาธิการตัดออก มีผู้แปรญัตติขอสงวน ขอเพิ่มความเป็นมาตรา ๔๓ ทวิ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ผ่านครับ

นายพิฑูร พุ่มพิริย (ผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : หมวด ๖ ทวิ ครูและบุคลากรทางการศึกษา คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านไพจิตร เชิญครับ

นายไพจิตร ศรีวรขาน (นครพนม) : ท่านประธานครับ เรายังเหลือหมวดสำคัญ ๆ อีก แล้วผมคิดว่าเราใช้เวลาประชุมมา ตั้งแต่บ่าย ๒ โมงถึง ๔ ทุ่ม ๔ ชั่วโมงท่านประธานครับ สมองจะต้องใช้เพื่อการพัฒนาอีกยาวนาน ท่านประธานครับ ผมขอความกรุณาเถอะครับ ท่านประธาน พวกเราก็ออยู่กันไม่มากแล้วท่านประธานขอให้มติปัญหาที่จะทำจริง ๆ ก็คงมีเวลาที่จะผ่านกฎหมายนี้ด้วยความรอบคอบ ผมอยากหาหรือท่านประธานได้พิจารณา

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ขอขอบคุณท่านไพจิตรครับ ผมอย่างนี้ได้ไหมครับ ขออีกสักหมวดหนึ่ง แล้วก็มาพิจารณาปรึกษาหารือกันดีไหมครับ ขออีกสักหมวดแล้วค่อยหาหารือนะครับ เชิญท่านสรชาติครับ

ว่าที่พันตรี สรชาติ สุวรรณพรหม (หนองบัวลำภู) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพครับ ในมาตรา ๔๓ ในหมวด ๖ นี้เป็นหมวดที่มีความสำคัญยิ่ง ซึ่งเป็นหมวดซึ่งว่าด้วยการนุเคราะห์ทางการศึกษา ท่านประธานที่เคารพครับ ในมาตรา ๔๓ ทวิ นั้น ที่บอกว่า ให้กระทรวงส่งเสริมให้มีระบบ กระบวนการผลิต การพัฒนาครู ตรงนี้นั้นอ่านดูแล้วขาดไปสักอย่างหนึ่ง ตรงนี้ควรน่าจะบอกว่าเป็น กระบวนการเรียนการสอน กระบวนการสรรหา การพัฒนาครู ดูแล้วน่าจะจะเป็นคำใช้ในกฎหมายที่เหมาะสมมากกว่า จะใช้คำว่า กระบวนการผลิต ซึ่งดูแล้วเหมือนกับไปใช้กับอย่างอื่น ดังนั้นตรงนี้เอง ผมขออนุญาตแก้ไขกับท่านประธานตรงนี้ว่า ในเมื่อเป็นหมวดมาตรา ๔๓ ทวิ คณะกรรมาธิการได้เพิ่มขึ้นมาทั้งหมด ผมขออนุญาตแก้ไขเป็นอย่างนี้ว่า ให้กระทรวงส่งเสริมให้มีระบบ กระบวนการเรียนการสอน กระบวนการสรรหา การพัฒนาครู และนุเคราะห์ทางการศึกษา ทั้งหมดให้รวมถึงกระบวนการสรรหาที่จะมีคุณภาพเข้ามาว่าด้วยการที่จะต้องเป็นเรื่องของนุเคราะห์ทางการศึกษา อ่านไปแล้วเหมือนขาดช่วงไปว่าการสรรหาเราไม่มี แต่กระบวนการผลิตไม่รวมตรงนั้นด้วย แต่การเรียนการสอนจะไปใช้ในการผลิตน่าจะเหมาะสมมากกว่าการที่จะต้องมาใช้ศัพท์ออกกฎหมายว่าเป็นกระบวนการผลิต ตรงนี้เองผมถึงขออนุญาตกราบเรียนกับท่านกรรมาธิการว่าขอแก้ไขเป็น กระบวนการเรียนการสอน และเพิ่ม กระบวนการสรรหาและการพัฒนา ก็เป็นกระบวนการต่อเนื่องจากการสรรหาเข้าไป จะพัฒนาอย่างไร ก็สุดแต่สิ่งที่กรรมาธิการอยากจะได้เห็นสมควร ซึ่งตรงนี้เองผมเห็นว่าเป็นเหตุผลและ เป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นเรื่องของกระบวนการพัฒนาบุคคล ขององค์กรครูน่าจะออกกฎหมาย ซึ่งน่าที่จะเป็นกระบวนการให้ไว้ตรงนี้จะขอเรียนกับท่านกรรมาธิการช่วยเพิ่มว่า จากกระบวนการผลิต เป็นการเรียนการสอน แทน แล้วเพิ่ม กระบวนการสรรหา เข้าไปในตรงนี้จะเหมาะสมไหม ขออนุญาตเรียนชี้แจงครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านวิจิตร เชิญชี้แจงครับ
ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีสอาน (กรรมาธิการ) : ท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม วิจิตร ศรีสอาน กรรมาธิการ

(นายถาวร ตริรัตน์ณรงค์ ได้ยืนและยกมือขึ้น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เดี๋ยวครับ ท่านวิจิตรสักครู่ เชิญท่านถาวรครับ
นายถาวร ตริรัตน์ณรงค์ (เชียงราบ) : กราบเรียนท่านประธาน

ที่เคารพ ผม ถาวร ตริรัตน์ณรงค์ เมื่อที่ท่านไฟจิตท่านก็ได้เสนอขอหารือ
ท่านประธานแล้วนะครับ แล้วนี่ก็จะ ๔ ทุ่มแล้ว แล้วเรื่องต่อไปก็เป็นเรื่องสำคัญ
แล้วก็ เป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนเกี่ยวกับครูทั้งประเทศ กระผมเองก็ไม่ค่อยได้มี
โอกาสมาขึ้นพุดนักหรอกครับ เมื่อก็ไปประนีประนอมกับทางซีกันแล้ว บอกขอ
ความอนุเคราะห์ เพราะว่าไม่ไหวจริง ๆ มีน เพราะพวกเรคร่ำเคร่ง
ในการที่จะหาแนวทางในการช่วยแก้ไขเช่นเดียวกับกรรมาธิการเหมือนกัน
เพราะฉะนั้นเป็นไปได้ไหมครับ จะเลื่อนไปต่อวันพรุ่งนี้ ผมขอหารือท่านประธานครับ
แล้วก็ฝากไปยังท่านประธานวิป (Whip) ด้วยครับ ขอกราบขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ขอบคุณท่านถาวรครับ ความจริงก็ตรงกับท่านประธานสภา
ท่านวันนอร์ได้ฝากผมไว้ว่าให้หารือท่านสมาชิกว่า ถ้าวันนี้ไม่จบนะครับ ก็ขอเป็น
พรุ่งนี้หลังจากกระทุ่ถามสด กระทุ่ถาม แล้วก็ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมา
พิจารณาต่อเนะครับ นี่เป็นเรื่องที่ท่านประธานได้มอบให้ผมไว้ ซึ่งผมก็ขอบคุณทุกท่าน
ความจริงวันนี้เราก็พิจารณาด้วยดี แล้วผมเองตั้งใจว่าถ้าหมดจากหมวด ๖ ทวิ แล้ว
ผมก็จะหารือท่านสมาชิก จริง ๆ แล้วขอเรียนขอชมเชยทุกท่านนะครับ ที่อภิปราย
ฝากข้อคิด ข้อติติงต่าง ๆ เป็นประโยชน์มาก ผมเองมีความรู้้น้อยทางด้านนี้
ก็ทำให้มีความรู้เพิ่มขึ้น จริง ๆ ผมอยากจะทำหมวด ๖ ทวิ เสร็จแล้วก็มาปิดประชุม
แล้วก็พรุ่งนี้ต่อเนะครับ เชิญท่านไฟจิตครับ

นายไฟจิต ศรีวรขาน (นครพนม) : ท่านประธานครับ ผม ไฟจิต
ศรีวรขาน ดังที่เรียนท่านประธาน เรื่องหมวดครูและบุคลากรทางการศึกษา
เป็นเรื่องที่ทางคณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ และจะเป็นการกำหนดสถานะทาง
วิชาชีพครูและจะต้องมีรายละเอียดมากมายเป็นเรื่องใหม่ ท่านประธานครับ

เป็นเรื่องที่จะส่งผลทำให้เกิดกระบวนการพัฒนาทางการศึกษาอย่างจริงจัง ถ้าหากเราทำได้ด้วยความรอบคอบ แต่ว่าถ้าเราทำด้วยรายละเอียดที่ยัง จะต้องปรึกษาหารือกันอยู่ ก็อยากจะให้เป็นวันต่อไป ให้เพียงเท่านี้สำหรับวันนี้ ท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านกฤษฎางค์ครับ

นายกฤษฎางค์ แก้วโสภา (นครราชสีมา) : กราบเรียนท่านประธาน ที่เคารพ กระผม กฤษฎางค์ แก้วโสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา พรรคชาติพัฒนา ผมค่อนข้างที่จะเห็นด้วยคล้อยตามว่า ถ้าหากเราจะหยุดสักช่วงนี้ ก็ไม่ได้ติดใจอะไร แต่ถ้าหากจะเป็นไปตามที่ท่านประธานได้ขอรับรองที่ประชุม ก็จะเป็นพระคุณต่อการศึกษาของชาติ ของบ้านของเมือง เพราะผมต้องการให้ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้รับออกไปประกาศใช้ ผมขอต่อรองท่านประธาน ผ่านไปยังที่ประชุมอย่างนี้จะได้ไหมครับ คือถ้าหากเราพักกันตอนนี้ ถ้าว่าเหนื่อย กันมาพอสมควรแล้วก็ไม่เป็นไร แต่พรุ่งนี้ขอเริ่มก่อนกระตุ่มถาม คือเอาให้เสร็จ วันพรุ่งนี้ไปเลย ขอสักวันหนึ่งเพื่อการศึกษาครับ ไหน ๆ เราก็ได้พูดคุยกันมาเรื่องนี้ พอสมควร ขอต่อรองอย่างนั้นด้วยความเคารพ ท่านประธานครับ ด้วยความเป็นห่วง เป็นใยจริง ๆ ผมก็เหนื่อยเหมือนกับท่านทั้งหลายที่เหนื่อย แต่ก็อดทนเพื่อที่จะให้ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้สามารถที่จะออกไปประกาศใช้ได้ เพราะว่าหลังจากนี้แล้ว วุฒิฯ ก็จะได้รับเอาเข้าประชุม แล้วก็จะได้เข้าสู่กรรมวิธีการของวุฒิสมาชิก ก็จะได้ เร็วขึ้น ท่านประธานครับ ขอประทานกราบเรียนหารือเพียงเท่านี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : คือผมอยากจะเรียนว่าความจริงผมต้องขอบคุณทุกท่านจริง ๆ ที่ได้กรุณาช่วยกัน ก็เห็นใจท่านสมาชิกนะครับ แล้วความต้องการของครูบาอาจารย์ ก็อยากจะให้กฎหมายนี้ออกไป พวกเราเรียบเรียง ทุกท่านก็เรียบเรียงอยู่ ผมเอา อย่างนี้ได้ไหมครับว่าขอหารืออย่างนี้ว่า ขอหมวด ๖ ทวิ ให้ผ่าน ซึ่งความจริง ผ่านหมวดนี้แล้ว แล้วเราตกลงทางที่ประชุมว่าในวันพรุ่งนี้หลังจากที่กระตุ่มถาม กระตุ่มสด กระตุ่มถามเสร็จแล้วก็นำร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นพิจารณา ซึ่งเป็นไปตาม ที่ท่านประธานได้มอบให้ผมได้หารือที่ประชุมอยู่แล้ว ถ้าเป็นอย่างนี้ไม่ทราบว่าจะ ที่ประชุมจะเห็นอย่างไร ทั้งนี้แล้วแต่ท่านสมาชิกนะครับ เชิญท่านดอกเตอร์ลลิตาครับ

นางลลิตา ฤกษ์สำราญ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
ดิฉัน ลลิตา ฤกษ์สำราญ ประชากรไทย กรุงเทพมหานคร กรรมาธิการ
ด้วยอยากจะขอปรึกษาท่านประธานอย่างนี้ว่า หมวด ๖ เป็นหมวดที่ยกว้างๆ ขึ้นมาใหม่
เป็นที่สนใจของครูทั่วประเทศ เพราะว่าจะมีสาระที่สำคัญ ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง
สวัสดิการครู การปรับปรุงเกี่ยวกับกฎหมายครู และที่สำคัญที่สุดก็มีกฎหมาย
เงินเดือนครู มีสมาชิกทางซีกฝ่ายค้านหลายท่านมีความเห็นว่า จะมีการปรับปรุง
แก้ไขในสาระบางประเด็น แล้วก็ขออภิปรายและดิฉันอยากให้การกรรมการ
ได้ชี้แจงแล้วก็ได้ตอบ อยากจะให้ประเด็นนี้เป็นประเด็นที่จะเป็นประโยชน์กับครู
ทั่วประเทศ ท่านประธานได้ปรึกษาหารือถูกต้องแล้วว่า ถ้าจะเลื่อนไปเป็นวันพรุ่งนี้
ดิฉันก็เห็นด้วยนะคะ แล้วในวันนี้เราทำงานกันมาโดยตลอดตั้งแต่บ่าย ๒ จนถึง
๑๐ โมง ๘ ชั่วโมง ไม่ใช่ว่า ๔ ชั่วโมงอย่างที่คุณไพจิตพูด ก็อยากจะขอปรึกษาหารือ
ท่านว่าเราประนีประนอม แล้วก็อภิปรายกันด้วยเหตุผล หลักวิชาการกันโดยตลอด
ดิฉันเองไม่อยากจะให้เกิดการนับองค์ประชุมขึ้น เพราะว่าอย่างน้อยก็ต้องขานชื่อกัน
๑ ชั่วโมง แล้วก็ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร เรากำลังทำงานเพื่อคนส่วนใหญ่
อยากจะขอท่านประธานว่าเลื่อนไปเป็นวันพรุ่งนี้ แล้วกระหู่สดไม่ก็นาทีแล้วที่เหลือนั้น
เราเอาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้จบวันพรุ่งนี้ ดิฉันคิดว่าจบแน่นอน ขอขอบคุณค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : คืออย่างนั้นะครับ ผมขออนุญาต ด้วยความเคารพท่าน ดอกเตอร์ลลิตา ผมว่าวันนี้พวกเราช่วยกันมาด้วยดีตลอด แล้วก็ เป็นประโยชน์จริง ๆ ผมเรียบตรง ๆ ว่าผมเป็นผู้จัดการโรงเรียนมา ๑๕ ปี โดยไม่มีเงินเดือน ผมได้ความรู้จากท่านสรชาติ ท่านสุธรรมากวันนี้นะครับ ที่นี้ผมขอประทานอภัยว่า ในหมวด ๖ ทวิ เป็นเรื่องที่ร่างขึ้นมาใหม่ แล้วผมคิดว่าไม่ก็มาตรา ถ้าเราช่วยกันสักนิดหนึ่ง อันนี้จบเสร็จแล้วพรุ่งนี้ก็ต้อง อย่างที่ผมเรียบนะครับคืออย่างนี้ครับ เหตุผลของผม พรุ่งนี้ด้วยความเคารพ ทุกท่านมีภารกิจ ในช่วงบ่ายก็อยากจะกลับกัน ผมพูดตรง ๆ ผมก็อยากจะกลับบ้าน เพราะฉะนั้นเดี๋ยวก็ปลายไม่เสร็จแล้วจะมาปิดเข็ญ ก็จะมีปัญหาขึ้นมาอีก ถ้าเอาหมวดนี้เสร็จ พรุ่งนี้ก็ต้อง ก็กราบเรียนด้วยความเคารพ แล้วแต่ที่ประชุมจะว่าอย่างไร ในความเห็นผมถ้าจะขอได้ ก็อยากจะขออีกสักหมวดหนึ่งซึ่งไม่ก็มาตรา ท่านสรชาติเชิญครับ

ว่าที่พันตรี สรชาติ สุวรรณพรหม (หนองบัวลำภู) :

ท่านประธานที่เคารพ กระผม สรชาติ สุวรรณพรหม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดหนองบัวลำภู พรรคความหวังใหม่ ท่านประธานครับ เพื่อสมาชิกหลายท่าน ก็ต่อรองมานะครับว่า อย่างไรก็ดีแล้วแต่พรุ่งนี้เรายังต่อได้ ถ้าเป็นไปได้จริง ๆ ท่านประธาน ผมว่าจริง ๆ แล้วหมวดนี้เป็นหมวดว่าด้วยบุคลากรทางการศึกษา และครูหลาย ๆ ส่วนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งไม่มีในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็อยากจะมีโอกาสมาอภิปราย แต่วันนี้มันใช้เวลาามากจริง ๆ ครับท่านประธานครับ จริง ๆ แล้ว ผมอยากจะให้จบเหมือนท่านประธาน เพราะผมได้เกริ่นนำไปแล้ว มาตรา ๔๓ แต่ในเมื่อเพื่อนสมาชิกส่วนใหญ่ที่มองดู อย่างไรก็ไม่จบอยู่แล้วในวันนี้ก็อยากจะให้หยุดเสีย แล้วก็ต่อวันพรุ่งนี้ จึงขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานอย่างนี้ครับ ผมขออนุญาตต่อรองกับท่านประธานว่าคงจะไม่ใช้เวลามากนักในการที่จะอภิปราย ขอบคุณท่านประธานครับที่จะกรุณาตามที่เพื่อนสมาชิกนำเสนอ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : คืออย่างนี้ครับ ผมขออนุญาตอย่างนี้ว่าจริง ๆ ก็เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการที่จะพิจารณาอย่างรอบคอบ แต่ผมดูแล้วอย่างนี้ได้ไหมครับ ผมขออนุญาตเรียนผ่านทางนี้ว่าไม่ใช่ไปกฎเกณฑ์ หรือไปบังคับ หรือไปสัญญาอะไร แต่คิดว่่าก็อยู่ที่พวกเราถ้าพรุ่งนี้เราช่วยกัน วันนี้ท่านไปอ่านไปศึกษา แล้วพรุ่งนี้

ขอให้มันจบได้ ผมคิดว่าจะเป็นที่พอใจของทุกฝ่าย ถ้าเรากดลงกันได้ว่าพรงนี้จบ
ก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร คือคอกเตอร์ลิสตาครับ นับองค์ผมไม่ว่าหрокครับ
อย่าไปอย่างนั้นเลย มันไม่ดีหрок คือพวกเรารู้ด้วยกันอย่าไปอย่างนั้น
แต่หมายความว่าอันไหนที่พอจะ ไปกันได้ เราก็คอยากจะให้พอผ่านกันไปได้
พรงนี้จะจบได้ไหมครับ ท่านถาวร เชิญครับ

นายถาวร ตรีรัตน์ณรงค์ (เชียงรายน) : กราบเรียนท่านประธาน
พวกผมในซีกทางนี้ขอปีนบันไดครับ ว่าพรงนี้ต้องเอาให้จบครับ เพราะเวลานี้
มันก็ง่วงเต็มที่แล้ว ท่านประธานครับ เพราะว่าผมไม่อยากจะให้ท่านอำนวย
ขึ้นมาเป็นหрокครับท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านประเสริฐ เชิญครับ

นายประเสริฐ พงษ์สุวรรณศิริ (ยะลา) : กราบเรียน
ท่านประธานสภาที่เคารพ ผม นายประเสริฐ พงษ์สุวรรณศิริ สมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎรจังหวัดยะลา พรรคประชาธิปัตย์ ท่านประธานครับ เนื่องจากร่าง พ.ร.บ.
การศึกษาฯ โดยความเป็นจริงก็เป็นความหวังดีของทั้งซีกฝ่ายค้านและฝ่ายรัฐบาล
นะครับ ที่ต้องการหยิบยกขึ้นมาหลายอาทิตย์แล้ว เพื่อนำมาสู่สภาให้มีการพิจารณา
และเป็นความหวังดีของท่านประธานที่ได้ขยายโอกาส ขยายเวลาในการประชุมมา
หลายครั้ง โดยความเป็นจริงทุกท่านก็มีความปรารถนาดีที่จะให้ร่าง พ.ร.บ.
การศึกษาฯ ฉบับนี้จบด้วยดีและเร็ว ผมเห็นด้วยครับกับท่านประธาน ถ้าเป็นไปได้
อยากให้มีการพิจารณาไปสักระยะหนึ่ง เพราะเวลานี้ก็สี่ทุ่ม ถ้าพิจารณาอีกสักระยะหนึ่ง
น่าจะเป็นเวลาประมาณห้าทุ่ม ห้าทุ่มครึ่ง แต่ถ้าไม่ได้ ท่านประธานจะเห็นตาม
สมาชิกซีกฝ่ายค้านก็คงใช้เวลาในวันพรงนี้ค่อนข้างมากเหมือนกัน เพราะท่านรับรอง
ว่าจะจบในวันพรงนี้ -----

เพราะถ้าวันนี้ใช้บางส่วนไป พรุ่งนี้ก็ใช้น้อยลง ถ้าวันนี้ไม่ใช้จะจบแค่นี้วันพรุ่งนี้ก็ต้องใช้เวลามากขึ้นแล้วแต่ครับ แต่ผมคิดว่าวันนี้บรรยากาศการประชุมเป็นไปด้วยดีถ้าเป็นไปได้ก็ขอความกรุณาทั้ง ๒ ฝ่ายครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านประยุทธ์ครับ.

นายประยุทธ์ ศิริพานิชย์ (มหาสารคาม) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ประยุทธ์ ศิริพานิชย์ พรรคชาติไทย จากจังหวัดมหาสารคาม ท่านประธานจะสังเกตเห็นโมเดลที่ทุกฝ่ายได้หยิบยื่นให้ต่อกันในวันนี้ก็เป็นโมเดลที่น่าประทับใจ นอกจากนั้นโมเดลในวันพรุ่งนี้ซึ่งเป็นปรากฏการณ์พิเศษว่าหลังจากกระทู้ถามสดกระทู้ถามแห้งแล้วเราก็ยังได้รับความร่วมมือในการพิจารณากฎหมาย ทั้ง ๆ ที่ระเบียบวาระออกไปแล้ว ผมคิดว่าเงื่อนไขใด ๆ ก็ตาม ผมเข้าใจเจตนารมณ์ของท่านประธานสภา และท่านประธานวันนอร์ ตรงกันว่าอยากจะให้กฎหมายจบ แต่การที่จะสร้างเงื่อนไขบอกว่าต้องจบพรุ่งนี้ผมไม่เห็นด้วย จะจบวันไหนจะจบพรุ่งนี้อาติดยหน้าหรืออีกสักที่อาติดยก็ตาม เป็นสิ่งที่จำเป็นครับ ผมคิดว่าวันนี้โมเดลที่เราหยิบยื่นให้ต่อกันน่าจะพอเพียงแล้ว น่าจะพอใจ ผมคิดว่าข้อเสนอแนะในการที่จะปิดประชุมหรือพักการประชุมหรือเลิกการประชุมนั้นท่านประธานก็น่าจะตัดสินใจได้และผมคิดว่าพอแล้ว ในวันพฤหัสบดีคือในวันพรุ่งนี้หลังจากที่มีการถามกระทู้ถามสดแล้ว กระทู้ถามแห้งแล้วและมีการประชุมต่อในเรื่องกฎหมายน่าจะพอใจทุกฝ่ายครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ผมขออนุญาตเรียนอย่างนี้ ด้วยความเคารพทุกท่านนะครับ ผมก็เชื่อในศักดิ์ศรีของการเป็น ส.ส. ของพวกเรา โดยเฉพาะท่านถาวร ซึ่งได้เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ผู้หนึ่งซึ่งผมมีความเคารพ ท่านไพจิตรก็ดี ท่านอดิสรก็ดี ท่านขจิตร์ ท่านทวีวัฒน์ ก็รู้จักกันมาทั้งนั้นนะครับ เฉพาะฉะนั้นผมขออนุญาตอย่างนี้ครับ ผมขอตัดสินใจอย่างนี้ว่าเมื่อตกลงกันด้วยวาจาแล้วว่าพรุ่งนี้จะพิจารณาช่วยกันให้เสร็จนะครับ ก็ไม่ใช้เป็นบังคับไปทางซีกที่ทุกท่านนะครับ ก็ถือว่าเรา ร่วมกันในการจะพิจารณากฎหมายฉบับนี้เพื่อครูบาอาจารย์ทั้งหลายเพื่อประเทศชาติทั้งหลาย ผมก็ขออนุญาตว่าถือว่าวันนี้ที่ประชุมมีมติให้หลังจาก

สผ ๓๓/๒๕๔๒ (ส. ทัวไป)

๒๒๒

สุณิสำ ๕๗/๒

ที่กระทั่สุด กระทั่ถามแล้วก็นำร่างฯ จบันี้ขึ้นมาพิจารณาต่อจากนั้นนะครับ
ผมขอบคุณทุกท่านครับ ขอปิดประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๒๒.๒๐ นาฬิกา

สภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๓๓ (สมัยสามัญทั่วไป)

วันพุธที่ ๒๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๘๒

รายชื่อผู้จกรายงานการประชุม

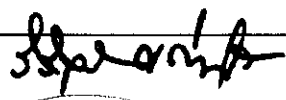
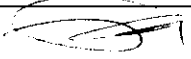
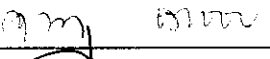
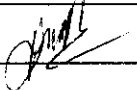
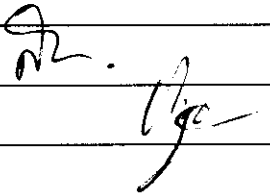
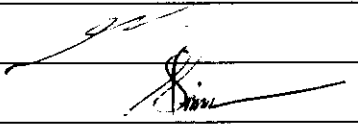
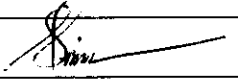
รพีพร คียามา	บังอร แก่นกุล
สมร เกตุศรี	อุทัยวรรณ จ्ञานงค์ศาสตร์
รัศมี บานเย็น	อุษารัตน์ เกิดโสดศรี
ทัศนีย์ อีรนนท์	พรเทพ ไชยสงวนสุข
กมลณี หวังประเสริฐ	เขาวภา เนื่องพิมพ์
วีรุทัย ผาสุขเวชพร	ประไพพิศ คีสุน
รัตนา ภูระหงษ์	ฐานิสรา แก้วสถิตย์
พัชรี ไชคำพา	ประไพ แก้วนิล
รสรินทร์ กนกอุดม	เบญจวรรณ พัฒนประเสริฐ
วัฒน์ อุดมภักดี	มลิวรรณ สุขวัจน์
นิวรา คำงาม	ณัฐวัฒน์ อนันต์สิทธิพงศ์
สุทธาทิพย์ ศรีทองอินทร์	สุกปภา หนองพวงษ์
วันทนา อรุณภู	นนทลี พจน์ปฎิญา
นัยนา เปรมประพันธ์	ปวีญา กองสงฆ์
สารี สิงหเมธา	สุทธิกานต์ มั่นนุช
วัชรี สะหาบ	สุณิสา กุหลาบ
สติมา จันทรไพจิตร	ศิริลักษณ์ อีรนนท์
เพทาบ เรือนเรือง	วชิราภรณ์ นันลังค์
นภัสสร มีคุณ	นภา วีระบุรุษโกศล
กรรณา สกุลพานิช	เขาวเรศ เจริญเฉลิมศักดิ์
ประภาลักษณ์ ปุณ்பุคคา	จินตนา โชติกะนาวิน
นำพร ไวยพัฒน์	พุทธชาติ พรรณพราว
ศิริพร คีภาพ	จิรภา เตียวสกุล
เบญจกุล ธนะนิรันดร์	สุภาภรณ์ เพ็ชรนิล
วีณา ลัดดวัตรกุล	อารีรัตน์ พัฒนโสภณพงศ์
หทัยกาญจน์ คงแก้ว	จงถนอม พลัดเสนา

สันตนา ทรัพย์พูนผล
 สมบัติ จันทรไพจิตร
 กนกวรรณ แสงมณี
 ประทีป รักเมือง
 วิภาวรรณ นิลบรรจง
 ศิริรัตน์ สัมครเขตการ
 ครุณี อ่ำเมือง
 ภาสนา อินตรา

วีรพร กิจกนกสร
 สาวิตรี ศรีวงศ์จรรยา
 ภาวดี วรรณสถิตย์
 รจนา เจียมทอง
 วัชรী นาประไพ
 ศิริวรรณ สากลวารี
 สายชล ไทบรมมิตร

ศูนย์ฯ เลขและพิมพ์ดีด

คณะกรรมการพิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับ และตรวจรายงานการประชุม

ลำดับที่	รายชื่อคณะกรรมการ	ลายมือชื่อ
๑.	นายวิจิตร แจ่มใส ประธานคณะกรรมการ	
๒.	นายวัลลภ สุปริยศิลป์ รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง	
๓.	นายสุชาติ แก้วนาโพธิ์ รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง	
๔.	นายสุรชาติ ชำนาญศิลป์ รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม	
๕.	นายสุรสิทธิ์ นิติวดีวรวัธน์ โฆษกคณะกรรมการ	
๖.	นางสาวรัตนา อนันต์นาคินทร์ ผู้ช่วยโฆษกคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง	
๗.	นางกรรณา ชิดชอบ ผู้ช่วยโฆษกคณะกรรมการ คนที่สอง	
๘.	นายเชิธร มโนหรรต กรรมการ	
๙.	นายขจิตร์ ชัยนิคม กรรมการ	
๑๐.	นายวิทยา ภูมิเหล่าแจ้ง กรรมการ	
๑๑.	นายสิทธิพร ขำอาจ กรรมการ	
๑๒.	นายประยุทธ นิจนานิชย์ กรรมการ	
๑๓.	นายไพจิต ศรีวีรขาน กรรมการ	
๑๔.	นายมานพ จรัสคำรงนิตย์ กรรมการ	
๑๕.	นายบรรยง ร่วมพัฒนา เลขานุการคณะกรรมการ	
๑๖.	นายทวีศักดิ์ สุภาศรี ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการ	
๑๗.	นายฉลาด ขามช่วง ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการ	

ตรวจแล้ว วันที่ 14 เดือน ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

สภารับรองในคราวประชุม

ครั้งที่ ๒๓ / ๒๕๔๒ / ๒๕๔๒ / ๒๕๔๒ / ๒๕๔๒ / ๒๕๔๒

วันที่ ๒๓ เดือน ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

ประชุมครั้งที่ ๓๙๓

ตรวจวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๒ เวลา ๐๙.๓๐ นาฬิกา ถึง ๑๒.๐๐ นาฬิกา

เริ่มตรวจหน้า ๑ - ๒๒๒ ตรวจรายงานครั้งที่ ๓๓ (สมัยสามัญทั่วไป)

วันพุธที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๒

หน้า	บรรทัด	ข้อความเดิม	ข้อความที่แก้ไข
๔๓	๒๑	ลืมนักดูโลก	ลืมนักดูโลก
๖๒	๕	ขอนแก่น	ร้อยเอ็ด
๘๙	๑	คิดว่าทอย่างนี้	คิดว่าทำอย่างนี้
๑๙	๓	รัฐมนตรีว่าการ	รัฐมนตรีช่วยว่าการ
	๑๙	ที่มาขอสภาผู้แทน	ที่มาของสภาผู้แทน
๒๒	๑	เรื่องการให้เป็นทรัพย์สินหรือออก	เรื่องการให้เข้าเป็นทรัพย์สินหรือออก
๓๔	๑๖	เป็น ๔๐ ล้านบาท	เป็น ๔๕ ล้านบาท
	๒๓	เป็น ๔๐ ล้านบาท	เป็น ๔๕ ล้านบาท
๓๕	๒	เอาเงินมา ๔๐ ล้านบาท	เอาเงินมา ๔๕ ล้านบาท

รายชื่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มาประชุม ลาประชุม และขาดการประชุม
 ในการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๓๓ สมัยสามัญ ครั้งที่ ๗
 วัน ที่ ๒๔ เดือน สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

ลำดับที่	ชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
1.	นายกนก ลิมตระกูล	/			
2.	นายกมล จิระพันธุ์วานิช	/			
3.	นายกร ทัพพะรังสี		/		
4.	นายกริช กงเพชร	/			
5.	นางกรุณา ชิตชอบ		/		
6.	นายกฤษฎาง แก้วโสภา	/			
7.	นายทวี สุภธีระ	/			
8.	นางสาวกัญญา ศิลปอาชา	/			
9.	นายกำขง ประภากรแก้วรัตน์	/			
10.	นางกิงกาญจน์ ณ เชียงใหม่	/			
11.	นายกิตติศักดิ์ หัตถสงเคราะห์	/			
12.	ร้อยโท ฤเทพ ไสกระจำง	/			
13.	นายกมลพล สภาวสุ	/			
14.	นายกุศล หมีเทศ	/			
15.	นายเกรียง กัลปตินันท์	/			
16.	นายเกษม รุ่งธนเกียรติ	/			
17.	นายเกียรติ ศรีสุรินทร์	/			
18.	นายเกียรติชัย ชัยเชาวรัตน์	/			
19.	นายแก้ว บัวสุวรรณ	/			
20.	นายโกวิทย์ ธารณา	/			
21.	นายไกรสร นันทมานพ	/			
22.	นายไกรสิทธิ์ ไกรสิทธิพงศ์		/		
23.	นายขจรณ จุตโต	/			
24.					

ลำดับที่	ชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
25.	นายขจิตร ชัยนิคม	✓			
26.	นางคมคาย พลบุตร	✓			
27.	นายคำรณ ณ ลำพูน	✓			
28.	นายเงิน ไชยศิวามงคล	✓			
29.	นายเงิน บุญสุภา		✓		
30.	นายจรัส พัวช่วย		✓		
31.	พลอากาศเอก จรุง วุฒิกาญจน์	✓			
32.	นายจองชัย เทียงธรรม	✓			
33.	นายจักรพันธ์ ยมจินดา	✓			
34.	นายจาตุรงค์ เพ็งนรพัฒน์	✓			
35.	นายจาตุรนต์ ฉายแสง	✓			
36.	นายจำลอง ครุฑขุนทด	✓			
37.	นายจตุ ไกรฤกษ์	✓			
38.	นายจรินทร์ ลักษณะวิศิษฎ์	✓			
39.					
40.	นายเจริญ คันธวงศ์	✓			
41.	นายเจริญ จรรย์โกมล	✓			
42.	นายเจอะอามิง โต๊ะตาหยง	✓			
43.	พ.ต.ท.เจ๊ะอิสมาแอ เจ๊ะโมง		✓		
44.	นายเจีย กักผล	✓			
45.	นายฉลอง เรียวแรง	✓			
46.	นายฉลาด ขามช่วง	✓			
47.	นายธีรวัตร มุตตามระ	✓			
48.	นายฉัตรชัย เอียสกุล	✓			
49.	ร้อยตำรวจเอก เฉลิม อยู่บำรุง	✓			
50.	นายเฉลิมชัย เอียสกุล	✓			
51.	นายเฉลิมพล สนิทวงศ์ชัย	✓			

ลำดับที่	ชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
52.	นางสาวชรินทร์ พุทธปวน	✓			
53.	นายชวน หลีกภัย	✓			
54.	พลเอก ขวลิต ยงใจยุทธ	✓			
55.	นายชัย ชิดชอบ	✓			
56.					
57.	นายชัยวุฒิ บรรณวัฒน์		✓		
58.	นายชาญชัย ปทุมารักษ์	✓			
59.	นายชาญชัย อิสระเสนารักษ์	✓			
60.	นายชาญศักดิ์ ขวลิตนิติธรรม	✓			
61.	นายชาติรี พิริยะกิจไพบูลย์	✓			
62.					
63.	นายชำนาญ ศักดิเศรษฐ์	✓			
64.	นายชิงชัย มงคลธรรม	✓			
65.	นายชินวรณ์ บุญยเกียรติ	✓			
66.	นายชุมพล กาญจนะ	✓			
67.					
68.	นายชูชาติ หาญสวัสดิ์	✓			
69.	นายชูชีพ หาญสวัสดิ์	✓			
70.	นายชูวิทย์ พิทักษ์พรพัลลภ	✓			
71.	นายชูศักดิ์ แยกทอง	✓			
72.	นายโชคสมาน สีสาวงษ์	✓			
73.	นายไชยยศ สะสมทรัพย์	✓			
74.	นายไชยา สะสมทรัพย์	✓			
75.	นายฐานิสร์ เทียนทอง	✓			
76.	นายณรงค์ ภูอิทธิวงศ์	✓			
77.	นายณรงค์เลิศ สุรพล	✓			
78.	นายณัฐวุฒิ ประเสริฐสุวรรณ	✓			
79.	นายदनัยฤทธิ์ วัชรภรณ์	✓			

ลำดับที่	ชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
80.	นาวาโท เดชา สุขารมณ์		✓		
81.	พ.อ.อ.เด็ดดวงดอกกรัก คุ่มชนะ	✓			
82.	นายเด่น ไต้มีนา		✓		
83.	นายตรีพล เจาะจิตต์	✓			
84.	นายต๋น จินตะเวช	✓			
85.	นายไตรรงค์ สุวรรณศิริ	✓			
86.	นายถวิล ไพโรจน์	✓			
87.	นายถวิล ฤกษ์ห่วย	✓			
88.	นายถาวร กาสมสัน	✓			
89.	นายถาวร ตริรัตน์ณรงค์	✓			
90.	นายถาวร เสนเนียม	✓			
91.	นายหนูศักดิ์ เล็กอุทัย		✓		
92.	นายทรงพล โกวิทศิริกุล	✓			
93.	นายทรงศักดิ์ ทองศรี	✓			
94.	นายทวี ไกรคุปต์	✓			
95.	นายทวี สุระบาล	✓			
96.	นายทวีวัฒน์ ฤทธิ์ฤทัย	✓			
97.	นายทวีศักดิ์ สุภาศรี	✓			
98.	นายทศพร มูลศาสตรสาทร	✓			
99.	นายทศพร เสรีรักษ์	✓			
100.	นายทิวา เงินยวง	✓			
101.	นายธนเทพ ทิมสุวรรณ	✓			
102.					
103.	นายธวัชชัย สัจจุล			✓	
104.	นายธวัชชัย อนามพงษ์	✓			
105.	นายธวัชวงศ์ ณ เชียงใหม่	✓			
106.	นายธัญ การวัฒนาศิริกุล	✓			
107.	นายธานินทร์ ใจสมุทร	✓			

ลำดับที่	ชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
108.	นางสาวธารทอง ทองสวัสดิ์		✓		
109.	นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์	✓			
110.	นายธีรพันธ์ วีระยุทธวัฒน์	✓			
111.	นายธีระ สลักเพชร	✓			
112.	นายธีระชัย เตียวยเจริญโสภะ	✓			
113.	นายธีระชัย ศิริพันธ์	✓			
114.	นายกฤษฎะวัฒน์ ศิริวันสาธิต	✓			
115.	นายเลียร มโนหรรต	✓			
116.	นายพนดล ปัทมะ	✓			
117.	นายนิพนธ์ ธาราภูมิ	✓			
118.	นายนิพนธ์ บุญญามณี	✓			
119.	นายนิพนธ์ พร้อมพันธุ์	✓			
120.	นายนิพิฏฐ์ อินทรสมบัติ	✓			
121.	นางนิภา พริ้งสุลกะ	✓			
122.	นายนิยม วรรณปัญญา	✓			
123.	นายนิรันดร์ นาเมืองรักษ์	✓			
124.	ร้อยตรี นฤกุล ธนิกุล	✓			
125.	นายเนวิน ชิดชอบ	✓			
126.	นายบรรหาร ศิลปอาชา	✓			
127.	นายบวร ภูจิต	✓			
128.	นายบัญญัติ บรรทัดฐาน	✓			
129.	นายบุญเกิด หิรัญคำ	✓			
130.	นายบุญสง วิสหมาย	✓			
131.	นายบุญช่วย ภูจินาพันธุ์	✓			
132.	นายบุญชู ตีรทอง	✓			
133.	นายบุญชู โจนเสถียร	✓			
134.	พลตำรวจเอก บุญชู วังกานนท์	✓			
135.	นายบุญพันธ์ แซ่วัฒนนะ	✓			

ลำดับที่	ชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
136.	นายบุญมาก ศิรินาวกุล	✓			
137.	นายปณวัตร เลี้ยงผ่องพันธุ์	✓			
138.	นายประกอบ จิรกิติ	✓			
139.	นายประกอบ สังขโต	✓			
140.	นายประกิจ พลเดช	✓			
141.	นายประจวบ ไชยสาส์น		✓		
142.	นายประชา โพธิพิพิธ	✓			
143.	นายประชาธิปไตย คำสิงห์นอก		✓		
144.	นายประดิษฐ์ ภัทรประสิทธิ์	✓			
145.	นายประทวน เขียวฤทธิ์	✓			
146.	นายประทีป กรีทาเวช	✓			
147.	นายประเทือง วิจารณ์ปรีชา	✓			
148.	นายประภัตร โพธสุธน		✓		
149.	นายประมวลศิลป์ ไก่สวัสดิ์	✓			
150.	นายประยุทธ นิจพานิชย์	✓			
151.	นายประยุทธ ศิริพานิชย์	✓			
152.	นายประวัฒน์ อุตตะโมต	✓			
153.	นายประวิช นิลวัชรมณี	✓			
154.	นายประวิช รัตนเพียร	✓			
155.	นายประสงค์ บุรณ์พงศ์	✓			
156.	นายประสาท ดันประเสริฐ	✓			
157.	นายประสิทธิ์ ตั้งศรีเกียรติกุล	✓			
158.	นายประเสริฐ พงษ์สุวรรณศิริ	✓			
159.	นายประเสริฐ มงคลศิริ	✓			
160.	นายปราโมทย์ สุขุม	✓			
161.	นายปรีชา มุสิกกุล	✓			
162.	นายปรีชา เร่งสมบุญสุข	✓			
163.	นายปรีชา เลานพงศ์ชนะ	✓			

ลำดับที่	ชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
164.	นายปรีชา สุวรรณทัต	✓			
165.	นางปวีณา หงสกุล		✓		
166.	นายปองพล อติเรกสาร	✓			
167.	นายปัญญา เกสรทอง	✓			
168.	นายปัญญา จินตะเวช	✓			
169.	นายปัญญา จีนาคำ	✓			
170.	นายปิยะ ปิตุเตชะ	✓			
171.	นายปิยะ อังกินันท์	✓			
172.	นายปิยะณัฐ วัชรภรณ์		✓		
173.	นายเปรมศักดิ์ เพียยุระ	✓			
174.	นายเนติมชัย สะสมทรัพย์	✓			
175.	นายพงศกร อรรณนพพร	✓			
176.	นายพงษ์อุดม ตริสุขี	✓			
177.	นายพรเทพ เตชะไพบูลย์	✓			
178.	นายพรศักดิ์ เจริญประเสริฐ	✓			
179.	นายพลกฤษณ์ หงษ์ทอง	✓			
180.	นางพวงเพชร ชุนละเียด	✓			
181.					
182.	นายพิชัย รัตตกุล			✓	
183.	นายพิชาญ พิบูลย์วัฒนวงษ์		✓		
184.	นายพิเชษฐ พันธุ์ชาติกุล	✓			
185.	นายพิเชษฐ สติรชวาล	✓			
186.	นายพิทักษ์ ศรีตะบุตร	✓			
187.	นายพินิจ จันทรสุรินทร์	✓			
188.	นายพินิจ จารุสมบัติ	✓			
189.	นางพิมพ์า จันทรประสงค์	✓			
190.	นายพิษณุ พลไวย์	✓			
191.	นายพีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค	✓			

ลำดับที่	ชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
192.	นายพูนสวัสดิ์ มุลศาสตรสาทร	✓			
193.	นางสาวพูนสุข โฉนะโชติ	✓			
194.	นายพุลผล อัครเหม	✓			
195.	นายไพจิต ศรีวรรณ	✓			
196.	นายไพฑูรย์ แก้วทอง	✓			
197.	นายไพโร พัดโน	✓			
198.	นายไพโรจน์ ตันบรรจง	✓			
199.	นายไพโรจน์ โล่ห์สุนทร	✓			
200.	นายไพศาล จันทรภักดี	✓			
201.	นายไพศาล ยิ่งสมาน	✓			
202.	นายปิฎกนิญ นิโรจน์	✓			
203.	นายภูมิ สาระผล	✓			
204.	นายภูมินทร์ สิริระประเสริฐ	✓			
205.	นายมงคล จงสุทธนามณี	✓			
206.	นายมนทล ไกรวัตนุสสรณ์	✓			
207.	นายมนต์เฑียร สงฆ์ประชา	✓			
208.	นายมนตรี ด่านไพบูลย์	✓			
209.	นายมนตรี พงษ์พานิช		✓		
210.	นางมยุรา อูรเคนทร์	✓			
211.	นายมัน พัดโนทัย	✓			
212.	นายมานพ จรัสดำรงนิตย์	✓			
213.	นายมานะ คุสกุล		✓		
214.	นายมานะ มหาสุวิระชัย	✓			
215.	นายมานิช เขาวรัตน์	✓			
216.	นายมานิชญ์ วิชัยกุล	✓			
217.	ศาสตราจารย์มารุต บุญนาค	✓			
218.	นางมุกดา พงษ์สมบัติ	✓			
219.	นายमुख สุธิไลมาน	✓			

ลำดับที่	ชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
220.	นายยงยศ อรุณเวสสะเศรษฐ	✓			
221.	นายยงยุทธ ดิยะไพรัช	✓			
222.	นายยรรยง ร่วมพัฒนา	✓			
223.	นายยิ่งพันธ์ มนะสิการ	✓			
224.	นายยุทธ อังกินันท์	✓			
225.	นายรณฤทธิชัย คานเขต	✓			
226.	นัียรระวี หิรัญโชติ	✓			
227.	นายรักเกียรติ สุขชนะ			✓	
228.	นายรักษ์ ด้านกุล	✓			
229.	นายรักษ์ ตันติสุนทร	✓			
230.	นางรัตนา จงสุทนามณี		✓		
231.	นางสาวรัตนา อนันต์นาคินทร์	✓			
232.	นายรำรี มามะ	✓			
233.	นายเรวัต สิริบุญกุล	✓			
234.	นายเรืองวิทย์ ลิกค์	✓			
235.	นางลดาวัลลิ์ วงศ์ศรีวงศ์	✓			
236.	นางลลิตา ฤกษ์สำราญ	✓			
237.	นายลามศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ	✓			
238.	นายวรวัจน์ เอื้ออภิญญกุล	✓			
239.	นางวรศุณี เชาวศิริกุล	✓			
240.	นายวราเทพ รัตนากร	✓			
241.	นายวัชรินทร์ ศรีถาพร	✓			
242.	พลเอก วัฒนชัย วุฒิสิริ	✓			
243.	ร้อยตรี วัฒนา แก้วศิริ	✓			
244.	นายวัฒนา เมืองสุข	✓			
245.	นายวัฒนา อิศวเหม	✓			
246.	นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา	✓			
247.	นายวัยโรจน์ พิพิธภักดี	✓			

ลำดับที่	ชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
248.	นายวัลลภ สุปรียศิลป์	✓			
249.	นายวาสิต พยัคฆบุตร		✓		
250.	นายวิชัย วัฒนาประสิทธิ์	✓			
251.	นายวิจิตร แจ่มใส	✓			
252.	พันตำรวจโท วิจิตร สุวิทย์	✓			
253.	นายวิชัย ชัยจิตวนิชกุล	✓			
254.	นายวิชัย ตันศิริ	✓			
255.	นายวิชัย เอี่ยมวงศ์	✓			
256.	นายวิเชษฐ เกษมทองศรี	✓			
257.	นายวิเชียร คั่นฉ่อง	✓			
258.	นายวิฑูรย์ นามบุตร	✓			
259.	นายวิทยา แก้วภราดัย	✓			
260.	นายวิทยา คุณปลื้ม	✓			
261.	นายวิทยา เทียนทอง	✓			
262.	นายวิทยา ภูมิเหล่าแจ้ง	✓			
263.	นายวิทยา สุจิตานนท์	✓			
264.	นายวินัย เสนเนียม	✓			
265.	นายวิรัช ร่มเย็น	✓			
266.					
267.	นายวิรัตน์ ตยวงคนนท์	✓			
268.	พลตำรวจโท วิโรจน์ เปาอินทร์	✓			
269.	นายวิลาศ จันทรพิทักษ์	✓			
270.	นายวิเศษ ใจใหญ่	✓			
271.	นายวิสาร เตชะธีราวัฒน์	✓			
272.	นายวีระ ปัทมสิริวัฒน์	✓			
273.	นายวีระกร คำประกอบ	✓			
274.	นายวีระพล อดิเรกสาร	✓			
275.	พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล	✓			

ลำดับที่	ชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
276.	นายบุญชัย สงวนวงศ์ชัย	/			
277.	นายเวียง วรเชษฐ์	/			
278.	พ.ต.ท.ไวพจน์ อภรณ์รัตน์	/			
279.	พลตรี ศรชัย มนต์วิวัฒน์		/		
280.	นายศักดิ์ดา คงเพชร	/			
281.	นางศิริวรรณ ปราศจากศัตรู	/			
282.	นายศิริศักดิ์ อ่อนละมัย	/			
283.	นายศุภชัย พานิชภักดิ์		/		
284.	นายศุภสิทธิ์ เตชะตานนท์	/			
285.	นายสกุล ศรีพรหม	/			
286.	นายสง่า ธนสงวนวงศ์	/			
287.	นายสนธยา คุณปลื้ม	/			
288.	พลตรี สนั่น ขจรประศาสน์	/			
289.	นายสนั่น สุธากุล		/		
290.	นายสนิท กุลเจริญ	/			
291.	นายสมเกียรติ ฉันทวานิช	/			
292.	นายสมคิด นวลเปียน		/		
293.	พ.ต.ท.สมชาย เพศประเสริฐ		/		
294.	นายสมชาย สหชัยรุ่งเรือง	/			
295.	นายสมชาย สุนทรวัดณ์	/			
296.	นายสมบัติ ศรีสุรินทร์	/			
297.	พลอากาศเอก สมบุญ ระหงษ์	/			
298.	นายสมบุญ วันไชยธนวงศ์	/			
299.	นายสมพงษ์ อมรวิวัฒน์	/			
300.	นายสมพร อิศวเหม	/			
301.	นายสมพัฒน์ แก้วพิจิตร	/			
302.	นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์	/			
303.	นายสมศักดิ์ เทพสุทิน	/			

ลำดับที่	ชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
304.	นายสมศักดิ์ ปรีตนาพันทกุล		✓		
305.	นายสมศักดิ์ พันธุ์เกษม				
306.	นายสมศักดิ์ แสงเจริญรัตน์				
307.	นายสมักร สุนทรเวช				
308.	นายสมัย เจริญช่าง		✓		
309.	นายสมาน ภูมิภักดาญณะ				
310.	ว่าที่พันตรี สรชาติ สุวรรณพรหม				
311.	นายสรอรรถ กลิ่นประทุม				
312.	นายสุฤษดิ์ ประดับศรี				
313.	นายสวัสดิ์ คำวงษา				
314.	นายสังข์ทอง ศรีธเรศ				
315.	นายสันต์ศักดิ์ งามพิเชษฐ์				
316.	นายสันติ ต้นสุหนัช		✓		
317.	นายสันติ พร้อมพัฒน์		✓		
318.	นายสัมพันธ์ ทองสมัคร				
319.	นายสัมพันธ์ เลิศนุวัฒน์				
320.	นายสาคร พรหมภักดี				
321.	นายสาทิพย์ วงศ์หนองเตย				
322.	นายสาวิตต์ โพธิวิหค				
323.	นายสำภา ประจวบเหมาะ	✓			
324.	นายสำเร็จ อัจฉริยะประสิทธิ์	✓			
325.	นายสิทธิชัย กิตติธเนศวร	✓			
326.	นายสิทธิชัย ไควสุรัตน์	✓			
327.	นายสิทธิพร ขำอาจ		✓		
328.	นายสืบแสง พรหมบุญ	✓			
329.	นายสุขวิช รังสิตพล	✓			
330.	นายสุชุม เลาวัฒนศิริ	✓			
331.	หม่อมราชวงศ์สุชุมพันธุ์ บริพัตร		✓		

ลำดับที่	ชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
332.	นายสุชน ชามพูนท	/			
333.	นายสุชาติ แก้วนาโพธิ์	.			
334.	นายสุชาติ โชคชัยวัฒนากร	/			
335.	นายสุชาติ ตันเจริญ	/			
336.	นายสุชาติ บรรดาศักดิ์	.			
337.	นายสุชาติ ศรีสังข์	/			
338.	นางสุดารัตน์ เกยุราพันธุ์	.			
339.	นายสุทัศน์ เงินหมื่น	/			
340.	นายสุเทพ ตีบุญมี ณ ชุมแพ		/		
341.	นายสุเทพ เทือกสุบรรณ	.			
342.	นายสุนทร วิลาวัลย์	.			
343.	นายสุนัย จุลพงศธร	.			
344.	นายสุพล ฟองงาม	.			
345.	นายสุพัฒน์ ธรรมเพชร	.			
346.	คุณหญิงสุพัตรา มาศดิตถ์	.			
347.	นายสุมิตร สุนทรเวช	.			
348.	นายสุเมธ พรหมพันธุ์	.			
349.	นายสุรชาติ ชำนาญศิลป์			/	
350.	นายสุรเชษฐ์ มาศดิตถ์	.			
351.	นายสุรเชษฐ์ แวอาแซ	.			
352.	พ.ต.ท.สุรทิน พیمانเมฆินทร์	.			
353.	นายสุรพงษ์ โตวิจักษณ์ชัยกุล	.			
354.	นายสุพร ดนัยตั้งตระกูล	.			
355.	นายสุรวิทย์ คนสมบูรณ์	/			
356.	นายสุรศักดิ์ เทียมประเสริฐ	.			
357.	นายสุรศักดิ์ อนรรฆพันธ์	/			
358.	นายสุรสิทธิ์ นิธิวุฒิวรรักษ์	/			
359.	นายสุรินทร์ พิศสุวรรณ	/			

ลำดับที่	ชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
360.	นายสุวโรช พะลัง	✓			
361.	นายสุวัจน์ ลิปะตพัลลภ	✓			
362.	นายสุวิทย์ คุณกิตติ	✓			
363.	นายเสกสรรค์ แสนภูมิ	✓			
364.	นายเสนาะ เทียนทอง	✓			
365.	นายเสริมศักดิ์ กาญญ	✓			
366.	นายโสภณ เพชรสว่าง	✓			
367.	นายห้างทอง ธรรมวัฒน์	✓			
368.	นายองอาจ คล้ามไพบูลย์	✓			
369.	นายอดิศร เพียงเกษ	✓			
370.	นายอนุรักษ์ จูรีมาศ	✓			
371.	นายอนุสรณ์ วงศ์วรรณ	✓			
372.	นายอภิชาติ การิกาญจน์	✓			
373.	นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ	✓			
374.	นายอรรคพล สรสุชาติ	✓			
375.	นายอรรถสิทธิ์ ทรัพย์สิทธิ์	✓			
376.	นายอ่วม โสฬีระ	✓			
377.	นายอวยชัย สุขรัตน์	✓			
378.	นางอัญชลี วานิช เทพบุตร	✓			
379.	นายอาคม เอง้วน	✓			
380.	นายอาทิตย์ ฤไธรัตน์	✓			
381.	นายอารยะ ชุมดวง	✓			
382.	นายอารีเพ็ญ อุตระสินธุ์	✓			
383.	นายอำนาจ คลังนา	✓			
384.	นายอำนาจ ยศสุข	✓			
385.	นายอำนาจ สุวรรณศิริ	✓			
386.	นายอิทธิ ศิริลัทธยากร	✓			
387.	นายอิสสระ สมชัย	✓			

ลำดับที่	ชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
388.	นายอุดม ไกรวัฒน์สุนทร	✓			
389.	นายอุดมศักดิ์ ทั้งทอง		✓		
390.	นายเอกพจน์ ปานแย้ม	✓			
391.	นายเอกพร รักความสุข	✓			
392.	นายเอกภาพ พลศรี	✓			
393.	นายเอี่ยม ทองใจสด	✓			
	รวม	๖๕๕	๓๔	๔	

รศ.ดร. อรุณรัตน์
(นางสาวฉลภา วิจารย์ปัญญา)

บุคลากร ก
)๙๑ พ.๑๒ ๒๕๖๒)

พ.๑๓ เพ็ญพร
(นางนฤเพชา เพ็ญพร)

หัวหน้าฝ่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ

๓๑ ม.๓.๕๒